

Dị Loại

Contents

Dị Loại	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	10
3. Chương 3	14
4. Chương 4	18
5. Chương 5	22
6. Chương 6	27
7. Chương 7	32
8. Chương 8	36
9. Chương 9	40
10. Chương 10	46
11. Chương 11	52
12. Chương 12: (h) Phòng Tắm	58
13. Chương 13	62
14. Chương 14: (h) Nhà Bếp	68
15. Chương 15	77
16. Chương 16	83
17. Chương 17: (h) Văn Phòng	87
18. Chương 18	91
19. Chương 19	95
20. Chương 20	100
21. Chương 21: (h) Trường Phạt	106
22. Chương 22	116
23. Chương 23	119
24. Chương 24	127
25. Chương 25: (h, Ăn Uống No Đủ Xong Hành Sự)	134
26. Chương 26	138
27. Chương 27: (h, Dã Hợp Ven Đường)	144
28. Chương 28	149
29. Chương 29	157
30. Chương 30: (h, Bể Bơi)	163
31. Chương 31: (h) Điện Thoại Tình Ái	167
32. Chương 32: (h) Tự An Ủi	174
33. Chương 33: (h) Trong Mộng Bị Đâm Cho Tỉnh	180
34. Chương 34	185
35. Chương 35: (h) Ngọt Ngào	189
36. Chương 36	194
37. Chương 37: (h Sinh Nhật)	202
38. Chương 38	208
39. Chương 39: (h Chấn Động Trên Xe)	213
40. Chương 40	218

41. Chương 41	223
42. Chương 42	227
43. Chương 43	232
44. Chương 44: (h Cửa Sổ Sắt Đất)	236
45. Chương 45: (h)	239
46. Chương 46	243
47. Chương 47	248
48. Chương 48: (h)	253
49. Chương 49	255
50. Chương 50	260
51. Chương 51	264
52. Chương 52: Phiên Ngoại 1: (h) Thư Tình	282
53. Chương 53: Phiên Ngoại 2: Tâm Sự Giang Tiểu Gia	287

Dị Loại



Giới thiệu

Thể loại: H văn (80%), Niên hạ biến ảo không ngừng phúc hắc thiếu gia mỹ công X bề ngoài tổng tà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-loai>

1. Chương 1

Cảnh báo lần cuối: Đây là đam mỹ (nam x nam) cường công cường thụ, đại thúc thụ tâm hồn hơi mong manh yếu đuối chút, không chịu được nhiệt mời click back.

Phó Nghị thất tình. Mà không, kỳ thực yêu đương vốn cũng chẳng là chi, hắn chỉ mong muốn được đơn phương tương tư mà thôi.

Từ đầu cấp 3 hắn đã thích học đệ sạch sẽ nhã nhặn, thông minh nhanh trí, khuôn mặt tinh khiết kia, còn viết hắn một bức thư tình phong thâm tình tràn, nhưng mà lời đáp lại đập tan nát cõi lòng hắn.

Hắn còn nhớ buổi trưa hôm ấy, ở trường học, dưới ánh mặt trời ấm áp, mà tâm lại vô cùng lạnh lẽo.

“Xin lỗi Phó Nghị học trưởng, em không thể chấp nhận anh được.”

“Cậu không thích nam sinh?” Phó Nghị không cam lòng hỏi.

“Không phải,” học đệ có chút lúng túng, “Em cũng thích con trai.”

“Vây?”

“Em đang nói, đã có người trong lòng rồi, cho nên rất xin lỗi...”

Phó Nghị lúc đó muốn khóc tới nơi. Mà giờ ạ hắn lại là nam sinh trời sinh da màu đồng cổ, thân thể vạm vỡ a! Khóc lên một chút cũng không điềm đậm đáng yêu, làm không tốt khéo lại hù chết học đệ vô tội thuần khiết mất!

Vì vậy hắn nhịn, hỏi: “Là ai?”

Học đệ trên mặt hiện lên vẻ ngượng ngùng hiếm thấy, đỏ mặt cười có chút nhàn nhạt ưu thương.

Phó Nghị càng muốn khóc hơn, hắn liền nghĩ mình đến tư cách để biết cũng không có. Hắn đem hết toàn lực nuốt nước mắt vào trong, tiếp nhận thư tình bị trả lại, vừa xé vừa cố mỉm cười: “Xin lỗi, coi như chưa có chuyện gì xảy ra đi, chúng ta vẫn là bạn.”

Hắn vốn rất chi là mong manh yếu đuối, xem phim cảm động sẽ khóc, bị cha và lão sư phê bình sẽ khóc, bị chó hoang coi thường cũng sẽ khóc, thậm chí hình ảnh hồi ức khi còn bé tràn về cũng không nhịn được nước mắt trào ra mãnh liệt. Loại yếu đuối này thường bị người chung quanh cười nhạo, cười đến không ngẩng mặt lên được, được truyền tụng khắp trường nguyên tuần luôn.

Sau đó Phó Nghị học được tính nhẫn nại, rất cực kiên cường hơn một chút, không còn dễ dàng rơi nước mắt trước mặt người khác nữa, chỉ dám trốn ở trong phòng mà lặng lẽ rơi lệ thôi. Ngoài ra, hắn lại thích dâu tây, thích cắm hoa, thích thời trang, thích ăn ngọt. Tất cả những thứ nữ tính ấy đều phải giấu kín đi. Đúng, hắn sớm biết mình là dị loại, bị người đời cười nhạo, hắn cũng không muốn tiếp tục nữa, hơn nữa lớn dần lên, gia cảnh cũng không cho phép hắn như vậy.

Bởi vậy cho đến tận giờ, bạn bè bên người đều nhất trí rằng hắn chính là bá đạo tổng tài cao phú soái, thân thể và tâm linh đều cực kỳ cường đại không gì lay chuyển nổi trong truyền thuyết.

Nói đi cũng phải nói lại, tình cảm chôn giấu lâu như vậy, Phó Nghị vẫn khó quên được tình cũ, cảm thấy chỉ cần học đệ vẫn độc thân, mình sẽ còn một chút hy vọng.

Hôm nay, ngọn lửa nhỏ nhoi ấy của hắn cũng bị lão thiên gia không nương tình dập tắt.

Trong lễ cưới, hắn thấy học đệ cùng một nam nhân khác cùng nhau tiến vào, nhất thời cảm giác mọi thứ trước mắt đều biến thành màu đen.

“Tiểu tông, gần đây không gặp, đi đâu vậy?” Phó Nghị tiến lên trước chào hỏi.

Học đệ trả lời mắt tập trung, tâm tư hiển nhiên không đặt trên người hắn, vẫn thâm tình nhìn nam nhân bên cạnh. Phó Nghị tuyệt vọng thật rồi, không thể làm gì hơn là bắt tay với nam nhân kia, dùng sức mạnh nghiền ép đối thủ trong buổi đàm luận hợp đồng mà phát tiết tâm tình của mình.

Hắn nỗ lực bảo trì mỉm cười hàn huyên, nội tâm từ lâu đã khóc đến rỉ máu.

Có lẽ biểu tình bi thương quá rõ ràng, không lâu sau người yêu của học đệ liền tới nói muốn nói chuyện riêng với hắn.

Kể cho nhau nghe một chút sự tình xong, Phó Nghị hỏi: “Cậu ấy yêu cậu ở điểm nào? Tôi không có ý gì khác, chỉ muốn hỏi chút thôi.”

Hắn tương tư đơn phương cũng gần 10 năm, cũng có tư cách biết mình rất cục thua ở điểm nào chứ?

“Tôi cũng không biết nữa.”

Phó Nghị suyết ngắt, cái mặt vốn chẳng trắng lại càng đen hơn.

“Vậy anh yêu cái gì ở anh ấy?” Đối phương hỏi.

“Tiểu Tông thông minh, kiên cường, hơn nữa phi thường thuần khiết, thiện lương... Có người yêu thích cậu ấy cũng chẳng có gì là lạ cả.”

Đối phương đột nhiên ho khan kịch liệt: “Anh hiểu anh ấy quá a.”

“Tôi và tiểu Tông đã quen biết 10 năm rồi.”

Đối phương tỏ vẻ kì quái, Phó Nghị cảm giác y như thể đang nói: “Đã quen đến 10 năm còn không bắt người, cùi bắp thật.”

Ý nghĩ bỏ não này kia làm hắn tổn thương ghê gớm, Phó Nghị đau khổ mở miệng: “Bao lâu nay tôi vẫn ôm hi vọng, cho rằng người cậu ấy thích hắn không hề tồn tại.”

“Một năm nay gặp mặt mấy lần, lần nào cậu ấy cũng hỏi chuyện công ty cậu, lúc đó tôi cũng cảm giác được, chỉ là tâm lý vẫn không chịu tin.”

“Hôm nay thấy hai người bên nhau, kỳ thực đối với tôi mà nói cũng là một loại giải thoát, ít ra cũng để

mình hiểu đã không còn chút hi vọng nào nữa... Tôi chỉ mong tiểu Tông có được hạnh phúc.”

“Còn nữa, cảm ơn cậu đã nghe tôi nói hết.”

Sau đó Phó Nghị nỗ lực nhếch miệng mỉm cười, nhẹ nhàng rời đi.

Hắn không chống đỡ nổi nữa, hắn muốn rời khỏi nơi thương tâm này.

Nhưng vừa muốn rời đi lại bị bạn bè đối tác kinh doanh kéo lại, nói phải đợi tân nương tung hoa xong mới đi được.

Phó Nghị cười khổ bị kéo tới xem trò vui, nhìn tân nương trên đài cười thật hạnh phúc, tim càng đau thắt.

“Ba hai một, tung nào!!!”

Bó hoa bay ra, lướt qua một đám thiếu nữ kích động, thậm chí bay ra mấy hàng khán giả đang ngồi. Phó Nghị nhìn hoa từ trên cao rơi xuống, càng lúc càng gần, càng lúc càng gần... Còn chưa kịp phản ứng gì liền đập thẳng xuống mặt hắn, theo bản năng giơ tay lên, thế mà lại bắt được à.

Toàn lễ đường im lặng rồi lúng túng.

Phó Nghị cũng choáng váng, sắc mặt chớp mắt quần bách đến cực điểm, cũng may da hắn tối màu không quá phô trương.

Hắn thấy học đệ cùng hôn phu kinh ngạc nhìn mình, trong lòng chợt lạnh lẽo, mệt mỏi, nửa ngày mới cùng ngắc cười nói: “A, khí lực tân nương lớn thật đấy.”

Hắn thực chẳng còn hơi đâu mà đùa giỡn nữa.

Phó Nghị chạy như thoát thân rời khỏi hiện trường lễ cưới.

Quá khó tiếp thu rồi, ngực như bị chặn một khối gạch, khiến hắn hận không thể móc ra vứt đi, nếu vậy sẽ không cần đối mặt với thực tế tàn khốc nữa.

Bất tri bất giác hắn lái xe tới khu ăn chơi trác táng, vốn là khu đèn đỏ trong thành phố, tràn ngập các loại quán bar và vũ trường.

Đúng ý hắn, Phó Nghị lúc này đang muốn say một trận đã đời đây.

Hắn tùy tiện tìm một quán bar trang hoàng không tẻ lắm, gọi bình rượu giá cao, bắt đầu thỏa thích mua say.

“Mới tới?” Nhân viên quầy đi tới, quét mắt nhìn âu phục cao cấp của hắn, cười híp mắt mà hỏi.

Phó Nghị cười khở gật đầu, hắn không muốn nói chuyện với ai hết, chỉ muốn nghe nhạc điếc tai nhức óc, từng chén từng chén đem mình chuốc say.

Giữa lúc đang uống hăng, xung quanh đột nhiên an tĩnh lạ, quay đầu nhìn không thấy bóng người, mấy người nãy còn nhảy tới nhảy lui bên kia cũng không thấy, nhân viên quầy lười biếng cột nhả cũng đứng thẳng người, mắt nhìn chăm chăm cửa, họ khan ra hiệu Phó Nghị mau chóng rời chỗ ngồi.

Phó Nghị uống có chút mơ hồ, cứ ngỡ mình bị ảo giác, nếu không những người này sao đột nhiên thấy giống xã hội đen quá thể.

Hắn thuận theo tầm mắt mọi người mà nhìn về phía cửa, chỉ thấy một đám người cao to đi vào, mặt ai cũng không cảm xúc còn tản ra một luồng sát khí, nhìn trang phục với vóc người thì như vệ sĩ, nhưng cũng giống xã hội đen hay thượng cẳng chân hạ cẳng tay.

“Đi mau a, nói người đấy!” Nhân viên quầy bar thấp giọng quát Phó Nghị.

Phó Nghị không nghe thấy, hắn say mềm lại bị đám người kia hấp dẫn, nói đúng ra là bị một thiếu niên trong đó hấp dẫn.

Thiếu niên kia lớn lên gương mặt đẹp đẽ quá mức, da dẻ trắng ngần, dưới ánh sáng quầy rượu không hề có một chút tì vết nào, dây chuyền bạc ngang trên xương quai xanh càng đẹp mắt, đứng giữa một đám bảo tiêu hung thần ác sát da dày thịt béo đặc biệt hấp dẫn ánh nhìn.

Có lẽ một phần cũng do say rượu, Phó Nghị cảm thấy đối phương giống như thiên thần bị hộ pháp vây quanh.

Bỗng cặp mắt như diệp thạch nhìn sang ngang tầm mắt hắn, men say trong người Phó Nghị càng ngốc trệ.

Thật là đẹp quá đi!

“Đại thúc này ở đâu ra đây?”

Thiếu niên vừa mở miệng Phó Nghị suýt chút nữa từ trên ghế rớt xuống đất. Hắn mặc dù gần 30, tướng mạo quả thực có chút già dặn trước tuổi, nhưng bị đối phương mình thích gọi đại thúc vẫn là lần đầu tiên.

“Còn rất có đẳng cấp nữa”, không đợi Phó Nghị phản ứng lại thiếu niên liền lên tiếng, trong mắt có ý cười, “Uống rượu quý nhất của nơi này cơ đấy”.

Phó Nghị nhìn chằm chằm trong ly, sắc đỏ tựa mân côi, đang cười nhạo chuyện yêu đương thất bại của hắn.

Trong nháy mắt mặt hắn trở nên lúng túng mà đỏ lên, cảm giác được thiếu niên và mấy bảo tiêu kia đang nhìn mình như thể xem động vật mà thích thú vậy.

“Xin lỗi, chiếm chỗ của các cậu...” Phó Nghị nhanh chóng cầm ly rượu lung lay đứng lên định rời khỏi, mới được hai bước đã đập phải rượu do chính mình vẩy ra, mất thăng bằng nhất thời chống vó ngã xuống đất, rượu bắn tóe lên ngực một vùng.

Gay rồi, bộ đồ này rất đắt tiền, Phó Nghị đau lòng nghĩ. Tuy hắn là tổng tài cao quý, nhưng là do thừa kế công việc mẫu thân đã qua đời để lại, hôm nay nếu không phải quá khó chịu, hắn căn bản sẽ không một người một bình rượu quý như vậy.

“Xi, cũng hậu đậu quá đi.”

Nghe giọng nói dễ nghe mang theo ý cười ác liệt của thiếu niên, Phó Nghị miễn cưỡng bò dậy, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy gương mặt kia, giữa hai lông mày có chút lệ khí mất kiên nhẫn, cho dù tức giận cũng đẹp như vậy.

Ầm ầm, hắn cảm giác tim đập đến lợi hại, đây là lần đầu tiên quan sát người đồng giới yêu lệ gần đến thế.

Thiếu niên đánh giá hắn một lượt, trong mắt lộ ra một tia khác thường, “Này núm vú rất lớn a”.

Phó Nghị trong đầu ầm một tiếng, bị câu đùa giỡn tràn đầy tình dục này nổ trống rỗng đầu óc, nếu không phải da dễ tương đối tối màu, khuôn mặt này chỉ sợ đã biến thành cà chua.

Nói ra có thể hù chết thân bằng hảo hữu bên cạnh, mặc dù sắp 30 tuổi tới nơi nhưng về tình cảm Phó Nghị vẫn cứ là con số 0, nguyên nhân một phần là do luôn đơn phương yêu mến học đệ, nguyên nhân khác là vì hắn cường tráng vậy mà lại muốn tìm công thanh tú, vốn đã khó tìm đối tượng rồi, huống chi hắn căn bản không dám công khai thừa nhận mình là số 0 (thụ).

Lúc này đối mặt với sự khiêu khích từ thiếu niên, hắn hoàn toàn choáng váng.

“Tiểu thiếu gia, cậu đêm nay... Sẽ không muốn làm tên này chứ?” Một bảo tiêu cao to gấp đôi Phó Nghị cẩn thận từng li từng tí không thể tin mà hỏi.

“Tên này?” Thiếu niên hí mắt đem Phó Nghị quan sát toàn thân từ trên xuống dưới một lượt, tầm mắt dừng tại cái mông cùng cặp đùi lớn chốc lát: “Có thể a, đêm nay là hắn đi.”

Máy bảo tiêu nhìn nhau, sau đó đồng bộ nhìn về phía Phó Nghị.

Phó Nghị lúc này sợ đến tỉnh cả rượu, nhanh chóng vụt bắn chạy trốn, mà chưa bước được một bước đã bị xả trở về đặt lên bờ quầy bar. Tay của thiếu niên lướt trên cơ ngực ướt đầm của hắn nắm một cái, nhất thời kích thích vừa đau vừa chua xót như dòng điện chạy dọc theo y phục đâm thẳng lên đại não. Phó Nghị kinh sợ thở hổn hển một tiếng, suýt chút nữa như nữ nhân đâm loạn mà mất mặt rên lên, kinh ngạc che lồng ngực mình nhìn thiếu niên đang đùa dai.

Thiếu niên cười ha ha, gương mặt xinh đẹp biểu tình thêm mê người, cũng càng thêm nguy hiểm, “Động tác này là gì đây? Cứ như tôi cường gian chứ không bằng?”

Phó Nghị vẫn giữ động tác hai tay che ngực, hai gò má vì say rượu có chút đỏ ửng, đường một đại nam nhân lại có chút bất lực vì bị bao vây của phụ nữ. “Cậu đã không muốn, làm chuyện kia, động tác này khiến cậu hiểu lầm... Xin lỗi, chiếm chỗ các vị, tôi đi trước đây.”

Hắn căng thẳng quá nói chuyện cứ đứt quãng, như vai hề trong kịch nói vậy, bình thường lúc đàm phán thói quen này không hề tồn tại, còn có phong cách cá nhân đặc biệt riêng, còn bây giờ thật là buồn cười.

Phó Nghị chen tách những người hộ vệ kia làm như muốn đi, thiếu niên đột nhiên chợt vụt tới trói tay hắn xoay chuyển một cái, ấn cả người Phó Nghị úp sấp trên quầy bar phát ra tiếng nổ vang, chấn động đến mức phía trên bình thủy tinh rơi xuống nát bét.

Phó Nghị bị động tác nhanh như cắt cùng tiếng bễ vỡ vang vọng dọa sợ đến triệt để tỉnh rượu, theo bản năng liều mạng phản kháng, mà thiếu niên khí lực vô cùng lớn, rõ ràng khuôn mặt lớn lên khiến người ta có ảo giác là mảnh mai lắm, thân hình lại cao to mạnh mẽ, sức lực như là dã thú khiếp người, mặc cho nam nhĩ bầy thước Phó Nghị giấy dựa sao cũng thờ ơ không động lòng.

“Này, chú a”, thiếu niên cúi đầu tiến đến bên tai hắn thấp giọng nói, nhàn nhạt mùi thơm khiến Phó Nghị không khỏi giảm bớt phản kháng: “Tiểu gia ngày hôm nay tâm tình không tốt, nếu còn muốn sống mà đi ra cửa thì đừng có lộn xộn.”

Phó Nghị ngẩn ra, quay đầu lại chỉ thấy thiếu niên kia con người đen như đầm nước, lạnh như băng thẳng tiến vào đáy lòng hắn, đem hết thấy lời nói và hành động của hắn đông kết lại.

Hắn nghĩ mình chắc là chọc tới người mà nhà có quyền thế rồi. Thuê bao nhiêu bảo tiêu thế kia, còn đến quán bar tầm hoan mua vui, hắn là con ông cháu cha nhà nào quyền quý a, hơn nữa quyền thế lớn đến mức thường làm những việc không thể lộ ra ngoài... Nghĩ tới đây cả người Phó Nghị cứng ngắt, trên lưng nổi lên một tầng mồ hôi lạnh. Hắn tuy rằng cũng coi như phú nhị đại (con nhà giàu), mà trong nhà có tiền không có quyền, mà dù có tiền đến nhàn rồi sinh nông nổi cũng không thể đấu chọi với người như thế được.

Thấy hắn bị chấn động đến mức thành bé ngoan bất động, thiếu niên hài lòng nở nụ cười, ngũ quan đẹp mắt nhất thời nhu tình như nước, còn có chút đắc ý của tiểu hài tử, hoàn toàn không thể tưởng tượng ra được lúc này y đang thô bạo đè Phó Nghị dính trên quầy bar.

“Lúc này mới ngoan, là 0 hay là 1?”

Vốn quen nói dối rồi mà Phó Nghị nhất thời lại nghẹn lời, hấn ngẩng đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy người vậy xem bọn họ trong quán đều là thuần một màu nam tính, chính mình đánh bậy đánh bạ tiến vào GAY bar chẳng? Hấn muốn đi vào, nhưng không có dũng khí.

“Nói.”

Thiếu niên thấy hấn không trả lời liền tăng thêm lực đạo, Phó Nghị ăn đau run rẩy một trận, lập tức mở miệng nói: “Là 1, ách, là 0...”

“Ha, hóa ra cũng có thể à.” Giọng thiếu niên thấp lại mềm mại như miêu cào cào trên ngực Phó Nghị, lời nói thế mà khiến người không rét mà run: “Vậy tối nay liền dùng cái mông chú hầu hạ tiểu gia đây đi, hầu hạ đến bông cúc nở hoa mới được.”

Đối phương từng chữ từng chữ nói không giống đùa chút nào, Phó Nghị liếc nhìn bảo tiêu xung quanh, biết không thể chạy được. Trong lòng hấn lạnh toát, từ lòng bàn tay đến sống lưng đều ra một tầng mồ hôi lạnh, tuyệt vọng tới cực điểm.

Ngày hôm nay rốt cuộc là có bao nhiêu xui xẻo a, đầu tiên là chính thức tuyên cáo thất tình, hiện tại không hiểu sao lại sắp bị một tên con ông cháu cha cưỡng bạo rồi.

Khiến hấn khó hiểu hơn là, thiếu niên mỹ lệ kia thế mà lại có hứng thú phương diện kia với hấn sao? Không phải là ăn nhiều sơn trần hải vị quá đột nhiên muốn cập đất đầy chứ?

Thiết nghĩ, Phó Nghị sinh ra đã là vò mề lại sút, thêm chút say rượu và bị đả kích do thất tình, bỗng dưng phốc cái bật cười.

“Tiểu thiếu gia hấn đang cười kìa.”

“Có phải xem thường cậu không?”

“Nếu không chúng ta đổi người đi? Tìm loại hình cậu thường thích ấy?”

“Các người bớt phí lời nhiều chuyện đi,” thiếu niên liếc mắt đăm kia bảo tiêu, “Này đại thúc, có cái gì đáng cười hả?”

“Tôi đang cười chính mình.” Phó Nghị lắc đầu nói, “Cậu nghĩ tôi điên rồi phải không?”

Thiếu niên như suy nghĩ gật gật đầu, “Kia nếu thấy tốt, lát nữa nhớ kêu lớn tiếng một chút.”

2. Chương 2

Phó Nghị cơ hồ là bị áp giải rồi ném lên giường, sau đó thân thể thiếu niên liền đè lên, mùi nước hoa nhàn nhạt và mùi rượu hòa trộn khiến Phó Nghị không cách nào nhìn thẳng đối phương được.

“Đừng nhắm mắt.”

Phó Nghị không nghe, nghĩ thầm nếu mình hóa gỗ, có lẽ thiếu niên sẽ mất đi hứng thú không chừng.

“Không mở? Đến lúc này rồi còn giả trò được, chẳng lẽ còn đợi tôi hầu hạ chỗ kia cho chú sao?”

Phó Nghị bị y dùng giọng phim Bắc Kinh nói cho mặt đỏ tới mang tai: “Tôi vốn là, chính là...”

Thiếu niên lập tức cười đến nghiêng nghiêng ngửa ngửa, vốn là gương mặt tuấn tú mang vẻ ngang ngược ngông cuồng mỹ lệ, y giở tay vỗ lên cái mũi rần rần của Phó Nghị một cái: “Diễn sau cái gì? Hôm nay để tôi bỏ đưa cho lão xử nam nào.”

Dứt lời kéo tóc Phó Nghị lên, mạnh mẽ cắn đôi môi hắn, cơ hồ muốn xé rách lại mút vào, đầu lưỡi ngang ngược không biết lý lẽ mà cạy ra luồng vào càn quét, như mảnh hổ xuống núi mà hôn, khiến Phó Nghị chỉ chốc lát liền đầu vầng mắt hoa.

Cho dù hắn da dày thịt béo lại rắn chắc, nhưng đôi môi bị thiếu niên đối xử thô lỗ như vậy cũng rịn máu, mùi máu tanh cùng mùi rượu kích động tình dục, được kỹ thuật hôn cùng khiêu khích của thiếu niên gây nên một dòng điện khác thường, từ đầu đến ngón chân đều tê rần, cơ hồ tước vũ khí đầu hàng luôn.

Hai cánh môi vừa tách ra, trước mắt Phó Nghị một mảnh mờ mịt, miệng không khép lại được. Lúc này hắn thần thái mơ hồ, hai má dương cương anh tuấn lại đỏ ửng, trên môi bị cắn vương tơ máu, nước miếng không kịp nuốt chảy xuống, một bộ dáng bị hôn đến ý thức mơ hồ mặc người định đoạt.

Một nam nhân cường tráng lại có thể lộ ra vẻ mặt này, ánh mắt thiếu niên tối dần đi, như con sói đi săn mỗi liếm môi một cái, sau đó tay tóm chặt vùng ngực bị rượu nhuộm đỏ, hơi dùng sức xé tan cái áo sơ mi xuống, khuy áo may thủ công rơi đầy sàn, vô cùng đáng thương xoay vài vòng liền dừng lại.

Phó Nghị trời sinh da dẻ màu đồng rất có phong vị nam nhân, lại có thói quen tập thể hình, bắp thịt rắn chắc dẻo dai. Thiếu niên hai tay nắm lấy hai bên vú hết vò lại nắm, ép hai khối cơ ngực này lại, móng tay co lại gãi lên đầu vú đang dựng thẳng một chút. Phó Nghị đau đến kêu rên thành tiếng, cắn chặt môi liều mạng nhẫn nại, hắn chưa từng nghĩ tới ngực nam nhân cũng có thể đùa bỡn như thế, tôn nghiêm, tam quan, còn có tâm can chính trực hắn cố giữ gìn cứ thế cùng bị phá nát.

“Cắn môi làm gì, kỹ thuật của tôi kém chỗ nào?” Thiếu niên thấy bộ dạng ảm đạm của hắn liền cảm tức,

khi thể hung hăng lần thứ hai hôn lên môi hắn, lực đạo ôn nhu hơn, dùng lưỡi liếm đi vết máu bên miệng, đầu lưỡi nhẹ chút mút vào, đồng thời bàn tay trượt đến phần eo rắn chắc xoa xoa đầy mê muội.

Phó Nghị từ trước đến giờ thích mềm không thích cứng, đối nhân xử thế luôn vậy, làm tình cũng thế. Hắn phát hiện ra thiếu niên một khi ôn nhu thì toàn thân mềm nhũn, phảng phất như động viên kẻ thất tình như mình đây, thân thể này chưa bao giờ từng bị người khác đụng chạm tùy ý châm lửa, nóng đến lửa cháy lan toàn thân. Thân thể hắn bắt đầu thăng tấp khác thường, phần eo mất tự nhiên run rẩy, mặt thì kịch liệt sốt sắng đổ mồ hôi.

“Nha, có cảm giác rồi à? Nơi này của chú cứng rồi ôi chào.”

Phó Nghị đỏ cả mặt: “Tôi không có cương mà!”

Mới nghe thiếu niên cười nhạo xong, tay đặt trên bụng hắn đã dùng lực nhéo một cái, đau đến mức Phó Nghị suýt ngao ngao kêu thành tiếng: “Tôi nói bụng cứng, không phải tờ rym!”

“Cơ bụng cứng sẵn rồi, cậu, cậu,...” Phó Nghị cảm giác mình đang bị chỉnh, bây giờ cả lỗ tai cũng đỏ hết lên rồi.

“Không phải a”, ngón tay thiếu niên như đàn dương cầm mà trêu chọc “Lúc tôi sờ, nơi này liền căng ra, cứng rắn lại run rẩy...”

Ngón tay theo lời nói hướng xuống quần Phó Nghị, bất thành linh kéo quần lót hắn xuống, còn thịt không hề nhỏ lập tức nhảy ra, quy đầu bóng lưỡng rướn lên thật cao.

“Không nhỏ chút nào a, tiểu thụ nào cùng lăn giường với chú chắc khoái chết mất.” Thiếu niên một tay nắm chặt gốc rễ hắn mà bình luận: “Bất quá so với tôi vẫn kém hơn một chút.”

Thân là nam nhi đại trượng phu, mặc dù là 0 nhưng Phó Nghị vẫn rất tự tin về cậu nhỏ của mình, đi vệ sinh ở trường huynh đệ bên cạnh đều khen ngợi đôi câu, lúc này nghe thiếu niên nói câu này xong không khỏi tò mò.

Thiếu niên thấy dáng vẻ muốn nhìn mà không dám trực tiếp nhìn của hắn liền lộ ra nụ cười đắc ý, mở thất lưng lấy ra quái vật khổng lồ bên trong.

Phó Nghị hít vào một hơi, bị cự vật dữ tợn không tương xứng chút nào với khuôn mặt tinh xảo của thiếu niên chấn động đến không cách nào phản ứng nổi, chỉ thấy dương vật vừa to vừa dài kia lên xuống theo hô hấp của chủ nhân, “cậu nhỏ” kia phỏng chừng có thể đâm hắn thủng mất.

“Sao thế, sợ à?” Thiếu niên cười híp mắt nghiêng người đè lên, cự mãng kia chậm rãi vuốt nhẹ bụng dưới Phó Nghị, hắn liền cảm giác được mạch đập trên nó đột nhiên nhảy lên, ma sát hạ thân hắn ra lửa, “Không sao đâu, chú cường tráng chắc chắn chịu được mà, khéo khi còn sướng chết ấy chứ...”

“Cái kia... Tiểu thiếu gia”, Phó Nghị sắc mặt trắng bệch khó khăn mở miệng, hắn không biết xưng hô với đối phương làm sao, không thể làm gì khác hơn là bắt chước đám bảo tiêu, “Chúng ta, có thể thương lượng chút đã, được không?”

“Bàn cái gì đây, bàn lão nhị chú sao?” Nói rồi gảy tính khí hẳn một cái.

Phó Nghị run cầm cập khép hai chân lại, nỗ lực duy trì vẻ trấn định tự nhiên như khi đàm phán trên thương trường: “Đây là hiểu lầm, tôi hôm nay là lần đầu đến nơi này, không có kinh nghiệm trên giường, tôi nói thật đấy, cái kia... cậu mà tiến vào thì xảy ra chuyện mất...”

“Có thể có chuyện gì chứ, chẳng lẽ chú mang thai con tôi được sao?” Thiếu niên nheo mắt, tựa hồ căn bản không có ý định tin tưởng hắn: “Còn nữa, chú bây giờ có tư cách gì mà ra điều kiện với tôi?”

“Tôi chỉ sợ, nhờ làm cậu không thoải mái...”

Thiếu niên ôn nhu nở nụ cười, “Yên tâm, tôi thích hàng tiện dụng.”

Nói xong cúi người ngấn cái miệng hắn lại, phong tỏa hết cơ hội phản kháng, hai tay tùy ý đùa bỡn đôi cánh mỏng cơ bản tuyệt hảo.

Mà mọi điểm mẫn của Phó Nghị như dồn hết vào mông, hắn không sợ chà chọt lòng bàn chân, chỉ sợ người khác bính cái mông, cũng may sao chẳng ai bính cả. Mà lúc này thiếu niên đùa bỡn mông hắn hết vò mì, cơ hồ kích thích hắn phát điên, chỉ cảm thấy từ eo trở xuống dâng lên một trận ngứa khó nhịn, hai chân theo bản năng duỗi thẳng, ngón chân cũng co lại, trên mặt là biểu tình sợ hãi.

“Không được, thật đấy... Dừng tay!” Phó Nghị liều mạng tránh khỏi nụ kia mà găm nhẹ.

Thiếu niên thấy hắn cư nhiên muốn phản kháng, ánh mắt lập tức băng lãnh hẳn, nắm lấy cánh tay Phó Nghị dùng sức vặn ra sau một cái, một tiếng trầm thấp vang lên, đau đớn từ cánh tay đâm thẳng lên trán, người kia lập tức đau kêu thành tiếng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng mà nằm liệt trên giường.

“Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, diễn trò cũng có giới hạn thôi.” Thiếu niên vẫn cười ôn nhu, mà biểu tình âm hiểm, sau đó nhấc eo Phó Nghị lên tiến thẳng vào.

Cường ép xông vào, ma sát xé rách khiến Phó Nghị đau đến mặt trắng bệch không còn một giọt máu, mồ hôi lạnh chảy xuống càng nhiều. Trong nháy mắt đó hắn quên luôn cả đau đớn trên cánh tay trật khớp, cả người chỉ có tiểu huyết bị chen vào, tưởng như thân thể bị chém thành hai nửa.

Hắn không phải chưa từng dùng gậy đâm bóp tự an ủi mặt sau kia, nhưng kích cỡ kinh khủng của thiếu niên đã vượt ra khỏi giới hạn chịu đựng của hắn, mới đi vào một nửa đã kẹt lại, nhưng đối phương vẫn bướng bỉnh ngất hồng hắn hướng về phía trước mà đỉnh tới, vách tràng ma sát đến đỏ máu, hơi dùng sức liền chảy xuống nhiều hơn.

“Thả lỏng, muốn kẹp chết tôi à.”

Phó Nghị đau đến nói không nên lời, chỉ có thể thở hổn hển, cơ mặt vặn vẹo, thân thể run lên vì phía sau đã chảy máu.

“Bảo người thả lỏng!” Thiếu niên đánh mạnh lên hông hấn ra lệnh, hấn lên mấy vết bàn tay, bị côn thịt tiếp tục đẩy chen về phía trước đến đáng thương.

Địa phương nhảy cảm nhiều lần bị đòn, toàn thân Phó Nghị cũng bắt đầu ửng đỏ, mồ hôi trên lưng theo hô hấp lay động, nhưng người không nhịn được vuốt ve, cúi đầu hạ xuống một loạt những nụ hôn. Phó Nghị cảm giác được nụ hôn ướt át sau lưng, thống khổ cuối cùng cũng coi như giảm đi chút ít, hít sâu mấy lần hậu huyệt có hơi buông lỏng, thiếu niên lập tức không khách khí cắm sâu đến tận cùng.

Côn thịt đâm thẳng một đường vào nơi sâu nhất – vật kia quá lớn, lớn đến nỗi Phó Nghị cảm giác như lục phủ ngũ tạng mình cũng bị y đâm thủng rồi, bụng chẳng khác nào bị đâm xuyên cả, bắp thịt toàn căng cứng đến đáng sợ. Hấn muốn trốn thoát, nhưng dưới sức kìm kẹp của thiếu niên hấn chỉ có thể vặn vẹo vòng eo vô lực mà thôi. Trái lại côn thịt trong thân thể kia thì vẫn liên hồi ma sát.

“Mẹ kiếp, lão tao hóa này thật cmn chặt, thoải mái chết đi được...” Thiếu niên từ phía sau đập tới cái hông liên ôm lấy hấn, hai tay vòng ra phía trước nắm hai bên cơ ngực mà hưng phấn chà đạp, vòng eo tinh trắng đồng thời tăng dần tốc độ đâm chọc.

“Dừng tay, ân... Dừng, buông ra... Xin cậu mau dừng lại...” Phó Nghị sợ hãi liều mạng lắc đầu, hoàn toàn không còn phong độ bình tĩnh như lúc thường nữa. Hấn hiện tại chỉ biết thứ to dài trong thân thể hấn nóng bỏng đáng sợ, khi rút ra kéo cả mị thịt ma sát ra ngoài, lúc đâm vào lại đẩy đến tận cùng bên trong, phát ra tiếng va chạm nặng nề, mà còn liên tục không ngừng, càng lúc càng nhanh, nhanh đến nỗi eo lưng hấn đều lay động, mồ hôi làm hông lưng tầm nhìn càng thêm choáng váng đầu óc.

Đáng sợ hơn là, thống khổ ban đầu dần bị một luồng tê dại thay thế, theo quy đầu thâm nhập có khoái ý khác thường.

“Tiên sư nó, nơi này của lão tao hóa quá tuyệt với đi...” Thiếu niên hiển nhiên hưng phấn không ngừng được, vừa kéo người Phó Nghị mà chấp trùng, vừa đánh lên cái hông rắn chắc của hấn, dùng máu làm trơn điên cuồng đâm chọc, cơ hồ muốn đem khối thân thể cường tráng này nghiền ép đến không còn mẩu xương.

“Ừm... Ân... Aaaaaaaa!” Phó Nghị bị đại lực xung kích lại nghe ngôn từ nhục nhã rốt cục toàn tuyến phá vỡ, lúc bị đâm tới điểm G sâu trong đường ruột, miệng đang cắn chặt rốt cục buông ra tiếng rên rỉ nghẹn ngào hàm hồ, nước mắt và mồ hôi đã che mất tầm mắt.

Dùng gậy đâm bóp căn bản không sánh được, loại ma sát kia gãi không đúng chỗ ngứa với va chạm củi khô lửa bốc bay giờ quả thực khác nhau một trời một vực, một cái chỉ có thể an ủi hấn sau khi bận rộn công việc hay tán gẫu mệt mỏi, còn cái này thì lại làm cho hấn trong mơ mơ màng màng giao hợp rồi khóc thét đạt đến cao trào.

Thiếu niên nhìn phản ứng của hắn đặc ý nở nụ cười: “Này, sướng đến phát khóc rồi à? Có phải đụng trúng chỗ thoải mái rồi không, hả?” Nói rồi dùng sức hướng trong thân thể Phó Nghị đâm tới, kéo hai cánh hông bị siết đến vận vẹo mà chen hai túi trứng vào trong. Y càng tàn nhẫn Phó Nghị càng kêu lợi hại hơn, thanh âm khàn khàn trầm thấp thỏa mãn ham muốn chinh phục của y, “Kêu to lên, mau kêu tiếp cho tôi!”

“Tôi kêu, A a... Ách...”

Phó Nghị cảm giác thân thể mình sắp chết lặng đi, tê dại bên trong cùng khoái cảm từ phía sau đâm thẳng lên đại não, phía trước không được an ủi chảy ra không ít dịch, theo lực đẩy sau lưng mà lay lay nhỏ xuống, sền sệt chảy trên giường.

Có thể là chê hắn thanh âm chưa đủ lớn, thiếu niên liền lật hắn nằm chéch trên giường, nhấc một chân hắn lên từ mặt bên vọt vào, đồng thời thưởng thức biểu tình khắp nơi bờ bẹn của hắn. Phó Nghị khẽ rên một tiếng, tự giận mình mà hé miệng tùy ý để tiếng rên rỉ không kịp khống chế tràn ra, hiển nhiên kích thích thiếu niên, đem chân hắn kéo lên cao hơn, đâm tiểu huyết càng thêm hung mãnh.

Điên thật rồi, một khắc kia khi bắn ra hắn đã nghĩ vậy.

Là một nam nhân tâm tư không tương xứng vẻ bề ngoài, Phó Nghị từng vô số lần ảo tưởng về đêm đầu tiên của mình, nhưng có đánh chết hắn cũng không nghĩ tới lại thành dâm bạo kịch liệt như thế này.

Hắn là người bảo thủ, đêm đầu trong mắt hắn nên chọn khi đêm xuống yên tĩnh, trong phòng ngủ của chính mình mà bắt đầu, nếu đốt thêm chút nến càng tốt, hoa mân côi phủ kín... Sau đó kết thúc trong nụ hôn ngọt ngào. Thế nhưng giờ, ngay cả tên thiếu niên đang lộng hành trên người hắn là gì hắn cũng không biết.

Ý thức hắn dần mơ hồ, mà cái người không biết mệt mỏi trên người vẫn đưa đẩy, hắn chỉ có thể dựa vào thể lực vững vàng không ngừng rên rỉ.

Không biết qua bao lâu mới kết thúc, hắn chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh mờ mịt, rồi rơi vào hắc ám, cứ như thế toàn bộ thế giới này đã bị dập tắt.

3. Chương 3

Trong cơn mộng lung Phó Nghị nghe thấy trong phòng có người đi lại, vì vậy cau mày giụa tỉnh lại.

Ánh đèn trong phòng u ám, chỉ thấy thiếu niên đang ngồi bên bàn đọc sách chơi PSP, miệng ngậm gì đó, dây chuyền màu bạc đẹp lạ kỳ. Thiếu niên thấy hắn đã tỉnh liền xoay đầu lại, cười nói: “Làm một cái nào lão tao hóa.”

“Tôi không hút thuốc.” Phó Nghị nói theo bản năng.

Thiếu niên lấy ra thứ đang ngậm mà quơ quơ: “Tôi đang nói là kẹo que.”

Phó Nghị quần bách, sau đó lắc đầu. Hắn cảm giác không khí này quỷ dị lúng túng cực kỳ, chắc do mình chưa làm tình một đêm bao giờ, đối với chuyện làm xong coi như không liên quan gì nữa thật không thể nào tiếp thu được. Hắn phát hiện cánh tay trật khớp của mình đã khỏi, thử đứng dậy thì nửa người dưới như bị xe tải nghiền qua, đặc biệt là eo với hông, cứ như sắp nát vụn tới nơi.

“Chú vào phòng tắm tẩy rửa chút đi.” Thiếu niên mở miệng, đôi môi hình thoi khẽ mím, khoe miệng có chút ý cười đùa dai: “Nếu không tiêu chảy thì phiền lắm.”

Phó Nghị nhìn bộ dạng trêu tức của y thì kéo kéo khoe miệng, sau đó bám vào thành giường đứng lên, tinh dịch lẫn máu từ hậu huyết chảy ra, dọc theo bắp đùi rần chắc chảy xuống.

“Ồ đúng rồi, tiền tôi kêu người đưa chủ quán rồi đây, chú đến đó lấy là được.” Thiếu niên cười nhìn cái hông hắn vài lần, sau đó cúi đầu tiếp tục chơi game.

Phó Nghị sưng sốt một hồi, sau đó cảm giác như sấm sét ầm ầm đánh ngang tai.

Cái gì đẳng cấp, diễn trò, những từ không hiểu từ miệng thiếu niên đột nhiên hắn đều đã hiểu ra, cùng với câu nói ý nghĩa mơ hồ của từ bảo “Mới tới”, hắn thế mà lại bị xem là MB, lại còn là loại âu phục giày da cần cù nỗ lực trực đêm kiếm khách nữa chứ.

Phút chốc hắn muốn nổi cơn tam bành mà nói cho ra nhẽ, cuống họng lại nghẹn cứng – giờ còn giải thích làm gì nữa? Nói cho đối phương biết mình thực ra là tổng tài thất tình mượn rượu giải sầu, âu phục giày da là tinh anh thương mại, chứ không phải Ngưu lang đại thúc sao?

Trước tiên chưa nói có thể bị cười chết, lỡ như chuyện này truyền ra ngoài, hắn cũng chẳng còn mặt mũi nào mà ra đường nữa.

Phó Nghị đóng cửa phòng tắm lại, mở vòi sen, nhìn xuống đồng hồ đeo tay chỉ 2h đêm, sau đó dựa vào vách tường chậm rãi ngồi xồm xuống. Quá trình trượt xuống có thể cảm giác được thịt huyết bị xé rách đau đớn, nhưng hắn chẳng tâm trí đâu mà để ý tới nữa, cắn răng run rẩy chôn đầu giữa hai chân.

Cuối cùng vẫn không nhịn được mà bật khóc, sự tình ngày hôm nay liên tiếp làm cho hắn không chịu nổi, gần 10 năm yêu đương trong sáng chấm dứt, lại bị gần như là cường bạo thương tổn – hắn cứ tưởng mình đã đủ mạnh mẽ rồi, nhưng thật không ngờ đã kích tới trước mặt rồi lại không đỡ nổi một đòn.

Hắn cắn răng khóc nức nở, nghẹn đến mắt đều đỏ hoe, cổ họng nghẹn ngào muốn bể nát, hết như tiếng bọt nước vỡ tan bên tai lúc này.

Giữa lúc hấn đang đắm chìm trong bi thương, cửa phòng bị đá văng ra, thiếu niên tuần tú thân thể trần truồng xuất hiện trước mặt hấn, dọa Phó Nghị suýt chút nữa thì sặc nước miếng.

“Này, chú điên rồi sao? Lúc trước làm thì cười, làm xong lại khóc thành như vậy rồi.”

Phó Nghị liếc nhìn thân thể trần truồng trải đầy vết tích, khó chịu đứng lên lắc đầu: “Không có gì đâu, là chuyện riêng thôi.”

“Ha, hóa ra là tâm tình không tốt.” Thiếu niên gật gật đầu đi tới, điều chỉnh nước nhẹ lại, “Kia làm một pháo xong có thấy khá hơn không?”

Không ngờ đối phương lại hỏi cái này, Phó Nghị sửng sốt một chút thấp giọng hỏi: “Chuyện như vậy cần có thời gian.”

“Thế tại sao tâm tình không tốt?” Thiếu niên vừa lấy sữa tắm vừa hỏi, nhàn nhã giết thời gian.

“... Chuyện tình cảm.”

“Aha, thất tình sao?”

“Coi như thế đi.”

Thiếu niên bật cười, sương mù bao vây thân thể y, giọt nước chảy qua dây chuyền tinh xảo trên cổ, có một loại mỹ lệ không nói nên lời, “Vẫn do tính tình mỗi người thôi.”

Phó Nghị cười khổ không lên tiếng, không có lệnh của thiếu niên không dám rời đi, đơn giản mặc cho mình ngồi trên đất.

Thân thể mỹ lệ của đối phương lúc ẩn lúc hiện trước mắt, hấn nghĩ tới bộ dáng hung ác âm lãnh, không khỏi cảm thán, cái gì đẹp đều độc.

“Ôi chào, lại đây.” Thiếu niên đột nhiên nói, cầm vòi sen lộn lại, ý cười dịu dàng: “Rửa sạch đằng sau đi.”

Phó Nghị sững sờ, sắc mặt quẫn bách mà đón lấy vòi sen: “Cảm ơn, tôi tự làm được.”

Thiếu niên lại cố tình giấu vòi sen ra sau không cho hấn bắt được, cười nói: “Tôi giúp cho, chú nhìn thấy nơi đó của mình được chắc?”

“Này, ở đây có gương, tôi có thể thấy được mà.”

Thiếu niên liếc nhìn gương toàn thân trong phòng tắm, “Được nha, tự thanh lý đi.” Nói rồi đưa vòi sen cho Phó Nghị, tỏ vẻ chờ xem kịch vui.

Thiếu niên thoát nhìn cùng lắm mới đôi mươi, lại ỷ vào dòng dõi quyền thế hoàn toàn không coi hấn ra gì. Phó Nghị đỏ mắt, hai chân run run đứng lên, cầm vòi sen đưa lưng về phía gương, xấu hổ mà lấy ngón tay tách móng mình, lộ ra thịt huyết bị làm đến sưng đỏ.

Hậu đình khắp nơi bừa bộn, thịt mềm đều bị thiếu niên mài đến sưng tấy, dính đầy máu khô. Ngón hơi kéo ra bạch trọc liền trượt theo xuống, trên đùi màu mạch càng thêm nổi bật, lạnh lẽo lại nhột nhột làm Phó Nghị chỉ hận không có cái lỗ chui xuống.

“Rửa như vậy không sạch được đâu.” Thiếu niên cười nhẹ đến gần Phó Nghị, cầm tay hấn đặt trên vòi sen hướng khe móng mà chen vào.

Phó Nghị run rẩy một trận, từng luồng từng luồng nướ tràn vào lỗ nhỏ, đổ vào đường ruột bị chà đạp đến tê dại, cọ rửa thịt mềm bị xé rách, hấn cắn răng mới không có lần thứ hai mất mặt kêu thành tiếng. Qua gương hấn thấy biểu tình hứng thú của thiếu niên, cặp mắt như nho đen nhìn thân thể hấn không chớp.

Bị một đứa nhỏ thua mình ít nhất 5 tuổi này đùa bỡn, Phó Nghị thấy khó chịu cực kỳ, cắn chặt hàm răng phát run muốn khóc. Hấn nhắm hai mắt lại, khẩn cầu đối phương ác thú mau mau kết thúc.

Nước đột nhiên ngừng lại, cảm giác khó chịu ề ề sưng tấy cũng biến mất, Phó Nghị mở mắt ra, chỉ thấy thiếu niên đã cầm vòi sẽ cầm đi, chỉ nhìn hấn không nói gì.

“Sao mới làm một chút đã khóc rồi? Chẳng bù cho đáng đắp cường tráng chút nào, thật là.”

Phó Nghị ngơ ngác nhìn thiếu niên không thể làm gì lắc đầu, nhất thời có cảm giác khó chịu vì bị coi thường, hấn muốn mở miệng nói, đối phương đột nhiên xoa mặt hấn, ngón tay miết qua cười nói: “Ngoan, đừng khóc, hôn cái nào.”

“Ngoan” cái từ thường dùng trong phim ngôn tình này khiến Phó Nghị run rẩy, thanh âm trầm thấp ôn nhu lại làm cho hai má hấn không khỏi nóng lên, lại không dám phản kháng, theo bản năng học theo phim truyền hình khi hôn môi thương nhắm mắt lại.

Nhiệt khí trên mặt từ thiếu niên như có như không phát qua, sau đó đột nhiên biến mất, sau đó nước nóng phun tới.

“Tê...” Phó Nghị bị kích thích giật bắn cả người, che đi khuôn mặt đang nóng bỏng da không ngừng lui về phía sau.

Thiếu niên cười đến nghiêng nghiêng ngả ngả, khóa nước lại, lấy khăn tắm quấn quanh hông: “Lão tao hóa thật biết đùa. Còn nhắm mắt nữa chứ, tưởng đang đóng phim thần tượng sao? Ha ha ha...”

Phó Nghị cúi đầu không còn gì để nói, bị ép đến muốn khóc không khóc được.

Hắn thu thập xong cũng rời khỏi nhà tắm, chỉ thấy thiếu niên đã mặc quần áo gọn gàng đang sấy tóc, hai chân thon dài đứng nghiêm, gương mặt không nở một nụ cười khiến người ta không rét mà run.

Thiếu niên thấy hắn trong gương thì mỉm cười, quay đầu lại: “Ôi chào, chú tên gì, có danh thiệp không nè?”

“Tôi không mang theo.” Phó Nghị nói láo, hắn không hy vọng sẽ cùng đối phương gặp lại lần nữa, ký ức đêm nay sợ là sẽ làm cho cái mộng của hắn đau cả đời luôn ý.

Thiếu niên nhú mày, không hỏi tiếp, móc ra một vật trong túi quần vứt cho hắn.

Phó Nghị chẳng hiểu sao lại nhận lấy, nhìn vào miếng giấy bạc màu vàng bao quanh vật gì hình chữ nhật.

“Sô cô la, ăn xong tâm tình sẽ khá hơn một chút, đỡ phải khóc suốt suốt vì tình như đàn bà, quá mất mặt.”

“... Cảm tạ.” Phó Nghị khá là bất ngờ nha.

Thiếu niên chỉnh chỉnh cổ áo cùng tóc tai xong đứng dậy, đến gần Phó Nghị, vỗ tay cái đập trước mặt hắn: “Tạm biệt nhé.”

Nói xong nhẹ nhàng xoay người tiêu sái vòng qua Phó Nghị, vô thanh vô tức đóng cửa lại.

Gian phòng trống không, như thể tất cả khi nãy đều là giấc mộng, nếu nửa người dưới hắn không đau đốn phiền lòng đến thế.

4. Chương 4

Phó Nghị vừa tốt nghiệp xong đã tiếp quản công ty của phụ thân, thoát nhìn là phú nhị đại nhiều người hâm mộ, thực tế hoàn toàn khác.

Cái công ty này chẳng qua chỉ là quân cờ nhỏ của phụ thân hắn mà thôi. Bảy năm trước Phó Nghị comeout với gia đình làm căng một trận, phụ thân hắn liền đem cái công ty có cũng được không có cũng chẳng sao này ném cho hắn, đuổi hắn ra khỏi cửa, trao quyền thừa kế xí nghiệp gia tộc cho em trai cùng cha khác mẹ của hắn.

Hiện thực tàn khốc mà Phó Nghị cũng rất vui mừng, này cũng còn hơn tay trắng dựng nghiệp nhiều lắm.

Bảy năm nay hấn dốc toàn lực giúp công ty phát triển, thậm chí ngay cả phụ thân hấn cũng nhìn hấn với cặp mắt khác xưa, nhưng ngặt nỗi khúc mắc năm xưa vẫn còn đó, quan hệ cũng không kéo lại được là bao.

Mẹ kế thì chẳng thèm quan tâm hấn, em trai kia không muốn qua lại với hấn làm gì, cho nên gia đình đối với Phó Nghị căn bản là con số không.

“Phó tổng, đừng quên đêm từ thiện cuối tuần.”

“Được rồi, cứ về trước đi, hôm nay vất vả rồi.”

Nhân viên cuối cùng rời đi xong, Phó Nghị một mình ngồi trong phòng làm việc tiếp tục xử lý sự vụ. Bảy năm nay hấn vẫn cảm thấy công việc mỗi ngày đều chưa làm xong, hấn lại không nỡ biến thành ông chủ bóc lột nhân viên, cho nên tự mình tăng ca thành thói quen khó bỏ.

“Đã muộn thế này rồi a...” Phó Nghị nhìn đồng hồ sợ hết hồn, lại không thể tan tầm mà chưa giải quyết xong việc được, vì vậy quyết định về nhà tiếp tục làm.

Hấn thu dọn một chút rồi đi ra ngoài, đang chuẩn bị vào thang máy thì thấy loáng cái, đèn trần nhà lập lòe lúc tối lúc sáng, một giây sau toàn bộ tắt ngúm, điều hòa cũng ngắt luôn, toàn bộ tòa nhà rơi vào tĩnh mịch.

Phó Nghị mất mấy giây thích ứng với bóng tối, sau đó lần mò đi lối cầu thang bộ. Mở điện thoại soi đường, mỗi bước đều đi cẩn thận, từ tầng 28 xuống cũng gần 600 bậc thang, mỗi bước hấn đều động đến địa phương xấu hổ kia, chịu đựng đau đớn còn sót lại.

“Tê... Vì sau qua một tuần rồi vẫn còn đau thế chứ? Tên tiểu tử thú kia, đau chết ta rồi...”

“Phụ nhị đại bây giờ đều thích hung hăng vậy sao? Rõ ràng nhiều đứa vẫn rất lễ phép kia mà, thật khó mà tin nổi...”

“Ngay cả tên cũng không biết... Nhưng thế cũng tốt, biết rồi lại lúng túng thêm...”

“Viên sô cô la này ăn ngon thật...”

Từ khi sống một mình, Phó Nghị liền hình thành thói quen lẩm bẩm một mình như thế. Một hợp đồng kí kết thành công cao hứng lẩm bẩm, học đệ không trả lời tin nhắn uể oải lẩm bẩm, áp lực công việc quá lớn khiến ngủ không ngon giấc lẩm bẩm, lâu rồi không tự an ủi tâm lý tịch mịch cũng lẩm bẩm – chỉ cần không bị người khác nghe thấy là được, đây là phương pháp giải tỏa stress rất hữu hiệu.

Dở một nỗi, một khi đã lẩm bẩm liền chìm vào thế giới riêng, không cẩn thận dưới chân liền đạp phải đồ vật gì đó, cả người lảo đảo xuống lầu, đụng phải thùng rác.

Cạch coong một tiếng vang trong văn phòng lớn nghe đặc biệt rõ ràng, Phó Nghị ôm chặt lấy cặp công văn, xác nhận máy vi tính không sao mới thấy mắt nổ đom đóm mà đỡ tường đứng dậy, nghiêng lệch cả người tiếp tục xuống lầu.

Cuối cùng cũng đã tới tầng chót, lại phát hiện cửa chính tự động không cách nào mở ra.

“Có ai không?” Phó Nghị vừa vỗ cửa kính vừa lớn tiếng gọi, trong lòng nghi ngờ không biết ban an ninh trực đi đâu mất rồi.

Kêu vài tiếng không thấy ai, Phó Nghị bắt đầu có chút hoảng rồi, vấn đề không phải là sẽ ngốc ở đây một đêm, mà là không điện không mạng căn bản không dùng máy tính được, sau đó còn phải thỏa thuận với đối tác nước ngoài nữa.

Hắn lấy điện thoại di động ra gọi cho người phụ trách tòa nhà, lại thấy tắt máy, nhìn đồng hồ đã sắp điểm 2h, xem ra sẽ không ai đến mở cửa rồi.

Phó Nghị ủ rũ cúi đầu dựa cửa, gần đây đã đủ xui xẻo lắm rồi, lại thêm đồng công việc và áp lực càng phiền đến ngộp thở. Hắn tuyệt vọng đập cửa, càng đập càng dùng sức, cảm thấy không đủ hả giận liền dùng đầu đập lên, cứ như người bị bệnh thần kinh mà phát tiết.

Mẹ nó, không mở được còn phải ở đây cho muỗi chích cả buổi tối, hắn muốn khóc quá đi.

“Lão tao hóa, chú có bệnh thật đấy à?”

Đột nhiên tiếng người vang lên làm Phó Nghị sợ hết hồn, cánh tay run lên suýt chut nữa rơi công văn đầy đất. Chỉ thấy thiếu niên ngày đó làm mình đến kêu thiên gọi mẹ đang đứng bên ngoài cửa kính, mặc T-shirt quần dài đều màu đen, mang mũ lưỡi trai, dây chuyền bạc đặc biệt dễ thấy, cả người đứng sững ở kia nhìn mình cười như quỷ ấy.

“Cậu, cậu sao...” Phó Nghị cả kinh tưởng mình bị ảo giác, lập tức quay đầu dụi dụi con mắt, tâm lý mặc niệm mười lần quỷ quái thối lui, sau đó cẩn thận từng tí một quay đầu lại, chỉ thấy thiếu niên kia vẫn đứng đó, dùng biểu tình hứng thú đào dặt nhìn mình chăm chăm.

“Này, có muốn đi ra không?” Thiếu niên giống như gọi hàng nói.

Phó Nghị phản ứng lại, đây không phải ảo giác, nhanh chóng vô tới cửa đáp: “Cậu có cách gì không?”

Thiếu niên cười ha ha: “Chú bị ngốc à? Đi từ bãi đậu xe ra là xong chứ gì.”

Phó Nghị bỗng nhiên tỉnh ngộ, tăng ca khiến đầu óc hắn mụ mị đi, mà mọi khi cũng đều đi bộ đi làm, căn bản quên mất tòa nhà này còn có bãi đậu xe dưới hầm. Hắn nhất thời có cảm giác bị sỉ nhục vì thiếu trí

khôn, nhưng cũng chẳng hơi đâu để ý nữa, ôm chặt công văn lao nhanh xuống lầu.

Cũng may hành lang không bị ai khóa lại, lần nữa trở về mặt đất Phó Nghị thở hồng hộc, nhìn đồng hồ, vừa định chậm lại bước chân lại nhanh thêm, cầm đầu chạy.

Cánh tay bị giữ lại một chút, thiếu niên chạy chậm cũng đuổi kịp: “Nào, chạy đi đâu vậy a?”

“Xin lỗi tôi không có thời gian đâu, phải về có chuyện gấp.” Phó Nghị né tay y.

“Về nhà?”

“Ừ ừ...”

“Tôi đưa chú về.”

Thiếu niên như tinh linh nửa đêm xuất quỷ nhập thần, một tay kéo Phó Nghị về hướng ven đường, ném hẳn lên chiếc xe thể thao màu đỏ.

“Không cần, từ đây về nhà tôi rất gần, thật đấy! Ngay bên kia bờ...”

Phó Nghị phát hiện sức mạnh đối phương lúc này, có ảo giác mình rất là giống với phụ nữ sắp bị lừa bán, hẳn nhớ tới lần trước cùng thiếu niên “ác chiến” trên giường liền lập tức thỏa hiệp, thuận theo mà bị người ta ấn vào chỗ ghế phụ cạnh tài xế.

“Chú ở đâu nào?” Thiếu niên khóa cửa xe, đạp chân ga cười nói: “Mời tôi uống một chén chứ.”

“Có lẽ không được đâu, xin lỗi, tôi còn có hội nghị quan trọng, thật đấy... Còn nữa tôi không phải Ngưu lang!” Phó Nghị tiếp tục giải thích: “Tuy rằng vừa mới tan tâm, nhưng thật không phải Ngưu lang đâu!”

“Biết rồi,” thiếu niên nhìn mặt hắn cười yếu ớt, “Hôm nay chính là muốn tìm chú nói chuyện này.”

Phó Nghị sững sờ, nói: “Thế để hôm khác đi, danh thiếp tôi đây cậu cầm trước này.” Dứt lời thuận thực từ túi trong áo phục lấy ra đưa thiếu niên.

Đối phương nụ cười càng lạnh: “Uống một chén cũng không cho? Vậy chú cũng đừng mong xuống xe được.”

Có thể nhìn ra ngón tay cầm danh thiếp của Phó Nghị run lên cầm cập, nhanh chóng tùy cơ ứng biến: “Kia, được rồi.”

Thiếu niên cười cười, nhẹ nhàng kéo xuống cần gạt xe lao đi.

Uống một chén thì uống một chén, quan trọng hơn vẫn là hội nghị kia kìa, Phó Nghị không có thời gian đâu bận tâm nhiều chuyện, mở cặp công văn tìm văn kiện, xem xét im lặng đọc.

Thiếu niên đang lái xe cũng liếc hần một cái, lộ ra biểu tình ngạc nhiên, chỉ thấy Phó Nghị đang nghiêm túc nên cũng không nhiều lời.

5. Chương 5

Chỗ Phó Nghị ở là tắc đất tắc vàng. Lúc trước hần cần mua mảnh đất này vì gần công ty tiết kiệm thời gian đi lại, chờ công ty phát triển quy mô lớn hơn hoặc tìm được đối tượng kết giao sẽ đổi qua phòng khác.

Nhưng giấc mộng tìm đối tượng đã nát, công ty cũng đã đi vào ổn định, hần thì đã là một tổng tài 30 tuổi nhân sinh.

“Trong tủ lạnh có đồ uống, xin cứ tự nhiên.”

Phó Nghị bỏ lại câu này, hỏa tốc mở máy ngồi trên ghế salon, lấy văn kiện đeo tai nghe chuẩn bị liên hệ hội nghị bên kia.

Thiếu niên lấy bia và một trái táo trong tủ lạnh xong liền tràn đầy phấn khởi mà ngồi xuống bên cạnh Phó Nghị, hai chân vắt chéo đánh giá tổng tài chuẩn bị họp hội nghị.

Phó Nghị bị y làm khó dễ mà liếc mắt nhìn hần, mở miệng định nói gì đó nhưng hội nghị đã bắt đầu, không thể làm gì khác là tập trung vào công việc.

Hần rất sợ sẽ bị thiếu quấy rối, tỷ như đột nhiên nhào tới ngắt nguồn điện, đổ đồ uống vào máy tính chẳng hạn. Hần cảm thấy đối phương xuất quỷ nhập thần, cá tính cũng khó đoán, lại thêm bối cảnh không thể trêu vào, quả thực sợ lại đau đầu.

Vốn chuyện tình một đêm lần trước vì hiểu lầm mà phát sinh đã không xong rồi, không ngờ còn có thể chạm mặt ở tình huống này.

...

May mà toàn bộ quá trình rất thuận lợi, thiếu niên vẫn luôn ngồi yên tĩnh, ngay cả âm thanh ống hút cũng không có, ngoan ngoãn đến Phó Nghị cũng phải kinh ngạc.

Hội nghị kết thúc xong hẳn liền thở phào nhẹ nhõm, mở ra văn kiện bắt đầu chỉnh lý nội dung hội nghị.

“Khẩu âm rất dễ nghe,” thiếu niên rất cục nói chuyện, “Có phải từng qua Anh quốc du học rồi không?”

“...Đúng thế.” Đối phương tinh thần sáng láng khiến Phó Nghị kỳ quái, thời điểm này hầu hết mọi người đều đã ngủ say, mà có lẽ do tuổi trẻ, đôi mắt thiếu niên vẫn sáng ngời mà hữu thần, hoàn toàn không ủ rũ chút nào.

“Tôi cũng từng qua đó rồi, tẻ nhạt muốn chết, cả ngày chỉ có uống rượu mở tiệc đứng, về nhà chơi mạt chược với cha còn hơn.”

“Cậu... Giờ không định về nhà à.” Phó Nghị liếc nhìn đồng hồ đeo tay.

“Không muốn về, tâm tình không tốt.”

Kể cả thế, Phó Nghị nhớ tới lần đầu gặp thiếu niên đối phương đã nói chính mình tâm tình không tốt, từ cử chỉ thô bạo trên giường cũng có thể cảm giác được.

“Ôi chào đúng rồi, chú thất tình đến đâu rồi? Có khá hơn rồi nhỉ.”

Đột nhiên quan tâm thế làm Phó Nghị giật mình: “Đã ổn rồi, cảm tạ.”

Trên thực tế không tốt chút nào hết, gần 10 năm đơn phương, vết thương sâu sánh cùng thời gian dài dằng dặc như vậy, hẳn khó mà trở lại trạng thái như trước được.

“Tên chú là Phó Nghị phải không?”

“Ừm.” Nội dung hội nghị vừa rồi đều bị thiếu niên nghe được rồi, biết tên mình và công ty cũng không có gì kỳ quái.

Thiếu niên nhe răng nở nụ cười, thuần túy đẹp mắt: “Vậy hẳn cũng biết chị tôi rồi.”

“Chị cậu là?”

“Giang Hình.”

Phó Nghị thực sự sợ hết hồn, không nghĩ tới thiếu niên thực sự có gia cảnh hiển hách đến thế.

Giang thị là ông trùm nổi danh giới giải trí kinh thành, công ty của hắn và Giang thị từng gặp qua, nhưng dù sao cũng chỉ là tay ngang, chưa đủ thực lực cùng tài nguyên.

Giang Hình là Đại tiểu thư Giang thị, qua tuổi ba mươi vẫn kiều diễm lộng lẫy, tự mình cũng từng khoác lên những trang phục thiết kế của công ty vui vẻ sung sướng (người mẫu ảnh), trong lĩnh vực kinh doanh cũng là bát diện linh lung, hắn từng gặp đối phương trong mấy lần tiệc rượu từ thiện, quả là một nữ nhân mạnh mẽ sắc sảo.

Giang gia còn hai đứa con trai, một là Giang Kiều, đã kết hôn, sắp kế thừa gia nghiệp, còn lại tên Giang Kha, đang du học nước ngoài, hắn là người trước mắt này đi.

“Cậu... Thật sự là em trai Giang nữ sĩ? Tên Giang Kha sao?”

“Đúng vậy, tôi và chị ấy không giống nhau à.”

Nhìn kỹ thiếu niên ngũ quan xinh xắn xác thực giống Giang Hình đến mấy phần, nhưng vì xu hướng tình dục, trong mắt Phó Nghị, nhan sắc thiếu niên càng kinh động tựa thiên thần.

Nghĩ tới đây, hắn thấy thiếu niên lại có hơi đỏ mặt.

“Nói a.”

“Àn, khá giống, cậu còn đẹp hơn cả chị cậu nữa.” Phó Nghị vội vàng chuyển tầm mắt mình đến máy tính.

Giang Kha cười đến sáng lạn hơn, “Đương nhiên rồi, nàng cả ngày ăn mặc như cái tiện nữ lòn lộn.”

Không giữ mồm giữ miệng mà nói trướng bối như vậy, cũng không biết có phải do quan hệ chị em không tốt hay không.

“Giang nữ sĩ giờ đang ở Thượng Hải thì phải, cậu không về nhà nàng sẽ lo lắng.”

“Không có đâu, nàng hận ta không thể ở ngoài thêm mấy ngày nữa cho nàng bớt việc thì có.” Giang Kha nhún nhún vai, kéo lon bia ngồi xích lại bên hắn, “Làm gì vậy, mấy chuyện này không phải để thư ký làm sao?”

“... Thư ký hiện tại không đi làm, tôi xử lý trước cho tốt đã.” Khí tức đối phương khiến Phó Nghị không cách nào tập trung tinh thần được, ngay cả ngón tay gõ bàn phím cũng có chút bất ổn.

“Đến hội nghị mở mà còn không thể cùng ông chủ tham gia, thư ký thể thuê làm gì?” Giang Kha ngáp một cái ôm gối trên salon trực tiếp dựa vào Phó Nghị co người nằm xuống, “Mượn ghế sofa chú ngủ một lát

nha.”

Phó Nghị bị động tác của y dọa hết hồn: “Cái kia, nếu muốn ngủ, tôi có thể giúp cậu trải chăn đệm nằm dưới đất.”

“Ghế sofa là được rồi, đừng bày vẽ nữa.” Giang Kha hướng vào trong nhắm mắt lại: “Trời sáng gọi tiểu gia.”

Phó Nghị nhất thời không nói gì, chỉ thấy đối phương chốc lát biểu tình đã an tường, có chút điềm tĩnh tiến vào giấc ngủ. Hắn không tiện quấy rối, cũng chẳng dám quấy rối, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục chỉnh lý nội dung hội nghị.

Đây thực sự là quá trình dày vò đau khổ mà, Giang Kha dựa đầu vào vai hắn, truyền đến tiếng hít thở vững vàng, làm cho động tác đánh chữ của Phó Nghị cũng không dám quá mạnh, đánh vài chữ liền quay đầu nhìn đối phương, chỉ lo đánh thức lại chọc giận cái thiếu gia hỉ nộ vô thường này thôi.

Tướng mạo Giang Kha đẹp từng nét một, kết hợp với nhau cũng rất hài hòa, làn da căng mịn vừa nhìn đã biết quen sống trong nhung lụa, Phó Nghị chỉ nhìn một chút liền thấy mặt nóng lên, sờ sờ không thấy chảy mồ hôi, chỉ thuần túy là nóng lên, nóng ngang với cái máy tính trong tay rồi.

Hậu quả của việc thiếu kinh nghiệm yêu đương chính là không có sức đề kháng đối với mỹ nam, hai người lại còn có một đêm cảm xúc mãnh liệt, trong đầu Phó Nghị tất cả đều là những hình ảnh tục tĩu bất kham lấp lóe. Hắn bắt đầu hít sâu, ép bản thân coi người bên cạnh như hư vô, ngón tay khó khăn di động trên bàn phím.

Rốt cục xong việc thì hắn cũng đã mồ hôi nhễ nhại, sống lưng ướt đầm một mảnh, Phó Nghị không biết mình phô trương thế vì cái gì, rõ ràng điều hòa đã mở nhiệt độ cực thấp rồi, có lẽ trải nghiệm thiếu niên mang đến quá kịch liệt khó quên, khó quên đến mức vừa nghĩ tới liền thấy cả người không bình thường.

Hắn cẩn thận đỡ lấy vai Giang Kha, lấy thêm cái gối nữa kê cho đối phương, sau đó ngơ ngác nhìn người đang ngủ say.

Đang ngấm thì Giang Kha đột nhiên mở mắt, ánh mắt sáng rực nhìn hắn, vàng sáng bên trong bình tĩnh như mắt dã thú, chuẩn bị bạo phát bất cứ lúc nào.

“Nhìn gì mà nhìn.”

“Xin lỗi, tôi đi ngủ ngay đây...”

Còn chưa nói hết đã bị đối phương dùng sức ôm eo kéo xuống, Phó Nghị ngã vào ghế sofa, không phản ứng kịp đã thấy trời đất quay cuồng bị đè xuống, lỗ tai bị cắn, thắt lưng bị thô lỗ gỡ bỏ lộ ra hai cánh hông rắn chắc, vừa tiếp xúc không khí liền bị người dùng sức chà đạp.

“Lão tao hóa, chảy nhiều nước thế... Muốn rồi đi.”

“Cậu làm gì... Tôi muốn nghỉ ngơi, dừng tay!” Nickname quen thuộc làm Phó Nghị gầm nhẹ phản kháng.

“Cứ thế này mà ngủ được sao? Đùa gì chứ.” Giang Kha đối với vẻ mặt và giọng nói nghiêm túc của hắn không sợ hãi chút nào, cắn tai hắn, dây chuyền lạnh leo ma sát cổ hắn, khổ bộ mô phỏng tư thế thú giao không ngừng va chạm cái mông hắn, lại thêm bàn tay xoa nắn làm đầu óc Phó Nghị trống rỗng, không thể tiếp thu được sự tình sắp phát sinh lần thứ hai nữa.

Hắn giãy giụa muốn trốn khỏi Giang Kha, nhưng sự thật đã chứng minh lần thứ nhất hắn không cách nào chạy trốn được, sau này cũng đừng mơ. Thiếu niên như cưỡi ngựa ngồi trên người hắn, lấy đầu bôi trơn trong túi như ảo thuật, ngón tay ấn vào hậu đình biến ảo đâm đâm, sau đó cự vật dục vọng chen vào lỗ nhỏ không chút nào phù hợp, mới đâm không tới mười cái Phó Nghị đã mềm nhũn, tim đập thởi dốc còn nhanh hơn trước, uy nghiêm đe dọa đáng lẽ phải ngăn chặn thiếu niên lại đều bị biến vị.

“Không, không muốn làm... Dừng tay, dừng tay...”

“Vừa nãy nghe thấy nơi này nhảy đến lợi hại nha... Rốt cuộc là sinh hoạt có bao nhiêu khuyết thiếu a.” Giọng Giang Kha ôn nhu gỡ bỏ áo sơ mi của hắn, nắm đầu vú bên trái hướng vị trí tim mà ấn ấn: “Lại không làm chú sẽ nghẹn chết mất... Không sao đâu, đêm nay đã có tôi giúp chú rồi.”

Phó Nghị xấu hổ nghi hoặc, hắn nhiều năm nay không có bạn đời cũng chưa nghẹn chết được, chỉ là có chút cô quạnh cùng khổ sở thôi.

Giang Kha thấy hắn ngốc lảng không phản kháng liền tiếp tục ra tay, động tác thành thạo kinh người. Lúc tiến vào Phó Nghị trầm thấp “ô” một tiếng, run cầm cập lấy hơi thích ứng với tư thế quỳ phục trên salon, phía sau run rẩy co rút lại.

Khai thác lần này cũng không tệ lắm, Giang Kha đi vào liền bắt đầu đâm xuyên, lực đạo có lúc trùng lại, tựa hồ đang tìm điểm mẫn cảm kia của Phó Nghị. Có thể là bởi vì Phó Nghị hảo tâm “thu lưu” (nhận về cho ở lại), Giang Kha ôn nhu hơn trước không ít, hai tay vuốt ve trước ngực lần mò lên vai trụ lấy, sau đó tìm đúng chỗ yếu hại mà thẳng lưng đâm tới, mỗi một lần đều có thể nghe thấy tiếng thân thể rắn chắc va chạm vang dội.

Phó Nghị văng đầu hoa mắt, một vì mệt, hai là vì khoái cảm dưới hạ thể như dòng điện quá nhanh quá mãnh liệt, ôn nhu so với lần trước lại khiến người ta càng mê muội chìm đắm. Vật thể to dài kia giống như đâm sâu đến không thể sâu hơn, mỗi lần hướng phía trước tiến vào một tấc, xâm phạm thân thể hắn tận cùng.

Giang Kha duy trì cái tư thế này làm mấy phút, cơ hồ đem thân thể cường tráng của Phó Nghị làm thành một bãi bùn nhão, tùy ý đụng chạm, giọng cũng khàn đi, run lên.

“Thế này... Có thể hay không... Được rồi mà, Giang Kha...”

Phó Nghị thật sợ làm quá lâu, chính mình sẽ không nhịn được có phản ứng xấu hổ. Khác với đêm đầu tiên, tình ái ôn nhu so với cường bạo còn đáng sợ hơn, hiện tại cả người hắn đều mềm yếu, địa phương kết hợp vừa dính nị ướt át lại nóng như thiêu đốt, khoái cảm bị xâm phạm làm hắn thiếu điều ôm lấy đối phương xin tha, thậm chí uốn éo cái mông cầu đối phương nhanh nhanh phóng xuất.

“Mệt sao? Haiz, lần này tạm tha cho chú.”

Phó Nghị hoảng sợ mở to hai mắt, hắn bị “lần này” hù dọa đến mức bấp thảy toàn thân, bao gồm cả cái mông đều co quắp, lại kích động đến Giang Kha bắt đầu điên cuồng đâm chọc, một hơi này trực tiếp làm tới khi hắn không chịu nổi nữa mà khóc lóc xin tha liên tục.

Rốt cục kết thúc, Phó Nghị bị mồ hôi và nước mắt che tầm mắt, ý thức cũng có chút không rõ ràng. Hắn nằm úp sấp trên ghế salon thở dốc, mí mắt nặng trĩu dần khép lại, âm thầm vui mừng vì mình không có động tác nào buồn nôn cả, đồng thời lúc ẩn lúc hiện nghe thấy Giang Kha hài lòng khen: “Tiếng chú rên rỉ trên giường quả là cực phẩm...”

Hắn buồn khổ đến muốn khóc, mà uể oải lại nhiều hơn, rất nhanh rơi vào mộng đẹp.

6. Chương 6

Khi Phó Nghị tỉnh lại thì nắng đã chiếu rực rỡ, điện thoại dưới ghế sofa cũng chấn động không ngừng.”

“Để tôi gửi tài liệu qua trước... Xong việc sẽ qua.” Hắn cúp điện thoại, liếc mắt nhìn Giang Kha bên cạnh đang ngủ say, nhất thời có loại kích động muốn nhắc đối phương lên ném ra ngoài.

Phó Nghị vẫn cảm thấy tính khí mình rất tốt, hơn nữa phải nói là hiền lành đến không tương xứng chút nào với vẻ ngoài lạnh lùng cứng rắn nữa. Bây giờ dưới tình huống không hiểu đầu đuôi lại bị thượng lân hai, thủ phạm còn cây ngay không sợ chết đứng nằm ở nhà mình, nếu là người khác chỉ sợ hiện tại đã đem Giang Kha bóp chết.

Đương nhiên, nguyên nhân chính khiến hắn phải nhịn xuống cũng là vì gia thế đối phương rất đáng sợ.

Hắn vừa nghĩ vừa sờ sờ cái mông, phát hiện bên trong đã khô mát, vì vậy có chút kinh ngạc nhìn về phía người đang ngủ say trên salon.

“Sao có thể chứ...”

Chẳng kịp nghĩ nhiều, Phó Nghị nhanh chóng đi thay quần áo chuẩn bị xuất môn.

Hắn đứng trước gương đeo caravat, trong lòng nghi ngờ sao bảo tiêu bên người Giang Kha bỗng không thấy đâu, lẽ nào bọn họ không cần bảo vệ thiếu gia sao? Hắn kết luận chắc Giang Kha tự ý trốn nhà đi, cho nên quyết định tới công ty rồi liên hệ Giang Hinh sau.

Rời nhà trước, hắn nhẹ tay nhẹ chân khóa cửa phòng ngủ xong, xác nhận không có đồ vật kỳ quái gì ngoài sảnh liền xuất môn.

“Tổng tài chào buổi sáng!”

“Tổng tài hôm nay thật đẹp trai!”

Phó Nghị mỉm cười chào hỏi nhân viên, bấy năm nay mỗi ngày đều như vậy. Từ lúc phụ thân xa cách xong, công ty như ngôi nhà thứ hai, là nơi để hết dốc hết sức lực và nhiệt huyết cống hiến.

Hắn và công nhân quan hệ tốt lắm, mọi người vẫn gọi hắn là ông chủ tốt bụng, hiệu suất làm việc cao, ít bắt tăng ca, có tình người, thưởng phạt phân minh mà lại có trình độ chuyên môn, thỉnh thoảng còn giúp nữ nhân viên kỹ thuật sửa chữa máy tính, an ủi nam nhân viên thất tình, mười hạng toàn năng, cao phú soái tổng tài các loại tán thưởng Phó Nghị đều đã nghe qua.

“Oa mau nhìn, vóc người tổng tài càng ngày càng đẹp nha, manly quá đi...”

“Trời ạ tổng tài thực sự có mùi hương nam tính, hình mẫu lý tưởng a! Đáng tiếc hắn lại là...”

Phó Nghị đến công ty, ngày đầu tiên đã nói rõ tính hướng, thứ nhất muốn xem thái độ nhân viên thế nào, thứ hai vì lúc đó đang mâu thuẫn bức bối với phụ thân. Đến bây giờ xu hướng tình dục của hắn giới thiệu nhân ai ai cũng đều biết, còn bị không ít người khoa trương gọi đùa là Gay Vương lão ngũ bá đạo tổng tài.

“Phó tổng, đây là văn kiện bên Pháp vừa gửi tới.” Bí thư Tina trẻ đẹp đi vào văn phòng.

“Được rồi, cô để ở đó đi.” Phó Nghị gật gật đầu, “Kỳ nghỉ thế nào?”

“Rất vui vẻ, cảm ơn Phó tổng.” Nhắc tới cái đề tài này, Tina có chút đỏ mặt.

“Vậy thì tốt, ngày hôm nay bắt đầu làm việc cho tốt nha.” Phó Nghị cố ý bắt chước giọng đối phương.

Tina phốc cái bật cười: “Vâng, Phó tổng.”

Hoàn thành công việc như thường lệ xong, Phó Nghị lấy điện thoại gọi cho Giang Hinh. Có thể do lần đầu cùng người địa vị cao hơn mình nói chuyện, cũng có thể vì Giang Kha làm những chuyện kia với mình, lúc này hắn hơi sốt sắng. Bên kia là thư ký nhận điện thoại, Phó Nghị tự giới thiệu đơn giản rồi đi thẳng vào

chủ đề: “Tôi có chuyện rất quan trọng cần tìm Giang tổng, liên quan tới đệ đệ của nàng...” Hấn càng nói càng cảm thấy mình giống con buôn, càng ngày càng khẩn trương.

“Xin chào, tôi là Giang Hinh,” giọng nữ nhẹ nhàng trong loa truyền ra, “Phó Nghị phải không? Tiểu Kha chạy tới chỗ anh à.”

“Đúng vậy, hôm qua tôi tan việc gặp cậu ấy, lúc đầu không biết là đệ đệ của cô... Sau đó cậu ấy khát nước đến nhà tôi, bây giờ còn đang ngủ trên salon, cho nên phiền cô cho người tới đón cậu ấy thì hơn?”

“Nha, đứa nhỏ này cũng quá không hiểu chuyện, tôi gọi người đến đón nó, thật không tiện quấy rầy anh rồi.”

Phó Nghị thở phào nhẹ nhõm, như vậy sau khi tan việc thì Giang Kha đã đi rồi.

Lần đầu là ngẫu nhiên, lần thứ hai là bất ngờ, hấn sẽ không có thêm lần thứ ba. Trong lòng hấn tự nói với mình như vậy, nhưng đồng thời lại có chút trống trải không nói ra được.

Phó Nghị như thường lệ 9h rời khỏi công ty sau cùng, mua một cái sandwich ở Starbucks dưới lầu rồi đi bộ về nhà.

Sau khi ra khỏi thang máy hấn bỗng nhiên thấy ở cửa nhà mình có một đồ vật gì tối om om, đến gần nhìn kỹ hóa ra là người, giống y như lần trước thấy ở quán bar.

Tuy rằng vóc người Phó Nghị rất MAN, đường nét cơ thể rất tuyệt, nhưng hấn thuộc vào dạng vừa đủ để nữ nhân thấy có cảm giác an toàn chứ không quá khoa trương. Còn mấy bảo tiêu trước mắt đều đồ con hơn hấn một vòng, được huấn luyện nghiêm chỉnh đứng nghiêm trang, cứ như thần giữ cửa đứng trước nhà hấn, cũng không thấy bảo vệ can thiệp.

Bọn họ thấy Phó Nghị từ thang máy bước ra mắt đều sáng cả lên.

“Là Phó Nghị tiên sinh sao, phiền ngài mở cửa giúp.” Người dẫn đầu nói.

Phó Nghị nhất thời cảm thấy bó tay toàn tập, Giang Kha còn ở nhà mình chưa có đi, hơn nữa còn đưa tới một đám phiền phức. Hấn kiên trì đến gần bọn cận vệ, lễ phép gật đầu nói: “Là tôi, Giang Kha chưa ra nữa sao?”

“Ngài về vừa đúng lúc, chúng tôi đang nghĩ xem cạy cửa thế nào đây.”

Cái chuyện cười này một chút cũng không buồn cười, Phó Nghị giật giật khóe miệng, lấy ra chìa khóa dưới con mắt nhìn trừng trừng của đám bảo tiêu mà mở cửa.

Ti vi trong đại sảnh còn đang mở phim điện ảnh, Giang Kha dùng tư thế co quắp tiêu chuẩn dựa vào ghế salon, xem chừng vừa mới tỉnh ngủ.

Thấy một đám người tiến vào y cũng không chút hoang mang, tiếp tục xem, ngáp một cái: “Một đám rác rưởi, còn phải chờ người mở cửa mới vào được.”

“Tiểu thiếu gia, nên về nhà thôi.”

“Chờ ta xem xong tivi rồi hãy nói.”

Một đám bảo tiêu đầy mặt lúng túng, Phó Nghị càn lường cuống tay chân, lần đầu tiên có nhiều người đến nhà như vậy, cởi cái giầy cũng thấy mất tự nhiên.

“Khụ, Giang Kha.” Hắn quan sát tình hình dưới ghế sofa xong, tới gần nhìn gáy thiếu niên, lấy khí phách tổng tài nghiêm túc mà giảng giải: “Giờ đã 10h rồi, chị cậu rất lo lắng, cậu vẫn nên về đi thì hơn, hơn nữa tôi cũng chuẩn bị nghỉ ngơi rồi.”

Giang Kha quay đầu lại, một đôi mắt không chút tâm tình, làm cho Phó Nghị không khỏi tim đập nhanh hơn cúc hoa căng thẳng.

“Anh về sớm.”

“A? Tôi mới tan ca về a.” Khí thế Phó Nghị mới một giây kia liền tắc nghẽn nửa vời, thiếu niên cả người tràn đầy công khí (khí chất của kẻ chủ động tiến công, cũng có thể hiểu là khí chất của số 1 – công, trong công thụ) khiến hắn theo bản năng thành thật trả lời.

Khóe môi Giang Kha cong cong, gương mặt lạnh như băng thế mà lộ ra một tia tươi cười: “Không phải hai, ba giờ sáng mới về sao, tôi còn đang muốn cho bọn họ đợi thêm năm, sáu tiếng đấy.” Nói xong cầm remote tắt TV, đi tới trước mặt thủ lĩnh đám bảo tiêu, vỗ vỗ vai giấu cợt nói: “Tặng ca khổ cực a, khi nào về phải bảo chị tôi tăng lương cho mấy người mới được.”

Một đám người rời đi yên lặng như lúc đến, Phó Nghị chôn chân tại chỗ hồi lâu sau mới phản ứng được.

Hắn vào bếp chuẩn bị một ly sữa bò để ăn cùng sandwich, lại thấy nồi đun sáng đèn, bên trong đầy một nồi súp bắp đặc.

Hắn rất khiếp sợ, không ngờ Giang Kha còn động tới phòng bếp nhà mình, hơn nữa còn nấu ăn, chỗ chết người chính là, đối phương khẳng định đã thấy hộp sữa chua dâu tây hắn âu yếm mất rồi!

Nhưng hắn vẫn bị vị ngọt nồng nàn kia quyến rũ, không nhịn được nếm thử một miếng, thật bất ngờ, hóa ra tài nấu bếp của tiểu thiếu gia còn tốt như vậy.

Thường thức thỏa mãn xong, Phó Nghị nơm nớp lo sợ mà mở tủ lạnh, chỉ thấy sữa chua mà hần âu yếm bấy lâu quả nhiên bị động tới, trên hộp dán tờ giấy, chữ như rồng bay phượng múa viết “Tinh dầu quá nhiều, khó uống chết mất, đề cử Jacques”.

Phó Nghị lại khiếp sợ thêm lần nữa, bất khả tư nghị nhìn thứ hàng hiệu hần nhận không nổi này, nghĩ thâm hóa ra thiếu gia lạnh lùng bốc đồng còn có một mặt này.

Hần mang theo rung động thâm tâm tắm rửa, sau đó cầm chìa khóa mở ra gian phòng ngủ tư mật.

Thiết kế châu Âu đơn gian, sắc điệu thanh nhã, nhìn qua không thấy chút bất thường nào với một nam nhân. Nhưng nếu quan sát tỉ mỉ sẽ phát hiện trên khăn trải bàn trên tủ đầu giường in hoa hòe nè, rèm cửa sổ cũng có họa tiết dưới cùng nổi bật hần, chần bông ẩn ẩn màu phấn hồng... Hoàn toàn thể hiện bản chất muộn tao của chủ nhân nó.

Nhưng mà bất mắt nhất chính là con gấu lông nhung cực lớn kia, mặt hiền hòa bán manh, tay chân ngắn cùn một bộ cầu ôm ấp không biết xấu hổ đang ngồi ngay chính giữa giường.

Phó Nghị trang trí nơi này cũng mất một phen công phu, một mặt không thể trang trí quá lộ liễu tránh để người khác phát hiện bản chất thể giới nội tâm hần, mặt khác vẫn muốn như có như không mà lún vào tâm tình thiếu nữ.

Sống trên đời thật là mệt mỏi.

Đầu óc trống rỗng nằm trên giường lớn, chôn đầu trên vai con gấu ôm tìm kiếm an ủi. Trước đây khi còn bé hần rất thích gấu bông nhưng như vậy, nhưng sau đó lớn lên phụ thân hần đều đem vứt hết, mãi sau này dọn ra ở riêng mới dám mua một con nữa.

“Y đề cử mình rất cuộc là cái gì sữa bò ấy nhỉ...” Phó Nghị xoa bóp điện thoại nửa ngày không tra ra được, vì vậy vừa hiểu kỳ lại say mê tìm tư liệu về Giang Kha.

Truyền thông chỉ có thể đào ra chút ít thông tin, vốn vẹn một tấm hình đen trắng chụp gia đình họ Giang mười mấy năm về trước. Phó Nghị thấy Giang Kha khi còn bé được mẫu thân ôm vào lòng, không khỏi cảm khái có vài người trời sinh đã mỹ lệ rồi.

Hần thấy hình ảnh khi bé của y mà ngẩn người, trong đầu tự nhiên xuất hiện dáng vẻ Giang Kha hiện tại: Mang theo cái cười nguy hiểm đề mình xuống ghế salon cười khà khà, eo thân nhanh như mô-tơ điện đỉnh động ba ba ba, miệng còn nói lời khó nghe “Núm vú thật lớn”...

“Dựa vào... Dừng lại!” Phó Nghị ôm đầu con gấu nhanh chóng đình chỉ não bổ nguy hiểm, vừa nhớ tới hình ảnh hai lần tình ái kia là cả người hần lại nóng lên, tim rầm rầm liên tục.

Loại cảm giác rơi vào lưới tình này làm hần hoảng hốt lắm rồi. Hần rõ ràng mới thất tình không tới một tháng,

chẳng lẽ không phải nên đau khổ 3 năm rưỡi mới một lần nữa chậm rãi thức tỉnh sao?

Hắn không hiểu, chưa từng trải nghiệm yêu đương, một lần gần 10 năm, thất bại khi yêu đơn phương thực không thể lấy ra so sánh được, hắn không hiểu rốt cục phát xuân hay động dục làm sao, thậm chí bắt đầu hoài nghi mối tình đầu của mình rốt cuộc có phải tình yêu thực sự hay không, nếu không sao hắn lại bị một thiếu niên mới mấy lần gặp gỡ hấp dẫn được.

Hiện thực như lúc xoáy cứ thế đẩy ngã nam nhân cường tráng này, hắn ôm chặt con gấu lông nhung trong lòng hỗn loạn từng bừng mà ngủ mất.

mV

7. Chương 7

Đêm từ thiện tổ chức ở nhà hàng trứ danh vùng ngoại thành, Phó Nghị đến từ sớm, âu phục và keo xịt tóc chỉnh đốn cẩn thận tỉ mỉ.

Trong những hoàn cảnh có tập hợp nhiều đại lão thế này, doanh nhân trẻ tuổi như hắn khắp nơi đều có, người có bối cảnh càng không ít. Phó Nghị dù xã giao cũng thận trọng từ lời nói đến việc làm, nhường được là nhường, vẫn luôn được các trưởng bối khen ngợi là tân tú trong lớp hậu bối.

“Thân ái –” Sinh vật diện tây trang đỏ đang nhào tới đây muốn ôm gấu kia.

Phó Nghị đang chuẩn bị tránh ra, nhanh tay cầm một ly champagne ngăn chặn lần tiến công thứ hai, “Đã lâu không gặp, Quinn.”

Nam nhân tên Quinn đón rượu, nói một câu tiệc nuối: “Phó sao vẫn thận trọng vậy a, chơi không vui tẹo nào, nhân gia muốn sờ mông ngực người xem có rắn chắc hay không.” (“Phó” là họ của Phó Nghị, Mr. Phó)

“Xin đừng nói những điều gây hiểu lầm như vậy.” Phó Nghị cảm giác gân xanh trên trán đang giật giật.

Quinn khoác tay lên vai hắn, ghé lỗ tai hắn ám muội thổi một hơi: “Quan hệ của chúng ta, còn hiểu lầm cái gì nữa.”

“Làm sao có thể.” Phó Nghị phủ nhận tức thì.

“Ai,” Quinn khổ não thở dài, tầm mắt lưu luyến dừng trên đường cong thân thể rắn chắc lại gợi cảm của Phó Nghị, cuối cùng dừng ở quần âu kia: “Thấy được mà không ăn được, loại cảm giác này mới đáng ghét làm sao.”

Phó Nghị không lộ dấu vết rời ma trảo y, định đổi vị trí khác.

“Người làm gì?” Quinn mặt oan ức: “Tại sao lại ghét bỏ ta chứ?”

“Khụ, ta đang muốn qua bên kia chào hỏi.”

“Vậy cùng qua nha.” Quinn cười đến yếu điệu, lại sắp tới muốn tay trong tay, lần thứ hai bị Phó Nghị lễ phép từ chối.

Quinn là nhà thiết kế nổi tiếng, người Hương Cảng, đi Milan đào tạo chuyên sâu xong về nước dốc sức mở một nhãn hiệu thời trang của riêng mình. Phó Nghị lần đầu gặp cũng là buổi xã giao như này, đối phương tựa hồ rất có hảo cảm với mình, câu dẫn đùa giỡn trên chọc đủ kiểu. Phó Nghị tự biết không có cách nào thỏa mãn Quinn loại này tao linh, mà không dám nói rõ, vạn bất đắc dĩ mới phải uyển chuyển từ chối.

Hậu quả chính là Quinn khỏi bệnh liền bạo dạn hơn, mỗi lần nhìn thấy hắn là lại bày ra bộ dáng mê hoặc thần thái, thân ái thân ái réo mãi không ngừng, ngón tay út sơn móng đen cong lên, hận không thể đẩy Phó Nghị ngã nhào xuống đất mà “mần thật”.

“Dạo này thế nào, còn bận một mùa thiết kế mới nhất sao?” Phó Nghị không chịu được Quinn đang phóng ánh mắt mị khí, đành chủ động mở miệng tìm đề tài nghiêm túc chút.

“Bạn nha, tôi còn đang tính xem thời điểm nào mời anh qua Milan xem trình diễn đây.”

“Không cần đâu, tôi không có khả năng thưởng thức cái kia.” Phó Nghị cười nói, “Hơn nữa giới thời trang chỉ sợ không hoan nghênh loại thương gia như chúng tôi tham gia.”

“Ai nói? Đừng nghe nói lung tung, nhất định là tên khốn Lý Tộ Hiên, cả ngày chê cái này phê bình cái nọ, làm như ngoài lão bà hắn, thằng nam khác đều là cận bã, thật không chịu nổi.” Vừa nhắc tới kẻ đối chọi gay gắt với mình là lông mày Quinn đều dựng thẳng, Lan Hoa Chỉ muốn ngẩng đến tận trời xanh.

“... Lão bà hắn là thằng nam?”

“Vốn là thế, giờ bị bẻ cong, cho nên nên nói họ Lý rất tiện.”

“A, nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến liền.” Phó Nghị chỉ chỉ bên kia, chần bị dẫn chiến sau khi thành công nhanh chóng lui lại.

Nhưng nhìn thấy bên cạnh nhà đại thiết kế Lý Tộ Hiên là Giang Hinh liền ngậm ngẫn cả người, nói chính xác là thấy được Giang Hinh đang bị Giang Kha kéo tay.

Giang Kha bỏ dây chuyền và mũ lưỡi trai xuống, âu phục giày da hiện ra vô cùng nhã nhặn ngoan ngoãn, trên trán còn đeo kính râm, tạo hình tròn bộ chẳng nặng nề chút nào. Hai chị em bước chân như gió, khí thế không ai kém ai, vừa tiến đến liền trở thành tiêu điểm toàn hội trường.

Hình như đây là lần đầu Giang Hình chính thức mang đệ đệ tới ra mắt, tự nhiên thành trung tâm nghị luận của mọi người rồi.

“Đó là tiểu nhị tử của Giang Đồng? Lớn lên tuần tú thật.”

“Có phải là tiểu Tam sinh không? Giang phu nhân ở tuổi ấy mà còn có thể sinh?”

“Đừng nói lung tung, nhưng mà nói thật, đứa nhỏ này điển hình nam sinh nữ cùng.”

Giang gia thế lực có mạnh đến đâu cũng không ngăn được mấy lời đồn đại nhảm nhí này, Phó Nghị nhìn vẻ mặt điềm tĩnh của hai chị em Giang gia, đặc biệt là Giang Kha biểu tình mặt lạnh bất biến như đánh sập vậy, đột nhiên có chút bội phục đối phương.

Hắn vừa ra khỏi nhà đã tiếp quản công ty, lúc ấy cũng phải trải qua một trận dư luận bão táp, thương giới khi ấy có rất nhiều người, đặc biệt là người quen bạn tốt gì đó của phụ thân bàn tán làm việc trong nhà hắn rồi tung lên, dẫn đến một thời gian dài công ty thiếu hụt giao thiệp nên không thể phát triển. Lúc đó dưới áp lực dư luận, Phó Nghị còn từng khóc lớn trong phòng một mình, đêm khuya cắn chặt rơi lệ, bộ dáng kinh sợ, đến giờ hắn vẫn phải thở dài dõ dằn không dám nhớ lại.

“OMG!” Quinn đột nhiên kích động nắm lấy ống tay áo hắn, nhìn chằm chằm Giang Kha hai mắt tỏa sáng: “Đứa bé kia quả thực như thiên sứ mà! Ta muốn đem hắn đào lại đây cho ta âu yếm! Trời ạ...”

Thiên sứ? Phó Nghị nhớ tới nụ cười lúc Giang Kha ẩn ẩn trên giường, không khỏi rung mình một cái.

“Không thể để cho tên khốn Lý Tộ Hiện kia giành trước, như vậy đi thân ái,” Quinn thành linh kéo tay Phó Nghị: “Cùng tôi qua bên kia, để tên Lý Tộ Hiện kia không còn cười tôi độc thân nữa.”

“Cứ như vậy dễ xảy ra sai sót...”

Quinn dùng ngón tay trở chặn miệng hắn lại, “Còn cái nữa tôi hôn anh đó nha.”

Phó Nghị nhanh chóng dời tầm mắt sợ bị cặp bóng điện quang kia chói mù, cả người cứng đờ bị Quinn tha tới chỗ đám nhân vật cấp bậc Ma vương kia.

Quinn phong tình vạn chủng mà thăm hỏi một lượt từng người một, còn ôm ấp hôn má Giang Hình mấy cái liên tục, đồng thời tàn nhẫn trừng mắt Lý Tộ Hiện đang dương dương đắc ý mang vợ yêu ra trận.

“Không ngờ Drama Quên của chúng ta cũng có ngày gặp được tình yêu đích thực.” Lý Tộ Hiên ôm ấp nam nhân mình âu yếm đồng hành.

“Tôi đây tên Quinn, anh qua Pháp đã nhiều năm sao lại học được cái giọng nhà quê đó rồi?” Quinn nâng lên vòng tai một mặt lạnh đi.

“Tôi xem báo đăng tác phẩm mới của cậu, cảm giác người bắt đầu đi theo phong cách nhà quê là cậu mới đúng, DQ tiểu thư.”

“Lão tử... Nhân gia không tên DQ, muốn ăn kem tự đi mà mua!” Quinn cảm tức đối phương, sau đó đoan trang vỗ ngực người giận. “Nói tới, tôi đem tác phẩm mới của cậu cho trợ lý xem, nàng còn tưởng là bài tập đại học thời trang cuối kỳ vẽ con gà rừng nha.”

“Cái kia, tôi và Quinn chỉ là bạn bè thôi, đừng hiểu lầm...” Phó Nghị rút cuộc tìm được khoảng trống chen vào một câu.

“Thân ái ghét anh ghê! Nói ra làm cái gì hả?” Quinn hờn dỗi đập bả vai hấn mấy quyền, sau đó nhụt chí nói: “Ôi chao kể ra thì, ai bảo tôi thích cái đồ ngốc nghếch như anh chứ.”

Hấn mà ngốc sao? Phó Nghị không nói gì, nhanh chóng ra hiệu hấn nói chính sự.

Quinn chấn chỉnh lại một giây, kéo tay Giang Hình nói: “Chị à, em trai chị tay thon chân dài khí chất thật tốt a, không có cách nào làm người mẫu được sao? Không được cũng không sao, đến cho tôi nói chuyện vài câu cũng được mà, mùa xuân sang năm cũng có buổi trình diễn của tôi nha.”

“Em gái ngoan, chị nào dám từ chối em, vừa nãy nhà thiết kế Lý cũng nói việc này, mà còn phải xem ý tiểu Kha thế nào đã.” Giang Hình ai cũng không ngăn, đem bóng cao su đẩy qua người đệ đệ.

Giang Kha vẫn trương mặt lạnh lùng nhìn tỷ tỷ và nhóm danh lưu hàn huyền, vừa thấy Phó Nghị cạnh Quinn mắt liền sáng lên, giống như tìm được lạc thú trong bữa tiệc thượng lưu nhàm chán.

Phó Nghị vừa chạm tầm mắt Giang Kha liền quay đầu nhìn chỗ khác, hấn có thể cảm giác được thiếu niên đang nhìn mình, ánh mắt kia như bó đuốc thiêu đốt làm hấn đứng ngồi không yên, bấp thụp dưới âu phục đều cứng ngắc đến lạnh lẽo.

“Đệ đệ có ý nguyện gì chẳng?” Quinn hí mắt cười nhìn Giang Kha.

“Theo thứ tự trước sau chứ, hấn là tôi rồi.” Lý Tộ Hiên cũng ngoài cười trong không cười.

“Còn phải xem ý người ta thế nào đã, không đến lượt anh bắt cóc người đâu.” Quinn lú lo.

Mấy người đều nhìn Giang Kha, mà chính chủ trông như chẳng để tâm gì, giữa hai lông mày có chút khó chịu: “Đi đâu thì có gì khác nhau, lão già lại không cho tôi làm người mẫu kìa.”

“Nha nha nha, cái này không tốt chút nào.” Quinn phản ứng cực nhanh, lập tức biết Giang Kha có hứng thú với nghề này: “Không phải tôi đi nói chuyện với Giang phu nhân một chút là được sao, tôi thấy nàng là người hiểu chuyện.”

“Mẹ và chị đã nói với lão già nhiều lần rồi.” Giang Kha lườm một cái.

“Không sao, thực sự không được thì cậu cứ đi trước một bước, nói không chừng nhìn thấy hiệu quả Giang đồng sẽ hiểu được thì sao?” Quinn nhiệt tình mời: “Tôi có thể mời Giang đồng và phu nhân tới hiện trường quan sát, gương mặt châu Á xuất hiện sẽ là tiêu điểm đó nha.”

“DQ, tôi còn chưa được nói đấy.” Lý Tộ Hiên không nhịn được nói.

“Đã bảo đừng có gọi DQ... Tôi nói đó là cái gì thế?”

8. Chương 8

Phó Nghị trơ mắt nhìn Quinn cả người nhào tới trên người mình, hai tay ghìm khấn run lấy bầy, chỉ thấy trên thảm trải sàn gần nắp đột nhiên xuất hiện một sinh vật nhỏ màu xám đen, đôi mắt long lanh chuyển động lại chuyển động, nhảy bèn qua lại trong đám người.

“Không nên tới đây – đừng qua đây mà – thân ái bảo vệ ta!”

Phó Nghị cả người cương trực không thể động dậy, nhìn chằm chặp con chuột chạy tới chạy lui trên thảm trải sàn, yên lặng cầu khẩn đừng chạy lại đây. Hắn sợ cái loại vật này, rắn chuột còn trùng các loại sinh vật khi hắn còn bé sợ đến rít gào thậm chí là khóc thét, hiện tại tuy không còn khoa trương như thế, nhưng vẫn sợ toát hết mồ hôi, muốn bỏ của chạy lấy người.

Nếu như con chuột đột nhiên vọt lên người hắn, Phó Nghị cảm thấy hắn không khéo sẽ thất thố y như hồi trước mất.

Lúc này hắn Quinn đang gắt gao ôm lấy mình kêu to, đột nhiên có loại cảm giác khóc không ra nước mắt.

Cũng là sợ, đối phương vì có khuôn mặt âm nhu xinh đẹp, cho nên có thể không kiêng kị mà biểu lộ sợ hãi, tuy cũng có nhiều người xem thường hành vi Quinn nường pháo, nhưng nếu là hắn thì khinh bỉ còn thậm tệ hơn.

“Thân ái cứu mạng, nó muốn qua đây kìa a a a! Anh mau đuổi nó đi!!!”

Tôi cũng không nổi a! Phó Nghị gào thét trong lòng, vừa cảm thông vừa oán niệm Quinn, kỳ thực nếu không phải vì hần đầu thai cường tráng, nói không chừng còn có thể làm bạn tốt với Quinn, trò chuyện về quần áo, đồ ngọt, động vật nhỏ, nam nhân, vân vân và mây mây, giống như chị em phụ nữ ấy, bạn thân mà.

Con chuột thử chuồn qua chỗ bọn họ, Giang Hình sợ đến trốn sau lưng Giang Kha, lúc này trong sân ai cũng hoa dung thất sắc, nam nhân đều cảm phần sục sôi mà trừng con chuột, còn có thị giả đang đuổi theo phía sau móng chuột kia.

“Thật không tiện, xin tránh đường, vị tiên sinh này xin tránh đường!”

“FUCK vì sao nó lại chạy qua bên này? Thân ái người bảo vệ ta a!” Quinn quần dính trên người Phó Nghị mà kêu rên.

“Đừng như vậy, kéo tôi làm gì, sao không chạy đi?” Phó Nghị vừa căng thẳng nói chuyện lại bắt đầu liếng xiếng, sắc mặt cũng không khá hơn chút nào.

“Tôi sợ nó đuổi mà!”

Con chuột bốn chi lanh lợi đột kích bên phải, nghiêng lệch từ chỗ Giang Kha chạy qua bên Phó Nghị, hần sợ đến chân mềm nhũn rồi, may sao có Quinn bên cạnh la to vãn ôm chặt chống đỡ hộ.

Ngay lúc Phó Nghị thấy con chuột, hai mắt biến thành màu đen sắp ngất tới nơi thì cái chổi từ trên trời giáng xuống như Chúa cứu thế, “Ba” một tiếng bắn trúng chặn thế tiến công của nó, sau đó toàn hội trường yên tĩnh hẳn.

Giang Kha cầm cái chổi bộ dáng anh tuấn ưu nhã như phu quét đường, à không, là kỹ sĩ chứ. Y lãnh khốc nhìn con chuột đang giãy dụa, sau đó liếc mắt nhìn thị giả bên cạnh đang trợ mắt há hốc mồm bên cạnh: “Sững sờ cái gì nữa.”

Đông đùng, đùng đông, Phó Nghị thấy ánh mắt mình không rời đi nổi nữa rồi.

“Thân ái, sao tìm anh đập nhanh thế?” Quinn nhân cơ hội sờ soạng cơ ngực thềm muốn đã lâu.

Phó Nghị sợ quá đẩy nhỏ đề tiện yêu diễm kia ra, đỏ mặt gì đó đều tản đi hết, cũng may da dẻ tối màu chẳng ai nhìn ra được cả.

“Tạ ơn... Tạ ơn tiên sinh!” Thị giả bấy giờ mới phản ứng kịp nhanh chóng xử lý hiện trường.

“Hù chết người ta, phía chủ sự lẽ nào vì làm từ thiện nên trong sạch cũng không đảm bảo nổi sao?” Quinn lấy giấy ăn ra lau mồ hôi.

“Đúng rồi, làm DQ tiểu thư sợ sao được.” Lý Tộ Hiên bồi thêm.

“Đồ đáng ghét này!”

“Hai vị đại thiết kế”, Giang Kha cắt ngang cuộc cãi vã, “Cảm ơn lời mời của hai vị, chuyện này tôi còn phải cân nhắc thêm, hơn nữa cha ta cũng không dễ quyết định được.”

“Bảo bối muốn cân nhắc bao lâu nè.” Quinn rất lo bị Lý Tộ Hiên giành trước, nhanh chóng thấy sang bắt quàng làm họ.

“Tôi sẽ liên hệ hai vị sau, cảm ơn đã quan tâm.” Giang Kha nho nhã lễ độ, khác hẳn với tiểu ác ma lần đầu gặp mặt Phó Nghị.

Quinn thâm tình chân thành nhìn hai chị em đi xa, say sưa nói một câu “perfect”.

Phó Nghị giờ mới lấy lại tinh thần, thừa dịp Quinn còn đang cãi vã với Lý Tộ Hiên mà trốn mất. Nội tâm cũng bình phục không còn bị quấy động vì sự xuất hiện của Giang Kha nữa, đổi một ly rượu khác tiếp tục tiến hành xã giao.

Khách khứa đông đủ xong chủ trì bắt đầu nghi thức dài dòng cùng lời chúc. Phó Nghị chọn một góc mà ẩn núp, vừa nghe vừa ăn bánh gato và bánh quy.

Điểm tâm ngọt đối với hắn mà nói là sự cứu rỗi lớn nhất, đặc biệt là bánh ngọt vị dâu tây, mềm ngọt cảm xúc khiến người ta không tự chủ được mà neho mắt lại hưởng thụ... Ách.

Hắn đột nhiên thấy Giang Kha ở vũ đài phụ cận đang nhìn mình đầy hứng thú, còn có đồ ngọt trong tay hắn nữa, Phó Nghị nhanh chóng nhấp một hớp rượu đồ an ủi, sau đó làm như không có chuyện gì xảy ra mà quay lưng lại, nhưng vẫn cảm giác được tầm mắt nóng rực sau lưng.

Chủ trì nói xong hắn liền lặng lẽ tránh né đoàn người vọt vào phòng rửa tay, hung hăng hắt nước lạnh lên mặt, sau đó trừng tình anh mặc âu phục hai má ửng đỏ trong gương, thỉnh linh cho mình một cái tát.

“Ngươi sợ cái gì, Phó Nghị ngươi rốt cục sợ cái gì hả...”

Hắn chỉ muốn để mình bình tĩnh lại một chút, tuy rằng phương pháp này thoát nhìn buồn cười đến dọa người, mà lại thực sự hiệu quả. Nhưng hắn lại không ngờ Giang Kha cư nhiên ngay lúc mình đang tát đến hăng say lại xuất hiện trong gương.

“Đang làm gì thế?” Đối phương biểu tình như thể xem voi lớn bơi lội ý.

“...Mặt bị muỗi chích, hơi ngứa.” Phó Nghị ôm một bên mặt co quắp cười.

“Đau đến mức đánh mặt luôn à.”

“Hix, như vậy khá hơn chút.”

“Vừa vặn có chuyện muốn nói cho chú biết,” Giang Kha đi tới sau lưng hắn, ánh mắt xuyên thấu gương nhìn Phó Nghị đang khấn trương: “Liên quan đến chuyện hai lần đó ấy.”

Phó Nghị chấn động, hai lần đó? Đây chẳng phải là lần thứ nhất với lần thứ hai của hắn sao? Vừa nhớ tới những hình ảnh kia cả người hắn liền không bình thường, “Chuyện gì chứ.” Hai chân mang giày da thủ công từ I-ta-li-a bắt đầu dịch hướng ra bên ngoài, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể kiểm soát chạy trốn.

“Lần trước chưa kịp nói, cho nên lần này có một mình tôi muốn cùng chú nói cho rõ ràng.” Giang Kha hạ giọng, từng chữ từng câu đều đến cảm giác áp bách cùng đầu độc, khiến da gà trên lưng hắn bắt đầu nhảy múa: “Lần thứ nhất ở quán bar là hiểu lầm, tôi tưởng chú là Ngưu lang, hơn nữa tâm trạng lúc đó rất tồi tệ, làm ra chuyện như vậy, xin lỗi.”

Ánh mắt y lấp lánh như hươu con, khiến người ta nhìn không được mẫu tính quá độ mà nói “Không sao”, nhưng Phó Nghị nhìn được, bởi vì hắn nhớ tới Giang Kha trên giường như mãnh hổ xuống núi biểu hiện tinh thần phân liệt, còn có lần thứ hai cũng cứng rắn làm hắn tim đập chân run.

“Lần thứ hai là bởi vì, lúc đó bầu không khí rất tốt, hơn nữa chú cũng luôn luôn ra ám hiệu với tôi.”

Phó Nghị trợn to mắt quay đầu lại: “Tôi ra ám hiệu với cậu lúc nào hả?”

“Tôi luôn nghe thấy chú thở gấp, thân thể tỏa nhiệt, đánh chữ chậm rì rì trì hoãn thời gian, còn lén lút nhìn tôi nữa chứ.”

“Nhìn cậu là bởi vì, muốn xem cậu ngủ chưa thôi”, Phó Nghị khô cần giải thích: “Tôi cũng không trì hoãn thời gian, chảy mồ hôi là bởi vì, cậu dựa vào người tôi, quá nóng...”

“Bây giờ chú cũng đang đổ mồ hôi à.”

“Àn, trong phòng rửa tay hơi nóng.” Phó Nghị giả vờ trấn định mà lấy tay sờ sờ mặt.

“Ồ bên này nè.” Giang Kha giơ tay đung đung.

“A, cảm tạ.” Phó Nghị nhanh chóng đưa tay ngăn lại, lau lau.

Hai nam nhân đứng đối diện nhau trong phòng rửa tay, một người còn giúp người kia lau mồ hôi thực sự là quý dị. Phó Nghị nhìn khuôn mặt vô (số) tội của Giang Kha, nhất thời cảm giác mình vội vã cuống cuống như ông chú định giở trò hèn mọn với thiếu niên vậy.

“Tôi còn muốn cảm ơn chú,” Giang Kha bỗng nhiên lại nói, “Ồ nhờ nhà chú một hôm rồi.”

Nếu như không phải cậu sống chết đòi uống một chén, tôi mới không dẫn sói vào nhà đâu, Phó Nghị ủy khuất lắm bầm, mà ngoài mặt vẫn duy trì vẻ bình tĩnh của một vị tổng tài.

“Nói chung, tôi chính là muốn xin lỗi, với cảm ơn chú.”

“Tôi biết rồi.” Phó Nghị sửa lại caravat nghiêm mặt nói, thâm tâm khẩn cầu đuổi thiếu niên đi mau đi. Nếu không mặt đỏ tim đập bị lộ mất.

Ánh mắt Giang Kha rơi xuống trước ngực hắn, khiến Phó Nghị không khỏi run lên, chỉ thấy đối phương giơ tay lên liền muốn hướng cơ ngực rắn chắc của hắn kéo tới –

“Làm gì vậy?” Phó Nghị theo bản năng hất bay ma quỷ của y.

“Caravat lệch rồi.” Giang Kha nghiêng đầu, nháy mắt mấy cái, ngón tay chọt chọt cổ áo hắn.

Phó Nghị cúi đầu vừa nhìn, động tác chỉnh hồi nãy lại thành ra kéo lệch luôn.

“... Cảm tạ, cái kia, xin tránh đường.” Hắn che chở lồng ngực mình thật tốt, nhanh chân lăm liết tránh khỏi Giang Kha, đi khỏi phòng rửa tay lập tức chạy nháy mắt trời chết.

Giang Kha quay đầu nhìn gương, sờ sờ gương mặt hoàn mỹ không tì vết, nhú mày, lâu sau mới lẩm bầm một câu: “Có gì đẹp à.”

9. Chương 9

Phó Nghị hai tay có chút run rẩy mở ra, đọc nhanh như gió xong cơ hồ muốn nhảy cẫng lên bàn hô to một tiếng YES.

Hắn chưa từng nghĩ tới Giang thị sẽ chủ động hợp tác với mình, quan hệ lẫn nguồn lực không thiếu thứ gì, khai phá hạng mục bởi vậy thu được rất nhiều thuận lợi.

Đây chẳng lẽ là sau thất tình thì sự nghiệp sẽ khởi sắc sau?

3 phút nhiệt tình qua đi, Phó Nghị tỉnh táo lại, hai chân tréo nguẩy bắt đầu nghiên cứu phong thư này. Hẳn đầu tiên là hoài nghi tin tức thật giả, vì vậy tự mình đánh điện dò hỏi đối phương.

Đón điện thoại của hắn là một giọng nữ ngọt ngào, so với Tina còn êm tai hơn: “Vâng Phó tiên sinh, hôm qua lão bản xem xong văn kiện, nói hôm nay nhất định phải đưa được ngài đến nơi đó.”

“Thứ cho tôi mạo muội, lão bản của các vị là?”

“Lão bản chúng tôi nói hai người có quen nhau.” Thanh âm đối phương có hơi giật mình, sau đó phản ứng lại: “A thật không tiện, ngài ấy mới lên nhận chức, ngài không biết cũng là chuyện bình thường... Lão bản chúng tôi là Giang Kha tiên sinh.”

Thư ký ngữ khí hoa si mà tự hào nói, hiển nhiên cực kỳ thỏa mãn với cậu chủ vừa trẻ tuổi lại suất khí, lòng nàng đang tràn đầy mong đợi Phó Nghị sẽ kinh hỉ mà bỗng nhiên tỉnh ngộ rồi vỗ tay khen hay, khen tặng tuần kiệt các loại, nhưng mãi chẳng thấy đầu dây kia đáp lại gì.

“Phó tiên sinh? Phó tổng?”

“... Xin lỗi, tín hiệu không tốt, tôi đã biết, cái kia, chuyện hợp tác chúng tôi vẫn còn phải cân nhắc, có thể cho chúng tôi chút thời gian được không?”

Ngữ khí lạnh nhạt của Phó Nghị khiến tiểu thư ký có chút không vui, có gì mà khó chịu do dự chứ, đĩa bánh lớn từ trên trời rơi xuống còn không ăn, chẳng lẽ là đồ kị lão bản chúng tôi trẻ hơn đẹp trai hơn?

Nhưng đối tác làm ăn của lão bản thì vẫn phải tiếp đón chu đáo, vì vậy nàng ôn nhu nói: “Lão bản cũng nói không vội, chúng ta trước hẹn thời gian gặp mặt đi, biết rõ lẫn nhau rồi mới nói chuyện hợp tác hay không. Thứ sáu tuần này thì sao ạ? Lão bản nói ở chỗ các vị cũng được, anh ấy sẽ tự mình qua xem.”

“... Được.”

“Cứ vậy đi, thời gian cụ thể sẽ gửi cho ngài sau, cảm tạ.”

Cúp điện thoại xong, Phó Nghị gắt gao nhìn chăm chăm phong thư cùng chữ GIANG to tổ chẳng, biểu tình như đập phải phân.

Hắn biết mà. Với giao thiệp có hạn của hắn, người trong Giang thị từng tiếp xúc “thân mật” với hắn chỉ có Giang Kha. Hắn không khờ dại cho là Giang Hinh vì mình thu lưu đệ đệ một đêm liền hảo tâm đuổi ra cảnh ô liu cho mình đâu.

Hơn nữa dù Giang thị có đuổi ra càn ô liu thì cũng vẫn nguy hiểm, hợp tác cùng đối tác bối cảnh bá chủ như thế, rất có thể sẽ bị đối phương nắm mũi dắt đi, cuối cùng thành công cụ làm nền, nếu như xảy ra vấn đề nói không chừng lại thành kẻ thế mạng.

“Mặc dù là vậy, dù sao cũng là kỳ ngộ, từ góc độ công ty mà nói, vẫn có thể thử xem, nếu không được từ chối cũng chưa muộn...” Hần tự nhủ phân tích nói, sau đó nắm tay làm động tác “Fighting”, nhìn vách tường đá hoa cương trơn bóng có thể làm gương mà sửa lại kiểu tóc, hít sâu một hơi, “Châm dầu a Phó Nghị, sao có thể bại dưới tay đứa nhỏ này, phải không?”

Nhưng mà “đứa nhỏ” hai chữ này nói ra có chút chột dạ.

...

Ngày hai bên gặp mặt đúng hạn mà tới, Phó Nghị dậy thật sớm.

Nói đúng ra hẳn hôm qua ngủ không được ngon.

Đêm hôm qua, Phó Nghị ôm con gấu lông nhung trên giường, hai chân kẹp chần cọ qua cọ lại, chau mày biểu tình ầm ừ, thỉnh thoảng hừ rên một tiếng. Hần lẩn qua lộn lại vẫn không ngủ được. Gương mặt Giang Kha tràn ngập trong tâm trí, một hồi là bé ngoan ngoãn nhả lễ độ, một hồi lại là dâm ma trên giường lớn cười gằn, khác nào phim chiếu tinh thần phân liệt, lấp lóe làm hần hoa mắt chóng mặt.

“Đệt!” Phó Nghị luôn văn minh lịch sự không nhịn được nói một câu thô tục, từ trên giường nhảy dựng lên chạy đến thư phòng, từ tủ sách lấy ra album ảnh cũ, quyết định ngắm ảnh học đệ một chút để rửa mắt.

Tuy thất tình, nhưng nhìn một chút chắc vẫn được đi, có chút thương cảm cũng chả sao, ít ra so với việc trong đầu đều là Giang Kha vẫn tốt hơn.

Tiếc là Phó Nghị đã đánh giá cao năng lực chịu đựng của bản thân rồi, nhìn thấy ảnh chụp học đệ càng phiền lòng hơn, gương mặt như thiên sứ ấy càng khiến hần không ngủ nổi.

Cho nên hiện giờ trong gương có một vị tổng tài cường tráng cao lớn, vẻ mặt lo âu nghiêm nghị với vành mắt đen thui.

“Phó Nghị, người không thể như vậy.” Hần tự nói với mình trong gương, sau đó tay cầm lấy quyển sách tâm linh đọc thầm.

Chờ tinh thần phấn chấn hơn rồi, cấp tốc lo chuyện ăn mặc cùng bữa sáng rồi xuất môn.

“Chào buổi sáng, Phó tổng... Ồ sao vành mắt ngài thâm quá vậy? Hôm qua ngủ không ngon sao?”

“Có hơi mất ngủ, không sao đâu.”

Hắn ngày hôm nay hẳn đặc biệt chải chuốt, chính là muốn mình nhìn càng thêm uy nghiêm và có khí chất vương giả hơn. Hắn vốn có vẻ nghiêm nghị rồi, da dễ ngăm đen, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, mày rậm mắt to, một khi nghiêm túc liền tỏa ra hormone nam tính không gì cản được, hơn nữa thanh âm trầm thấp, vóc người kỳ kiện do mấy năm qua đã rèn luyện, ngồi ở ghế tổng tài có loại cảm giác thỏa mãn không ai sánh bằng ta.

Đến đây đi, thằng nhóc mới 23 tuổi kia!

Trong lòng thầm rống lên với Giang Kha như vậy, đồng thời đeo lên cặp kính không gọng, tạo cảm giác an toàn, cũng tránh được ánh mắt công kích của đối phương.

“Phó tổng ngày hôm nay sao vậy, lại đeo kính mắt, cứ như cán bộ quản lý kỳ cựu của cơ quan nào ý.”

“Cán bộ kỳ cựu vẫn rất tuần tú nha, dù sao gương mặt với vóc người kia a, nào giống cái tên đầu heo gì đó đâu.”

“Hình như hôm nay người phụ trách bên Giang thị muốn tới nha, nghe nói là đồng sự tiểu thiếu gia, mới tiếp quản sản nghiệp ấy.”

“Loại phú nhị đại này khẳng định hợp tác cũng chẳng tốt đẹp gì, Phó tổng áp lực cũng là bình thường, trang phục giống như thầy giáo nghiêm khắc có thể hiểu được.”

Các loại suy đoán bay đầy trời, công ty trên dưới đều là bát quái, hoàn toàn không chuyên tâm làm việc. Bình thường Phó Nghị nhất định sẽ phê bình một trận, nhưng giờ hắn chẳng đếm xỉa tới hội bà tám nữa, tự nhốt mình trong phòng hội nghị, bắt đầu xốc tinh thần chuẩn bị chiến đấu.

“Phó tổng, đến rồi a... Tình hình như có chút không khống chế được ôi chao.”

“Chuyện gì?” Phó Nghị từ văn kiện ngẩng đầu lên: “Bên ngoài xôn xao gì vậy?”

“Lão bản bên Giang thị vừa tới đã chuẩn bị lễ ra mắt”, Tina trên mặt cũng không giấu được hưng phấn: “Đều là đồ ăn đặc biệt ngon nha.”

Công ty Phó Nghị chiếm cứ lâu 28 vốn nghiêm chỉnh là thế, lúc này nhìn người quanh sân khấu đều nhón nháo, đa số đều là nữ nhân viên, nam nhân viên thì đã an vị mở lễ vật ra ăn rồi.

Giang Kha 1m9 khác nào hạc giữa bầy gà, lại như Quinn từng nói, tay dài chân dài, lại thêm khuôn mặt trời sinh lạnh lùng, nữ nhân căn bản không kháng cự nổi mà. Hắn yên lặng thở dài, đi lên trước trình trọng tăng hắng một cái, các nữ nhân viên lập tức tỉnh táo, nhanh chóng trở lại chỗ ngồi làm việc.

“Giang tổng thật là có tâm, còn mang lễ vật cho nhân viên của tôi nữa à.”

“Chuyện nhỏ ấy mà, có gì mà không làm chứ?” Giang Kha mỉm cười trả lời, tìm từ nghiêm chỉnh đáp lại.

Phó Nghị nhìn âu phục trên người Giang Kha được may còn tốt hơn cả bộ may thủ công ở Ý của mình, lại nhìn mấy viên chức bên cạnh y, chợt cảm thấy một luồng cảm giác ưu việt “Lão tử gia rất có tiền” phả vào mặt.

“Kia mời đi theo ta, phòng hội nghị ở bên kia.”

Phó Nghị nện bước vững vàng, nụ cười tự tin, dưới áp lực tập đoàn tài chính cự đại không chút nào kinh sợ. Hắn tuy ngoài đời dễ nói chuyện, thậm chí là hiền lành, nhưng ở giới kinh doanh tuyệt đối không nương tình, bằng không đã sớm chết trong cảnh cô lập khi mâu thuẫn với phụ thân rồi.

“Quý công ty có thể chủ động đưa ra hợp tác, khiến tôi vô cùng bất ngờ,” hắn ngồi xuống xong liền mở miệng nói, “Trước đây chưa từng hợp tác, tôi nghĩ vẫn còn chút vấn đề cần thương lượng, tỷ như...”

“Phó tổng thực sự là tác phong làm việc như sét đánh gió giật mà, tôi vừa mới ngồi xuống đã bàn chuyện này rồi.”

Chẳng lẽ còn muốn tán gẫu chuyện mình lần thứ nhất lần thứ hai sao? Phó Nghị lẩm bẩm trong lòng, nói thẳng vào vấn đề chính là phong cách làm việc của hắn, mà Giang Kha thì một mặt “Bổn thiếu gia mới vừa lên nhận chức cần hảo hảo trải nghiệm” thản nhiên hết sức, hoàn toàn đối lập với hắn lúc này.

“Giang tổng có ý hợp tác với chúng tôi, hắn cũng đã tìm hiểu qua rồi.” Phó Nghị nhìn về phía những viên chức cấp cao khác, giảm bớt tiếp xúc ánh mắt với Giang Kha.

“Này còn phải cảm tạ ý tốt của Giang tổng, cậu ấy biết các vị đang tìm kiếm đối tác, để chúng tôi điều tra kỹ càng, cuối cùng nhất trí rằng các vị là đối tượng thích hợp nhất để cùng làm ăn với chúng tôi.”

Phó Nghị không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía Giang Kha một cái, chỉ thấy đối phương nở nụ cười nhu hòa với hắn, Tina bên cạnh lập tức hoa si hít vào một hơi.

“Ngày hôm nay tôi đến thực địa quý công ty một chút, nói thực là bội phục Phó tổng, so với em trai anh thì hạng mục của anh xuất sắc hơn nhiều.”

Em trai cùng cha khác mẹ với hắn, Phó Kiệt, cũng là người thừa kế được phụ thân hắn chỉ định, tuổi cũng tầm Giang Kha. Phó Kiệt và hắn kinh doanh cùng lĩnh vực, chỉ có điều Phó Nghị vẫn tận lực lảng tránh đối phương, hơn nữa phụ thân cũng sẽ không để hai anh em hắn cùng cạnh tranh với nhau đâu.

“Tiểu Kiệt thiếu kinh nghiệm, làm chưa đủ tốt cũng có thể hiểu được.”

“Khởi điểm và nguồn lực cậu ta có tốt hơn anh nhiều, tuy thiếu kinh nghiệm như không đến nỗi đó chứ, chúng tôi lựa chọn đối tác cũng xuất phát từ phương diện này mà ra.” Sau khi nói xong dừng lại một chút, ánh mắt nhìn Phó Nghị cực kỳ chăm chú, như muốn cuốn nam nhân này vào vòng xoáy: “Hơn nữa, cá nhân tôi rất ngưỡng mộ Phó tổng.”

Ánh mắt Giang Kha làm Phó Nghị cả người cứng ngắc, câu nói sau cùng đậm mê thâm trầm cùng ôn nhu, làm cho hắn... nổi cả da gà.

Cũng may hội nghị rất nhanh đi vào đề tài chính, Phó Nghị cũng dần tiến vào trạng thái đàm phán thường ngày. Trong lĩnh vực kinh doanh hắn luôn tạo cảm giác cứng rắn ngọt ngào, từ hình dáng tới khí chất cũng đã đạt được hiệu quả nghiền ép đối thủ rồi, lại thêm ngôn từ mạnh mẽ chuẩn bị từ trước, thường sẽ để lại ấn tượng cho đối thủ hoặc đối tác là một người khó đối phó.

Mà ngày hôm nay tựa hồ không phát lên được công dụng.

Đối phương đưa ra điều kiện ưu đãi khiến Phó Nghị cũng phải kinh ngạc, thành ra bao nhiêu lời giải thích hắn chuẩn bị đều không có đất dùng tới. Hắn vừa xem lướt qua bản kế hoạch vừa quan sát biểu tình những người bên cạnh Giang Kha, chỉ thấy những người kia đều tỏ vẻ tất cả nghe thiếu gia quyết định, nghĩ thầm lẽ nào Giang đồng định đem cái công ty này làm thử nghiệm rèn luyện thiếu gia, còn thành quả hạng mục này ra sao cũng chẳng thèm để ý?

Hắn đoán không ra chuyện gia sự bên kia, mà trực giác cho hắn biết, đối với công ty đây giống như kỳ ngộ hơn là thử thách, đáng thử một lần.

“Hợp tác vui vẻ.”

Giang Kha đứng lên bắt tay Phó Nghị trước, khiến người luôn chủ động như hắn có chút ứng phó không kịp, điều chỉnh nụ cười xong liền vội vàng đứng lên tiếp ứng. Hai bên lực đạo đều không nhỏ, cái bắt tay trong chớp mắt mà nhân viên bên cạnh đều nghe thấy âm thanh bùm bùm.

“Phó tổng buổi tối nếu rảnh thì cùng dùng bữa đi.” Giang Kha bỗng nhiên nhẹ giọng nói, “Chuyện hợp tác lần này, tôi hi vọng giao lưu thêm một chút.”

Phó Nghị trong lòng lộ bộp một tiếng, xem ra sự tình không đơn giản vậy. Hắn liếc mắt nhìn hợp đồng vừa ký, nghĩ thầm chẳng lẽ lần này mình đã quá khinh suất rồi sao?

“Chỉ là một bữa ăn thôi mà, tán gẫu chút việc tư, Phó tổng đâu cần nghiêm túc vậy.” Giang Kha cười nói, “Cha tôi cũng nói phải học tập người ưu tú như Phó tổng nhiều.”

Phó Nghị nghe y nói như mê sảng, mỉm cười cứng ngắc gật đầu.

Một đám người ra khỏi phòng họp xong, nhân viên trong công ty Phó Nghị đều sôi trào.

“Mọi người xem kìa, Phó tổng đang cười.”

“Xem ra rất thuận lợi.”

“Giang tổng kia cũng quá đẹp trai đi a a a, cậu ấy cũng cười kìa, còn cười với Phó tổng nữa chứ!”

“Hình ảnh này đẹp quá trời ạ!”

Các nữ nhân viên dồn dập ngẩng đầu nhìn một đám tinh anh mặc âu phục rời đi, tổng tài không hề biết thính giác nhạy bén làm sao, nhưng đã nổi đầy da gà da vịt, yên lặng quyết định tháng này phải chấn chỉnh các nàng thêm mấy lần nữa.

10. Chương 10

Là một tổng tài, Phó Nghị đối với mấy việc xã giao rất có kinh nghiệm, bất kể là nam hay nữ, công hay thụ, trong nước hay nước ngoài gì cũng ứng phó thành thạo điều luyện rồi.

Nhưng Giang Kha hiển nhiên là một ngoại lệ.

Dưới ánh nền lãng mạn trong gian phòng, bàn ăn để hoa hồng đỏ đặc biệt dễ thấy. Phó Nghị lén lút liếc mắt nhìn một đóa hoa xinh đẹp, thỉnh thoảng liếc nhìn thiếu niên chơi game trước mắt, cố gắng ra vẻ chuyên chú nghiên cứu rượu đỏ.

Lúc này Giang Kha đã đổi lại một thân quần áo thể thao, trên cổ quàng tai nghe, mũ lưỡi trai đen đặt trên bàn, còn mang vòng xích ưa thích nhất, hoàn toàn không còn bóng dáng nhân sĩ âu phục giày da chút nào.

“Bữa cơm bàn công việc có thể tùy tiện thế này sao, Giang tổng.” Hần không nhịn được hỏi.

“Ai nói đây là bữa cơm bàn công việc.” Giang Kha đánh PSP ngẩng đầu cười với hắn một cái, sau đó nhét máy vào balo, “Chú ăn mặc cũng nghiêm túc quá đi. Ăn cơm Tây cũng không đến mức vậy chứ.”

Phó Nghị nhìn mình từ trên xuống dưới chỉnh tề áo sơ mi caravat, nhất thời cảm thấy mình giống một ông chú tây trang mang thùng con phản nghịch đi ăn vậy.

“Còn nữa, không bàn công việc cũng đừng gọi Giang tổng, Giang tổng, khó nghe muốn chết.” Thiếu niên cầm thực đơn lên nói, vẻ khách sáo ngụy trang mới đây không lâu cũng biến mất, hoàn toàn thả lỏng, “Muốn ăn gì không?”

“Tôi sao cũng được, cậu gọi đi.” Phó Nghị đáp, “Chúng ta thật sự không bàn công việc?”

“Chú thích đàm luận việc công thế sao?”

Còn hơn đàm luận việc tư với cậu, Phó Nghị lặng lẽ nghĩ, ngoài miệng nói: “Dựa theo lời mời của cậu hôm nay, tôi đương nhiên cho là như vậy rồi.”

“Đây là diễn cho đám người bên cạnh tôi xem thôi,” Giang Kha giả hoạt cười rộ lên, thấy vẻ mặt nghi hoặc của Phó Nghị thì nhân tiện nói: “Hôm nay ăn cơm cùng nhau, chính là muốn nói chuyện này.”

Phó Nghị chau mày, biểu tình mờ mịt, rửa tay lắng nghe.

“Hôm qua chú gọi cho thư ký, biết là tôi chắc rất bất ngờ đi? Nói thật bản thân tôi cũng kinh ngạc, không ngờ lão già kia gấp gáp thế, tôi vừa về Thượng Hải chưa lâu liền đòi bắt tay vào việc rồi.” Giang Kha tỏ vẻ không thích thú lắm, “Lần trước đêm từ thiện chú cũng nghe rồi đó, tôi vốn chẳng muốn làm bất động sản cái gì gì đó, nếu không phải tại ông ta thì tôi đã đáp ứng Lý Tộ Hiên, hay DQ kia rồi.”

“Cậu đúng là có nói giống vậy.” Phó Nghị gật gật đầu.

“Cho nên tôi nghĩ ra một cách này,” Giang Kha bộp một tiếng khép thực đơn lại, cười nói: “Cần chú phối hợp, cũng đưa ra điều kiện hậu hĩnh trao đổi.”

“Cậu nói đi.” Phó Nghị hít sâu một hơi chuẩn bị sẵn sàng, trong lòng cũng có mấy phần suy đoán.

“Giúp tôi ứng phó đám người trong công ty, cả cái hạng mục công tác nữa.”

Phút chốc Phó Nghị muốn đập bàn nhảy dựng lên, tức đến mức chỉ vào mũi đối phương mà say NO. Nếu là người khác hẳn đã sớm làm thế từ lâu rồi, nhưng mà Giang Kha trước mắt thì cần rằng nửa ngày không nói nổi, vẫn không làm được, một là vì đối phương có Giang thị chống lưng, hai là cặp mắt xinh đẹp kia nhìn hẳn không chớp, sóng nước dập dờn diễm đam đáng yêu, cái kiểu vừa đắm vừa xoa này sức cuốn hút thực sự quá mạnh mẽ mà.

“Tôi cần thời gian chứng minh cho ông già thấy mình phù hợp với công việc khác hơn, chứ không phải công ty con làm bất động sản dưới trướng ông ấy.”

“Yêu cầu này không minh bạch, quyền lực và trách nhiệm không rõ ràng, vì lợi ích của công ty tôi không thể đáp ứng được.” Phó Nghị tỉnh táo lại trả lời, “Hơn nữa hành vi lừa dối Giang đồng như vậy, tôi cũng không dám giúp đâu.”

Giang Kha nở nụ cười, “Không giúp tôi, hợp đồng hết hiệu lực, hơn nữa tôi sẽ cáo trạng với ông già, nói nguyên nhân hủy bỏ hợp tác là do chú mưu đồ gây rối.”

“Cái gì mưu đồ gây rối?” Phó Nghị giả diếc hỏi lại.

“Chú không phải GAY nổi tiếng giới kinh doanh sao, trong mắt mọi người là ông chủ hoàn mỹ, hơn nữa nhiều đối thủ cạnh tranh cũng không tin chú giữ mình trong sạch đâu, chắc chắn vì cái này mà bị quấy nhiễu không ít đâu nhỉ?” Mấy thứ này Giang Kha đều rõ như lòng bàn tay, người trong gia tộc có thể lực muốn không tinh thông tin tức cũng khó.

Đối với nhiều người mà nói, GAY là ý xấu và lạm giao, tỷ như loại lăng lợ như Quinn chẳng hạn, tiết chế nghiêm túc như Phó Nghị là dị loại, chẳng hiểu sao lại có vỏ bọc nam tính tỏa ra hormone khắp nơi như vậy, nếu không phải từng bị Giang Kha “thâm nhập tiếp xúc”, hẳn cũng không tin nổi.

Đây chính là vấn đề làm Phó Nghị phiền não, đặc biệt nghề nghiệp hẳn phải tiếp xúc nhiều tiền bối, ánh mắt khác thường của đối phương làm hẳn rất khó chịu, nếu vì thế mà từ chối hợp tác thì còn khó chịu hơn nữa.

“Nếu như tôi nói với người khác chú dâm loạn tôi, chú cảm thấy mọi người sẽ tin ai đây?” Giang Kha nhìn vẻ mặt hẳn thấp giọng nói.

“Cậu...!” Bàn tay đặt trên đầu gối đã nắm chặt, cơ hồ muốn đứng lên.

“Chú đừng nóng giận vội, trước tiên cứ suy nghĩ xem giao dịch này có đáng hay không đã,” so với hẳn cơ hồ đã không còn khống chế được cảm xúc nữa, Giang Kha lại hời hợt, “Chẳng lẽ chú không phải người làm ăn sao, Phó Nghị.”

Đối phương lần đầu tiên gọi thẳng tên hẳn, Phó Nghị như chạm phải cơ quan đột nhiên tỉnh táo lại.

Đúng rồi, hẳn là người làm ăn, gặp biến không kinh sợ, cho dù đối thủ dùng sức khiêu khích thế nào hẳn cũng có thể gắng giữ tỉnh táo mà suy nghĩ, không cho phép bất luận kẻ nào đánh đổ!

Phó Nghị đem mấy câu trong sách tâm linh nhắm lại một lần, sau đó một tay chống cằm bắt đầu suy nghĩ tính khả thi của những điều Giang Kha nói.

“Chú suy nghĩ cho thật kỹ vào, tôi gọi món trước đây.” Giang Kha gọi phục vụ.

Phó Nghị rơi vào trạng thái suy nghĩ điên cuồng, hẳn nhìn ly chân cao đỏ đầy rượu đỏ, thần sắc chăm chú như một pho tượng.

Giang Kha thưởng thức rượu, nhìn chằm chằm pho tượng đầy thích thú.

“Cậu nói ứng phó đám người kia, cụ thể là chỉ công tác mặt nào?”

“Mặt khác, nếu Giang đồng ý tôi phải làm sao?”

“Có vài việc cậu nhất định phải tự mình hoàn thành, tôi không nhúng tay vào được, chúng ta cần phân chia quyền lực và trách nhiệm thật rõ ràng.”

“Còn nữa, bộ phận công tác của cậu nếu xảy ra vấn đề gì, tôi và công ty tôi sẽ không chịu trách nhiệm đâu.”

Hắn đưa ra một loạt vấn đề, Giang Kha nhất nhất trả lời và đưa ra phương pháp đối phó, xem ra đối phương cũng đã suy tính rất chu toàn.

“Sao rồi, suy nghĩ kỹ chưa?” Giang Kha lắc ly rượu nói, “Không cần nhắc cũng chẳng sao, hợp đồng đã ký rồi, đơn phương bội ước cũng chẳng ảnh hưởng gì mấy đến Giang thị đâu.”

Đối với loại bá chủ này thì đúng là chẳng thấm vào đâu, hơn nữa mọi người còn theo thói quen nghĩ đây là do công ty nhỏ của hắn có vấn đề.

“Mà kể cả giấy trắng mực đen rành rành ra đấy, cũng chẳng thể bảo đảm không xâm phạm quyền lực và trách nhiệm được.” Hợp đồng tư nhân cũng không dựa dẫm được, đây cũng là điều Phó Nghị lo lắng nhất.

“Vậy chú tin tưởng tôi không?” Giang Kha đột nhiên tung ra một cái vấn đề cảm tính.

“Việc này liên quan đến công ty tôi...”

“Ông già nhà tôi cũng không ngốc, không thể không phát hiện tôi lén lút đi làm chuyện khác được”, Giang Kha nhàn nhạt nói, “Lão nhất định sẽ mắt nhắm mắt mở xem xem, nếu tôi nghiệp vụ tự do quá đáng quá phận, nhất định sẽ ra tay. Cho nên chú yên tâm, người hợp tác với công ty chú kỳ thực là lão kia.”

Phó Nghị trầm mặc nhìn y, ngón tay co lại giữa suy tính.

“Hơn nữa nha, nếu như chú có nhu cầu”, Giang Kha đột nhiên lộ ra nụ cười khác thường, “Tiểu gia có thể làm gậy đâm bóp hình người miễn phí cho.”

“Cái... Tôi không cần!” Phó Nghị sợ đến méo cả mặt.

Lúc phục vụ bưng món ăn lên, Phó Nghị thở phào nhẹ nhõm, sửa lại khăn ăn chuẩn bị dùng cơm. Giang Kha chỉ nhìn hắn không nói gì nữa, ưu nhã cầm lấy dao nĩa khởi động.

Thưởng thức các món ăn khiến cảm xúc Phó Nghị ổn định hơn nhiều. Giang Kha rất khéo chọn phòng ăn, từ thái độ phục vụ cho đến cách bài trí đều hài hòa, ăn xong cùng thưởng thức rượu vang ngắm phong cảnh bên ngoài cửa sổ, thảnh thơi đưa mắt nhìn hoa mãn cô trên bàn, tâm tình trở nên khoan khoái cực kỳ.

“Chú hình như rất thích rượu vang nơi này thì phải, ly thứ ba rồi đó.”

“Tôi năng lực phẩm rượu không bằng cậu, bị chê cười rồi.”

“Chú hình như cũng rất thích hoa trên bàn.”

Tầm mắt hẳn rõ đến thế sao, Phó Nghị buồn bực nghĩ, “Cậu nói hoa hồng này sao, quả thật đẹp mắt.”

Giang Kha nở nụ cười, “Thực ra tôi vốn định để họ chuẩn bị hoa mân côi màu hồng, nhưng ở đây không có.”

“Tại sao... Lại muốn màu hồng?” Trái tim bé nhỏ của Phó Nghị hơi kéo kéo một chút.

“Chú không phải thích màu phấn hồng sao?”

“Ai nói tôi thích màu hồng?” Suýt chút nữa hẳn phun cả rượu trong họng ra ngoài.

“Trong tủ lạnh chú toàn là sữa chua dâu tây.”

“Đó là đồ ăn ưa thích, không có nghĩa tôi thích màu hồng.” Phó Nghị giải thích.

“Khăn lông treo trên móc trong phòng tắm cũng là màu hồng a, kem đánh răng cũng là vị dâu tây hồng hồng nữa chứ.” Giang Kha nhún vai, “Ngay cả chị tôi cũng không dùng loại này.”

Phó Nghị trầm mặc, xung quanh cơ thể xuất hiện một vòng áp suất thấp.

“Cho nên hôm nay ăn xong có điểm tâm ngọt này – bánh ngọt lớn chín mươi chín trái dâu tây, tuyệt đối thích hợp với chú.” Giang Kha nhìn phục vụ đứng lên vật quý màu phấn hồng cực lớn, mỉm cười thỏa mãn.

“... Cậu chu đáo thật.” Phó Nghị cứng ngắc cười, nhiều đó dâu tây ăn hết chỉ có nước nôn mưa luôn.

Tuy vậy, tay phải hẳn vẫn không kìm được nhắc cái nĩa nhỏ lên đi tới bánh ngọt bên cạnh.

“Dâu tây cho chú hết, tôi ăn bánh miếng bánh ngọt được rồi.” Giang Kha phóng khoáng nói, “Phải ăn hết nha.”

So với trốn tránh, không bằng hưởng thụ thì hơn. Bí mật tự nhiên bị vạch trần, Phó Nghị cũng không muốn tranh luận, nói một đằng làm một nẻo mà sau khi nói cảm ơn liền nhanh chóng khởi động. Dâu tây

nhập khẩu ngọt ngào, bánh ngọt vỏ mềm cùng bánh quế kết hợp hoàn hảo, khiến trong lòng hẳn phải phát cũng ngập màu phấn hồng, ăn được vậy có bị ối cũng đáng a, Phó Nghị dùng khăn giấy chống đỡ liếm môi một cái. Thỏa mãn đến biểu tình nhu hòa hẳn đi.

“Này, chú thật sự không cần sao,” Giang Kha đang lúc hẳn say mê đột nhiên hỏi, “Tôi thấy thân thể chú thật sự rất có nhu cầu ôi chao.”

Phó Nghị phản ứng lại cái câu y nói xong thì đỏ cả mặt, nhờ dẫu tây xoa dịu cũng không còn cứng rắn được như trước nữa: “Thật sự, tôi không cần.”

“Lần đầu có lẽ tôi quá hung ác, xin lỗi, những lần thứ hai hoàn hảo thế mà, chú không hài lòng sao?” Về mặt Giang Kha rất chi là thành thật

“Há, lần thứ hai đúng là rất tuyệt... Không đúng, tuy tôi nói là tốt, nhưng tôi không có, ý định tìm bạn đời.” Phó Nghị suýt chút thì trúng bẫy.

“Nói dối cũng phải làm bản nháp a, lão tao hóa.”

Phó Nghị chấn động, cảm giác có cái gì dưới bàn vuốt ve bấp chân hẳn, cúi đầu chỉ thấy Giang Kha mang đôi giày chơi bóng phiên bản hạn chế cách lớp quần tây làm cản trên bấp chân và bụng hẳn, hơi dùng sức liền đau vô cùng, hẳn ngẩng đầu nhìn đối phương giảo hoạt cười, nguy hiểm như lang sói.

“Giang tổng, tôi thật không có thói quen này... Bình thường dùng tay cơ.” Ở trong phòng ăn xa hoa riêng tư mà nói đề tài này, khiến Phó Nghị quẫn bách muốn đập cho y một trận.

“Tôi nói này ngài Giang-tổng-không-muốn.”

“Giang Kha, cậu có thể tìm người có kỹ thuật tốt hơn mà,” Phó Nghị nhanh chóng thay đổi chiến lược, “Tôi ở trên giường kém cõi lắm, hơn nữa tuy ngoại hình khá khỏe khoắn, nhưng chỉ có thể làm thụ thôi, có lẽ không thỏa mãn được cậu đâu, ách-”

“Ai nói tôi muốn làm thụ?” Gương mặt xinh đẹp của Giang Kha trở nên lạnh lẽo, cẳng chân đạp bụng Phó Nghị một cái, thấy người kia sắc mặt lập tức vắn vẹo liền thu hồi lại: “Thật ngại quá, nhất thời kích động, tôi không làm thụ.”

Vậy cũng không cần đập tôi a! Phó Nghị khóc không ra nước mắt, “Nói chung kỹ thuật của tôi không thể thỏa mãn được cậu, cho nên...”

“Yên tâm, tôi rất hài lòng,” Giang Kha đọc đoán đáp, “Hơn nữa chú chỉ làm thụ, như vậy thích hợp nhất.”

“Giang Kha, cậu tốt nhất nghĩ lại chút xem...”

“Chú muốn ép tôi cáo trạng với ông già sao, Phó-tổng-giữ-mình-trong-sạch?”

Phó Nghị cầm nín, hẩn cúi đầu nhìn quần tây lấm lem, sau đó yên lặng tiếp ăn dẫu tây.

Rõ ràng là vị ngọt, nhưng trong lòng hẩn giờ lại đắng ngắt.

11. Chương 11

“Cảm tạ hai vị đã ghé.”

Phó Nghị ăn được 20 trái dẫu tây liền tước vũ khí đầu hàng, Giang Kha cười đến không đứng lên nổi, còn chu đáo mà bảo nhân viên phục vụ gói lại túi lớn cho hẩn. Nói chung giờ hẩn chỉ muốn về nhà tắm xong nằm trên ghế salon đợi tiêu hóa thôi, cho nên ra khỏi nhà hàng liền đi tìm xe của mình.

Giang Kha kéo hẩn lại nói: “Đi đâu.”

“Tôi phải về nhà, công ty còn ít chuyện chưa xử lý.” Tiếp xúc thân thể làm Phó Nghị cục hoa căng thẳng.

“Gấp lắm sao?” Giang Kha nheo mắt lại nhìn hẩn như mèo nhìn chuột vậy.

So với lão nhị của cậu còn gấp hơn, Phó Nghị nói thầm, ngoài miệng vẫn là: “Rất cấp bách, các nhiệm vụ của hạng mục hợp tác phải bố trí các phòng ban kịp tiến độ...”

“Tôi còn không vội chú vội cái gì.”

“Không, không gì cả, vậy thì, đi dạo bờ sông đi.”

Gió đêm man mát, bên bờ sông cũng ít người đi đường, Giang Kha lấy từ trong xe ra một cái ván trượt, chuẩn bị tới chỗ vắng người thì chơi.

“Giang Kha, vệ sĩ của cậu đâu hết rồi?” Phó Nghị tò mò hỏi.

“Phía sau.”

Phó Nghị quay đầu nhìn đường phố dài tít tắp, nhìn hồi lâu cũng chẳng thấy bóng người nào quen, “Bọn họ trốn đi rồi à?”

“Trốn cái đầu chú ý, lừa chú thôi, đã sớm bảo chị tôi kéo đi rồi.”

“Bọn họ không cần... bảo vệ cậu sao?”

“Có cái gì mà bảo vệ, chẳng qua ông già nhiều chuyện, sợ tôi vừa về Thượng Hải không quen, đi quán bar cũng phải gọi một đám người đi cùng.” Giang Kha lườm một cái, “Tôi vừa bảo hôm nay cùng đi với chú đảm công sự, lập tức an tâm.”

Phó Nghị nhìn y đặt ván trượt xuống đất, một chân đạp lên xong không cần bước đệm liền nước chảy mây trôi trượt về phía trước, thân hình cao gầy có chút đùa giỡn lên hiệu quả tuyệt hảo không ngờ, một lát sau liền hấp dẫn ánh mắt mấy tiểu cô nương quanh đấy.

“Sững sờ làm gì, nhanh lên chút coi.” Trượt được 18m ra ngoài rồi Giang Kha gọi hấn.

Vốn hấn đang muốn nhân cơ hội chuồn mà, giờ không thể làm gì khác hơn là nhận mệnh đuổi theo, nghĩ thầm coi như vận động nhẹ nhàng tiêu cơn vậy.

“Oa nhìn suất ca trượt ván kìa!”

“Thật sự ư, bên cạnh còn có một nam nhân, có phải là ba anh ấy không?”

Phó Nghị suýt chút nữa thì trượt chân lộn nhào, lấy lại thăng bằng xong nhanh chóng đem âm thanh phiền lòng kia quăng ra sau gáy.

Hấn chỉ ăn mặc tương đối nghiêm túc thôi mà, nhìn hơi thành thực thật, nhưng làm sao già đến độ thoát nhìn giống ba ba Giang Kha được chứ?

“Có muốn thử chút không?” Giang Kha đạp lên ván trượt hỏi.

“Cái này? Tôi đi giày da có lẽ không tiện lắm.”

“Liên quan gì, đứng trên không được là ok.”

Ngoài bơi lội ra, Phó Nghị tự nhận hấn là người thích thể thao, trước lời mời của thiếu niên, cũng muốn thử xem, vì vậy đưa cặp tài liệu cho đối phương, bắt đầu nghiên cứu trò chơi thịnh hành trong giới trẻ.

“Nghiêng người về phía trước, dùng chân và hông điều khiển... Chính là như vậy, a, chú cũng không tệ lắm.” Giang Kha ôm cặp công văn bước nhanh đuổi tới, còn huýt sáo, “Thử của xem.”

Nghe tiếng khen ngợi, Phó Nghị nhếch miệng, to gan hơn lay động phạm vi ván trượt, tạo thành hình chữ S trên mặt đất.

“Ê cẩn thận chướng ngại vật!”

Có cái gì đó nhảy nhót xông tới, Phó Nghị nhanh chóng vận mình tránh né, bánh xe phát ra tiếng ma sát chói tai, cả người thấp xuống gần sát đất.

Giang Kha duỗi tay một cái trực tiếp đỡ được hắn từ chính diện, xoa xoa lắc đầu cười nói: “Xem ra người mới vẫn không được a.”

Trên người đối phương có mùi thơm cơ thể nhàn nhạt, Phó Nghị thấy đầu óc có chút mị đi, hắn dán mũi vào bả vai thiếu niên, dịch lên bên trái là cái cổ trắng nõn, bên phải là cánh tay đang đỡ mình, ngẩng đầu liền nhìn thấy khuôn mặt đẹp dễ đến kiêu ngạo.

“... Cảm ơn.”

“Chú không định nóng lên tại chỗ chứ, Phó tổng.”

“Đang mát mẻ sao lại nóng lên được, cậu... Cậu đừng nói lung tung.” Phó Nghị nhanh chóng thẳng eo dậy.

Giang Kha dùng chân đá ván trượt, cười nói: “Nhìn kỹ này, đây mới là làm mẫu.”

Nói xong đã nhảy lên ván, thoải mái trượt về trước, sau đó xoay người một cái rất chuyên nghiệp, đi vòng tới chỗ đèn đường liền nhảy lấy đà xoay một vòng.

Kỹ thuật phô bày hoa cả mắt khiến Phó Nghị sửng sờ, hắn thấy trò chơi thanh niên này xa lạ, căn bản không hiểu ván trượt chơi thế nào mới là lợi hại. Thấy Giang Kha dáng người mềm mại động tác uyển chuyển, xoay tròn nhảy lên trời chảy cực kỳ, căn bản không dời mắt nổi, mơ hồ có chút lo lắng cho đối phương đột nhiên mất đà ngã sấp xuống.

Giang Kha hoàn thành một lượt động tác đùa giỡn liền an ổn tiếp đất, nở nụ cười với hắn: “Thế nào?”

“Cậu bắt đầu chơi từ khi nào vậy?”

“Lúc ở Anh, nhìn đám mắt xanh thành quen.”

“Thật lợi hại,” Phó Nghị từ đáy lòng thốt lên, “Có rất nhiều người đều đang nhìn cậu đấy.”

Giang Kha đặc ý nhìn người đi đường xung quanh bị hấp dẫn, lại hỏi hần, “Có đẹp trai không?”

Cái vẻ đặc ý làm Phó Nghị thấy có chút đáng yêu, “Đẹp trai lắm.”

Nghe xong Giang Kha tỏ vẻ hài lòng, đập ván tiếp tục trượt. Phó Nghị thấy y chơi đến ghiền, lòng đang rối bời cũng thanh tĩnh lại, vì vậy tiếp tục ở phía sau, thỉnh thoảng nhìn đồng hồ, quyết định tìm thời gian thích hợp cáo biệt.

“Lão tao hóa, bình thường ngoài công việc thì làm cái gì?”

Phó Nghị biết đối phương không thể đổi giọng mà xưng hô bình thường được, đành đáp lại: “Đọc sách, tập thể hình, rảnh đi du lịch.”

“Đơn điệu thế.”

“Tôi nào có nhiều thời gian.” Phó Nghị cười khổ.

“Cũng phải, thời gian tìm bạn giường còn không có cơ mà.” Ngữ khí tràn ngập cảm thông.

“... Cậu có nhiều sao?” Phó Nghị hỏi ngược lại.

“Từng có mấy người.”

“Cùng lúc mấy người?” Phó Nghị đột nhiên rất muốn biết đáp án của vấn đề này.

Giang Kha cổ quái liếc mắt nhìn hần: “Trên nguyên tắc thì có thể, làm tình chứ cũng đâu phải yêu đương gì đâu, không cần chung thủy một người.”

“Làm tình còn giảng nguyên tắc cái gì.” Phó Nghị lăm bắm một câu.

Giang Kha bật cười: “Sao lại không? Lão tao hóa lạc hậu thật.”

Phó Nghị đương nhiên biết mình ở phương diện này rất bảo thủ lạc hậu. Hần cũng biết người nước ngoài rất phóng khoáng, quá trình yêu đương cũng không thể bình thường được, chắc chắn Giang Kha ở môi trường đó hun đúc thành thói quen.

Hần gật gật đầu, nghĩ thầm đối phương với mình quả nhiên không cùng một thế giới.

“Ồ, vậy chú hi vọng tôi chung thủy với mình chú sao?” Đối phương nửa đùa nửa thật hỏi.

Phó Nghị trầm mặc. Đối với quan hệ bạn tình kiểu này hắn cũng không chuẩn bị tâm lý tiếp nhận ngay được, chứ đừng nói tới chuyện chung thủy yêu đương hay không. Vốn dĩ hắn là người bảo thủ thành bản chất rồi, sự xuất hiện của Giang Kha lại thay đổi sinh hoạt của hắn đến nghiêng trời lệch đất.

Cuối cùng hắn trả lời “... Tôi chưa nghĩ tới vấn đề này.”

“Vậy a.” Giang Kha suy tư.

Hai người chột im lặng. Phó Nghị thấy yên lặng cũng tốt, ít nhất hắn có thời gian để suy tính mà không nhất thiết phải ứng đối vấn đề của đối phương.

Quả nhiên hắn vẫn quá bảo thủ. Dù bây giờ vò đã mẻ lại sứt, bị Giang Kha cưỡng ép ký hiệp định quỵ dật, đáy lòng vẫn ôm một ý nghĩ ngây thơ rằng “Cho dù là bạn tình, cũng nên chỉ có 1 đi”.

Dù gì Giang Kha cũng là người thứ hai cho hắn cảm giác yêu đương, ngoài học đệ.

...

Mặc dù đoán được kết quả, nhưng khi hai người đi tới quán rượu, Phó Nghị vẫn căng thẳng đổ mồ hôi lạnh.

“Tầng cao nhất, phòng tổng thống, vào thôi.” Giọng điệu Giang Kha cứ như là mua bắp cải thảo tập mãi thành quen ấy.

Phó Nghị liếc mắt nhìn thẻ đen, lại nhìn giá cả, sau đó yên lặng lấy ví tiền ra.

“Tôi trả cho.” Giang Kha thấy động tác của hắn nhân tiện nói.

“Mỗi người một nửa đi.”

“Chú để ý làm gì? Vậy lần sau làm ở nhà chú nha.” Phó Nghị lập tức thu hồi thẻ vàng không nói nữa.

...

Cửa sổ sát đất nhìn thấy cảnh bờ sông lại thêm đèn đuốc sáng trưng, nhưng hắn chẳng lòng dạ nào mà thưởng thức cảnh đẹp về đêm nữa.

Tiếng nước từ buồng tắm làm hấn căng thẳng, có lẽ cảm giác nghi thức quá nặng nề, rõ ràng không phải lần đầu tiên nhưng lại có cảm giác thấp thỏm giống vậy.

Hấn quay đầu nhìn cửa phòng tắm đóng chặt, sau đó cởi hai khuy áo sơ mi, bắt đầu đánh giá thân thể của chính mình.

Cơ bắp rắn chắc, đường nét vẫn luôn là thành quả ưu tú cho rèn luyện mà có, cơ bụng vẫn còn, mà sao đầu vú thật giống như có chút lớn thật...

Cửa phòng tắm mở ra, hấn lập tức quay đầu đứng dậy, chỉ thấy Giang Kha mặc áo ngủ màu đen tóc hơi ẩm ướt, khăn trùm đầu phủ xuống vai, mang theo chút mờ lung do hơi nước.

Cảnh tượng này đối với Phó Nghị mà nói có lực trùng kích quá lớn, thiếu niên sạch sẽ duyên dáng, đường nét thân thể như báo vừa dụ nhân vừa nguy hiểm, cặp mắt kia khiến Phó Nghị càng không biết phải làm sao.

“Cậu... Tắm xong rồi?”

Giang Kha không hiểu gì: “Trông tôi giống tắm chưa xong sao?”

“Vậy tôi đi tắm.” Phó Nghị nhanh chóng xách áo ngủ đi vào.

Màn sương mù cùng mùi thơm trong phòng tắm khiến hấn như muốn nhấn chìm hấn vậy. Phó Nghị thấy hơi choáng váng, vì vậy khẩn trương ngồi vào bồn tắm mà thả lỏng người.

Phó Nghị thông thả tắm rửa, lúc gần xong quyết định tự mình chuẩn bị nói lỏng một chút, bởi vì cái kia của Giang Kha thực sự quá lớn, tuy lần trước thuận lợi nhưng no đến mức nửa người dưới của hấn như bị xe nghiền qua, lỗ như lần này đối phương lại không nhấn nạt thì xong.

Hấn mở rộng hai chân, đầu gối ghé lên mép bồn tắm, tự hướng xuống hậu đình tìm kiếm, tiểu huyết tách ra, nước nóng tràn vào, thoải mái đến mức Phó Nghị phải rên rỉ, ngón tay không tự chủ được hướng sâu vào tìm tòi. Ở nhà hấn cũng từng tự an ủi, biết rõ điểm nhạy cảm của mình ở đâu, ngón tay thuận lợi tìm tới cái điểm nhô lên dùng sức ấn xuống, thân thể lập tức kích động phát run, không tự chủ được cong lên, nước trong bồn tắm cũng vì động tác của hấn mà tràn ra ngoài.

“Ừm...”

Hấn liều mạng mà đào móc hành lang nhỏ hẹp, còn dùng lực xoa cái mông nhạy cảm muốn có thêm khoái cảm, nhưng vẫn không được toại nguyện, khoái cảm như từng làn sóng nhỏ, dày đặc nhưng không kịch liệt, mặc cho hấn tăng ngón tay hay dùng sức đâm vào rút ra cũng không thể đạt đến khoái cảm tràn trề.

“A... Sao vậy, không được... Không được a...” Phó Nghị ảo não ngừng tay, khẽ nâng cái móng lên mà đem bốn ngón tay ướt át từ miệng huyết rút ra.

Động tác này vừa dứt cửa phòng tắm liền mở ra, Giang Kha một mặt hắc khí đi tới, nhìn cái tay hắc đặt giữa hai chân.

12. Chương 12: (h) Phòng Tắm

“Ý chú là gì, tự chơi ở phòng tắm không rủ tôi à?”

“Tôi... Tôi đang mở rộng thôi.” Phó Nghị sợ đến bối rối.

“Tự mình đâm mình xong chưa?”

“Xong... xong rồi.”

“Lão tao hóa, kỹ thuật tôi kém vậy sao, thà tự xử cũng không thèm đi ra?” Hai tay Giang Kha vây chặt chặt vắn.

“Không phải, cậu hiểu lầm rồi Giang Kha,” Phó Nghị quăn bách trả lời, “Tôi thật sự chỉ nói lỏng thôi, bởi vì của cậu lớn quá... Tôi sợ chút sẽ đau, gấp gáp quá cậu cũng chẳng dễ chịu gì.”

Sắc mặt Giang Kha âm u, thấy Phó Nghị có vẻ thành thật liền khó chịu, cười nói: “Yên tâm, tôi sẽ rất dịu dàng.”

Nói rồi cởi áo tắm vứt qua một bên, cười híp mắt, bước vào bồn tắm.

Nếu là người khác thì sẽ thấy hèn mọn sao ấy, nhưng Giang Kha làm lại có chút mùi vị quyến rũ. Phó Nghị cảm giác hô hấp đều dồn dập, miệng huyết mới mở rộng bởi vậy co rụt lại.

“Mở chân ra”, Giang Kha ngồi xuống trước mặt hắc, vỗ xuống bắp đùi trong, “Tôi xem xem chú mở rộng đến đâu rồi.”

Phó Nghị thấy hai má đều nóng lên, không biết vì buồng tắm hay do ngữ khí đối phương quá rõ ràng. Hắc thuận theo mà mở ra cửa huyết vốn tính là lớn rồi đấy, người kia lại một tay đè đùi hắc, một tay kia đưa ngón tay tiến quân thần tốc vào tiểu huyết.

Tuy đều là ngón tay, nhưng của người khác không giống của mình. Phó Nghị cảm giác lực đạo Giang Kha

mãnh liệt thành thạo lắm, ngón tay ma sát đường ruột xoay tròn thăm dò, cùng nước nóng tạo thành dòng điện gây tê. Đối phương cho thêm ngón vào, tay kia xoa nắn mông thịt hần, đem toàn bộ cái mông hần trong ngoài mỗi nơi âu yếm một chút, làm hần không nhịn được co lại bao lấy ngón tay, mông không an phận mà lui trái dịch phải.

Giang Kha cách hần rất gần, gần đến mức nghe rõ tiếng hô hấp, nghiêng lên chút nữa là chạm đến rồi. Phó Nghị ban đầu cúi mặt, sau đó thẳng thắn lấy tay che mặt không dám nhìn vào mắt y.

“Thả lỏng, chú mẫn cảm quá a.” Giang Kha vỗ cái mông hần một cái.

“Tôi vốn, chính là như vậy...” Phó Nghị che mặt buồn bực nói.

Giang Kha thấy bộ dáng hần rất thú vị, ngón tay lại đẩy lên trước một cái, còn dùng móng tay gãi nhẹ vách tường mềm mại, chỉ thấy Phó Nghị run rẩy một trận, trầm thấp rên rỉ vài tiếng, môi không khống chế được mà run rẩy, mọi khi là một nam nhân thận trọng cường tráng, giờ khắc này thì lại như động vật nhỏ bị bắt nạt đến hồng vấy.

“Che mặt làm cái gì, buông tay ra coi.”

“Cậu, cậu đừng để ý tôi... Nhanh lên một chút...” Bên tai cũng đã đỏ hồng rồi, hần cảm thấy bộ dạng mình lúc này chẳng khác nào thú cái động dục, khát khao chờ đợi giống đực tới làm nhục cả. Giang Kha quá ôn nhu, lần trước đưa lưng về phía y còn có cơ hội ẩn nấp, tư thế đối mặt thế này biết trốn vào đâu bây giờ.

“Về mặt này rất tuyệt mà.” Giang Kha cười rộ lên, tiến đến hôn mặt hần một cái.

Phó Nghị cảm giác trong đầu có cái gì vừa nổ tung, thiếu niên nở nụ cười ôn nhu khiến cả khuôn mặt như thiên sứ, hôn môi cũng như cánh chim tuyết đẹp đến mộng ảo. Hần cảm thấy có lẽ ấn tượng đầu tiên đối với Giang Kha quá mức lạnh khốc hung ác, cho nên hiện tại nhất cử nhất động của đối phương đều làm cho mình khiếp sợ.

“Giang Kha, chuyện này không buồn cười chút nào hết.” Hần xấu hổ nói.

“Cười cũng không cho à.” Giang Kha một giây sau đã trở mặt.

“Không phải, tôi đã nói tôi như vậy rất xấu mà...”

“Chú đừng nói bản thân khó coi, tôi hết cách với chú luôn.” Giang Kha bỗng nâng chân hần lên, hung khí thô to nhất thời đâm vào, “Không cho lấy tay che, nếu không chút nữa sức mà che cũng không có đâu.”

Không kịp nói chờ chút, Giang Kha đã tiến tới, cánh tay Phó Nghị lay động phải buông xuống, tiếng rên rỉ trong nháy mắt mất khống chế cao vút, cơ bụng vì bị cự vật xâm chiếm mà đập trùng. Hần nỗ lực xuyên

qua tầng ướt át trong tầm mắt nhìn Giang Kha, chỉ thấy trên mặt đối phương có ý cười, khóe miệng câu lên thật đẹp mắt, so với cự vật nửa người dưới hung tợn đúng là khác nhau một trời một vực.

“Sao rồi, vẫn được chứ.”

Phó Nghị chậm lại chút, điều chỉnh vách tường nỗ lực phun ra nuốt vào dương cụ thiếu niên: “Vẫn... có thể.”

Cái thứ kia quá lớn đi, mỗi lần Phó Nghị hô hấp, Giang Kha cũng có thể cảm giác được vách tường đang cử động, gian nan ôm lấy cậu nhỏ của mình. Tuy yên tĩnh ẩn nấp bất động, loại khoái cảm bao dung chân thật này cũng khiến Giang Kha rất hài lòng. Vì vậy y chậm rãi rút tính cụ ra ngoài chút, quan sát lão nhị mình kéo cả mị thị mềm mại ra ngoài, sau đó đâm vào lại biến mất, cứ thế chầm chậm đâm xuyên, cứ thế thành nghiệm.

“Ân, ân... A...”

Phó nghị cả người xụi lơ ngâm trong nước, chỉ có nửa người dưới nhẹ nhàng lay động. Hắn thoải mái than nhẹ, ngón chân thoải mái co lại, ngũ quan cứng rắn lộ ra biểu tình mềm mại yếu ớt, Giang Kha chỉ đâm rút biên độ nhỏ cũng đã hơn hẳn dùng ngón tay tự an ủi nhiều, thậm chí hắn cảm thấy trình độ này đã đủ rồi, không cần phải giao hợp kịch liệt làm gì nữa, cứ như vậy một chút nữa sẽ dâng tới cao trào để hắn thỏa mãn thôi.

“Thoải mái lắm sao?” Giang Kha đột nhiên hỏi.

“Ừm... Rất, rất thoải mái... A...” Phó Nghị thần sắc mơ hồ mà trả lời.

“Chú cũng dễ thỏa mãn thật.” Giang Kha nheo mắt lại, sau đó thay đổi vị trí hung mãnh vọt vào, cấp tốc đỉnh tới, nước trong bồn tắm nhất thời vì động tác quá lớn mà tràn ra ngoài, bọt nước nhộn nhạo che mất tiếng Phó Nghị dồn dập rít gào.

“Ân, ân –”

“Âm thanh này mới đúng.” Giang Kha nhấc cả chân kia của hắn lên, đổi tư thế thoải mái hơn bắt đầu phát động. Thịt huyết khai thác thể là đủ mềm rồi, yếu đuối như cánh hoa dễ dàng đi vào, còn thịt tùy ý khuấy lên phát ra tiếng xì xì ma sát.

Lúc này Giang Kha mỗi lần đều đánh vào điểm trí mạng, không tới mấy cái thần trí Phó Nghị đã mơ hồ, vỏ bọc cương nghị đang từ từ bị bóc ra. Hắn thấy cả người mềm yếu khô nóng, tiếp đến là hoang mang sợ hãi, bởi vì khoái cảm do qua thân thiết kịch liệt tập kích đã vượt qua cực hạn thừa nhận của hắn, làm cho hắn mất đi cảm giác an toàn vốn có.

“Không... Ân... Quá, quá nhanh rồi... Giang Kha... Nha a...”

Tiếng rên rỉ hòa tiếng khóc nức phát ra, âm điệu run rẩy mềm mại như sắp bị chơi hỏng tới nơi, Giang Kha hơi nhấc lông mày kinh ngạc, sau đó ánh mắt mang theo ý cười tối lại, nắm chặt cánh móng nam nhân dưới thân dùng sức kéo sang hai bên, đem tính cụ thành linh nghiền nát nơi sâu nhất, hai viên tiểu cầu cũng ma sát xoa nắn miệng huyết như muốn chen vào luôn.

“Nha... A... Không muốn... Không muốn... Ân a...” Phó Nghị cảm giác hai viên trứng dán chặt còn thịt, liều mạng hướng vào trong tiểu huyết đã chặt tới không còn khe hở, bộ vị mảnh mai nhất như sắp bị xé rách, thân thể cường tráng cũng sợ sệt kích động đến phát run, tóm chặt lấy tay Giang Kha tìm chỗ dựa.

“Hóa ra chú lại kêu rên như nữ nhân thế à, đúng là lão tao hóa,” Giang Kha cười rộ lên, vừa đùa bỡn hậu huyết nam nhân, vừa nghiêng người xoa ngực đối phương, cúi đầu hôn lên núm vú đang gồng gượng, “Tôi nói lần trước chú làm sao mà nhịn được cũng khổ cực quá nhỉ?”

“Tôi, không có... A a... Không muốn hướng bên trong... Ừ a...” Phó Nghị vẫn nắm lấy tay đối phương, lung lay, thần trí mơ hồ cầu xin.

Giang Kha làm sao để hắn thỏa nguyện được, kéo tay hắn gác qua vai, “Ôm chắc vào.”

Phó Nghị mơ hồ ừ một tiếng, tay mới vừa vòng qua cổ đối phương liền run rẩy dâm kê, eo thân bị đè lại thẳng lên, mặc sức để thiết bồng dâm chọc, bọt nước vì giao hợp kịch liệt phun tung tóe, chút nước còn lại không nhiều cũng vì dịch chảy ra mà vẫn đục lắc lư.

“A a a... Giang Kha... Không được, không được rồi... Tôi sắp chết mất... Nha...”

Nam nhân cường tráng bị thiếu niên thanh tú va chạm xóc nảy, trên làn da nhẵn nhụi rần chắc đều là thủy quang, tay ôm thật chặt người xong, vô thức há miệng rên rỉ, khóe miệng còn đọng nước bọt không kịp nuốt.

“Chết cái gì mà chết, nơi này còn chịu đựng được tốt lắm...” Giang Kha dùng sức cắn chặt đầu vú hắn, ngậm lấy nơi đang gồng gượng mót vài hơi, mùi vị nam nhân càng thêm mê hoặc kích thích ham muốn chinh phục của y, vì vậy hạ thân đánh vào thêm thô bạo mãnh liệt, hận không thể khai quật cái dâm đảng từ trong xương tủy của Phó Nghị ra ngoài mà ép khô.

Người kia vẫn ôm chặt cổ y, rên rỉ khàn khàn run rẩy theo từng nhịp dâm vào. Lúc này đầu óc Phó Nghị đã đặc lại, thân thể mềm nhũn như xuân thủy, tốc độ Giang Kha quá nhanh làm hắn không cử động nổi, chỉ có thể mở rộng hai chân tùy ý cự mông ra ra vào vào, nửa người dưới biến thành bọt hòa tan trong bồn tắm.

Đang lúc Giang Kha gằm nhẹ bắn ra, Phó Nghị chỉ cảm thấy địa phương khát khao bấy lâu bị lấp đầy, hòa lẫn với nước ấm liền muốn hôn mê. Hắn ôm chặt đối phương, chưa động đến phía trước cũng thư sướng, mặt nước bị phun đến nhiễm bẩn, hơi nước trong mắt tan đi, nước mắt cứ thế chảy xuống.

“Chú bắn nhiều thật đấy... Hô.” Giang Kha dùng sức nhào nặn cái móng hắn, đem chút tinh dịch còn lại

đẩy vào trong thêm mấy lần.

Phó Nghị mềm nhũn dựa trên vai y, đến sức mở miệng nói cũng không có.

Giang Kha nằm cầm hấn xoay lại, thấy người kia sượng đến phát khóc liền đắc ý cười: “Thế nào, kỹ thuật của tiểu gia quá tốt đi.”

“Đừng nhìn...” Phó Nghị che mắt.

Giang Kha rút côn thịt ra, nắm lấy cánh tay hấn lật người lại, “Như vậy là khỏi thấy được rồi.”

Phó Nghị không hiểu gì mà xoay người quỳ úp sấp trong bồn tắm, còn chưa kịp phản ứng thì thứ to dài kia lại một lần nữa tiến thẳng hạ thể, nhất thời lần thứ hai thất thanh kêu lên.

“Giang Kha, cậu... Ân... A a...”

“Làm sao nào?” Giang Kha cười trên người hấn, lợi dụng không gian bồn tắm lôi kéo khắp nơi, “Chú không nghĩ là xong rồi đấy chứ? Mới nửa đầu trận đấu thôi.”

“Nha, kia, kia cậu cũng cần nghỉ giữa trận chứ...”

“Tiểu gia chưa bao giờ nghỉ giữa trận cả.” Giang Kha cười rộ lên, cúi người nắm cầm hấn hôn lên đôi môi đầy: “Còn nữa, bộ dạng chú khóc cũng không tồi, tôi thấy thích rồi đấy.”

Này nửa đùa nửa khích lệ làm mặt Phó Nghị ửng đỏ, khoái cảm tăng vọt, ý thức dần trở nên mờ lung.

13. Chương 13

Phó Nghị mơ thấy cảm mình rơi mất, kinh sợ từ trong mộng ngồi bật dậy, động tác quá mạnh đụng Giang Kha ngã lăn qua một bên.

“Cmn người làm gì a?” Thiếu niên bị đánh thức sắc mặt âm trầm, đủ thấy tức giận bạo phát tới nơi.

“Xin lỗi, xin lỗi.” Phó Nghị vội vàng xoa xoa chỗ hấn đụng: “Không đau chứ... Hi!”

Giang Kha nhìn hấn đỡ eo còn gào thét, sắc mặt dịu lại, vỗ vỗ cái mông Phó Nghị cười nói: “Không sao, tiểu gia không đau, chú thì sao, cái mông vẫn tốt chứ?”

Nhắc đến cái mông Phó Nghị lại nhin không được, vừa nẩy trong phòng tắm bị Giang Kha lặn qua lộn lại làm tới hôn mê, khóc lóc lộn xộn hết cả, cuối cùng vẫn bị đối phương nửa tha nửa bẻ ném lên giường.

“Không tốt chút nào hết.” Hấn lằm bằm.

“Để tôi xem có sưng không nào.” Giang Kha vừa nói vừa định thân thủ tới.

“Không cần!” Phó Nghị bảo vệ cẩn thận nửa người dưới tiến vào trong chăn.

Giang Kha gãi đầu một cái, gõ gõ nam nhân đang lui thành một cục vào trong chăn: “Lão tao hóa này, vừa nẩy sao vậy, tự nhiên la to.”

“... Mơ thấy cầm mình nứt ra, sau đó rơi mất.”

“Không chảy nước miếng trên giường đấy chứ?” Giang Kha cảnh giác liếc nhìn gối.

“Không.” Trong chăn Phó Nghị lắc đầu một cái, động động như con nhộng, sau đó thở dài.

“Than thở cái gì a.” Giang Kha lại nằm xuống, bỏ một góc chăn ra.

“Chủ Công giải mộng nói, mơ thấy cầm nứt ra là điềm báo chuyện làm ăn gặp xui xẻo.”

“Chú còn tin cái này nữa cơ à?” Giang Kha cười nói, “Quả nhiên người làm ăn đều như vậy, ông già tôi cũng thế, thỉnh thoảng còn mời thuật sĩ phong thủy ăn cơm này nọ.”

“Tôi không khoa trương đến thế,” Phó Nghị thoáng kéo chăn xuống, lộ vẻ mặt ưu sầu, hấn cũng không có tiền mời thầy cúng về làm trò mèo, “Có lẽ ảnh hưởng từ phụ thân hồi còn nhỏ, cũng tin chút chút.”

“Chuyện làm ăn dạo này thuận lợi lắm mà, làm sao đảo cái xui ngay được.”

“Chuyện như vậy khó mà nói trước được.”

“Chú đang trù ẻo tôi đấy à?” Giang Kha liếc mắt cho hấn một cái.

Phó Nghị suyết thì quên hai người đang là đối tác làm ăn, nhanh chóng đổi giọng: “Không phải, tôi xui xẻo chứ đâu phải cậu đâu.”

“Đều một phường cào cào châu chấu, có thể tốt hơn chỗ nào.”

“Đại tập đoàn như các người, dễ gì bị ảnh hưởng.”

“Cũng chưa chắc, năm đó Thịnh Thiên không phải cũng là đại tập đoàn đó sao, nói cái liền gục.”

“... Cậu hiểu biết quá nhỉ.”

“Đương nhiên, bọn họ ở nhà nhàn rồi liền tán gẫu đủ thứ chuyện hết mà.”

“Ngược lại... Như thế này cũng chẳng phải chuyện tốt gì.” Phó Nghị chôn mặt vào gối nói.

“Phó Nghị, bình thường chú cũng thế này à.” Giang Kha đột nhiên kêu tên hắn hỏi.

Phó Nghị còn tưởng y đang ngủ, sợ hết hồn: “Tôi làm sao?”

“Chính là, ân ~ không muốn ~ a ~ sẽ chết ~ tôi sợ lắm ~ ôm tôi đi~ làm sao giờ~ thật lo lắng cho~... Kiểu vậy ấy, mặt đỏ, sau đó a a a.” Nói xong làm cái động tác gạt lệ mềm mại hết sức.

“Cậu nói cái gì? Cậu, cậu đang bắt chước tôi đấy sao Giang Kha?” Phó Nghị bị cái động tác mô phỏng của y làm chấn kinh rồi, cảm giác như cách đây không lâu mình vừa ở trong phòng tắm làm trò hề vậy.

“Phí lời, chú vừa nãy lúc làm tình chẳng thế là gì.”

“Ý gì đây? Tôi như vậy là bởi vì... cậu làm nhanh quá, tôi không thích ứng kịp.” Phó Nghị lập tức biện giải, còn hơi lớn tiếng: “Hơn nữa tôi nói ”Tôi sợ, ôm tôi đi” lúc nào hử?” Khi nói bốn chữ kia thanh âm hắn run lên, ngữ khí chột dạ.

Nói thật, đây là khát vọng yếu đuối thường trực trong lòng hắn. Tuy bên ngoài khỏe như trâu, nhưng nội tâm như con thỏ. Kỳ thực hắn ước ao được như Quinn âm nhu một chút, ít nhất tỏ ra thân phục cùng ý lại cũng không có quá nhiều ánh mắt khác thường.

“Chú chưa từng nói vậy, nhưng mặt chú lại nói vậy nha”, Giang Kha nhú mày, “Rõ ràng điềm đạm đáng yêu, còn khóc ôm lấy tôi nói cái gì chậm một chút a không được a.”

“Đó là... lúc làm tình thôi.”

“Hiện tại cũng thế, gặp ác mộng liền sợ phát run, lần đầu tiên cũng khóc trong nhà tắm...”

“Đó là vì, tâm tình không tốt.”

“Đêm từ thiện kì thực chú rất sợ con chuột kia đi, nhìn là biết, mọi khi chắc cũng chẳng hơn. Chẳng giống về ngoài chút nào, so với nữ nhân ôi chao...”

“Đừng nói nữa!” Phó Nghị hô lên, sau đó lập tức ý thức được mình hơi quá, sắc mặt trắng bệch, “Xin lỗi.” Mím chặt môi run run xoay người.

“Chú khóc đấy à?”

“Không có.” Nhưng hắn có ý nghĩ này.

“Tôi có nói sai sao?”

“... Không có.” Phó Nghị bị ai trả lời: “Cho nên mới nói xin lỗi, vừa này thất lễ rồi.”

Chính là vì Giang Kha nói ra sự thực hắn mới phát hiện bản thân thật đáng thương, chính mình bao năm ẩn núp làm trò hề, kết quả bị một nam nhân làm 3 lần liền lộ nguyên hình, còn ai vô dụng hơn hắn không.

Giang Kha yên tĩnh lại, Phó Nghị cầu khẩn mong hắn mau ngủ đi, cho hắn được an tĩnh thêm lúc nữa.

“Xem ra chú thật sự không phải Phó Nghị mà bọn họ nói.” Nhưng đối phương rất thanh tĩnh, âm sắc trong suốt, như ánh trăng ngoài cửa sổ vậy.

“Bọn họ nói gì về tôi?”

“Chị tôi nói chú là người khuôn phép thành thực thận trọng bạo ngược bức người, hành tẩu hormone.”

“Đấy không phải tôi.” Phó Nghị cười khổ, “Đó là chuyện trong kinh doanh nhất định phải làm thôi.”

“Vậy cũng lợi hại thật, nếu không phải nhìn thấy bộ dáng trên giường của chú, tôi cũng suýt nữa bị gạt.” Giang Kha bật cười.

Hắn nguy trang bao năm, đương nhiên phải lợi hại rồi, Phó Nghị đắng chát nghĩ.

“Kia lúc thường ngày thì sao, trước mặt bằng hữu cũng vậy à.”

“Người mà tôi quen đều là do công việc mà ra.”

“Chắc phải có bạn không liên quan đến làm ăn chứ.” Giang Kha như đứa trẻ muốn nghe kể chuyện trước

khi đi ngủ hồi liên tục.

“Hình như... Không có.”

Người duy nhất không làm ăn với hắn mà cũng không xuất hiện, lại vẫn duy trì liên lạc bạn bè, có lẽ chính là học đệ yêu thầm nhiều năm chẳng? Phó Nghị nhớ tới gương mặt đối phương, đột nhiên phát hiện trong ngần ấy năm thăm mền người ta, hắn chưa bao giờ có dũng khí biểu lộ con người thật của mình, thông báo thất bại xong quay về làm con rùa vụng về, mỗi lần nhìn thấy đối phương lại nho nhã lễ độ cẩn thận từng li từng tí một, vẫn ngây thơ tin rằng có thể dùng thời gian và tấm chân tình này lay động đối phương.

“Vậy người nhà chú đâu rồi?”

“Bọn họ biết chuyện liền đuổi tôi ra ngoài.”

Giang Kha ồ một tiếng, Phó Nghị nghe thấy drap trái giường bị vuốt nhẹ một cái, sau đó một mùi hương thoang thoảng và nhiệt độ thân người ai đó tập kích lưng hắn.

Hắn ngừng thở, không biết đối phương muốn làm cái gì, vì căng thẳng mà tim đập liên hồi.

“Nói thật, tôi cảm thấy bộ dáng này của chú tương đối tốt.” Hô hấp của đối phương quét vào cổ hắn.

“... Thật không?”

“Thật.”

Lời này làm Phó Nghị bất ngờ không thôi, hắn nghĩ thầm đối phương tuy khuôn mặt lúc nào cũng lạnh lùng, tính khí lại thay đổi thất thường, lần đầu gặp mặt cũng rất tồi tệ, nhưng nhìn chung những lời cậu ấy nói, những việc cậu ấy làm đều khiến hắn thấy thật ấm áp.

Hắn nhớ tới nồi súp bắp đặc trong bếp, còn có tờ giấy trên hộp sữa chua dâu tây, cảm thấy sống mũi cay cay.

“Ít nhất tiểu gia nắm lấy cũng có chút hăng hái.” Giang Kha bấm cái mũi của hắn một cái.

“Cậu... Cậu tên tiểu tử hư hỏng này.” Phó Nghị tức đến suýt chút nữa thúc khuỷu tay đánh đối phương.

“Tôi làm sao?”

“Không có gì.” Phó Nghị nhanh chóng ngậm miệng.

“Chú đó, trước mắt tiểu gia đừng có ra về tổng tài làm gì, trong nhà có ông già đáng chết cả ngày áp bức đủ phiền lắm rồi.”

“Tôi đâu dám ra về với cậu, cậu cũng là ông chủ mà.” Phó Nghị nói nhỏ, “Hơn nữa sao tôi có thể sánh được với Giang đồng chứ... Để ông ấy nghe được chắc tức chết mất.”

“Vậy cứ để lão tức chết đi.” Giang Kha thản nhiên đáp, dựa đầu lên lưng hắn một chút: “Tiểu gia buồn ngủ, hàn huyền với chú lâu vậy được rồi.”

Tuy rằng mấy câu này có chút mất hứng, nhưng Phó Nghị vẫn không khỏi cảm động.

Ngoài cha mẹ thì y là người đầu tiên thấy con người thật của hắn, cho dù quá trình không tốt đẹp cho lắm, nhưng từ đầu đến giờ, cuối cùng nghe được lời khen “Tôi thấy bộ dáng này của chú tương đối tốt”, điểm ấy cũng đủ để hắn cảm động đến khắc cốt ghi tâm rồi, ai bảo hắn đáng thương đến độ một người bằng hữu tri kỷ cũng không có.

“Giang Kha, cảm ơn cậu.”

“... Chú khóc đấy à?” Giang Kha giật giật đầu.

“Tôi đâu dễ khóc vậy.” Phó Nghị đưa lưng về phía hắn kéo khóe miệng cười nói, “Ngủ đi, muộn rồi.”

“Hừ, ngủ ngon.”

Phó Nghị khẽ ừ một tiếng, để mặc đối phương dựa vào lưng mình không thể động dậy, đôi mắt có chút chua xót.

...

Cũng may hôm sau là thứ bảy, Phó Nghị không phải phá thiên hoang địa bỏ việc.

“Dậy rồi à.”

Hắn miễn cưỡng bị Giang Kha đập tỉnh, cứ như báo đáp mối thù nửa đêm hôm qua. Phó Nghị choáng váng ôm chăn rút xuống giường, lăn một vòng trên sàn rồi cục thanh tỉnh.

“Thu dọn nhanh lên còn trả phòng.” Chỉ thấy Giang Kha mặc quần áo chỉnh tề đi lại trong phòng thu dọn, trông rất bận rộn.

“Cậu phải về à.” Phó Nghị dùng chăn bao lấy cơ thể trần trụi, khom lưng nhặt quần áo trên mặt đất.

“NO.” Giang Kha vừa soi gương vừa đeo dây chuyền, “Mấy ngày nay chị gái không rảnh quần tôi, không cần về.”

“Vậy cậu...” Phó Nghị muốn nói lại thôi, cũng không biết hỏi như vậy có thích hợp không.

Tối hôm qua cuộc đối thoại của hai người cứ như một giấc mộng vậy, ám áp đến không chân thực, mà hiện tại Giang Kha trở lại bình thường, Phó Nghị lại thấy có chút không biết là làm sao.

“Đi trước đây Phó tổng, chúng ta tuần sau gặp lại trên công ty nha.” Giang Kha vác vác trượt lên vai, chớp chớp mắt chào hân.

“Hẹn gặp lại.” Hân cũng lễ phép đáp, nhìn thiếu niên mở cửa chạy nhảy ra ngoài, vội vã biến mất như lần đầu tiên.

Đây là tư vị gì vậy? Phó Nghị vừa mặc quần áo vừa nghĩ. Lại như đứa bé 3 tuổi, vừa đem toàn bộ bí mật nói cho bằng hữu, mà người bạn mới quen này đảo mắt đã hi hi ha ha đi tìm người khác chơi, giống như xong việc thì chẳng còn là gì, cho nên đứa nhỏ liền khổ sở muốn khóc lớn.

Cái tư vị rất ngây thơ, nhưng đối với hân cũng rất chân thực.

Hân nhất định phải luôn nhắc nhở mình, hân và Giang Kha không bao giờ là người của cùng một thế giới.

14. Chương 14: (h) Nhà Bếp

Hiếm khi không phải tăng ca cuối tuần, Phó Nghị theo thường lệ làm chút việc nhà, dùng máy chạy bộ và tạ tay rèn luyện thân thể, yên tĩnh đọc tạp chí, xem phim.

Hân sợ dĩ rảnh rồi được là nhờ Giang Kha ban tặng, thứ sáu ký hợp đồng liền muốn khởi động giai đoạn trù bị, vì quá trình phê duyệt vô cùng dài, thử thách tính nhẫn nại của người ta. Mà lần này lại vào tay Giang Kha không nhanh không chậm, lãnh đạo bên Giang thị cũng nhất trí cuối tuần mới bàn tiếp, hân cũng không dám hỏi, đành nghỉ ngơi trước vậy.

Phó Nghị từ chối hai cái tiệc đứng xong, đều là lời mời bạn bè kinh doanh gửi tới, có lúc Quinn cũng nhiệt tình hẹn hân đi GAY PARTY, nhưng hân đều từ chối, vì hân không dám tưởng tượng mình sẽ luống cuống thế nào nếu trong trường hợp kia.

“Ồ? Mới đó đã xem hết rồi a.” Phó Nghị đẩy kính mắt, phát hiện đồ gì để tiêu khiển được cũng đã bị dùng

cả rồi, mà thời gian vẫn còn nhiều.

Hắn suy tư một chút, quyết định đi dạo siêu thị, mua chút nguyên liệu nấu ăn, tự mình nghiên cứu sáng tạo thực đơn.

Đeo kính mắt, mặc áo T-shirt với quần thường, Phó Nghị cầm bút nhìn mình trong gương, vẫn có mùi vị đại thúc.

Hắn ghé sát mặt vào gương, quan sát tình trạng làn da mình, coi như nhẵn nhụi bóng loáng, chỉ là gần đây thức khuya nên vành mắt hơi đen, bất quá màu da sậm nên cũng rất khó nhìn ra.

“Còn không chăm sóc nữa là già ngay cho coi.” Hắn nghiêm túc nói với mình trong gương, sau đó nghiêm túc ghi mặt nạ vào danh sách mua sắm.

Làm bầm lều bầu trước gương mất 2 phút, liệt kê hết đồ cần mua xong mới xách túi ra khỏi nhà.

Trong siêu thị không ít người, Phó Nghị mua xong đồ khô liền chạy tới chỗ tủ lạnh bên kia, tìm loại sữa chua hiệu lần trước Giang Kha đề cử. Hắn so từng chữ trong hình với trên giấy, mà đi một vòng vẫn không thấy đâu.

Hắn thở dài, vừa mới quay đầu muốn rời khỏi đột nhiên nhìn thấy bóng người quen thuộc, cả kinh theo bản năng trốn sau kệ hàng, sau đó cẩn thận nhô đầu ra.

Đúng là Giang Kha rồi. Đối phương như phát sáng giữa đám người vậy, dù cho mặc quần áo bình thường, đội mũ che hắn vẫn có thể liếc mắt cái nhận ra ngay, thiếu niên tóc vàng ngoại quốc bên cạnh cũng cao gầy mê người, mắt xanh như bảo thạch phát sáng lộng lẫy. Hai người cười cười nói nói, đẩy xe đồ đi lựa chọn thương phẩm.

Phó Nghị ngơ ngác nhìn một hồi, sau đó lập tức quay đầu xe định tránh né. Vừa vặn thế nào va phải xe đẩy nhỏ đi qua, một số món đồ rơi xuống, âm thanh lớn đến mức át cả tiếng phát thanh của siêu thị.

“Xin lỗi, ngại quá.” Hắn lập tức ngồi chồm hồm xuống giúp nhân viên nhặt hàng, tim đập như nổi trống.

Vừa nhặt vừa vênh tai lên nghe ngóng, toàn thân đều trong tình trạng báo động, chỉ lo Giang Kha nhìn thấy mình.

Không có giọng nói quen thuộc, cũng không ai kêu tên mình hay Phó tổng gì đó. Phó Nghị thở phào một cái, đem cái bình cuối cùng nhặt lên, lại xin lỗi lần nữa.

Song lúc hắn quay lại tìm xe đẩy của mình, liếc mắt liền thấy Giang Kha đang yên lặng đứng phía sau.

“Này.” Đối phương thấy hắn rất cục phát hiện mình, cười lộ ra hàm răng đều tăm tắp.

“Cậu... Xin chào.” Phó Nghị sợ đến suýt chút nữa không biết nói chuyện làm sao, “Thật trùng hợp, sao cậu cũng đến siêu thị này vậy?”

“Tiện đường ghé a.” Giang Kha vén mấy sợi tóc rối rơi trên trán hắn, “Chú sao rồi, mua nhiều bơ thế để làm bánh bích quy?”

Phó Nghị nghiêng đầu né tay y, tặng hắng một cái: “Cuối tuần không bận bịu gì, làm dự trữ ăn dần.”

“Chú rất thích ăn ngọt a, nửa bàn bánh quy đêm từ thiện cũng toàn chú ăn.”

“Đâu đến mức ấy, tôi đi trước đây, cậu cứ từ từ đi dạo nha.” Phó Nghị cười khan muốn đẩy xe đi.

Giang Kha dễ dàng dè chiếc xe đẩy cồng kềnh của Phó Nghị xuống, “Đêm nay không cần xử lý chuyện công ty phải không? Tôi tới giúp chú nấu nướng, chứ nhiều nguyên liệu như thế này làm sao giải quyết hết được.”

Phó Nghị thắm kêu hồng rồi, tiểu tử này còn nhiều chiêu trò lắm, “Không cần đâu, cậu đi tìm bạn cậu đi kìa.”

“Chú nói hắn?” Giang Kha quay đầu liếc thiếu niên tóc vàng đang chọn sữa chua: “Chút nữa là đi rồi.”

“Sao đêm nay cậu không ở cùng cậu ta đi.” Phó Nghị rất muốn nói các người bây giờ không phải chuẩn bị “hành sự” rồi sao, nhưng da mặt vẫn chưa đủ dày.

“Vì sao lại muốn cùng hắn... Ôi chao, chú đừng nói chú nghĩ tui là bạn giường nha.” Giang Kha nói được một nửa đột nhiên hiểu ra ý tứ hắn, ranh mãnh cười rộ lên.

“Ai mà biết các người có phải quan hệ đó hay không.” Phó Nghị thấp giọng nói, không phải nói có thể cùng lúc có nhiều bạn tình sao.

“Đây là người mẫu cùng tập luyện hôm nay, vừa vặn tiện đường đi mua ít đồ.”

Phó Nghị sững sờ: “Cậu đến gặp Quinn? Vẫn là...”

“Ồ, tạm thời từ chối cơ hội bên Lý Tộ Hiên, cứ làm người mẫu cho Quinn trước đã.”

“Này, tại sao lựa chọn như vậy? Hai người bọn họ đều rất tốt mà.”

“Bởi vì gu của Miss Quinn với tôi hợp nhau,” Giang Kha phân tích rất có cơ sở, “Dù sao đều coi trọng chú mà.”

Phó Nghị đỏ mặt, biết rõ là chuyện cười rồi mà hai gò má vẫn không khỏi nóng lên. Hắn dờ mắt, nghiêm túc ho khan: “Nói mò gì thế.”

“Cụ thể đến nhà chú nói tiếp, tôi đi trước nói với người anh em kia một tiếng, chú chờ đây đi.”

“Này tôi còn chưa...”

Hắn còn chưa đồng ý cho đối phương đến nhà mình nha. Nói đến nửa chừng kẹt lại, nhìn thấy người mẫu tóc vàng bên cạnh Giang Kha, nói chuyện vài câu rồi ôm mấy món đồ ăn vặt trong xe ra, vẫy tay tạm biệt rồi quay lại chỗ Phó Nghị.

“Mua đủ đồ cần thiết chưa.”

“... Tôi xem đã.” Phó Nghị phản ứng lại, lấy giấy note ra kiểm tra.

“Chú còn dùng món đồ này nữa cơ à,” Giang Kha vừa nhìn liền vui vẻ lại gần: “Chữ đẹp quá a, không hổ là Phó tổng.”

“Sao tự nhiên gọi vậy làm gì,” Phó Nghị bị hắn biết được sở thích lại ngượng ngùng, thật vất vả xem danh sách, “Tôi phải qua bên kia mua chút mặt nạ.”

“Chú muốn mua mặt nạ?” Giang Kha kinh ngạc, sau đó cười đến rung cả vai.

“Thì sao nào?” Phó Nghị cắn răng thấp giọng nói, “Tôi không giống sẽ đắp mặt nạ sao.”

“Không phải... Phốc, tôi đang nghĩ xem chú sẽ đi đâu mua mặt nạ đâu tây kìa a ha ha ha!”

Phó Nghị cảm giác xung quanh phóng tới từng đợt ánh mắt khác thường, nhất thời ngượng chín cả mặt, hơi dùng sức đẩy Giang Kha qua một bên, bánh xe nhỏ lăn nhanh về phía trước. Người kia ôm bụng cười ngả cả người ra sau, thấy Phó Nghị đi xa rồi mới lau nước mắt cười cười đuổi theo.

...

Giang Kha liền không hiểu sao đi tới nhà hắn, nói chính xác là hắn bị ma xui quỷ khiến thế nào mà lại cho đối phương bước qua cửa nhà mình nữa.

Phó Nghị phát hiện mình thực sự quá dễ dãi rồi, có lẽ đây là bi kịch của việc chưa từng yêu đương chẳng? Hắn vừa soi gương vừa xoa huyết thái dương, sau đó để Giang Kha chọn mặt nạ giúp mình để lên bồn rửa mặt.

“Lão tao hóa -” hôm nay Giang Kha quả thực vui sướng như chim nhỏ, bay nhảy từ đại sảnh chạy tới: “Chú còn đứng đây làm gì vậy, chuẩn bị đồ ăn đi, sắp chết đói rồi.”

“Chờ, chờ một chút đi.” Phó Nghị có chút không thích ứng được Giang Kha cứ tinh thần phân liệt đột biến như thế, nếu không phải ở chung mấy lần rồi, có đánh chết hắn cũng không tin đây là con ông cháu cha đêm đó đã cười lạnh bẻ tay mình trật khớp.

“Mỹ phẩm dưỡng da của chú là dạng kem a, giống đại ca trắng nam của tôi.” Giang Kha ngoài ý muốn nói, “Tôi còn tưởng là một đồng chai chai lọ lọ cơ đấy.”

Phó Nghị có chút ngượng ngùng, đối phương hẳn là thấy việc hắn chăm sóc da cũng không tệ lắm.

“Xong chưa, mấy đồ vật kia có gì dễ dọn,” Giang Kha kéo tay hắn, “Nhanh lên mau đi làm đồ ăn!”

“Được rồi được rồi mà.” Phó Nghị bị cưỡng bách dọn đồ xong liền bị kéo đến phòng bếp.

Giang Kha đã phân loại nguyên liệu xong xuôi, ăn cái gì, bao nhiêu món, ai làm cái gì đều nghĩ xong cả rồi. Phó Nghị nhìn bộ dáng tràn đầy phấn khởi của y chỉ có thể đồng ý toàn tập, giúp tiểu thiếu gia thái thật bò.

“Làm bánh quy trước đi, đêm ăn.”

“Cậu muốn ăn đêm à?” Phó Nghị nghi hoặc, “Quinn chắc phải yêu cầu chế độ ăn khắt khe chứ.”

“Hôm nay là ngày cuối cùng tôi được ăn đêm, cho nên phải kỷ niệm.” Giang Kha nhú mày, “Bắt đầu từ ngày mai ăn kiêng nghiêm khắc, tích cực vận động.”

“Mỗi ngày đều phải đến chỗ Quinn tập luyện à.”

“Hai lần mỗi tuần là được, dù sao lúc lên đại học cũng từng làm người mẫu rồi.” Giang Kha lắc lắc cọng rau đắng, “Yên tâm đi, lúc trước đã nói rồi mà, sẽ không lỡ việc chú bên này đâu.”

“Tôi biết.”

Xem ra y thật sự thích làm người mẫu, Phó Nghị cười nghĩ, chẳng trách ngày hôm nay tâm trạng tốt vậy.

“Miss Quinn còn nói, vận động tích cực cũng bao gồm cả làm tình.”

Tay đang thái thịt của Phó Nghị run lên một cái, may mà da dày thịt béo không hề hấn gì, lần thứ hai dùng chiêu hăng giọng vụn vặt che giấu hoang mang lúng túng: “Quinn hay đùa vậy ấy mà.”

“Chú cũng quen hấn mà.” Giang Kha nhặt rau xong, đi tới sau lưng hấn, ngửi khí trên đùi.

Phó Nghị thấy bầu không khí có cái gì sai sai, nắm chặt dao trong tay mà cả người vẫn cứng ngắc: “Chúng tôi quen biết mấy năm, nhưng thực ra cũng không gặp nhau nhiều...”

“Tôi thấy hấn rất thích chú nha.” Giang Kha nhìn hấn mặc tạp dề thái rau đầy thích thú, móng vuốt đặt lên vòng eo rắn chắc của Phó Nghị mà vuốt ve, “Đối với những người khác có từng như vậy chưa?”

“Đương nhiên không...” Giang Kha cậu đừng như vậy, tôi không thái rau, à không, thái thịt được.”

“Vậy thế này thì sao?” Bàn tay Giang Kha tiến vào trong tạp dề dờ lên trên.

Phó Nghị vì bộ ngực ngửa sâu đậm sượt một cái, lưỡi dao trên thót bất ổn run rẩy. Hấn cúi đầu thấy tay Giang Kha đã cách lớp quần áo nắm lấy đầu vú mình, tóm lấy hai viên đậu đỏ chỉ gian xoa nắn. Hấn hít sâu một hơi, ép mình tỉnh táo trầm giọng nói: “Giang Kha, cậu cứ như vậy tôi thật sự không tiếp tục nấu ăn được, sẽ làm lỡ thời gian a — ”.

Giọng hấn vì ngực đau mà biến điệu, dao trên tay rơi xuống, cả người bị đối phương chèn ép ngực ngửa ra sau. Giang Kha nghiêng đầu đến hôn hấn một cái, mắt sáng ngời hữu thần, “Ngoan, làm một pháo nhanh thôi, lão tao hóa phải thích ứng được chứ.”

Một tiếng “Ngoan” này khiến tâm hồn thiếu nữ của Phó Nghị nổ tung, cái chữ này như mật ngọt chết người, làm cho hấn từ máu đến cốt tủy đến cơ bắp đều mềm nhũn, thân thể cường tráng nháy mắt thành đồ trang trí, ngón tay không khống chế được nắm chặt tạp dề, hai chân kẹp chặt, cái mông bí ẩn phía sau đều nóng rực lên.

Giang Kha lột quần hấn xuống kẹt ở cuối bắp đùi, tính cạy chen tách mông hấn khiêu khích, chỉ chốc lát sau liền để lại trên mông hấn một vết nước dài. Phó Nghị bị ép sát bệ bếp, động tác giờ cao cái mông làm hấn thấy mất thể diện nhưng hưng phấn không thôi, mỗi lần quy đầu tới gân đều khó nhịn co lại tiểu huyết, quy đầu vừa đi liền đói khát mà mở ra.

“Nơi này của chú muốn lắm rồi, xem ra phải làm vài lần mới đủ a.”

“Cậu đừng nói nữa, nơi đó, thật ngứa...” Phó Nghị nhẹ giọng, vì bị trên chọc mà mắt nhắm lệ quang. Sỉ mao (lông chỗ ấy ấy) đối phương thỉnh thoảng lại tán gẫu vào mông hấn, xúc cảm khiến hấn không nhịn được lắc nhẹ cái mông.

“Ngựa sao,” Giang Kha ác ý cọ vài lần, cọ đến Phó Nghị không chịu được mà nghẹn ngào, mồ hôi run rẩy mắt kiểm soát xong mới mở lòng từ bi mà đẩy hai cánh mũi ra, dương vật thô to nhìn rõ gân nổi lên, mỗi lần đi vào đều phát ra một tiếng ba nặng nề: “Như vậy còn ngựa không?”

Phó Nghị mang theo tiếng khóc nức nở kêu lên, Giang Kha hài lòng cúi người hôn nhẹ sau gáy hắn: “Bé ngoan kêu cho tiểu gia nghe, muốn âm đàng sao thì âm đàng, đừng che.”

Giang Kha dịu dàng động viên khiến phòng tuyến của Phó Nghị triệt để sụp đổ, không kiên kị mà một đường thâm nhập đánh trúng điểm nhạy cảm. Phó Nghị dùng lực ấn lại cái thót dưới thân, tầm mắt vì bị mãnh liệt tiến vào mà lay động, sau đó mơ hồ dần, nước mắt sinh lý rơi xuống, thấm ướt thót gồ. Hắn cảm giác mình như thức ăn đặt trên thớt, tùy ý nam nhân phía sau điên cuồng hưởng dụng.

Đúng, là nam nhân chứ không phải thiếu niên. Thời khắc này Phó Nghị đã xem Giang Kha là một nam nhân rồi, một thân thể có tư cách làm nhục hắn, dùng hùng tính to dài cực nóng thao hắn thật mạnh mẽ đến cao trào, bù đắp cho phần thiếu hụt trong cơ thể lẫn tâm hồn hắn.

Trong cao trào hắn đã khóc lên, uốn éo cái mông đón nhận giao hợp sướng khoái tràn trề như mưa rào không báo trước, nằm dưới thân Giang Kha mà run rẩy co rúm lại, khát cầu được âu yếm hơn nữa.

Cầu được ước thấy, hai tay Giang Kha vây quanh ôm eo hắn, vừa chậm rãi ma sát vách tràng co giật vừa hôn hắn, khí tức ngọt ngào tựa thảo mộc tràn vào miệng như thể đang cổ vũ loại hành vi phát tao này của hắn vậy.

“Chính là như vậy, người emn bỗng cực kỳ...”

Lời cổ vũ thô tục trắng trợn như vậy từ miệng mỹ nam tử như Giang Kha thì lại chẳng ảnh hưởng chút nào đến vẻ đẹp y, trái lại khiến Phó Nghị sinh cảm giác thỏa mãn biến thái.

Hắn vốn là dị loại mà, từ trong tình ái hắn càng nhận thức rõ ràng điều đó, sâu thẳm từ đáy lòng dù rất thỏa mãn nhưng lại không khỏi bi ai.

“Sao vậy, vẫn không muốn?” Giang Kha cười hỏi.

“... Tôi dọn dẹp trước đã.” Giang Kha từ từ xử lý những thứ trên bệ bếp, đối phương chủ động đưa hắn giấy, hắn cảm ơn xong thì lúng túng tự lau chùi mặt sau.

“Hay là tới phòng tắm làm đi.” Giang Kha vỗ cái mông đỏ lên của hắn, “Chờ chút bắn đầy cả sàn rồi, nhìn xem ăn cơm làm sao.”

“Tôi biết rồi.” Phó Nghị khẽ lườm một cái.

Giang Kha bật cười, nắm cầm hán ghé sát mặt lại: “Ôi, lão tao hóa sao lại đỏ mặt rồi.”

“Cậu, cậu buông tay! Nhanh lên giúp tôi đem đồ rửa sạch đi.” Đối phương đột nhiên gọi thế làm Phó Nghị càng thẹn, hiện tại hán chẳng phải tổng tài gì, chỉ là một nam nhân vừa hưởng thụ tình ái xong chưa qua cơn kích tình.

Giang Kha nháy mắt cái, cũng không trêu hán nữa, quay người đi làm chuyện khác.

Phó Nghị chạy đến phòng tắm, trở lại trước tấm gương quen thuộc, sờ đôi môi sưng đỏ, sau đó nhìn uể vật bừa bãi giữa hai chân, không khỏi che mặt xấu hổ.

Phó Nghị cảm thấy liêm sỉ của mình dưới ảnh hưởng của Giang Kha đã không còn nữa rồi, vừa tẩy rửa vừa muốn, móng tay không cẩn thận chọc vào vách trảng đau đến kêu lên.

“Lão tao hóa còn ở trong đó làm gì? Nhanh lên ra đây giúp người ta chút coi!” Trong bếp Giang Kha đang sinh long đoạt hổ hô to, “Tiểu gia không thấy muối nhà chú đâu cả!”

Phó Nghị nhanh chóng mặc quần ra ngoài hỗ trợ một phen.

...

Một hồi bận bịu cuối cùng cũng được ăn.

Phó Nghị ăn một hơi bốn chén cơm, hiện tại hán cần bổ sung năng lượng gấp, cho cả thân xác lẫn tinh thần. Thân xác vừa bị Giang Kha làm đến thở không ra hơi, còn tinh thần, hán cần năng lượng để mai còn đi làm nữa, tiếp tục bày ra phong độ bá đạo tổng tài.

“Chú là thùng cơm đấy à.” Giang Kha cắn dưa liếc Phó Nghị nói.

“Sức ăn của tôi khá lớn.” Phó Nghị ngượng ngùng cười nói, sau đó nhìn thấy Giang Kha đã ăn xong chén cơm thứ nhất giật nảy cả mình: “Sao cậu mới ăn được nhiều đó?”

“Chỉ là ăn chậm thôi mà, ăn tối xong, khoảng 2 tiếng sau tôi còn ăn điểm tâm ngọt nữa.” Giang Kha ung dung thong thả gấp miếng rau.

“Ở nhà cũng thế à?”

“Đúng vậy.”

Phó Nghị tưởng tượng một chút, Giang Kha ngồi bên bàn dài trong biệt thự, bên người là Giang Hinh, rồi mọi người trong gia tộc, dưới ánh nến trang nghiêm mà ưu nhã dùng bữa tối, bên cạnh còn người hầu kẻ hạ, cứ như quý tộc châu Âu thời Trung cổ không bằng... Hắc không khỏi cảm khái hào môn gì chẳng giống nhau gì cả, nhà bọn họ ấy à, nhiều lắm bày cái bàn tròn trong vườn hoa, dì ba dì bảy làm vài món ăn, trong tiếng hò hét mà nhai nuốt.

Hồi còn bé lúc đọc truyện cổ tích hắc rất hay mơ mộng loại ảo tưởng này, vương tử anh tuấn mặt đỏ tim đập lộ vẻ cười ngớ ngẩn.

“Lão tao hóa này, đây là cái biểu tình gì vậy?”

“A, không có gì, chỉ là đang nghĩ bữa tối nhà cậu hắc là long trọng lắm.”

“Long trọng cái nỗi gì.”

“Chính là rất nhiều người cùng ăn với nhau, thêm ánh nến, đầu bếp cũng sẽ chuẩn bị nhiều món ăn cầu kỳ ấy.”

“Như thế là long trọng a? Ừ, kiểu vậy.”

“Xem ra cậu đã quen như vậy rồi.” Phó Nghị bĩu môi.

“Chú thoát nhìn rất thích vậy nha.” Giang Kha nheo mắt cười nói.

“Tôi, tôi sao phải muốn vậy chứ.” Phó Nghị hắng giọng giả ngơ.

“Vừa nãy vẻ mặt đó còn bảo không thích đi? Chú tưởng tiểu gia mù chắc.”

“Tôi chỉ là, cảm thấy, bầu không khí kia giống giống, mà thôi.” Phó Nghị để ngựa mình nói lấp, đề nghị chấm dứt đề tài này.

“Ừa, sao giống truyện cổ tích công chúa hoàng tử thế nhỉ?”

“Cái... Khụ khụ, cái gì công chúa chứ?” Sắc mặt Phó Nghị bắt đầu không điều khiển được.

“Rảnh rồi đến nhà tôi ăn cơm, tôi nhất định sẽ chuẩn bị cho chú bộ đồ ăn màu hồng.”

“Không cần!”

Phó Nghị phát hiện mình rất dễ bị Giang Kha nhìn thấu tâm tư, xem ra cũng không phải chuyện gì tốt.

“Tôi no rồi, cậu ăn xong cứ để chén ở đó được rồi.”

“Ồ_____” Giang Kha kéo dài âm cuối, “Chú định đi làm cái gì a?”

“Đi dọn nhà bếp.”

“Cần tôi giúp không?” Giang Kha nhai thịt bò lười biếng hỏi.

“Chờ cậu ăn xong con ruồi cũng tới nơi rồi.” Phó Nghị ăn miếng trả miếng nói.

Giang Kha duỗi tay tét mông Phó Nghị một chưởng: “Lão tao hóa gan mập này, dám bôi nhọ tiểu gia.”

Phó tổng miễn cảm còn chịu khổ bị tập kích lập tức chạy trốn chết.

15. Chương 15

Từ khi thất tình xong, Phó Nghị cảm thấy sinh hoạt của mình tiến nhập một trạng thái hoàn toàn mới.

Nói đúng ra thì vì Giang Kha xuất hiện mới làm cho thế giới của hắn thay đổi long trời lở đất.

Không chỉ ở trên giường, mà ngay cả trong công việc, sức phòng ngự mạnh nhất của hắn cũng bị y xâm lấn thành công.

“Đồ cô nha, cái kia Giang thị lão bản sao lại tìm Phó tổng làm gì?”

“Đúng vậy a, cuối tuần này không biết đến lần này là lần thứ mấy rồi.”

“Hơn nữa ăn mặc thoải mái như thể rất thân với Phó tổng rồi ý.”

“Này, cô nói hai bọn họ có thể hay không...”

“Có thể chứ, ôi chao, Giang tổng lớn lên tuần tú thế kia, cùng Phó tổng rất là xứng đôi nha hi hi...”

Các nữ nhân viên đang xôn xao thì bị tiếng vật nặng rơi ngắt ngang, mọi người lập tức ngừng đầu lên, tò mò nhìn cửa đóng chặt, không biết làm sao, sau đó liền thức thối cúi đầu tiếp tục làm việc.

Trong phòng làm việc, Phó Nghị đang lấy tay chống đất gian nan bò lên.

“Không sao chứ?” Giang Kha giúp hắn nhấc văn kiện rải rác lên, đỡ cánh tay nam nhân đứng dậy, không biết vô tình hay cố ý dùng ánh mắt mân mê cái mông.

“Không sao.” Phó Nghị ôm đầu gối, thấy dưới tay đau đớn, sắc mặt biến đen, “Cậu xem xét kế hoạch định mức này lại lần nữa, sau đó liên hệ công ty thiết kế đi.”

“Tự tôi xem xét?” Giang Kha vô tội ôm đồ vật kia dè lên.

“Cậu không phải từng học kinh doanh ở Anh rồi sao?”

“Đúng a, nhưng chưa nghe tới cái khoa kia bao giờ?”

“Cậu, cậu còn không thèm nghe giảng?” Từ tiểu học đến đại học chưa trốn một tiết nào nên Phó Nghị nghe xong liền sợ ngây cả người.

“Nghe một hai tiết, sau đó thấy nghe cũng không hiểu nên thôi bỏ.”

“Vậy chứ sao cậu tốt nghiệp được?”

“Tôi tự học, chú biết mà.” Giang Kha nháy mắt mấy cái, “Không thì lấy đâu ra thời gian làm người mẫu.”

“Tôi không hiểu.” Phó Nghị một mặt hận rên sất không thành thếp thấp giọng nói: “Cậu phiêu dương quá hải đi du học, sao có thể không nghe giảng chứ...”

Giang Kha hứng thú đào dật nhìn bộ dạng hắn, “Chú có vẻ rất quan tâm đến chuyện học tập của tôi nha, Phó tổng.”

“Đó là vì đó là việc cậu phải làm!” Tổng tài rốt cuộc bị kích phát tức giận cầm văn kiện đập bàn lớn tiếng quát.

Thực ra hắn chỉ muốn đập cái tập văn kiện này vỡ lên đầu tên tiểu thiếu gia này thôi, mà chung quy vẫn không có gan này, hơn nữa khuôn mặt tuần tú vô tội của Giang Kha làm đáy lòng hắn cũng có chút mơ hồ không đành lòng.

“Được rồi mà, đừng nóng.” Giang Kha thấy hần máu đầy mặt muốn bạo phát, thở dài, “Không phải mấy ngày nay đều theo chú học tập rồi đó sao, tôi cũng có vấn đề cần giải quyết mà, nếu không dám người trong công ty lại cáo trạng với ông già.”

Phó Nghị hít sâu mấy cái, quay người lấy ghi chép về mấy dự án từng làm trước đây trong tủ ra đưa y, “Cậu đọc cẩn thận hết một lượt rồi tính tiếp.”

“Được rồi.” Giang Kha hiếm thấy ngoan ngoãn tiếp nhận.

Dạo gần đây Giang Kha thỉnh thoảng chạy đến công ty hần, mỗi lần đều cầm một đồng giấy tờ, ngồi trong phòng làm việc hần hỏi cái này cái kia, cơ hồ mỗi công đoạn đều phải có Phó Nghị đích thân ra tay mới chịu. Phó tổng đáng thương xử lý công sự lớn nhỏ xong còn phải ứng phó với cả tá vấn đề của Giang Kha, ngày đầu tiên đã choáng váng đến 11h vẫn chưa tan việc được.

Cũng may đối phương không quá kém cỏi, mấy ngày nay rốt cục cũng tìm ra phương pháp thử nghiệm, tự mình hoàn thành các bước kế hoạch đề ra.

“Phó tổng.”

“Sao thế?” Phó Nghị ngẩng đầu lên.

“Hôm nay nhiều keo xịt tóc hơn thì phải?”

“... Làm ơn chuyên tâm giùm đi, Giang tổng à.”

“Nói chung phải nghỉ ngơi chút đã, hơn nữa xem xong mấy quyển này rồi,” Giang Kha đứng dậy chậm rãi xoay người, hoạt động gân cốt, “Buổi tối có muốn ăn gì không? Tôi đi mua chiêng đồng thiêu nha.”

“Làm gì có mà mua?” Phó Nghị không nhin được hỏi.

“Bên kia đường Nam KInh.”

“Quá xa.” Phó Nghị phát hiện mình bị phân tâm, vội vàng điều chỉnh trạng thái trở về tiếp tục cúi đầu làm việc.

“Lái xe nửa tiếng là tối, chú có muốn ăn hay không nào?” Giang Kha đi tới cạnh hần, nghiêng đầu hỏi.

Phó Nghị lạng lẽ nuốt nước miếng: “Cậu ăn đi.”

Giang Kha nhìn hấn mà lắc lắc đầu, thỉnh thoảng vuốt nhẹ tóc Phó Nghị: “Cũng chẳng ép chú được.”

“Tiểu tử hư hỏng, tóc của tôi a!” Tay cầm bút máy run lên, trên tờ giấy trắng lưu lại mấy nét ngược ngoạc.

Giang Kha cười hì hì nhìn hấn quẫn bách, cầm bóp tiền phát tay một cái: “Tôi đi mua đồ ăn, chú chờ nha.”

Phó Nghị ôm mặt đỏ xoay người, sợ bị nhân viên bên ngoài nhìn thấy, cửa đóng rồi mới cẩn thận quay lại nhìn.

Hấn thấy mình cứ như sắp phát sốt rồi.

...

Lần tiếp theo ngẩng đầu lên, đồng hồ đã chỉ 7h.

Giang Kha vẫn chưa về, cũng không báo tin gì cho hấn.

Hấn nghĩ có lẽ vì giờ cao điểm, nhưng hơn 2 tiếng rồi, hơn nửa đoạn đường kia cũng không dễ tắc nghẽn. Hấn lại nghĩ có khi nào đang đi gặp bạn bè, đột nhiên rủ nhau đi chơi không? Với tính cách của Giang Kha thì cũng không phải là không thể.

Bụng hấn sôi lên ùng ục vì đói rồi, đột nhiên cảm thấy mình khi nãy từ chối đề nghị mang cơm của Tina là cực kỳ nực cười. Hấn sao lại cảm thấy Giang Kha nhất định sẽ mua đồ ăn trở về được chứ? Nghĩ tới nụ cười đùa dai khi đối phương lấy nước nóng phun lên mặt mình, chợt nghĩ đối phương có lẽ chỉ vui đùa chút mà thôi.

Ý nghĩ này làm Phó Nghị có chút tức giận, hấn liếc nhìn chồng văn kiện Giang Kha còn chưa động tới, quyết định gọi điện thoại.

“Đây.” Bên kia hồi lâu mới bắt máy, âm thanh nghe có vẻ lạnh nhạt.

“Giang Kha, là tôi. Cậu không định làm xong công việc của ngày hôm nay sao?”

“Là chú a,” nghe thấy giọng hấn, Giang Kha dịu dàng hơn, “Trên đường xảy ra chút chuyện, sẽ về hơi trễ, sao chú không tan sở sớm đi?”

“Cậu sao vậy?”

“Ở trụ sở cảnh sát.”

Phó Nghị sững sờ, kìm nén lửa giận trong bụng, đứng dậy, “Sự việc là thế nào?”

“Đụng phải một con ma men đi ngược chiều, mắng nó vài câu rồi động tay động chân tí, vừa đánh nhau một trận xong. Chú đừng nói cho chị tôi biết đó nha.”

“Cậu đang ở đâu?”

“Chắc là đồn cảnh sát gần nhất, gọi là cái gì ấy nhỉ? Tôi xem chút đã... Này nói thật đấy, đừng nói cho chị tôi biết nha.”

“Các cậu ở đấy chờ tôi.”

Phó Nghị cúp điện thoại nhanh chóng lao ra khỏi văn phòng. Hắn rất muốn liên hệ ngay với Giang Hình đến xử lý, nhưng nghĩ Giang Kha đã nói vậy nên thôi, quyết định cứ qua xem tình hình thế nào trước đã.

Khói thuốc luẩn quẩn trong bốn cảnh sát, Phó Nghị vừa đến liền cau mày che mũi, nhìn thấy Giang Kha đang ngồi bên cửa sổ qua làn khói thuốc lượn lờ.

“Chào ngài, tôi là...”

“Ai vậy? Chúng tôi đang xử lý chút chuyện, ra ngoài chờ chút đi!” Thái độ cảnh sát không tốt chút nào.

“Tôi đến tìm Giang Kha.” Phó Nghị lễ phép nói.

“Anh là gì của người đó?”

“Tôi là bạn, tới đón y... Giang Kha cậu không sao chứ?”

Giang Kha đang ngồi nghe tiếng hắn thì đứng lên, mặt không đổi đến gần.

“Bắt giữ người tùy tiện là phong cách làm việc của cảnh sát sao?”

Cảnh sát vừa thấy khí của Giang Kha liền bối rối, bất đắc dĩ nói: “Ôi tiểu thiếu gia ơi, nếu không phải cậu ra tay tàn nhẫn thế kia thì đâu phiền phức đến mức này?” Nói xong chỉ chỉ góc bên kia.

Phó Nghị lúc này mới thấy một người khác ngồi phịch trên ghế dài, mặt sưng một khối, bưng cái trán mà vẫn hùng hục hổ hổ, cả người nồng nặc mùi rượu.

“Giờ rốt cục là chuyện gì đây?”

“Tên ngu ngốc coi trời bằng vung này, võ vè mèo quào còn đòi đánh người.” Giang Kha cười lạnh.

“Mày nói ai đây?” Cái người trên ghế dài đột nhiên cả giận nói, “Cmn mày không lo lái xe đi? Còn thiếu gia nhà giàu, bắt nam bắt nữ... Đệt!”

Giang Kha một cước đạp hấn xuống, sau đó cúi người đối mặt nện một quyền, người kia cắn răng nhảy dựng lên đánh trả, hai người một lời không hợp thể là đánh nhau.

Người kia cũng đâu phải đối thủ của Giang Kha, uống say chỉ biết vung vẩy tay chân thôi, chốc lát sau bị đánh lệch cả mặt, răng trong miệng văng ra ngoài, miệng rướm máu.

Cảnh sát nhìn mà choáng váng, Phó Nghị nhìn mà sửng sò, bộ dạng Giang Kha lúc đánh người đáng sợ như hổ báo, cũng chỉ có con ma men vô tri không biết sợ mới dạn dĩ đi trêu chọc vào.

“Dừng tay! Hai người các người đừng có đánh nữa có nghe không hả?”

“Người này say đến mức nào rồi? Bị đánh một lần còn đi trêu chọc người ta lần thứ hai?”

Hai cảnh sát tách hai người kia ra, chỉ thấy Giang Kha sắc mặt lạnh lùng, trên nắm tay còn dính máu người kia.

“Giang Kha, cậu đừng chấp người say làm gì!” Phó Nghị tiến lên kéo tay đối phương, “Chút nữa bồi thường ít tiền thuốc men, sau đó giải quyết riêng là được...”

“Tôi bồi thường? Vậy hấn thì sao?” Giang Kha cười lạnh, xắn tay áo lộ ra vết bầm xanh tím.

Phó Nghị sửng sò, hấn biết Giang Kha rất coi trọng vẻ bề ngoài, đặc biệt đối với sự nghiệp người mẫu mà nói...

“Tên ngu ngốc đụng hư xe tôi, tiền sửa chữa đã mấy trăm ngàn, hấn bồi thường nổi sao?”

Cái người kia vừa nghe xong lại bắt đầu ăn nói ngông cuồng thóa mạ, máu miệng theo nước miếng văng tung tóe ra ngoài.

Giang Kha liếc nhìn đối phương một cái, nắm chặt nắm đấm sang sảng vang vọng, “Cmn mày không muốn sống nữa chắc?”

“Giang Kha!” Phó Nghị kéo chặt y: “Còn đánh nữa tôi gọi chị cậu đó!”

“Mày đánh nữa xem!” Người kia cao giọng nói, “Để tao xem nhà mày có cái gì ghê gớm...”

Cảnh sát bịt miệng con ma men, ngược ngừng cười cười với hai người.

“Phiền các anh không chế người này xong, hiện giờ thần trí anh ta không tỉnh táo, trước tiên cứ đưa đến bệnh viện xử lý vết thương đã.” Phó Nghị nghiêm túc kiến nghị, sau đó quay sang Giang Kha nhẹ giọng nói: “Cậu giữ lý luận gì với hắn cũng vô dụng, chỉ bằng lập hồ sơ rồi chờ mai hắn tỉnh hãy tính sổ, thế nào?”

Giang Kha vẻ mặt như sói hoang bị quay lén, biểu tình ngưng trọng, nửa ngày mới nghiêng răng phun ra một chữ “Ừ”.

Phó Nghị thở phào nhẹ nhõm, trong lòng tính toán, lặng lẽ liếc mắt ra hiệu với cảnh sát, nói vài câu giảng hòa, sau đó đưa Giang Kha rời đi.

16. Chương 16

Hai người trầm mặc không nói gì đi khỏi cục cảnh sát, Phó Nghị lặng lẽ quan sát đối phương, thấy có vẻ hòa hoãn rồi mới nhẹ giọng nói: “Bị thương có nặng lắm không? Mua ít thuốc nha?”

“Trên xe tôi có.”

Phó Nghị nhìn chiếc xe thể thao bị xước một vết dài, đột nhiên hiểu ra vì sao Giang Kha lại phẫn nộ như thế: “Cái này phải mang đi đâu sửa?”

“Phải liên hệ với cửa hàng chuyên kinh doanh, gửi nguyên kiện từ nước ngoài về mới sửa được.”

“Thế...”

“Cứ để vậy đi,” Giang Kha mặt không đổi sắc lấy chìa khóa xe ra, “Đằng nào mai cũng phải tới nữa.”

Rồi lấy thuốc mỡ, còn có gói gì to to từ trong xe ra đưa cho Phó Nghị.

“Đây là?”

“Cơm tối của chú.” Giang Kha nói, “Không ngờ chuyện hư hỏng này nọ tốn thời gian thế, xin lỗi.”

Y gãi đầu, lộ ra chút áy náy, bộ dáng mắt tự nhiên có chút đáng yêu.

Lần đầu nhìn thấy Giang Kha như vậy, Phó Nghị lại thấy vừa mừng vừa sợ. Hắn tiếp nhận gói đồ mở ra, chỉ thấy bên trong là hộp cơm đầy ắp, có mấy miếng chiêng đồng thiêu, tuy đã nguội, nhưng vẫn còn mơ hồ thấy mùi thơm, là vị đậu tây.

“... Cảm ơn cậu.” Phút chốc mọi oán giận đều biến mất, hắn thậm chí cảm thấy những ngờ vực của mình ở phòng làm việc thật xấu xa.

“Không sao, tôi đang muốn nhờ chú giúp một chuyện.”

Phó Nghị ảo tưởng tốt đẹp vừa nổi lên nhất thời vỡ tan tành, nụ cười trên mặt cũng cứng lại, “Có chuyện gì?”

“Tôi tính mượn nhà chú ở một đêm.”

“Tại, tại sao?”

Giang Kha chỉ chỉ vết máu ứ đọng trên cánh tay, “Chị tôi mà biết tôi đánh nhau, chắc chắn sẽ hô to gọi nhỏ làm lớn chuyện, cha tôi mà biết còn phiền phức hơn.”

“Nếu Giang đồng biết thì sao?”

“Tôi liền cuốn gói dẹp đường hồi phủ, đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm chứ sao nữa.”

“Vậy cậu có thể đi quán rượu. Nhà tôi không lớn, có khi...” Phó Nghị nỗ lực dẫn dắt.

“Nhưng tôi muốn ở nhà chú,” Giang Kha rút cục lộ ra nụ cười, “Muốn uống sữa của chú kia.”

“Cái, cái gì...”

“Tôi nói, tôi muốn uống sữa chua đậu tây của chú.”

Phó Nghị mặt lúc đỏ lúc trắng: “Cậu, cậu có thể đừng nói kiểu nhiều nghĩa như vậy được không?”

“Nghĩa khác là?” Giang Kha cười ghé sát hắn, tức giận hồi nãy quét sạch, “Chú tưởng tôi muốn uống cái gì, hả?”

“Không có gì.” Phó Nghị lùi ra sau vài bước trực tiếp đứng phải xe thể thao màu đỏ, bị đùa giỡn nên tim bang bang đập tăng tốc, mà ngoài mặt vẫn nỗ lực bảo trì trấn định, “Tôi chỉ lấy làm lạ, sao cậu lại muốn uống sữa chua dâu tây...”

“Lần trước uống một hộp, cũng không tệ.”

“Không phải nói vị quá nồng sao, tôi cũng không tìm được loại cậu đề cử.” Phó Nghị rốt cục tìm được cơ hội hỏi cái vấn đề này.

“Chú nói cái tôi viết ấy hả?” Giang Kha kinh ngạc, “Hóa ra chú còn nhớ a.”

“Tôi còn đi thăm dò, cũng không tìm được nhãn hiệu cậu nói.”

“Đương nhiên không tìm được, viết linh tinh mà.”

“Cái gì?” Phó Nghị kích động suýt chút lạc cả giọng: “Cái nhãn hiệu kia là cậu viết bậy viết bạ ra?”

“Là tên tiếng Anh của tôi a, đồ ngốc, không nhìn ra à.” Giang Kha không nhịn được cười to.

“Cậu, cậu làm thế để làm gì?”

“Bởi vì muốn chú nhớ kỹ tên tiếng Anh của tôi.”

“Tại sao tôi, phải nhớ tên tiếng Anh cậu, tôi không có thói quen dùng tên tiếng Anh.” Phó Nghị đỏ mặt lên.

“Lúc du học cũng không cần à.”

“Kia cũng chỉ là lúc ở nước ngoài thôi.”

“Tên tiếng Anh của chú là gì?” Giang Kha nghiêng đầu hỏi.

Phó Nghị trầm mặc liếc y một cái, chau mày, tỏ vẻ không thể trả lời.

“A, Phó tổng giận à?” Giang Kha cười lấy ngón tay chọt chọt vai hắn.

Phó Nghị vỗ bả thấp giọng nói: “Ấu trĩ.”

“Ồ? Cái từ này sâu sắc thật, bạn bè cũng nói tiểu gia là quý ấu trĩ đó.” Vẫn tiếp tục không biết mệt mà chốt vai hấn: “Phó tổng mau tỏ thái độ nha, có cho ở nhờ một đêm không? Tôi còn một đống công việc chưa hoàn thành đây.”

Phó Nghị rốt cục nhớ tới phần văn kiện còn ở phòng làm việc, “Đi thôi, đêm nay cậu làm cho xong đi.”

...

Phó Nghị thật sự đói bụng, vừa ngồi xuống liền chờ không kịp bắt đầu dùng bữa. Hấn vừa ăn vừa nhìn qua cửa kính thấy Giang Kha hiếm khi nghiêm túc xem văn kiện, đột nhiên cảm thấy có người cùng tăng ca cũng không tồi.

Hấn nhìn nhà cao tầng bên ngoài và đèn đường sáng trưng, ánh mắt cố dời khỏi Giang Kha, lợi dụng hộp cơm che lấp cái nhìn mông lung thiếu niên đang độ trưởng thành.

Hấn không rõ mình đây là tâm trạng gì, có thể là xuất phát từ việc yêu thích người xinh đẹp chẳng, càng không nhận được nhìn đối phương thêm vài lần.

Hấn càng không nhận được nhớ tới học đệ, so về vẻ bề ngoài, Giang Kha lại càng kinh diễm ác liệt, khiến người ta gặp rồi là không quên được, còn học đệ là kiểu ôn nhu văn nhã, như gió xuân ấm áp vậy.

Phó Nghị cảm thấy chính mình suy nghĩ này của mình rất tẻ nhạt và hèn mọn, càng bóc vẩy vết sẹo nhớ đời, không khỏi thở dài.

“Phó Nghị người sao lại nghĩ lung tung gì thế chứ?”

“Đang thì thầm gì đó?”

Giang Kha bên ngoài đột nhiên cất tiếng dọa hấn giật nảy, quay qua thì thấy đối phương vẫn cúi đầu xem văn kiện như cũ.

“Giang Kha, cậu vừa nói phải không?”

“Phí lời.” Giang Kha giương mắt, “Rốt cục đang nói cái gì, còn len lén nhìn tiểu gia, có để cho người khác làm việc không?”

“Tôi đâu có nhìn cậu.” Phó Nghị chốt dạ cao giọng nói.

“Nói thật đi.” Giang Kha cũng lớn tiếng đáp.

“Cậu làm xong việc của mình đi rồi hãy nói.” Phó Nghị theo thói quen vỗ bàn ra lệnh.

Giang Kha bá đạo đứng dậy ném văn kiện qua một bên hướng canteen đi tới, Phó Nghị thầm hô thôi rồi, nhanh chóng chạy ra định khóa cửa lại. Nhưng động tác đối phương lại nhanh hơn, ngay trước khi hắn kịp khóa cửa liền dùng thân thể đẩy ra một cái khe, làm cho Phó Nghị cũng chỉ có thể dùng cơ thể đối kháng.

“Sao phải khóa cửa, hả?” Giang Kha duỗi tay dài mò ngực hắn.

“Đừng, đừng sờ... Vậy chứ cậu vào làm gì?” Phó Nghị thủ vững trận địa uốn éo trái phải né tránh, dùng sức đỉnh đầu đẩy đối phương ra ngoài.

Giang Kha kêu một tiếng đau đớn thu tay về, che cánh tay chau mày.

Phó Nghị sợ hết hồn, nhanh chóng mở cửa, “Không sao chứ?”

Giang Kha cấp tốc quay người đè vai hắn xuống, cười híp mắt chẳng còn chút vết tích đau đớn nào: “Khí lực rất lớn nha.”

“Tiểu tử thôi, xem ra tôi ra còn nhẹ quá a...”

Phó Nghị bị ấn dí trên máy nước uống, bị Giang Kha dùng tư thế này hôn lên, tay chân cấp tổ làm âu phục chỉnh tề lộn xộn bất kham. Áo khoác bị kéo xuống hở hững trên vai, cổ tay áo sơ mi cũng bị xả lệch. Giang Kha công kích đột ngột làm hắn chặt vật trong ngực y, choáng váng mà run rẩy.

Tiếng rên rỉ trầm thấp tràn ra từ giữa răng môi, khí tức nam nhân bất ổn hoảng hốt kích thích Giang Kha, hắn vòng qua nắm lấy caravat, lực đạo lột áo sơ mi xuống lớn dần, khuy áo đáng thương phát ra tiếng đứt vỡ vang vọng.

“A... Giang Kha, dừng...” Phó Nghị cầm chặt tay hắn ngăn lại, nhưng vô tình kích thích đối phương phản loạn hơn, Giang Kha càng dùng sức, khuy áo dồn dập rơi xuống thảm trải sàn, trong nháy mắt một cái vô tình bị đập dưới chân.

17. Chương 17: (h) Văn Phòng

“Nghe lời nào, lão tao hóa.”

Mắt phượng hắc ám thâm thúy kia làm Phó Nghị run lên, sau đó đành thuận theo. Hắn nửa người trần trụi chỉ còn caravat, lồng ngực hô hấp khản trương chập trùng. Giang Kha cười, hai tay đặt bên hông hắn, từ dưới lên trên chậm rãi vuốt ve cơ thể cường tráng, từ bụng lên đến xương sườn, cuối cùng dừng tại cơ

ngực rắn chắc, ngón tay bóp lấy hai viên đầu vú chậm rãi đùa nghịch.

“Giang Kha... Ân... Nhẹ chút... Đây là... canteen...”

“Tôi biết, đây không có camera đi.”

“Không, không có... Nhưng bên ngoài có...”

Giang Kha duỗi tay tắt đèn trong phòng, sau đó cúi đầu dùng đầu lưỡi liếm hai viên đầu vú đã sưng cứng, bàn tay tiến vào quần tây tìm tòi.

Phó Nghị hai tay chống bả vai đối phương, khi bàn tay thò vào trong thì than nhẹ một tiếng, sau đó nhanh chóng che miệng lại, sốt sắng nhìn chằm chằm bên ngoài văn phòng trống rỗng. Giang Kha phát hiện hắn đang bất an thì khẽ nở nụ cười, rất nhanh tăng thêm ngón tay thứ hai đâm vào hậu huyệt, lúc đầu thì tỉ mỉ ma sát, về sau càng đâm càng dùng sức, âm thanh va chạm càng lớn dần, thẳng đến khi Phó Nghị run như cây sậy, cắn ngón tay nghẹn ngào xin tha.

“Giang, Giang Kha... Nha... Nhẹ chút... A...”

Thanh âm trầm thấp cùng tiếng đâm chọc dính nị, quần tây bị căng lên bao lấy cái mông như ẩn như hiện khiến nửa người dưới Giang Kha cứng đến khó chịu. Y không kịp chờ mở thất lưng, đẩy Phó Nghị dán lên trên máy uống nước, lột quần nam nhân xuống, tính cạy cạo hậu đĩnh đến ướt át rồi đâm thẳng vào.

Thân thể Phó Nghị bị xâm phạm càng lợi hại, cả người uốn cong nằm trên máy, Giang Kha thoảng đâm lên trước một chút liền phát ra tiếng rên rỉ biến điệu, cơ nhục toàn thân căng cứng.

“Thả lỏng, lão tao hóa, kẹp chặt quá.”

“Tôi, tôi không...”

Giang Kha chậm lại dựa lên sống lưng hắn, nhô đầu ra nhéo mũi hắn nói: “Sợ cái gì, không có ai đâu.”

“Không chắc mà... A a!” Phó Nghị đột nhiên bị xung kích đụng đến kêu lên, nhanh chóng che miệng, một tay bám lấy máy nước cũng đang lắc lư theo nhịp đâm rút mà trụ vững, mu bàn tay dùng sức nổi gân xanh. Hắn hoảng sợ nhìn cửa ngoài canteen, cửa sổ phòng làm việc đang đóng chặt, chỉ lo một giây sau có người đột nhiên đi vào, hình tượng hắn trong công ty sẽ sụp đổ bị thảm cực kỳ.

Giang Kha tựa hồ không hề để tâm đến lo lắng của hắn, cứ mẫn sinh long đoạt hổ mà chà đạp thịt huyệt, phun ra chất lỏng tuyến tiền liệt làm bên trong ẩm ướt lợi hại hơn, chảy xuống làm ướt sỉ mao, hoặc dính trên bắp đùi đang phát run của Phó Nghị, theo lay động thân thể chậm rãi chảy xuống, một lát sau khô cạn thành vết ẩm ướt.

Chất lỏng này chảy xuống làm Phó Nghị ngứa ngáy không khỏi kẹp chặt hai chân lại, ma sát giữa hai chân giảm bớt, hần hơi động cái mông cũng xoay lên, thịt huyết không tự chủ được cắn chặt dương cụ hung ác đang đâm mình. Giang Kha bị kẹp gằm một tiếng, gờ tay đánh xuống cái mông đang phát tao nhếch lên kia một cái tát vang dội, vừa hướng điểm chết người bên trong đầu đá lung tung.

“Ai cho lộn xộn? Ai cho chú loạn xoay cái mông dâm dăng này hả?”

Bị công kích dồn dập, Phó Nghị rốt cục không kìm được mà kêu la, hần dùng sức che miệng lại, cơ hồ khiến bản thân hít thở không thông mà giấu tiếng rên rỉ như dâm phụ trong lòng bàn tay, tầm mắt mơ hồ lay động, máy uống nước dưới thân cũng bắt đầu kéo kẹt rít gào. Trong tình ái Giang Kha luôn thô bạo tàn ác đáng sợ, giống như đế vương chuyên chế điều khiển mọi động tác mọi cảm quan của hần, ngay cả nước mắt cũng giống như là được đối phương ban cho vậy.

Không khí trong phòng so với bên ngoài ngày càng ngọt ngào, Phó Nghị thấy nhiệt độ cơ thể tăng lên, mồ hôi trên mặt và cổ rịn ra, tóc tai vuốt keo dính tề đã lộn xộn từ bao giờ, hai sợi tóc dính trên trán, tô điểm cho khuôn mặt ý loạn tình mê của hần. Hần cố mở to mắt thấy cảnh tượng trước mắt, lại chỉ có thể thấy bóng đèn chiếu từ bên ngoài cửa sổ nhà cao tầng, từ trong hô hấp nóng rực hiện ra mộng ảo mà mỹ lệ.

Cao trào tới phía trước hần phun ra chất lỏng trắng đục lên máy uống nước và vách tường, bắn xong tính cụ lập tức mềm nhũn co quắp xuống dưới, dán vào cái máy dưới thân đang lay động theo chủ nhân. Phó Nghị nghẹn ngào chôn mặt vào cánh tay, hạ thể tê dại làm hần sung sướng mất đi tri giác, nếu không phải vẫn luôn ôm chặt lấy máy nước để chống đỡ thì hần đã bị Giang Kha làm đến ngã nhào xuống mặt đất rồi.

Rốt cục vẫn không đứng vững được mà khụy xuống, đồng thời mưu toan dùng cách này ép Giang Kha phải ngừng lại. Nhưng người sau lại trực tiếp thuận thể ấn hần lên thảm trải sàn, lật người hần lại kéo caravat hôn môi, duy trì cái tư thế này cắn rứt gần trăm cái nữa, cuối cùng bắn ra từng luồng từng luồng vào sâu trong cơ thể hần.

Phút chốc hần thấy mình như bị hòa tan, lơ lửng trên không trung, mọi áp lực, ngọt ngào, phiền não cùng bị thương đều quên sạch sành sanh, thoải mái hạnh phúc không gì sánh được.

Phó Nghị từ trong choáng váng chậm rãi hoàn hồn, bỗng nhiên thấy người phía trên đang nhìn mình, tóc đen dính ướt mồ hôi, đôi môi mang theo ý cười, đường nét khuôn mặt nhờ ánh đèn bên ngoài cửa sổ hắt vào càng thêm yêu nghiệt.

“Nhìn xem, kinh sợ đến dạng này rồi cơ à.”

Yêu nghiệt vừa mở miệng là lại thô tục trêu đùa, Phó Nghị mặt đỏ tới mang tai dở khóc dở cười: “Giang Kha, cậu xuống đi cái đã...”

Mới nói được một nửa bên ngoài phòng làm việc đột nhiên vang lên tiếng bước chân mơ hồ, ngay sau đó là tiếng la của bảo an: “Phó tổng, ngài có ở bên trong không?” Một giây sau bên ngoài truyền đến âm thanh nhập mật mã.

Phó Nghị cả kinh đẩy Giang Kha ra, luống cuống tay chân nhặt quần áo trên mặt đất, lại phát hiện thấy khuy áo sơ mi toàn bộ đều đã hi sinh.

Cửa phòng làm việc mở ra, hần hoảng loạn đến cơ hồ muốn ngã xuống đất, Giang Kha kéo lại hần ra sau, “suyt” một tiếng, chỉ chỉ phía trong canteen, sau đó đẩy cửa đi ra ngoài.

Phó Nghị kinh hoàng dùng áo khoác che nửa người trên, nghe theo mệnh lệnh của Giang Kha mà vào phòng canteen ngồi xuống, qua cửa kính thấy đối phương đang trò chuyện rất tự nhiên với bảo an, thanh âm nhỏ quá nên không nghe thấy gì.

Chuyện này càng khiến tim hần đập lợi hại hơn, tinh dịch còn trong hậu huyết đang không ngừng chảy ra, càng khiến hần thêm sợ hãi. Phó Nghị cúi đầu liếc nhìn thân thể chính mình khắp nơi bừa bãi, cơ hồ có thể tưởng tượng ra kết cục bị người nhìn thấy sẽ như thế nào, lúc trước khi phụ thân biết xu hướng tình dục khác hần người thường của hần xong cũng bày ra biểu tình xem thường cùng phần nộ đến cực điểm.

Áp lực tưởng như biến mất không còn tăm hơi sau khi làm tình liền quay trở lại, mang theo không khí nơi làm việc càng khiến hần thấy như không còn chỗ trốn.

“Được rồi, sao thế?”

Giang Kha vỗ nhẹ mặt hần, Phó Nghị nhất thời tỉnh táo lại, “Bảo an đi chưa?”

“Đi lâu rồi, tôi nói chú qua canteen nghỉ ngơi, chờ cúp điện mới về.”

“Cảm ơn cậu.” Phó Nghị cảm kích nói.

“Vừa nãy nhắm mắt làm gì thế, cứ như trúng tà,” Giang Kha đẩy trán hần, “Toát hết mồ hôi rồi này.”

Phó Nghị quần bách lau trán mình, “Tôi đang nghĩ, nếu bị người khác phát hiện phải làm sao đây.”

“Phát hiện gì cơ?”

Phó Nghị không biết phải tìm từ nào để diễn đạt, đành kéo lại áo sơ mi.

Giang Kha hiểu ra, quan sát hần từ trên xuống dưới một lượt, “Cái này ấy hả? Núm vú sưng sưng thế đủ rồi, tôi không cần đâu tây đâu.”

“Không phải vấn đề này... Không có gì đâu, cứ coi như tôi nói linh tinh đi.” Phó Nghị thở dài, phủ thêm áo khoác đứng lên, đi tới bên máy nước cúi xuống tìm khuy áo rải rác.

Giang Kha trầm tư nhìn động tác của hắn, sau đó nói: “Đừng kiếm nữa, bị tôi giẫm lên rồi.”

“Rửa đi vẫn dùng được.” Phó Nghị chỉ, “Hơn nữa khuy áo xuất hiện trên sàn canteen cũng kỳ quái đi.”

“Cũng phải,” Giang Kha gật đầu nói, “Vậy tôi qua bên kia dọn văn kiện mang về làm tiếp.”

Phó Nghị sững sờ: “Cậu còn muốn làm việc sao?”

“Phí lời.” Giang Kha vỗ đầu hắn, “Cho là tiểu gia làm một pháo xong liền quên mất sao?”

18. Chương 18

Phó Nghị về nhà tìm chăn gối trải lên salon, sau đó đi tới đi lui trong phòng khách điệu bộ như diễn tuồng nói với Giang Kha: “Điều kiện hắn sẽ không tốt như nhà cậu đâu, ở đỡ một đêm đi.”

Giang Kha dừng lại, quay đầu liếc nhìn ghế sofa không được rộng rãi cho lắm, từ tốn nói một câu: “Không muốn.”

“...” Phó Nghị suy tư một chút, Giang Kha kia tay dài chân dài chen trên cái ghế salon này quả thực oan ức quá, vì thế đi lấy thêm miếng ráp trải giường lót phía dưới, sau đó khom người đẩy hai cái ghế salon nhỏ bên cạnh lại ghép thành giường lớn.

“Phó tổng vất vả rồi, tôi không ngủ ghế sofa đâu.” Giang Kha đi tới vỗ mông hắn cái.

“Vậy chứ cậu muốn ngủ đâu?”

“Ngủ trên giường chú chứ đâu.”

Phó Nghị sờ mông trầm mặc một hồi, sau đó trở lại phòng ngủ, đem con gấu lớn lông nhung nhét vào trong tủ quần áo. Con gấu đáng thương bị chen lấn đầu vụn vụn, lộ ra biểu tình kháng nghị nhìn chủ nhân nó.

“Xin lỗi nha, phải để mày oan ức một đêm rồi.” Phó Nghị sờ mặt nó, sau đó đóng cửa tủ quần áo.

Hắn nhìn phòng ngủ trang hoàng hồng phấn, cũng chẳng còn gì để mắt nữa, muốn nhìn thì cho nhìn luôn, Giang Kha đằng nào cũng biết bộ mặt thật của hắn rồi mà.

“Giang Kha, cậu vào phòng tôi mà ngủ, tôi ra phòng khách ngủ cho.”

“Làm gì phiền phức thế, ngủ chung không được sao?” Giang Kha đang luyện tập tạo dáng trước gương, bày ra vẻ gọi cảm mê hoặc thời thượng.

Phó Nghị nhanh chóng dời tầm mắt sợ bị điện giật đáp, “Giường tôi không đủ lớn, cùng ngủ chắc không tiện đâu.”

“Để xem chút nào.” Giang Kha đi tới phía gian phòng Phó Nghị.

Phó Nghị theo sau, nhìn bóng lưng Giang Kha có điểm nhập thần.

Hắn từng xem không ít người mẫu đẹp trên tạp chí rồi truyền hình, cũng có lúc không khỏi có ý nghĩ kỳ quái với người mẫu nam, nhưng Giang Kha trước mắt tựa hồ so với mặt bằng nam nhân càng có sức hấp dẫn hơn, khiến hắn không tài nào dời mắt nổi.

Mở cửa phòng ra là một luồng hương vị nhàn nhạt phả vào mặt, Giang Kha không khỏi cảm khái một câu “Thơm quá”. Phó Nghị nghe được tâm hơi động, có cảm giác không gian cực kỳ tư mật bị xâm phạm, lòng bàn tay cũng bắt đầu toát mồ hôi.

Giang Kha chống tay lên cửa nhìn bên trong một hồi: “Ai dà, giường kia to vậy còn gì. Cùng ngủ được đấy.”

“Hay là để tôi ngủ sofa đi.” Phó Nghị kiên trì nói.

“Làm sao thế, sợ tôi ăn thịt chú à?”

“Cũng không phải không có khả năng này...” Phó Nghị thấp giọng nói, “Hơn nữa tôi sợ ngủ mê lại đánh thức cậu cũng không hay cho lắm.”

“Vậy tùy chú thôi,” Giang Kha nhún vai, “Tôi đi tắm trước, sau đó xem văn kiện.”

Phó Nghị phát hiện Giang Kha không chỉ ăn cơm mới chậm, tắm rửa cũng lâu, ở trong bồn tắm tận nửa tiếng sau mới lau tóc đi ra, liền mượn mỹ phẩm dưỡng da của hắn bôi một lượt xong mới ngoan ngoãn ngồi trên giường bắt đầu công tác, chờ chuẩn bị xong đã trễ lắm rồi.

“Phó tổng, trả bài tập này.” Giang Kha gấp một cái đi tới phòng khách đưa văn kiện cho hắn.

“Được rồi, lát nữa tôi xem, cậu ngủ trước đi.” Phó Nghị đẩy kính mắt, đem văn kiện để xuống cạnh máy tính xách tay.

“Chú còn chưa ngủ à? Đang làm gì thế?”

“Còn chút việc vặt phải xử lý, chú nghỉ ngơi trước đi.” Trong công việc Phó Nghị là người rất nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ, cho dù đang mặc áo ngủ cũng tản ra một luồng bạo ngược của tổng tài.

Giang Kha nghiêng nghiêng đầu, “Chụt” một cái vang dội lên má hần, sau đó nhìn Phó Nghị nháy mắt liên tục liền đắc ý cười: “Ngủ ngon a Phó tổng.” Sau đó nhẹ nhàng về phòng ngủ.

“Tiểu tử hư hỏng này...” Phó Nghị sờ sờ gò má ướt một mảnh, bỏ ra nửa phút điều chỉnh tốt trạng thái một lần nữa tập trung vào công tác.

Làm xong mới kiểm tra thành quả của Giang Kha, xem lướt qua một lần phát hiện đối phương còn làm được tốt hơn hẳn tưởng nhiều, vì vậy yên lòng thở phào nhẹ nhõm, để văn kiện lên khay trà, đem thân thể 1m8 co lại nằm gọn trong chiếc ghế sofa, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ mặc niệm câu ngũ ngôn rồi ngủ mất.

Không gian vẫn quá chật hẹp đi, hần ngủ cũng không được yên ổn, trong mộng lung nghe thấy có tiếng bước chân, chắc Giang Kha đi ra ngoài. Hần trở mình, mũi dán vào sofa nỗ lực tiến vào giấc ngủ sâu, chẳng được bao lâu tiếng bước chân kia lại càng rõ ràng.

“Ưm...” Phó Nghị lẩm bẩm một tiếng biểu thị bất mãn, đột nhiên cảm xúc ấm áp tới gần, tiện đà bao phủ xuống, sau đó hần cảm giác thân thể nhẹ bẫng như đang bồng bềnh trên mây.

Đầu óc bị lay động có chút choáng váng làm Phó Nghị không thể không khó khăn mở mắt ra, nhìn thấy tình cảnh của mình xong liền kinh hãi: “Giang Kha cậu, cậu, cậu đang làm gì thế?”

“Làm gì là làm gì? Mang chú về phòng ngủ a.”

“Cậu... Cậu thả tôi xuống vẫn hơn, thả xuống đi.”

“Thật à.” Giang Kha ách chừng lỏng tay một chút, thân thể Phó Nghị lập tức trên dưới chập trùng, hoảng sợ nắm lấy vai đối phương.

Phó Nghị chưa từng thể nghiệm qua tư vị bị bế kiêu công chúa bao giờ, dù có từng khát khao, ảo tưởng mình được học đệ ôm như vậy, nhưng hiển hiện là hiện thực kích thích hơn, đến mức nói lắp luôn.

“Cậu cậu cậu... Cậu đừng hoảng Giang Kha! Tôi nặng lắm ý!”

“Đừng âm ỉ, để tôi luyện lực cánh tay xem nào.”

“Cái gì? Cậu vì, vì sao muốn luyện tay nửa đêm hả?”

“Còn không phải vì nhìn chú ngủ salon khó chịu nên mới có lòng tốt bế lên giường sao, tiện thể luyện tay luôn.” Giang Kha cuối cùng cũng đem hân ôm đến nơi, thoải mái ném Phó Nghị lên giường, “Rồi, chú có thể ngủ tiếp.”

Phó Nghị choáng váng lăn trên giường một vòng, sau đó đẩy chân chui vào trong, thoải mái nằm trên gối như mèo con nhắm mắt lại.

“Giang Kha... Gối của tôi còn ở bên ngoài.”

“Ồ?” Đối phương mở mắt ra, “Vậy chú ra ngoài lấy vào đi.”

“...”

“Sao nào?” Giang Kha gác tay gối đầu cười: “Lẽ nào còn muốn tôi ôm lại một lần nữa?”

“Không, cậu ngủ đi.” Phó Nghị nhanh chóng đứng dậy.

Giang Kha tóm chặt vạt áo ngủ hân kéo một cái, tiếp được thân thể Phó Nghị quảng xuống, hơi dùng sức trực tiếp ôm người từ giường đứng lên, động tác tiêu sái trôi chảy.

“Cậu cậu cậu, cậu thả tôi xuống,...” Hân căng thẳng lắp bắp mãi, đẩy vai đối phương giãy dụa tay chân đòi nhảy xuống.

“Đừng nhúc nhích.” Giang Kha biểu tình trầm xuống lờm hân một cái.

Phó Nghị lập tức ngoan ngoãn, biểu tình cứng đờ nhìn chằm chằm đối phương. Giang Kha thấy hân bộ dáng như lâm đại địch rất thú vị, vì vậy ghé sát mặt muốn hôn hân cái. Phó Nghị sốt sắng nhắm mắt lại, cảm giác đôi môi mềm mại trên mặt mình đụng chạm mấy lần, như lông chim đang trêu chọc, cảm giác thân mật vừa ngứa vừa tê dại, làm cho hân không biết phải làm sao, cứ như vậy bị hôn lên trán mấy cái lại bắt đầu đổ mồ hôi.

“Phó tổng rõ ràng rất hưởng thụ mà.”

Giang Kha cười hì hì nhìn hân, cọ cọ một hồi rồi cục cấn tới đôi môi dày của Phó Nghị, ngậm lấy mút vào một lúc mới thả ra, sau đó nhìn Phó Nghị đỏ mặt liền cười ha ha, tiếp theo ôm người ra phòng khách lấy gối.

Phó Nghị dùng gối che khuất gương mặt đang tăng nhiệt độ không ngừng, nhận mệnh lại bị đối phương đùa giỡn lần nữa. Hân dựa vào lồng ngực Giang Kha, cảm thụ từng bước đi mà lay động, bắt đầu hưởng thụ động tác ôm ấp này.

Cho dù là đùa giỡn cũng được, thật sự luyện tay cũng được, cho hấn được đề tiện mà hưởng thụ chút cảm giác này đi.

“Được rồi, ngủ đi Phó tổng.” Giang Kha cứ như gọi chức vị này thành nghiện, trở lại giường rồi xoa xoa tóc hấn lại gọi thêm vài tiếng: “Ồi chào ta nói chứ, cái họ này không may làm sao ý, Phó tổng Phó tổng, mãi mãi cũng không chuyển thành chính thức được nha.”

“Họ là cha mẹ cho, biết sao giờ.” Phó Nghị dựa vào bả vai y nói.

“Ha, vậy chứ Phó tổng, đến lúc đó chú còn phải dựa vào tôi nha.”

Phó Nghị quần bách nhích ra xa, nằm lại trên gối mình. Còn Giang Kha cười xong lại quay qua vòng tay ôm lấy hấn, dựa vào lưng hấn rồi hôn cổ hấn một cái.

“Này, đùa thôi mà, muốn tôi ôm thì cứ nói một tiếng, giấu làm gì a.”

“... Giang Kha, cậu thật sự không thấy buồn nôn à.”

“Có gì mà buồn nôn?”

“Chính là, tôi là nam nhân như vậy đó.”

“Nếu tôi buồn nôn còn ngủ giường chú được sao.”

Phó Nghị nội tâm giãy giụa một hồi, sau đó xoay người nhắm mắt lại, tưởng tượng đối phương là con gấu lông nhung trong tủ quần áo, sau đó duỗi tay nắm tay cánh tay Giang Kha, từ từ tiến lại gần. Giang Kha thấy bộ dạng hấn thế khẽ cười, sau đó đặt tay lên eo hấn, thân thể hai người chậm rãi xích lại gần nhau.

Lúc đầu Phó Nghị còn khấn trương đến hô hấp cũng khó khăn, một hồi lâu sau phát hiện Giang Kha đã ngủ say liền lớn mật sáp lại chút nữa, hưởng thụ nhiệt độ hiếm thấy trên giường mình, chậm rãi rơi vào giấc ngủ.

19. Chương 19

“Phó tổng? Phó Nghị! Lão tao hóa rời giường rời giường...”

Phó Nghị đang trong mộng miễn cưỡng bị lay tỉnh, hấn ôm gối vùi mình trong chăn bắt đắc dĩ rầm rì, kết quả bị lay lợi hại hơn.

“Rời giường!”

“Ân, ân... Rời giường rời giường...” Hấn lằm bằm vài, rồi thiu thiu ngủ tiếp.

Xung quanh chợt an tĩnh, Phó Nghị còn tưởng tạp âm kia cuối cùng đã chịu bỏ qua cho mình, nhếch mép chuẩn bị an tâm ngủ tiếp.

Ai dè một giây sau một bàn tay lạnh lẽo tiến vào trong quần hấn, loạn vò trên cái mông nhạy cảm một trận.

“A? Ân... Ừm!” Phó Nghị mơ hồ đang đưa thân thể, đạp chân uốn éo cái mông muốn tránh thoát dâm loạn, nhưng một cái tay khác lập tức đột kích giữ eo hấn lại, chen tách hai cánh mông đâm vào trong.

Phó Nghị “a” một tiếng run cầm cập mở mắt ra, chỉ thấy Giang Kha đang quỳ giữa hai chân đang tách ra của hấn, ý cười trên mặt như tiểu ác ma.

“Có rời giường không thì bảo?”

“Từ từ, rời giường ngay mà”, Phó Nghị nhanh chóng gật gật đầu, “Giang Kha, cậu bỏ tay ra trước đã...”

Giang Kha lấy tay ra còn nhéo hai cái, thân thể hấn run lên hai lần, sau đó khấn trương bò xuống giường.

“Hôm nay thứ sáu chứ chắc không cần đến công ty đâu nhỉ? Đi đến cục cảnh sát với tôi giải quyết chuyện hôm qua cho xong, kéo tên kia chạy mất!”

Phó Nghị lúc này mới như vừa tỉnh giấc chiêm bao liếc nhìn đồng hồ, chỉ thấy rõ ràng chỉ mới có 5h30.

“Giang Kha, cậu dậy sớm thế chỉ vì chuyện này thôi sao?” Hấn thở dài nói.

“Đúng vậy. Còn không phải tại tên kia tỉnh rượu sẽ chạy sao?”

“Cảnh sát sẽ không để hấn chạy đâu,” Phó Nghị thấp giọng, “Hơn nữa chị cậu cũng sẽ giải quyết tốt việc này.”

Giang Kha sưng sờ, khuôn mặt nhất thời lạnh lẽo: “Chú nói cho chị ấy biết?”

“Xin lỗi, Giang Kha, tôi cảm thấy chuyện này một mình cậu không giải quyết được.” Phó Nghị hít một hơi sâu xong, ngữ khí nhẹ nhàng chậm rãi, nỗ lực làm cho sắc mặt đối phương tốt hơn một chút: “Cậu ra tay thực sự quá nặng, người kia bị đánh rụng vài cái răng, tôi thấy có khi xương mũi cũng nứt rồi...”

“Chú đã đồng ý với tôi sẽ không nói.” Giang Kha nhìn hẩn chăm chăm.

Phó Nghị lắc đầu, không dám nhìn thẳng đối phương: “Từ đầu tới giờ tôi đâu có nói đồng ý chuyện này.”

Giang Kha mở to mắt, nhớ lại thì đúng là Phó Nghị chưa từng nói lời này thật. Phút chốc biểu tình khiếp sợ hiếm thấy xuất hiện trên gương mặt, lông mày nhăn lại phần nộ co giật.

Phó Nghị toàn thân cứng ngắc như bị đóng đinh trên giường, cơn tức giận của đối phương như làn sóng không tiếng động nhấn chìm cả căn phòng, từ góc tường đến trần nhà ngột ngạt đến hít thở không thông.

“Xin lỗi, tôi chẳng qua là vì cảm thấy như vậy sẽ tốt hơn.”

Thời điểm mà tức giận chuyển thành bạo phát đi qua, Giang Kha trầm mặc.

Phó Nghị tưởng đối phương sẽ nổi trận lôi đình túm lấy cổ áo hẩn, nhưng không, Giang Kha chỉ dùng gương mặt tuấn mỹ mà lạnh như băng nhìn hẩn.

Cặp đồng tử đẹp đẽ trở nên âm trầm sắc bén, Phó Nghị rất muốn tìm lại đại khí lực đối diện với y lúc này.

Đợi nửa ngày, đối phương rốt cục mấp máy môi: “Được lắm.”

Nói xong đi ra cửa không thèm quay đầu lại, lúc rời khỏi còn sập cửa mạnh tới mức chấn động, cái cửa đáng thương muốn rụng xuống luôn.

Phó Nghị ngồi trên giường hồi lâu mới đứng dậy được, đi ra ngoài, như thường lệ đến bồn rửa mặt, phát hiện trên bàn chải đánh răng đã để sẵn kem, đặt cùng ly nước súc miệng. Lại đi tới nhà bếp, chỉ thấy nồi mì không biết ai đã nấu sẵn, bỏ chút cải xanh, trứng và xúc xích cũng sẵn sàng, còn có một cái bát ăn xong chưa rửa.

Phó Nghị phút chốc không phân biệt được là tỉnh hay mơ, hẩn xoa xoa con mắt, trở về phòng mở tủ quần áo ra, chỉ thấy con gấu lông nhung vẫn ở chỗ cũ, đôi mắt đáng thương oán niệm trợn lên nhìn mình.

Hẩn vô lực tựa đầu vào con gấu lớn, bất động thật lâu.

...

Tại biệt thự nhà Giang Hinh giữa khu đất phồn hoa, khắp nơi náo động chỉ một nơi u tĩnh. Phó Nghị lái xe dừng ngoài cửa, qua bóng cây xanh ngắt nhìn thấy nữ chủ nhân qua ô cửa sổ lầu hai, người kia thấy hẩn xong liền ra hiệu bảo an mở cửa.

“Hôm nay Tiểu Kha tới chỗ Quinn chụp hình rồi, đi từ sớm cơ.”

Giang Hình cột lại mái tóc xoăn nâu nhạt, tươi cười rót cho hắn một chén trà đen, khuôn mặt căng mịn đầu khác nào thiếu nữ, chẳng thể nghĩ ra được nàng đã hơn 30.

Phó Nghị cảm ơn rồi tiếp nhận, nhìn nữ nhân trước mắt thăm dò.

Giang Hình mời hắn đến nhà làm khách, muốn cảm ơn hắn vì đã báo cho nàng biết đúng lúc khi Giang Kha có chuyện, cũng xin lỗi thay em trai không hiểu chuyện của nàng.

Tuy hai người ngang lứa, nhưng Phó Nghị còn kính nể Giang Hình vài phần. Hắn nghe không ít lời đồn đại, tỷ như để mở rộng quan hệ trong giới thời trang mà nàng từng ngủ với ít nhiều nam nhân, chà đạp bao người để thăng tiến, thậm chí đem nữ nhân trước mắt hóa yêu ma, nói là chỉ cần Giang Hình vừa ra tay, nam nhân từ 16 đến 60 đều sẽ quỳ xuống liếm gót nàng vân vân... Phó Nghị chẳng tin lời phóng đại ấy, nhưng hắn tin Giang Hình rất lợi hại, đó là sự thực không thể chối cãi.

“Giang nữ sĩ...”

“Gọi tên là được rồi, khách khí vậy làm gì a? Cứ như tôi bắt nạt anh không bằng.” Đối phương cũng giống Giang Kha, cho dù cười nói vẫn có một loại khí thế áp người, cao lớn như Phó Nghị trước mặt nàng cũng còn thấy mình trở nên có chút nhỏ bé.

“Giang Hình, lần này tôi đến là vì muốn bàn chút chuyện liên quan đến em trai cô.” Phó Nghị nói, “Xin lỗi, vào lúc này mà lại nói chuyện công tác... Nhưng tôi rất lo tâm trạng dạo này của cậu ấy sẽ ảnh hưởng đến quá trình tiến hành dự án.”

“Tôi hiểu nỗi lo của anh, tôi sẽ nghiêm túc nói chuyện với tiểu Kha, hơn nữa giai đoạn 3 sẽ cử người qua giám sát, sẽ không để cho công ty có bất kỳ tổn thất nào đâu.”

Phó Nghị không biết lời này của nàng có bao nhiêu phần thật giả, nhưng giai đoạn hiện nay trừ tổ chất nghiệp vụ có chút đáng lo ngại của Giang Kha thì tất cả đều thuận lợi, công ty con bên Giang thị vẫn ra sức hoàn thành. Hắn chỉ đành cười đáp lễ, nhấp một ngụm trà đen rồi nhìn ra phong cảnh hoa viên ngoài cửa sổ.

“Hôm nay tôi mời anh đến, đương nhiên cũng không tránh được nói về chuyện tiểu Kha.” Giang Kha tiếp tục nói, móng tay đỏ tươi vuốt ve cốc trà lễ sách: “Tôi đoán đứa bé kia chắc cũng từng nói với anh rồi, dự án này có ý nghĩa thế nào đối với nó, và nó rất cực muốn làm cái gì, hắn đã thỏa thuận gì với anh rồi đi?”

“Cô hiểu cậu ấy thật,” Phó Nghị cười nhẹ, “Thảo nào cậu ấy lại sợ cô đến vậy.”

“Nó sợ tôi? Anh đừng nhầm vậy chứ,” Giang Hình cười thành tiếng: “Người cả nhà này đều sợ tiểu tổ tông là nó đó.”

“Nếu đã vậy tại sao Giang đồng lại không cho cậu ấy làm người mẫu?” Phó Nghị nghi hoặc.

“Cha vẫn cảm thấy giới người mẫu vừa bẩn vừa loạn, hơn nữa chỉ được lúc thanh xuân, lúc trước tôi làm ông ấy cũng cực lực phản đối, hiện giờ cũng không muốn để tiểu Kha giao du với người xấu, mà căn bản không ngăn được thằng nhóc này.” Giang Hình đáp. “Ngược lại tôi hi vọng tiểu Kha có thể được làm điều nó thích, cho nên mới giúp nó ứng phó với ba.”

“Cô là người chị gái tốt.”

“Nếu như tiểu Kha mà nghĩ được như anh thì tốt quá,” Giang Hình thở dài, “Thằng nhóc kia luôn nghĩ tôi sẽ châm chọc nó trước mặt ba.”

Thực đúng là có phúc không biết hưởng, Phó Nghị cười yếu ớt nghĩ.

“Tôi nghe nói anh cũng có em trai à?” Giang Hình đột nhiên hỏi.

“Phải.” Nhắc đến em trai, Phó Nghị lộ vẻ ưu thương, từ lúc dọn ra khỏi nhà xong cũng ít gặp Phó Kiệt, lần cuối gặp chính là trong buổi tiệc thương mại năm ngoái.

“Hèn chi anh với tiểu Kha chung đụng được với nhau tốt đến vậy.”

Lời này khiến tay Phó Nghị run một cái, chỉ thấy nữ nhân này nụ cười mê người, lông mi thật dài, đôi mắt theo dõi hắn không nhúc nhích.

Lẽ nào nàng đã biết Giang Kha với hắn... chuyện kia? Phó Nghị nhất thời trở nên lo lắng.

“Đã lâu rồi tôi không thấy tiểu Kha giận hờn ai,” chỉ thấy Giang Hình cười, ý tứ sâu xa, “Cũng vì anh mật báo với tôi, cho nên mặt nó cứ như Diêm vương không bằng, xem ra quan hệ hai người tốt thật đấy.”

“Giang Kha cậu ấy, kỳ thực là một đứa nhỏ thông minh,” Phó Nghị cố gắng giữ mình tỉnh táo khích lệ, “Cậu ấy rất chịu hợp tác học tập, hơn nữa còn nghiêm túc xử lý công việc rất tốt, không hổ là con trai của Giang đồng mà.”

Giang Hình nghe hắn râu ông nọ cắm cằm bà kia trả lời, môi đỏ cong lên: “Tôi nghĩ anh là người thông minh, tuy tiểu Kha gây cho anh không ít phiền phức, nhưng một khi dự án hoàn thành, đối với công ty sẽ là có lợi vô cùng.”

“Cái này tôi hiểu rất rõ, còn phải cảm tạ Giang thị đã cho cơ hội.” Phó Nghị nhìn nét cười của nàng mà toát mồ hôi.

“Cho nên lần này, còn cần anh chỉ dạy tiểu Kha nhiều, đứa bé kia tuy quậy phá, nhưng tôi cảm thấy dùng năng lực của anh muốn dạy bảo nó cũng không khó khăn gì mấy, phải không?”

“Giang Hình, chuyện này...”

“Phó tổng, dự án lần này không nhỏ, cơ hội cho anh và người khác còn nhiều”. Giang Hình cầm tách trà nhẹ nhàng đụng hân, phát ra âm thanh đồ sứ thanh thúy, sau đó ngữ khí chuyển tiếp đột ngột: “Hơn nữa giờ anh và công ty bất động sản của Giang thị đang cùng trên một chiếc thuyền, nếu cùng chìm, anh cảm thấy ai sẽ chết thảm hại hơn đây?”

Chiêu uy hiếp người cũng giống nhau như đúc, không hổ là chị em nhà.

Trầm mặc trong chốc lát, Phó Nghị cầm lấy tách trà, cứng ngược chạm tách đối phương: “...Thành giao.”

20. Chương 20

Dự án hợp tác lần này vẫn tiến hành đốc thúc đẩy mạnh như trước, có điều khoảng thời gian Phó Nghị không gặp được Giang Kha.

Hơn một tuần lễ nay hân đều chỉ liên hệ với công ty bất động sản Giang thị, đối phương nghiệp vụ nhuần nhuyễn, nhưng đại khái không có quyền quyết định, cho nên hiệu suất công việc không thực sự lý tưởng, luôn để lại một hai việc chờ Giang Kha định đoạt.

“Lão Trần, Giang tổng bên đó đang bận bịu gì vậy?” Rốt cục Phó Nghị cũng nhịn không được mà hỏi.

“Phó tổng ngài đừng nói nữa, lão bản đạo này chẳng thềm đến công ty nữa kia.”

“Có ý gì?” Phó Nghị cau mày.

“Đã mười ngày rồi, thư ký cũng không cần đi làm, có việc gì cũng gửi qua bưu kiện, việc quan trọng thì xử lý trực tuyến. Chúng tôi chẳng biết đang bận cái gì, hơn nữa cũng không tiện hỏi, ngài hiểu thiếu gia mà.” Lão Trần nói đến đây lộ vẻ khinh bỉ: “Kỳ thực chẳng có bản lĩnh gì, lần này làm cứ như đang chơi không bằng, cũng chỉ có quyền quyết định mà thôi.”

“... Tôi biết rồi, cảm tạ.”

Đi họp bàn về xong, Phó Nghị ngồi trong văn phòng đau đầu suy nghĩ.

“Phó tổng, ngài mệt sao?” Tina đứng một bên thấy vậy quan tâm: “Hay là để tôi mua cho ngài ly cà phê?”

“Vậy mua giúp ly Americano đi, cảm ơn cô.” Phó Nghị ngẩng đầu cười với nàng.

Tina nhanh chóng hí ha hí hửng để lại giấy tờ rồi chạy đi mua giúp tổng tài, ai ngờ vừa định ra ngoài thì vấp phải hộp giấy bên tạp vụ đang thu dọn, kêu một tiếng ngã xuống đất.

“Không sao chứ?” Phó Nghị nhanh chóng đứng dậy dìu nàng lên.

“Không sao, xin lỗi Phó tổng! Tôi hậu đậu quá đi mất.” Tina ngượng ngùng, đứng vững lại rồi nói: “Hôm nay đi thử đôi giày mới, nên có chút không quen...”

“Đây là giày cao gót Jimmy Choo phải không?” Thân là bạn bè của chị em phụ nữ Phó Nghị chỉ liếc mắt qua liền nhận ra hình dáng ưu nhã kia.

“Phó tổng cũng biết hiệu này?” Tina kinh ngạc không thôi.

“Nghe nói qua, được sở hữu đôi giày này là ước mơ của nhiều chị em mà.”

“Trời ơi Phó tổng ngài thật lợi hại! Đôi giày này a, thực ra là bạn trai tôi tặng ý, ngài cũng biết tiền lương của tôi đâu thể mua nổi...”

“Rồi một ngày nào đó cô cũng có thể tự mua cho mình mà.”

“Cảm ơn Phó tổng!” Tina bị dụ đến cười híp mắt, luôn miệng cảm tạ rồi nhanh chóng ra ngoài mua cà phê.

Phó Nghị một lần nữa về vị trí, yên lặng nhìn báo cáo tiến độ trên bàn, một lúc lâu sau mới cười khổ một tiếng.

Giang Kha vẫn đang giận hằn, đối phương lúc tức giận mặt quả dọa người, hắn thật sự căng thẳng sợ rằng một giây sau đối phương sẽ vùng quyền đánh tới. Khi rời nhà hắn cũng vô thức nhớ lại thanh âm sập cửa của Giang Kha, cho nên rốt cuộc sau một hồi do dự không dứt, lại chậm rãi đóng nhẹ lại, vừa bực vừa buồn cười, hắn vẫn đánh giá quá thấp trình độ cố chấp của người kia rồi.

Cũng đánh giá quá thấp trình độ lưu tâm của chính mình.

“Phó tổng, cà phê đến rồi... Ô?”

“Tôi ra ngoài một chút, có gì thì gọi điện thoại.”

Thế là dưới ánh nhìn đầy nghi hoặc của thư ký và các nhân viên khác, Phó Nghị choàng thêm áo khoác rồi cầm lấy cà phê, vội vàng chạy ra khỏi công ty.

Tới cao ốc công ty của Quinn, cửa thang máy bật mở liền vội vã vào trong, thấy LOGO thiết kế của Quinn liền trực tiếp đẩy cửa ra, kết quả gặp được một đám người mẫu nam cởi trần đang thay quần áo.

“Xin lỗi!” Phó Nghị đột nhiên đóng cửa lại, thầm mắng mình nhất thời kích động quá hấp tấp, cửa còn không gõ cứ thế tiến vào.

Một lát sau cửa chính mở ra, Quinn nhìn thấy hấn xong thì vui mừng hét một tiếng: “Thân ái! Sao người lại tới đây?”

“Tôi đến tìm một người, không tiện quấy rối cậu đâu...”

“Nào có quấy rối chi, mau vào đây!” Quinn kéo cánh tay hấn tha vào trong.

Phó Nghị cao to như vậy cứ thế bị lôi vào giữa một đám người mẫu nam, đủ các loại màu da sắc tóc, nhiều loại nam nhân vây quanh khiến hấn không khỏi khấn thưng.

“Quinn, cậu biết Giang Kha đang ở đâu không?”

“Anh tìm Kha Kha hả? Vừa mới ở đây xong mà... Kha Kha!”

Phó Nghị nhanh chóng quay lại, chỉ thấy Giang Kha đang mặc một bộ lễ phục lưu hoa đi tới, vội vã hô to gọi: “Giang Kha!”

Đối phương nhìn hấn sững sờ, sắc mặt thoáng chốc lạnh lẽo: “Chú tới làm gì.”

Các người mẫu khác cũng hiểu kì mà ngưng công việc đang dở, nhìn người đang mặc âu phục đi giày da, làn da màu đồng cổ đang đến gần Giang Kha.

“Giang Kha, tôi biết cậu còn giận tôi.” Phó Nghị cảm giác được tầm mắt chung quanh đang nhìn mình, lòng bàn tay khấn thưng rịn mồ hôi, cố giữ ngữ khí cứng rắn nói: “Nhưng giờ cậu nhất định phải cùng tôi về công ty, về công ty cậu!”

Giang Kha nhú mày, sau đó cười khoanh tay ngồi đó, tỏ vẻ “Tôi xem chú làm gì được tôi nào”.

Thấy y cả một câu cũng không thêm đáp, Phó Nghị cũng nguội lạnh mấy phần, tiếp tục nói: “Về chuyện hôm đó, đúng là tôi có quần chuyện không đâu, nhưng cũng chỉ là hi vọng có thể mau chóng giải quyết vấn đề, bớt cho cậu chút phiền phức không đáng có.”

Giang Kha lại “Ồ” một tiếng, nghe không ra rốt cuộc là thái độ gì.

“Thời gian phê duyệt dự án kéo dài, hiện tại số lượng vật liệu tồn còn chưa nộp lên nữa, lỡ việc sau này, cho nên tôi hi vọng cậu tạm gác chuyện này qua một bên, về công ty xử lý tốt mọi chuyện đã.” Phó Nghị nói xong trên lưng đã phủ một tầng mồ hôi rồi.

Có thể là vì đối phương nhìn thấu tâm tư mình, cho nên trước mặt Giang Kha hẳn chỉ cảm thấy chột dạ với hoảng loạn.

“Nhưng giờ tôi chỉ muốn chụp hình thôi.”

“Vậy chờ cậu chụp xong, chúng ta cùng về công ty.”

“Về công ty? Không cần thiết.” Giang Kha liếc mắt nhìn hắn, “Tôi gửi cái mail là được rồi.”

“Có một số việc mặt đối mặt thương lượng mới có hiệu quả... Giang Kha!” Phó Nghị thấy y xoay người muốn đi, nhất thời máu và adrenalin dồn hết lên gáy, một bước xông lên từ phía sau ôm lấy đối phương vào lòng.

Quinn bị kích thích quá kêu lên một tiếng, mắt trợn trắng đã hôn mê bất tỉnh, lập tức được các người mẫu nam bên cạnh đỡ lấy.

Giang Kha nhìn cánh tay đang vòng qua eo mình của Phó Nghị, sắc mặt chấn kinh hai giây, sau đó quay lại trừng mắt với nam nhân đang kề bên tai: “Làm gì vậy?”

“Giang Kha, cậu... Cậu đừng giận nữa có được không?” Phó Nghị cũng vì động tác lớn mật của mình mà mặt đỏ đến mang tai, suýt chút nữa thì nói lắp, hắn nỗ lực lấy ra khí thế bá đạo tổng tài, thấp giọng nói: “Mật báo cho chị cậu là do tôi sai, được chưa? Xin lỗi cậu, chúng ta về phê duyệt công đoạn chuẩn bị kỹ càng đã, rồi sau đó, cậu muốn thế nào cũng được.”

“Tôi muốn sao cũng được?” Giang Kha nheo mắt lại.

“Ừ, cậu muốn đi đâu thì đi, chụp bao nhiêu hình cho Quinn cũng được.”

“Tôi đang nói,” Giang Kha tỏ vẻ muốn nói lại thôi, cười nham hiểm: “Bắt chú làm gì cũng được phải không?”

Phó Nghị sững sốt, cặp mắt đẹp như ngọc kia nhìn hắn phát nhiệt: “Cứ giải quyết công tác chuẩn bị trước đã, cậu... Cậu thế nào cũng được.”

“Thành giao.” Giang Kha đặt tay lên cánh tay đang vòng bên hông y, nhẹ nhàng nắm cái khiến Phó Nghị bị đau phải buông ra. Y quay người một cái ôm lại nam nhân kia, cười ghé sát chóp mũi đối phương: “Không ngờ a, lão tao hóa, chú còn có vẻ mặt này nữa cơ à.”

Các người bên cạnh lúc này đều huyết sáo ồn ào, hưng phấn kêu KISS.

“Giang Kha, cậu buông tay ra đã.” Phó Nghị bị đối phương dùng ánh mắt kia mê muội, khí thế tổng tài sắp rơi rụng hết rồi.

“Buông tay? Vừa nãy là ai ôm tiểu gia khấn cầu này nọ?”

“Cậu đừng gần thế mà...”

Lúc này rốt cục có người đứng đắn lên tiếng: “Này mọi người, Miss Quinn té xỉu thật rồi, không ai quan tâm sao?”

Giang Kha và Phó Nghị nhanh chóng tách ra, đi qua xem tình hình Quinn đang hôn mê bất tỉnh.

“Miss Quinn, Quinn phu nhân, Drama Quinn, DQ tiên sinh!” Một người mẫu nam vỗ mặt Quinn lo lắng thay phiên kêu to.

“Để tôi thử xem,” Phó Nghị ngược ngược chen vào chỗ mấy nam người mẫu, ghé sát lại gần Quinn, hít sâu một hơi hô to bản danh đối phương: “Lưu tử nếu như!” (*WTF? Vụ này editor cx bó tay*)

Quinn hét một tiếng thẳng tưng bật dậy, Giang Kha nhanh tay lẹ mắt kéo Phó Nghị còn đang ngồi chồm hổm ở đó lên, tránh cho bị Quinn kích động đánh bay.

“Cảm ơn.” Phó Nghị suýt chút nữa ngã lên người Giang Kha rồi, vội vàng đứng thẳng người dậy.

Mới tỉnh Quinn còn hơi choáng váng, đưa tay sờ sờ đầu tóc, mờ mịt nhìn mấy nam tử xung quanh, cuối cùng ánh mắt khóa chặt trên người Giang Kha và Phó Nghị, đột nhiên nhảy bổ về phía Phó Nghị đánh tới: “Người đồ hư hỏng này...”

Phó Nghị bị bám riết không tha liên tục lùi ra sau, đề phòng móng tay cào lên mặt mấy nhát: “Quinn, bình tĩnh lại đi!”

“Sao mà bình tĩnh được! Anh nói tôi phải bình tĩnh làm sao đây!” Quinn lên án, “Tôi đang điên tiết đây! Lại một nam nhân tốt bị cướp mất rồi nha nha nha...”

Người mẫu nam này kia đều không hiểu gì nhìn nhà thiết kế đột nhiên thất thố, sau đó dòn dập tiến lên an

ủi. Quinn ôm từng mỹ nam tử thút thít, hưởng thụ chút động viên từ những cái ôm ấp vỗ về.

“Quinn, chắc cậu hiểu lầm gì rồi.” Phó Nghị không nhận được giải thích: “Tôi với Giang Kha không phải loại quan hệ đó đâu.”

“Muốn gạt tôi? Đừng hòng!” Quinn vẫn ôm tiều tụy tươi rùng mắt: “Đã ôm rồi còn nói không phải quan hệ kia? Tôi ôm anh toàn bị đẩy ra không à. Tôi cá là hai người lên giường với nhau rồi đi, khẳng định có vấn đề! Phó Nghị anh là đồ hư hỏng...”

Quinn một mực khẳng định như vậy làm Phó Nghị đỏ cả mặt, hơi hé miệng muốn giải thích cái gì, đột nhiên một bàn tay che miệng hắn, chỉ thấy Giang Kha dùng ánh mắt ra hiệu “đừng nói gì cả”, sau đó đi tới trước mặt Quinn, nói: “Miss Quinn...”

“Nói tiếng phổ thông đi.” Quinn lau nước mắt nói.

“Thật có lỗi, để chuyện riêng làm ảnh hưởng công việc.” Giang Kha ra vẻ thành khẩn, “Tôi với Phó tổng quan hệ thế nào giải thích với ngài sau, hi vọng ngài không vì chuyện này mà hủy bỏ tư cách người mẫu của tôi.”

“Cậu đáng yêu thế này, sao tôi nỡ.” Quinn sụt sịt, “Tôi mới không để Lý Tộ Hiền kiếm lợi đâu... Hơn nữa tôi cũng không muốn nghe cậu giải thích!”

Giang Kha vô tội nháy mắt mấy cái: “Vậy ngài không tha thứ cho tôi sao?”

Quinn nhận khăn giấy đưa qua, lau xong nói: “Ôm một cái mới tha thứ được.”

Giang Kha hào phóng tặng một cái ôm chầm, Quinn rốt cục gạt gạt đầu ý bảo được rồi, sau đó phát tay để mấy người mẫu kia tiếp tục thử quần áo.

Phó Nghị thở phào nhẹ nhõm: “Thế, Giang Kha, tôi chờ cậu xong việc...”

“Chờ bên ngoài đi!” Quinn đẩy hắn ra khỏi cửa, mặt oán niệm: “Hiện tại không muốn nhìn thấy anh!”

Dứt lời đóng cửa lại, suýt nữa kẹp tay Phó Nghị luôn.

21. Chương 21: (h) Trường Phạt

Phó Nghị bị bắt ngồi dưới lầu tìm tiệm cà phê ngồi chờ, đầu tiên là liên lạc Tina xác nhận bên công ty không có chuyện quan trọng xong mới yên lòng ăn miếng bánh ngọt.

Hắn chẳng biết chụp hình quay phim kéo dài bao lâu, mà lại không dám đi trước, đành phải ngồi đây chờ Giang Kha xuống, lấy tạp chí trong cửa hàng đọc tiêu khiển.

Tới khi đọc xong 4 quyển “Thời thượng tiên sinh” và 2 bản “Tri âm”, Phó Nghị rốt cuộc thấy Giang Kha đeo tai nghe, đeo balo, ung dung bước ra từ thang máy với vài người mẫu khác.

“Giang Kha!”

Đối phương nhìn thấy hắn xong thì dừng bước, tháo tai nghe, biểu tình tựa tiểu phi tiểu: “Vẫn chờ cho bằng được à?”

“Phải đợi cậu xong việc... Không phải sao?” Phó Nghị tiến lên trước, ngượng ngùng cười chào mấy người mẫu kia.

Một người mẫu nam tóc vàng mắt xanh huyết sáo, sau đó một người mẫu nam da đen khác còn huyết lớn hơn, vì vậy ai cũng nhìn hai người họ cười rộ lên, thức thời phất tay bye bye.

“Bọn họ hình như đều hiểu lầm cả.” Lên xe rồi Phó Nghị vẫn không nhận được nói.

“Không phải do chú khiến người ta hiểu lầm sao?” Giang Kha liếc qua, “Mới rồi còn ôm ấp cầu khẩn, dọa Miss Quinn ngất xỉu tại chỗ.”

“Cậu ta không sao chứ? Sao đột nhiên lại té xỉu?”

“Hạ đường huyết, hôm nay chưa ăn gì, bị kích thích liền hôn mê, vừa nãy ăn miếng sandwich mới khá hơn tí.”

“Làm thiết kế cực thật”, Phó Nghị cau mày, “Các cậu nhớ nhắc nhở cậu ta ăn uống đúng giờ.”

“Hóa ra chú quan tâm y a.” Giang Kha nheo mắt.

“Quinn là người tốt, tuy tôi thật sự không thể nào tiếp thu y.”

“Vậy sao không nói cho người ta biết?”

“Tôi nói kiểu gì đây?”, Phó Nghị khổ sở nói, “Nói thật, trừ cậu ra, gia đình tôi nghe xong còn không chấp nhận được nữa là.”

“Chú đang nói đáng về ”Ân ~ a~” trên giường ấy hả?” Giang Kha bắt đầu mô phỏng.

“Đừng bắt chước tôi...” Phó Nghị đỡ trán xấu hổ.

Giang Kha nhìn hẩn một hồi, nắm lấy tay Phó Nghị, kéo cái tay đang che mặt kia xuống, “Làm sao, xấu hổ gì mà xấu hổ.”

“... Kệ tôi đi.” Phó Nghị rầu rĩ.

“Đừng che, tiểu gia cũng đâu phải chưa thấy.”

“Thì cứ để tôi che một chút thôi...”

“Thế có về công ty làm việc nữa không đây?”

Phó Nghị lập tức thắt dây an toàn nổ máy, một giây sau đã khôi phục vẻ ngoài của tổng tài thứ thiệt.

Giang Kha bật cười, vỗ đầu hẩn: “Lái nhanh lên chút, buổi tối còn hầu hạ tiểu gia nữa.”

“Eh, đêm nay?”

“Nhiều lời, nhanh lên đi.”

...

Giang Kha đến làm những nhân viên còn chưa tan ca giật nảy cả mình.

“Giang tổng, ngài đây là?” Lão Trần sáng nay mới nói chuyện với Phó Nghị thì giờ lấy làm kinh ngạc cực kỳ.

“Làm việc,” Giang Kha đã thay một bộ đồ nhàn nhã đeo balo thoát nhìn như thực tập sinh, nhưng có phần khí khái của ông chủ: “Mang tài liệu ngày hôm nay lên, tôi và Phó tổng phải thảo luận thêm.”

“Vâng, ngài chờ một lát.”

Phó Nghị và Giang Kha tiến vào văn phòng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy một lớp bụi trên bàn.

“Lão Trần!” Giang Kha lập tức đen mặt.

“Có chuyện gì sao Giang tổng?”

“Sao chẳng gì, tôi không tới là không quét dọn sao?” Giang Kha chỉ bàn làm việc chất vấn: “Bụi ngang cục gạch ngoài đường rồi biết không? Phó tổng đến đây, có thấy mắt mặt không hả?”

“Thật ngại quá, tôi gọi người lên dọn sạch ngay đây.” Lão Trần nhanh chóng đi ra ngoài.

Phó Nghị bị y dọa cho sững sốt, thấy lão Trần rời khỏi mới hỏi: “Giang Kha, cậu sao vậy?”

Chỉ thấy Giang Kha chống nạnh, mặt rất chi là đắc ý cảm khái lên tiếng: “Đương nhiệm tổng tài quả nhiên rất dễ nghiên a, sáng khoái thật.”

“... Nào có người nào đột nhiên dạy bảo người này nọ, dọa nhân viên sợ rồi kìa.”

“Không răn đe không được, lão hồ không phát uy thì tướng tiểu gia là mèo ốm chắc?” Giang Kha xì một tiếng: “Lúc tôi không có mặt, cũng chẳng biết bọn họ nói gì sau lưng tôi đây.”

Hóa ra y đều để ý cả, Phó Nghị nghĩ vậy liền thở phào nhẹ nhõm. Y không thoải mái là do thấy biểu tình xem thường của lão Trần a.

Bất tri bất giác hắn đã về phe Giang Kha, mà ngay cả chính hắn cũng không hề phát hiện.

Văn phòng rốt cục được vệ sinh sạch sẽ, Giang Kha hài lòng ngồi xuống, bắt đầu thảo luận chính sự.

Đối phương một tuần rồi không tổ chức họp hành gì, Phó Nghị tưởng y lười xem xét các nhiệm vụ của dự án, không ngờ Giang Kha đã nắm rõ từng bước tiến triển rồi, đi ngay vào vấn đề chính. Hai người từ quyết sách đến kế hoạch dự trù cho bước tiếp theo, toàn bộ chưa đến một giờ đồng hồ đã xong.

“Giang Kha, thật ra cậu vẫn xem lại bản ghi chép các cuộc họp phải không?”

“Không thì chú nghĩ tôi làm gì?”

“Kỳ thực, khụ, cậu chỉ tránh mặt tôi thôi phải không?”

“Tôi còn đang nghĩ xem bao giờ chú mới chịu tới tìm tôi, không ngờ mới một tuần đã chịu không nổi.”

“Cậu không giận nữa chứ, Giang Kha?”

“Nói thử xem?”

“Thật ra lần trước gặp chị cậu, nàng cũng nói với tôi...”

“Biết rồi, từ lúc tôi về vẫn cứ nói tốt cho chú mãi, cái gì mà chú mà thẳng thì chị ấy đã theo đuổi chú rồi.”

“A, tôi được ưu ái rồi.”

“Ái (yêu) cái đầu chú ấy,” Giang Kha lườm, “Khi nào có dịp nhất định phải cho chị tôi xem bộ mặt thật của chú mới được.”

“Không được đâu!” Phó Nghị sợ quá suýt làm rơi cả bút máy.

“Lừa chú thế mà cũng tin.” Giang Kha phì cười.

“Cảm ơn Giang Kha”, Phó Nghị thở phào nhẹ nhõm, “Tuy lời này có hơi thừa, nhưng tôi muốn nói cho cậu, chị cậu vốn ủng hộ cậu, cho nên không cần lo nàng nói cho Giang đồng biết.”

“Tôi biết,” Giang Kha đáp, “Chứ không thì làm sao dễ dàng tha thứ cho chú thế được.”

Phó Nghị yên lòng nở nụ cười, rồi lại không nhịn được bồi thêm: “Nếu lần sau cậu lại tức giận gì, cũng đừng làm lỡ công việc, ảnh hưởng đến tiến độ, thời gian còn quý hơn tiền bạc nữa mà...”

“Biết rồi khổ lắm nói mãi! Chú muốn tôi tức giận lắm hả?” Giang Kha cảm văn kiện vỗ nhẹ đầu hắn: “Xong việc chưa? Xong rồi thì về, đừng ở đây nữa.”

Phó Nghị vừa nghe thấy vội vàng nói: “Vậy để tôi đưa cậu về nhà... nha?” Nói đến một nửa liền thấy Giang Kha biểu tình ý vị thâm trường liền cứng họng.

“Được a, đưa tôi về nhà chú đi.”

“Giang Kha, không phải vậy, đêm nay hay là quên đi, tôi hơi mệt.” Phó Nghị nhất thời cảm thấy mồ hôi tuôn như mưa.

“Bớt nói nhảm đi,” Giang Kha tiếp tục vỗ đầu hấn bằng kiện, “Tiểu gia đã đáp ứng chú về công ty, kết quả chú quay lại bỏ cho tôi một câu như thế đấy hả?”

Phó Nghị biết mình có kháng nghị nữa cũng vô ích.

...

Chẳng biết đêm nay Giang Kha lại định giở trò gì, hấn nhìn nụ cười trên gương mặt đẹp đẽ kia mà cúc hoa căng thẳng.

“Lão tao hóa,” vừa vào đến cửa đã tiện ném một câu: “Chú có đạo cụ tình ái chứ hả?”

“... Có một ít.”

“Lấy ra xem thử.”

Phó Nghị mở ngăn kéo trong thư phòng, lúng túng mang mấy cái gậy đấm bóp lớn nhỏ dưới đáy ra, còn có vài cái trứng rung, đến trước mặt Giang Kha.

“Có nhiều đó thôi a?”

Phó Nghị gật gật đầu, hấn tự cảm thấy mình có nhiều đó thôi cũng là rất buông thả rồi mà.

“Căn bản không chơi nổi a.” Giang Kha cầm một cái trứng rung lên ném qua một bên, “Bình thường chú tự an ủi kiểu gì. Cũng quá đơn bạc đi.”

“Đối với tôi thế là đủ rồi, thật đấy.”

“Thật đáng thương.” Giang Kha thở dài.

“Đây... Có gì mà đáng thương chứ?”

“Chú là lão tao hóa, nhiều đó làm sao có thể đủ để thỏa mãn chú được, không thể nhìn lúc dưới giường ra vẻ nghiêm túc được, vừa lên giường cái liền đâm đến chảy nước luôn.”

Phó Nghị bị y nói không cãi vào đâu được, cúi đầu ngậm thừa nhận.

“Qua đây.” Giang Kha đột nhiên đặt mông ngồi xuống ghế cạnh bàn đọc sách, vỗ vỗ chân cười nói với hấn.

“A?” Phó Nghị nghi hoặc.

“Lại đây mau lên.”

Phó Nghị chậm rì rì đi qua, nhìn nam nhân đầu tiên làm hấn lộ ra nguyên hình. Giang Kha tựa hồ rất kiên nhẫn, nhìn hấn rập khuôn từng bước lại gần.

Hấn đi tới, nhìn chỗ trên đùi mà Giang Kha chỉ định, ra hiệu cho hấn tới ngồi lên.

Phó Nghị khẽ cắn răng, dùng ánh mắt hỏi: “Thật sự muốn tôi ngồi a?”

Giang Kha nhú mày: “Chú dám không ngồi thử xem.”

Phó Nghị đỏ mặt bám lấy vai Giang Kha, hấn sợ mình quá nặng, vì vậy cẩn thận từng chút một ngồi lên đùi đối phương. Thế mà Giang Kha lại lập tức ôm eo hấn, cả người hấn liền nhào vào lòng đối phương.

“Làm cái gì mà rụt rè như con gái không bằng...” Nói rồi cắn vai hấn một cái, rút vạt áo sơ mi hấn ra, bàn tay luồn vào trong bắt đầu vuốt ve.

“Giang Kha, kia, tôi còn chưa tắm rửa gì.” Phó Nghị quăn bách.

Đối phương ngẩng đầu lên, chau mày: “Làm mất hứng.”

“Tôi, nói thật mà.”

Giang Kha cho mũi hấn một cái tát: “Chưa tắm thì chưa tắm, tôi cũng đã tắm đâu.”

Phó Nghị chợt thấy thật oan ức, rõ ràng hấn có lòng tốt muốn nhắc nhở đối phương, thế mà lại bị ghét bỏ.

“Làm sao, oan lắm hả?” Bàn tay Giang Kha tiến vào trong quần, nắn cái mông cong, hỏi.

“Cậu đừng nắn vậy được không, ngứa.” Hạ thể một trận rung động, Phó Nghị thấp giọng nói.

“Ngứa hay sướng?” Giang Kha hôn lên môi hấn một cái, tay càng làm càn nhào nắn hai cánh mông. Phó Nghị hít vào một ngụm thật sâu, thân thể bị kích thích nắm chặt bắp vai Giang Kha, người kia thấy hấn ản ản đến đáng thương, khẽ cười rướn người lên hôn tiếp.

Phó Nghị nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác đối phương dùng đôi môi ẩm ướt mềm mại đặt lên môi hấn,

đầu lưỡi linh hoạt nhả nhựt phác họa đường nét môi lưỡi hần, đem khí tức trong trẻo cùng nước bọt đưa vào trong miệng hần. Giang Kha khi hưng mãnh khi ôn tồn khiến Phó Nghị không lường trước được, rồi lại mang chút trẻ con táo bạo, làm cho tay mơ như hần không cách nào chống đỡ nổi.

Đại khái hôn qua mấy cái hần đã không kịp thở nữa, thấp giọng rên rỉ cầu đối phương chậm lại. Giang Kha thu hồi đầu lưỡi, bắt đầu hôn mũi, mắt Phó Nghị, như động vật nhỏ thân mật từng chút từng chút lưu lại thủy quang trên mặt hần, sau đó nhìn nam nhân xấu hổ đỏ mặt thì cười nhẹ: “Vẫn chưa trả lời vào vấn đề nha, lão tao hóa, ngứa hay sưng nào?”

“... Ừm, đều có.” Phó Nghị lựa chọn thành thực đáp lại, sau đó nhìn Giang Kha ung dung thong thả mở áo sơ mi của hần ra, dùng ánh mắt như mèo con nhìn hần, vừa chậm rãi ngậm lấy đầu vú bên trái.

Pha quay chậm quá trình ve vãn này khiến Phó Nghị huyết dịch sôi trào, khoái cảm trên ngực như chạm điện làm xương cốt hần bắt đầu mềm yếu, sóng mắt bình tĩnh cùng thanh âm phát ra khi mút vào hết bú sữa của Giang Kha chậm chờn, đôi môi cắn chặt, cánh tay cứng ngắc, khoắc lên vai đối phương không an phận phát run.

Cho đến khi Giang Kha đem bàn tay dính đầy nước bọt tiến vào cửa động bí ẩn yếu ớt kia, Phó Nghị rốt cục chịu không nổi nữa, hần ôm lấy cổ đối phương, phối hợp nhắc người dậy thuận tiện cho ngón tay ra ra vào vào, mỗi lần đẩy lên vách tràng co dãn mười phần liền phát ra tiếng than nhẹ lẫn tiếng ghen ngào trong đấy, mãi đến khi thịt huyết bị bốn ngón tay đâm đến mềm nhũn, nửa người dưới đều đã tê dại rồi.

“Có thể, dừng... Ừm! Giang Kha... A a...” Hần kêu thành tiếng Giang Kha càng phách lối đào móc hậu đình ướt nhẹp, ngón tay cơ hồ muốn đem nơi đó đâm xuyên, âm thanh dâm mỹ vang vọng khắp phòng.

Phó Nghị ồ ồ hô hấp mà treo trên người đối phương, sơ mi ngổn ngang, tóc trên trán hơi rối lên khiến gương mặt hần thoát nhìn nhu hòa hơn rất nhiều, lại thêm biểu tình có chút tan rã, tản ra mị lực câu nhân.

Giang Kha nâng khuôn mặt này lên hôn an ủi hần, sau đó nhìn Phó Nghị nói: “Đừng tưởng ngày hôm nay tôi cứ thế mà bỏ qua cho chú... Nâng chân lên!”

Thanh âm này khàn khàn mang theo dực vọng rõ ràng, Phó Nghị kim lòng không dặng vâng theo mệnh lệnh, đem toàn bộ trọng tâm cơ thể dựa vào đối phương, nhắc lên eo mông nhắm ngay thứ to dài đã sớm cứng rắn như sắt kia ngồi xuống. Quá trình tiến vào khiến hần phải nhíu mày đau đớn, bấp đầu không ngừng run lên dữ dội, cũng may Giang Kha vẫn luôn khê hôn rồi lại liếm láp trên ngực trên cổ hần, mới dời đi lực chú ý một chút.

Hưng khí kia càng hướng bên trong đỉnh lên Phó Nghị càng mất khống chế, nước mắt sinh lý cũng chảy xuống từ bao giờ, lồng ngực hần càng dán sát vào dây chuyền trên cổ Giang Kha, cái lạnh của nó làm hần càng mê muội ma sát.

“Ba” một tiếng, Giang Kha lưu lại trên mông hần cái hồng ấn, “Lão tao hóa còn biết xấu hổ không, xoay tới xoay lui cái gì?”

Phó Nghị lập tức đình chỉ động tác, mặt đỏ tới mang tai: “Tôi chỉ là... chỉ là thấy dây chuyền của cậu mát lạnh nên...”

Giang Kha cúi xuống nhìn vật trên cổ, sau đó giương mắt lộ một nụ cười quái dị: “Thích nó sao?”

Phó Nghị nhất thời không phản ứng kịp, ngay sau đó Giang Kha lại nói: “Giúp tôi tháo xuống, cho chú đây.”

Phó Nghị sững sờ, “Này, không hay lắm thì phải.”

“Nhanh lên đi.” Giang Kha lạnh giọng ra lệnh.

Phó Nghị nhanh chóng cúi đầu tháo dây chuyền xuống, hắn có sự thông minh khéo léo không như vẻ bề ngoài, loại việc tinh tế này rất nhanh đã giải quyết xong.

“Tốt.”

Giang Kha đỡ lấy bàn tay đang nắm chặt trên vai, sau đó đỡ lấy cái mông cong cong rồi mạnh mẽ thẳng lưng dậy, Phó Nghị lập tức thất thanh kêu lên, cả người co quắp run rẩy.

“Aha...”

“Ôm chặt tiểu gia, lão tao hóa.”

Cách xưng hô lỗ mãng đáng thẹn khiến Phó Nghị không khỏi kẹp chặt mông, ngay sau đó là một trận đâm chọc hung mãnh, Giang Kha bắt lấy sống lưng hắn sau đó là một trận tiến công như máy đóng cọc, khí lực lớn đến mức thân thể hắn cảm giác như sắp bị xuyên tới nơi, dương cụ đâm sâu muốn đụng đến cả dạ dày, khảm sâu vào máu thịt, càng điên cuồng mà cao trào, choáng váng trong biển tình chìm nổi.

“Giang, Giang Kha... Nha... A a...” Hắn ôm chặt đối phương, sáng khoái đến nước mắt lưng tròng, âm thanh xóc nảy run lên, trong đầu dường như chỉ còn khoái cảm triền miên không dứt.

Hắn càng thất thố Giang Kha càng hưng phấn, nắm chặt bờ mông mà đẩy đưa, nhắm ngay điểm nhạy cảm tàn nhẫn tiến công, đồng thời cắn lên núm vú rắn chắc, trong nháy mắt liền nghe được Phó Nghị biến điệu rên rỉ, lại càng dùng lực để lại trên ngực hắn một chuỗi dấu răng.

“Ngoan, kêu nữa đi...” Y liếm đến núm vú nam nhân đầy thủy quang, siết chặt sợi dây chuyền trong tay vỗ lên cái mông đã đỏ bừng, ra sức trêu chọc người đang lay động thân thể kia.

“Ừm...” Phó Nghị cảm thấy có gì đó trên mông không khỏi quay đầu lại nhìn, nhưng không thấy được gì cả,

chỉ cảm giác được vật trang sức nhỏ kia càng ngày càng gần hậu đình.

“Lão tao hóa, lễ vật tiểu gia cho, nhận lấy...”

Nói rồi bỗng rút côn thịt ra, sau đó nhét sợi dây chuyền bạc vào, thịt huyết bị kích thích lạnh lẽo co rút lại, mang theo sợi dây dài mấy tấc nuốt vào trong.

“Cậu làm gì vậy? Lấy ra đi...” Phó Nghị hoảng sợ định tự mình lấy món đồ kia ra.

Giang Kha bắt lấy tay hắn dùng sức kéo qua một bên, đồng thời dương cựa một lần nữa tiến vào, đẩy đồ vật trong vách trằng tiến đến càng sâu.

“Không, không muốn... Giang Kha! Lấy ra đi... Cầu, cầu xin cậu...” Vật kia chạy vào chỗ sâu trong cơ thể mang đến xúc cảm nhượng Phó Nghị sợ hãi, hắn mở to đôi mắt liều mạng lắc đầu, tóc tại tán loạn, nước mắt cũng tràn ra đầy mặt.

“Kêu cái gì,” Giang Kha giật giật dây xích một chút, cười ẩn đầu Phó Nghị xuống: “Đây chính là lễ vật tiểu gia cho chú a, để cảm tạ chú đã lên báo cáo...”

Đôi mắt Phó Nghị mở càng lớn hơn, cú va chạm kế tiếp làm hắn không nói được từ nào hoàn chỉnh. Dây chuyền kia là chuỗi hình hạt, tròn vo lăn trong vách trằng hắn, mang theo chút đau đớn, nhưng cũng có khoái cảm khác thường.

Hắn hé miệng, dưới sự công kích của đối phương mà tan rã, bắn ra một lần xong được Giang Kha ôm lấy, vật kia cũng được rút ra, lại bị đặt lên bàn sách lần thứ hai thẳng tiến, mãi đến tận khi khàn cả giọng, cánh tay nhuyển xuống mới thôi.

Chờ đến khi Giang Kha xong việc, Phó Nghị mới chậm rãi lấy lại tinh thần, chống người ngồi dậy, quay đầu nhìn nơi giao hoan cùng trên sàn nhà, khắp nơi đều bừa bãi.

“Giang Kha, cậu... Tiểu tử hư hỏng nhà cậu.” Hắn vừa thẹn vừa giận mà mắng.

“Chú cũng sáng khoái không ít a, lão tao hóa.” Giang Kha liếm môi.

Trên mặt còn chưa hết đỏ, mồ hôi ướt tóc, nhìn qua ai cũng thấy Phó Nghị đang tim đập âm âm mỗi lúc một nhanh hơn.

“Lão tao hóa, sao lỗ nhỏ lại rút vào rồi, muốn thêm lần nữa sao?”

“Cậu lại thích nói nhảm nữa đi.” Phó Nghị nói.

“Được rồi.” Giang Kha từ bi thu hồi vũ khí, xoa đầu hấn mấy cái rồi cầm dây chuyền đi thanh tẩy.

Phó Nghị thấy người đi rồi, liền cẩn thận đưa tay vào trong mật động, đem bao nhiêu tinh túy Giang Kha vừa bắn vào móc ra, hấn nhìn từng luồng từng luồng trắng đục sền sệt trên lòng bàn tay, mặt lại đỏ thêm, bấp dùi bị kích thích run lên từng đợt, hấn mắc cỡ đến mức muốn tìm ngay cái lỗ để chui vào.

Giang Kha thật đúng là làm người ta không còn gì để nói mà.

“Lão tao hóa, đang làm gì thế? Còn chưa đủ sao?” Thanh lý xong xuôi Giang Kha khoác khăn tắm quanh hông đứng ở cửa thư phòng, dây chuyền bạc một lần nữa trở về chỗ cũ.

“... Tôi đang lấy thứ kia ra.”

“Vậy lấy ngón tay hung hăng đâm làm gì?” Giang Kha bắt lấy cổ tay hấn kéo ra, sau đó luồn vào trong dò xét mấy cái: “Đâm thủy cũng ra đầy hết cả, đi tắm đi mau lên!”

“Còn phải đưa cậu về nhà nữa nhỉ.”

“Cứ từ từ, ngủ nhà chú cũng được, tôi không ngại chen chúc với con gấu kia đâu.”

“Vậy cũng được ha... Cậu, cậu biết tôi có con gấu nhưng từ bao giờ?” Phó Nghị ngạc nhiên.

“Sáng hôm đó mở tủ quần áo thấy.”

“Cậu mở tủ quần áo làm gì?”

“Mới vừa tỉnh, tưởng cửa phòng, không cẩn thận mở ra, thế thôi.” Giang Kha ngáp một cái, “Cái mặt đấy là thái độ gì a lão tao hóa.”

Phó Nghị hóa đá, “Tôi, tôi chỉ là, không muốn để cậu thấy, nên mới cất bên trong...”

“Có gì mà phải giấu,” Giang Kha lờm một cái, “Có là Hello Kitty tiểu gia cũng chẳng thấy kỳ quái đâu.”

“Tôi sao có thể mua Hello Kitty được!”

22. Chương 22

Đêm nay giường nhà Phó Nghị đặc biệt náo nhiệt.

Giang Kha chiếm lấy vị trí của con gấu lông nhung, chân dài gác lên bụng nó, đè ép nó lộ ra biểu tình vặn vẹo, ủy khuất dựa vào thân thể chủ nhân.

“Con gấu này mềm thật đấy, lão tao hóa, nhìn này.” Giang Kha nắm mũi gấu vò a vò, coi nó như đất sét hay cao su mà tạo dáng tạo kiểu.

“... Giang Kha, cậu đừng nghịch nữa mà.”

“Nó là đực hay cái, có JJ à.” Giang Kha không an phận luồn tay vào quần yếm nhỏ.

“Đương nhiên không có, tiểu tử hư hỏng, đừng quậy nữa.” Phó Nghị nhanh chóng bảo vệ đũng quần con gấu bảo bối.

“Căng thẳng gì chứ, cũng không phải chú.” Giang Kha bất ngờ chụp lấy bộ ngực hần một cái, nụ cười rất chi là dâm tà.

Phó Nghị che lại bên ngực đã sưng lên, nhanh chóng nói sang chuyện khác: “Nói thật đi Giang Kha, đêm nay cậu không về, có nói với chị cậu chưa.”

“Nói rồi, tôi nói ở lại chỗ này với anh, chị ấy yên tâm cực kỳ.”

“Cậu nói ở nhà tôi... Qua đêm?”

“Hỏi thừa.”

“Vậy chị cậu...” Phó Nghị có chút ghen lời, “có biết chúng ta...”

“Đương nhiên biết từng làm tình rồi.”

“Phóng khoáng vậy sao?”

“Cái gì mà phóng khoáng với chả không? Cũng đâu phải lần đầu tiên.”

Phó Nghị mất một lúc mới phản ứng lại được, “ách” một cái, rồi không lên tiếng nữa. Một lát sau liền xoay người, trùm kín chắn.

Hắn không biết mình đang rối rắm cái gì, nhưng giờ nếu nói không để bụng chút nào thì thật gượng ép quá.

“Lão tao hóa, sao không nói gì hết vậy.” Móng vuốt gấu bông vỗ nhẹ lên vai hắn, kèm theo tiếng giả giọng của Giang Kha: “Để ý tôi đi chủ nhân, không ngủ được.”

Phó Nghị mím môi không nói lời nào, nhắm chặt hai mắt giả bộ ngủ không nghe thấy.

“Hư hỏng hư hỏng, anh là đồ xấu xa... Mau, nghe Miss Queen nói chuyện có thể giảm béo đó.” Móng vuốt con gấu vỗ đầu hắn, Giang Kha bắt chước giọng điệu của Quinn, còn chưa nói hết tự mình cũng thấy mắc ói luôn.

Phó Nghị cười thầm, nhưng vẫn có tai như điếc.

“Lão tao hóa chứ không quay đầu lại tiểu gia sẽ làm chết mẹ nó cho xem.”

“Đừng... Giang Kha!” Quần pijamas bị lột xuống trong nháy mắt, Phó Nghị rút cuộc không nhịn được nữa kêu lên thảm thiết quay đầu lại.

Kẻ chủ mưu mở to đôi mắt mèo, đắc ý cười rộ lên: “Quả nhiên vẫn là chiêu này hữu dụng.”

“Ngủ đi được không? Ngoan.” Phó Nghị hít sâu một hơi, thâm trầm nhìn đối phương dụ dỗ nói.

“Không ngủ được.”

“Người mẫu không nên thức khuya ảnh hưởng dung mạo đó.”

“Không ngủ được, không mang theo máy chơi game luôn, chú có biện pháp gì không?” Giang Kha nhìn hắn cười.

Phó Nghị thở dài, suy nghĩ một lát rồi nói: “Cậu nằm xuống đi, tôi dạy cho.”

“Ách?” Giang Kha đem con gấu nhung đặt ở giữa, nằm xuống xong mặt trưng ra biểu tình “Tôi xem chú làm thế nào”.

Phó Nghị giảm ánh đèn, sau đó dựa vào con gấu lông nhung, tự mình đắp kín chăn giúp Giang Kha. Bộ dáng ngang ngạnh của hắn đặt cạnh con gấu nhỏ tương phản cực kỳ, Giang Kha mới liếc mắt nhìn liền không nhịn được cười ra tiếng.

“Cười cái gì?” Phó nghị đầu óc mơ hồ hỏi.

“Không có gì, tiếp tục đi.”

“Cậu nhắm mắt lại trước đã.”

“Ừm.”

“Tưởng tượng trước mắt là một cánh rừng, rất rất lớn, không có giới hạn,” Phó Nghị ngữ khí thêm nhu hòa, “Hướng vào trong rừng sâu thẳm, ánh sáng tối dần, có thể nghe thấy tiếng chim hót, con sóc đang nhảy, hươu nai đang chạy, trên bãi cỏ còn có hoa dại...”

“Chú đây là dùng yoga à.” Giang Kha nhắm hai mắt nhẹ giọng nói.

“Cậu vào trong rừng, đến một dòng suối nhỏ, sẽ nhìn thấy một gốc cây.”

“Gốc cây hình dạng thế nào?”

“Thoạt nhìn rất nhỏ, vừa đủ để chui vào,” Phó Nghị cũng nhắm mắt lại tưởng tượng nói, “Sau khi tiến vào cậu sẽ phát hiện nó kỳ thực không hề nhỏ, đi đứng cũng có thể nằm xuống cũng được nữa... Ở bên trong có thể nhìn thấy ngọn cây là một khoảng trời, nhưng không giống với bầu trời bên ngoài...”

Giang Kha không nói gì, mở mắt ra nhìn hẳn.

“Trong hốc cây có cảm giác thật an toàn, giống như, nói sao nhỉ, không giống như núp trong vỏ trứng vậy, đặc biệt an toàn...”

Giang Kha kinh ngạc nhìn đối phương dường như đã nhập cảnh, dựa vào con gấu lông nhung, không còn động tĩnh gì nữa.

Một lát sau y thấy mí mắt Phó Nghị khẽ động đập sắp mở, lập tức nhắm mắt lại. Sau đó nghe thấy nam nhân bên cạnh thở phào một cái, dùng tiếng thì thầm nói câu ngủ ngon, sau đó nằm xuống ngủ thiếp đi.

Một lát sau, tiếng hít thở vững vang của Phó Nghị truyền đến, Giang Kha mở mắt lạng lẽ đến gần, thấy đối phương đã say giấc thì khẽ bật cười.

“Ngủ ngon, lão tao hóa.”

23. Chương 23

Thời gian trôi qua thật nhanh, thông báo phê duyệt dự án xong Phó Nghị rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Chiều thứ năm tuần này, hắn vừa nhận được điện thoại gọi đến văn phòng từ Giang Kha.

“Đang làm gì thế?”

“Mới vừa cơm nước xong, cậu thì sao?” Đối phương vừa điện đến Phó Nghị liền biết đại khái lại muốn làm cái gì rồi.

Hiện tại hắn nhận thức rõ ràng cái gì gọi là quan hệ bạn tình, chính là gặp mặt tất cả đều là để làm tình, mỗi ánh mắt mỗi động tác đều có mùi “súng đạn”. Đạo gần đây mấy lần gặp Giang Kha đều là thiên lôi địa hỏa, có một lần còn bị trực tiếp đè lên bàn mà làm, xong việc thì quần lót đều đã dính ướt đến mức không thể nào mặc được nữa.

“Thứ sáu không đi làm, ra ngoài đi chơi với tôi.”

“Sao tự dưng lại muốn đi chơi?”

“Đến Thượng Hải mà còn chưa được chơi cho thỏa thích, đi công viên đi, cái công viên trước đây chú từng phụ trách ấy.”

Phó Nghị lấy làm kinh hãi, “Sao cậu biết tôi từng có dự án công viên trò chơi?”

“Hỏi thừa, điều tra những người chú từng hợp tác là ra chứ đâu,” Giang Kha nhú mày, “Phê duyệt vật liệu xong cũng chẳng có việc gì, đi xem xem.”

“Dù không có việc gì, nhưng... Cậu tìm bạn bè thì hơn, tôi đi công viên trò chơi thì có hơi quái quái.”

Hắn đột nhiên nhớ lại, công viên kia học đệ từng nhờ hắn bao hết, sau đó hắn mới biết là để tổ chức sinh nhật cho người yêu của y, hắn liền đau lòng mất mấy ngày không được ngủ ngon.

“Quái cái gì, không mặc âu phục thắt caravat ai mà biết chú là đại thúc đâu.” Giang Kha đáp, “Hơn nữa, bạn bè tôi ở Bắc Kinh hết rồi, còn tìm ai được?”

Phó Nghị sững sờ, suy tư chốc lát nói: “Được rồi, tôi đi với cậu.”

Giang Kha cách điện thoại hôn hắn một cái rõ to: “Lão tao hóa này thật ngoan, ngày mai gặp, tan tầm sớm chút nha.”

Phó Nghị cúp điện thoại, khước miệng nhàn nhạt cười khổ.

...

Công viên trò chơi này là dự án đầu tiên của Phó Nghị, lúc đó loại công viên tư nhân này không nhiều, hẳn cũng coi như là ăn một miếng cua đồng, kiếm lời đệ nhất dũng kim.

Sáng sớm hôm sau hắn bị đồng hồ báo thức gọi dậy. Thay bộ quần áo thể dục mấy tháng không đụng tới vào, mang nón che nắng và kính râm lái xe tới chỗ hẹn.

“Chúng ta mua vé VIP trọn gói đi,” Giang Kha vừa thấy mặt đã nói: “Tôi mới nhìn qua kia xem rồi, đội ngũ kia xếp hàng xong tới lượt chắc thành heo quay hết mất.”

“Được rồi, chúng ta cứ xếp hàng mua đã...”

“Phó tổng? Thật sự là ngài a!”

Chỉ thấy một gã mập âu phục giày da vui mừng đi tới chỗ bọn họ, trên ngực đeo thẻ, là giám đốc công viên trò chơi.

“Hạ quản lý, đã lâu không gặp.” Đụng tới người quen cũ Phó Nghị cũng rất bất ngờ, đối phương là đồng sự hợp tác đầu tiên nữa chứ.

“Phó tổng sao lại có thời gian rảnh ghé chỗ chúng tôi thế này? Nhìn trang phục rất trẻ trung nha.”

“Tôi đưa bạn tới chơi,” Phó Nghị ngượng ngùng nhìn Giang Kha bên cạnh: “Tôi thì ít khi đến công viên trò chơi lắm.”

“Bạn trai phải không?” Giám đốc mập lại gần thấp giọng cười nói: “Phó tổng có khác, quả nhiên tinh mắt hơn người! Không lên tiếng thì thôi, một khi đã làm là đủ kinh hải mà!”

“Anh hiểu lầm rồi...”

“Thật ngại quá,” Giám đốc mập cười hì hì, sau đó: “Như vậy đi, hôm nay vé vào cửa tôi mời! Đừng khách khí! Nào nào!” Nói rồi trực tiếp nhét hai tấm vé cho Phó Nghị, cười ha hả vỗ người sau lưng, ý vị thâm trường mà cáo từ.

Phó Nghị dở khóc dở cười cầm đĩa bánh từ trên trời rơi xuống.

“Đi thôi lão tao hóa, có người mời khách còn ngốc ở đây làm gì.” Giang Kha nắm chặt tay Phó Nghị, bắt đầu hướng thụ hành trình dạo công viên trò chơi.

Phó Nghị sững sờ nhìn động tác của đối phương, tuy rằng bọn họ có nhiều khi cũng tiếp xúc thân mật, nhưng công khai giữa chốn đông người thì lại là chuyện khác.

Đột nhiên bại lộ khiến hắn có chút bất an, hai má nóng lên, thân thể cứng ngắc đi đường cũng có chút miễn cưỡng. Nếu không phải đang mang kính râm, hắn cảm thấy mặt mình nhất định là đang đại ra, trông rất chi là ngu đi.

“Giang, Giang Kha.”

“Đi tàu siêu tốc trước, không say xe chứ?”

“Tôi không, nhưng...” Phó Nghị nhìn cánh tay mình, “Chúng ta như vậy, có phải rất kỳ quái không?”

“Kỳ cái gì mà kỳ”, Giang Kha bắt mẫn nhéo tay hắn, Phó Nghị lập tức ngao ngao gào lên đau đớn, “Đi mau.”

Giang Kha chuyên chơi các loại trò chơi mạo hiểm, vượt núi băng đèo vài vòng xong mà mặt vẫn bình tĩnh ngồi tại chỗ chuẩn bị hướng thụ cuồng phong, lo lắng duy nhất có lẽ chính là kiểu tóc của mình.

“Chú không biết sợ đi?” Giang Kha liếc Phó Nghị ngồi cạnh.

“... Sao có khả năng.”

“Trong hình kìa.” Giang Kha chỉ chỉ máy thu hình trên xe.

“...”

Phó Nghị tự nhận là thân thể khỏe như trâu, không đến nỗi phun ra, nhưng khi thấy xe đổi đường thì gào thét ngay, đầu cơ hồ muốn đập vào đường ray bên cạnh, vẫn không nhin nỗi sợ đến trắng mặt nhắm chặt nhắm lại.

“Lão tao hóa _____ có sướng không a_____” Giang Kha đón gió ghé vào tai hắn nói.

Cuối cùng đến khúc ngoặt 180 độ, trong nháy mắt đầu dường như muốn bay ra khỏi thân thể vắng xuống mặt đất vỡ nát, Phó Nghị rốt cục bạo phát rống to: “Không_____ không muốn_____”

Thanh âm hắn bị nhấn chìm trong tiếng gió rít gào, còn có tiếng cười biến thái của Giang Kha bên cạnh nữa chứ.

Tới khi dừng lại hắn cảm giác thế giới rốt cục đã an bình, bàn tay mất đi tri giác cố tháo đai an toàn.

Quay đầu lại chỉ thấy Giang Kha với bộ tóc đẹp bị thổi cho thành giống sư tử đang cười hắn.

“Chơi vui a.”

“Cậu... Cậu không thấy sợ sao? Tôi đang nói, lúc xoay ấy.” Phó Nghị nỗ lực giữ bình tĩnh, nhưng vẻ mặt đã bán đứng hắn.

“Chú không thấy vui sao?” Giang Kha sửa lại tóc mình một chút, sau đó nói: “Đến, xem ảnh này.”

Phó Nghị ma xui quỷ khiến nắm tay y, chờ Giang Kha kéo mình từ chỗ ngồi lên mới phát giác ra có gì không đúng lắm, nhìn khắp bốn phía chỉ thấy một đồng người đang dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hắn.

Đang lúc hắn đang tự nhào bổ, ánh mắt này đó phảng phất như đang nói “Mau nhìn thẳng ngốc kia kìa, bị dọa đến nỗi không tự đứng dậy được phải có người dìu ư”.

Hắn nhanh chóng tránh khỏi tay Giang Kha, người kia chẳng hiểu gì quay lại nhìn chằm chằm: “Làm gì đó.”

“Lòng bàn tay chảy mồ hôi.” Phó Nghị kiểm soát.

Giang Kha nhìn quét một lượt từ trên xuống dưới, cười nói: “Sợ đến mức mồ hôi toát hết rồi sao?”

“Àn, tôi rất dễ ra mồ hôi.” Phó Nghị cũng thông minh cười với hắn.

“Ồ, đã biết.” Giang Kha ý vị thâm trường nheo mắt.

Hai người đi tới khu triển lãm ảnh, Giang Kha chạy lên trước vừa nhìn xong liền ôm bụng lui ra ngoài, cười đến mức vai run run mặt co giật. Phó Nghị mang theo dự cảm chẳng lành hướng phía trước xem xem, nhất thời mặt nóng muốn bốc khói. Hắn đem cái người đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, cười đến không ngậm miệng lại được kia nhắc lên, nửa kéo nửa tha rời khỏi hiện trường.

“Chạy cái gì a ha ha ha...”

Giang Kha bám lấy vai hắn cười đến thở không ra hơi, Phó Nghị chưa từng thấy đối phương lộ ra biểu tình

khoa trương như vậy bao giờ, ngũ quan đẹp mặt do cười phóng dăng quá đà vụn vẹo thành một đoàn, nước mắt chảy ra dào dạt.

“Đừng cười, khục... Giang Kha!” Hắc tăng hắng một cái, bình tĩnh hô lên, biểu tình uy nghiêm như tổng tài bá đạo.

Giang Kha lập tức ngưng cười, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắc, vài giây sau liền phun ra bật cười tiếp.

“Lão tao hóa, chú càng nghiêm túc, tôi càng buồn cười ha ha ha...”

Phó Nghị dở khóc dở cười nhìn y vỗ ngực cười đến không miệng lại được, chẳng biết tiếng cười kia có ma tính gì không, một lát sau hắc cư nhiên cũng cười hai tiếng, khóe miệng có xu hướng không khép lại được nữa rồi.

“Lão tao hóa, sao chú cũng cười?” Giang Kha ngẩng đầu lại gần sờ khóe miệng hắc.

Phó Nghị cảm thấy ngón tay sờ môi mình có chút ngứa, lắc đầu nắm lấy cổ tay y.

“Đừng cười nữa, chúng ta chơi cái khác đi... Uy, bảo chú đừng cười nữa mà, lão tao hóa!”

Phó Nghị mím môi đáp ứng gật đầu, mà vẫn không cách nào dừng khóe miệng nhếch lên được.

Giang Kha trừng mắt nhìn hắc, đột nhiên lại gần trực tiếp dùng miệng ngăn chặn hắc cười. Phó Nghị lập tức đứng thẳng tắp nhìn đối phương là lưỡi như mèo liếm môi mình, chỗ nào đi qua đều nổi lên một dòng điện tê dại.

“Giang...”

Đối phương hơi mở lớn con mắt, đầu lưỡi luồn vào liếm lộng phủ đầy tình dục, nhượng con môi trong ngoài đều lay dính khí tức chính mình.

Ánh mắt kia cong cong lên, có thể thấy lồng ngực Phó Nghị chấn động lợi hại, như thể một giây sau sẽ nứt ra mất.

“Không cười chứ?” Giang Kha buông hắc ra như cười như không hỏi.

“Không, không cười nữa.”

“Vậy đi thôi.”

Phó Nghị theo sau, ho khan vài cái lấy lại lý trí. Hấn thừa dịp mọi người không ai chú ý đến mình, đưa tay lên ngực, đại khái đủ quyết tâm rồi thở hắt ra.

“Lão tao hóa, mau tới đây a.” Đang đi phía trước Giang Kha đột nhiên quay đầu lại cười vầy vầy tay gọi hấn, môi hồng răng trắng dưới ánh mặt trời càng đẹp mắt làm sao.

Phó Nghị lại sững sốt một lát, chạy tới lập tức bị người kia bắt được cánh tay, chỉ vào đoàn người dày đặc cách đó không xa: “Chú xem, thứ chú thích nhất kia.”

Chỉ thấy trên sân khấu có vài con rối, còn có mấy con thỏ giống, vị trí trên cùng là một con gấu đồ chơi, lông tơ với con mắt kia vừa nhìn đã biết được làm từ vật liệu tốt nhất.

Phó Nghị nhớ tới trên giường nhà mình có một con gấu nhung, đột nhiên cảm thấy con gấu kia với con gấu nhà mình chắc cùng xuất thân nhỉ?

“Đó là hoạt động du ngoạn của công viên sao?” Hấn nhìn thấy bên cạnh còn có bảng bóng bay với phi tiêu các loại đạo cụ thi đấu nữa.

“Con gấu kia tốt ngang ngửa con nhà chú ấy ha?”

“Hấn rồi, phần thưởng vô địch mà.” Phó Nghị thấy Giang Kha tỏ vẻ đánh giá này nọ thì tiện nói luôn: “Đừng nhìn nó chỉ là đồ chơi, trên thị trường bán ra ít nhất hơn ngàn con rồi đó.”

“Ách, chú muốn có không.”

“Tôi lại đi thích gấu bông thì có hơi kỳ quái nhỉ?” Phó Nghị buồn phiền nói.

“Có gì mà kỳ, một đồng người xếp hàng đó thôi.”

“Đều là trẻ con, còn có con gái nữa,” Phó Nghị lúng túng nói, “Hơn nữa tôi vẫn còn yêu con gấu ở nhà lắm.”

“Còn không chịu tôi đem nó ném luôn đó.”

“Nhưng...”

“Rốt cuộc chú đang sợ cái gì a?”

“Cậu cũng đâu phải... không biết.” Phó Nghị liếc nhìn bốn phía xác định không ai nghe rõ bọn họ nói gì mới thổ lộ.

“Một con gấu lông nhung thôi, bên kia cũng có mấy nam nhân đang xếp hàng kia.”

Phó Nghị liếc mắt nhìn: “Đó là cho con cái họ chứ.”

“Tôi nói cmn chứ chú có thể đừng kinh sợ thế nữa được không? Khí phách tổng tài bình thường đâu hết rồi?” Giang Kha vỗ sau gáy hắn một cái.

Phó Nghị sớm đã bị huấn luyện cho phản ứng cực kỳ nhanh nhạy, ngay lập tức ngăn trở hóa giải đau đớn.

Mấy người qua đường khúc khích nhìn họ, cứ như một đôi tình nhân chíp bông đang chí chöhe.

“Giang Kha, cho tôi suy nghĩ tí đã, tôi có hơi loạn rồi.” Phó Nghị dưới tình thế cấp bách nói.

Thật sự là loạn hết lên rồi, mới bị đối phương quây đến ngứa ngáy cả khoang miệng, hiện tại lại đối mặt với lựa chọn khó khăn thế này, đúng là cần thời gian cân nhắc.

“Được, suy tính gì thì tính đi, tôi đi mua đồ uống đã.”

Phó Nghị thở phào nhẹ nhõm, hắn dựa vào cây ngồi xổm xuống, nhìn cái sân khấu không xa có con gấu lông nhung, nó nhìn hắn bằng cặp mắt to tròn vô cùng tội nghiệp như nói rằng: “Mang tôi về nhà đi.”

“Sẽ có người may mắn hơn đưa mày về nhà.” Phó Nghị lẩm bẩm một câu, sau đó đau lòng đến không thể thở nổi.

Chỉ chốc lát sau Giang Kha đã cầm hai bình nước trái cây trở lại, trong đó một cái là nước dâu tây hắn thích nhất.

“Cảm ơn.” Phó Nghị lập tức đứng lên muốn nhận lấy, nhưng chưa kịp đụng tới thì đối phương đã rút tay lại, tỏ vẻ đang chờ câu trả lời từ hắn.

“Sao vậy, còn chưa nghĩ thông?”

Tay Phó Nghị đông cứng trên không trung, tỏ vẻ đáng thương, “Giang Kha... Tôi thấy hay là thôi đi, phần thưởng cũng không hấp dẫn lắm.”

“Thật muốn đổi biệt hiệu cho chú, lão túng hóa.” Giang Kha một hơi tu sạch nước chanh, sau đó cầm nước dâu tây tiếp tục uống.

Phó Nghị trơ mắt nhìn y thủ tiêu toàn bộ nước trái cây, tiêu sái quăng vỏ chai vào thùng rác, sau đó dùng

về mặt thờ ơ nhìn mình.

“Đi thôi, tôi muốn đi chơi nhảy lâu.”

“Cậu vừa mới uống hết lại đi chơi cái kia, chắc không phun chứ?”

“Vây phun đầy người chứ là được.” Giang Kha lườm hắn một cái, sau đó quay người đi về phía trước.

Phó Nghị không hiểu sao lại thấy có chút khó chịu, hắn không biết tự dưng đối phương lại giận dữ cái gì, giờ người phải xoắn xuýt khó chịu hắn là hắn mới phải chứ.

Quãng thời gian ở chung này, hắn tự cho là đã có thể thăm dò tính khí âm tình bất định của Giang Kha rồi. Đối phương tâm tình không tốt sẽ như Tu La, không nói một lời mà động thủ ngay, nhưng nếu bỏ qua vấn đề nguyên tắc, ví dụ như ngã nghịch trên giường đi, Giang Kha vẫn rất dễ gần, lúc vui vẻ còn như một đứa trẻ đáng yêu, hay kể chuyện cười, nhào lên người hắn mà sờ tới sờ lui.

Nhưng lúc này sao cứ như hắn đụng phải vảy ngược của y không bằng? Phó Nghị thấy thật mờ mịt.

Hắn đuổi kịp bước chân Giang Kha, lên máy trước, ngẩng đầu nhìn độ cao khiến người ta phải sợ hãi.

“Giang Kha... Cậu thực sự muốn chơi cái này à?”

“Nhiều lời.” đối phương nghiêng đầu liếc hắn một cái, “Biết ngay lão túng hóa không dám chơi mà, tôi chơi một mình.”

Lẽ nào đối phương vì hắn nhu nhược nên tức giận sao? Phó Nghị rất cục hiểu ra. Hắn đón lấy cái bao đối phương ném cho, nhất thời tâm lý như có hòn đá tảng chặn ngang.

“Này tiểu tử kia, ở đâu ra vậy, đến lượt tôi chứ.” Một nam du khách to béo đột nhiên đi lên kéo tay áo Giang Kha xuống.

Người kia sắc mặt không đổi quay lại, đôi mắt lạnh lùng nhìn đối phương.

Người bán vé nhanh chóng giải thích đây là phiếu VIP.

“Hàng xếp còn dài thế kia mà VIP cái gì, tất cả mọi người sắp say nắng đến nơi, lão tử cmn đã đứng đợi 1 giờ rồi đấy!”

“Thật ngại quá, tiên sinh, đây là quy định của công viên...”

“Quy định sống chết gì cũng mặc xác, các người có biến không thì bảo?” Trên mặt đầy mồ hôi, đồ bưng bưng thiếu kiên nhẫn: “Tiểu bạch kiểm kia, chờ 10” thì chết ngay được à?”

“Có bản lĩnh thì cứ mua vé VIP đi, muốn tiết kiệm tiền thì đừng có đòi hỏi.” Giang Kha châm chọc trả lời một câu.

“CMN mày...”

“Cậu yên lặng chút đi!” Phó Nghị xông lên an ổn cái tên gia hỏa đang cáu giận, “Cậu đang làm lãng phí thời gian của mọi người đấy, còn nữa, lúc nói chuyện nên lễ phép một chút.”

Phó Nghị đột nhiên xuất hiện như thế dọa người nhảy dựng, hiển nhiên ý tưởng Giang Kha chỉ đi một người, bây giờ đột nhiên xuất hiện đồng bọn cao to liền lập tức lúng túng, thấp giọng lầm bầm vài câu rồi lui xuống, biểu tình cực thối nhìn bọn họ chằm chằm.

“Thật ngại quá, các anh mau bắt đầu đi.” Phó Nghị nói với nhân viên công tác.

24. Chương 24

Giang Kha từ trên không trung rơi xuống thẳng tắp, xuống mấy lần rất nhanh đã trở lại, nhận lấy bao trong tay Phó Nghị, khoe miệng cười rõ tươi.

“Không ngờ nha lão tao hóa, nhìn thế mà lại dọa đám ngu ngốc kia chạy hết a.”

“Tôi cũng đâu thể đứng nhìn cậu đánh lộn với người ta.”

“Tôi đâu dễ động thủ vậy.”

“Lần trước chẳng đánh người ta vào cục cảnh sát rồi đó thôi?”

“Ai kêu tên ngu ngốc mắng tiểu gia là nương nương khang.” Giang Kha bĩu môi, “Đáng đời.”

“Chứ không phải tại cậu...” Phó Nghị theo bản năng mở miệng, nhưng ngay lúc đó ngừng lại, hắn cũng không muốn kích động Giang Kha làm gì.

“Tôi làm sao, nói.” Đối phương nắm cầm cương bách hấn nhìn thẳng chính mình.

“Cậu rất đẹp, thật sự đẹp.” Phó Nghị lựa chọn chân thành khích lệ, “Nhiều người đẹp theo kiểu trung tính, cho nên hiểu lầm cũng là khó tránh khỏi.”

Giang Kha theo dõi biểu tình vội vã luống cuống của hắn vài giây, sau đó buông tay đáp, “Khi còn bé chị tôi thích cho tôi mặc quần áo của mình, còn đi ra ngoài lắc lư, báo hại một đồng người còn tưởng tôi là nữ thật.”

“Này, thật ư?”

“Đại khái lúc đó khoảng ba, bốn tuổi, sau đó tôi lấy rượu đổ đổ đầy tủ quần áo chị ấy, chị khóc hết một tối, từ đó không dám yêu cầu tôi làm trò nữa.”

“... Đây rõ ràng là cậu làm ra trò đó chứ.”

Giang Kha nhú mày, “Đi thôi, chúng ta đi chơi tiếp.”

“Chờ một chút, tôi muốn...” Phó Nghị mặt hơi hồng hồng, “Tôi đang nghĩ, hay là chúng ta đi báo danh tham gia du ngoạn công viên đi.”

“Nha, thông suốt rồi?”

Ánh mắt vì kinh ngạc mà sáng ngời, thành ra Phó Nghị có chút ngượng ngùng, “Tôi cảm thấy lời cậu nói cũng có lý, chỉ là món đồ chơi thôi mà, nếu cái này cũng không có dũng khí nói ra, thật sự quá vô dụng rồi...”

“Thế mới phải,” Giang Kha hài lòng khoác vai hắn, “Khí phách bây giờ khác hẳn với cái vẻ ngu ngốc kia nha, lão tao hóa.”

Phó Nghị suýt chút sắc nước miếng, rõ ràng là đang cổ vũ lòng người, còn thêm ba chữ sau làm gì hả?

Hai người hỏa tốc trở lại hiện trường ghi danh, tiểu muội giữ gìn trật tự cười híp mắt nhìn hai người bọn họ nói: “Hôm nay trai đẹp tới dự thì nhiều ghê nha.”

“Ngoài chúng tôi còn có ai à?” Giang Kha được khen mãi riết quen.

“Mới rồi tôi vừa gặp một cặp sinh đôi, nhưng mà không đẹp bằng anh.” Tiểu muội miệng cũng ngọt lắm, vừa nghe Giang Kha hỏi là phản ứng được liền.

Giang Kha cười với nàng, tiểu muội hai má lập tức đỏ bừng bừng. Sau đó y chỉ Phó Nghị: “Vậy anh ta có đẹp không?”

Phó Nghị không ngờ được Giang Kha lại đi hỏi cái này, nhất thời thấy ngại ngùng. Tuy rằng rất nhiều người từng nói hắn càng lớn càng tuấn lãng, nhưng mà cái kiểu “Ta đẹp trai không” hắn làm không được.

“Hai người đều siêu cấp đẹp trai, chỉ là loại hình không giống nhau thôi.” Tiểu muội khanh khách cười rộ lên: “Hai người tới vì con gấu kia sao?”

“Anh ta thích.” Giang Kha chỉ chỉ Phó Nghị.

“Các anh tính cách còn chút trẻ con nha.”

“Cảm ơn cô.” Phó Nghị lo lắng đến kinh hoàng, thấy đối phương không lộ ra biểu tình khác thường gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Quy tắc tranh tài rất đơn giản, từng cá nhân tham gia, từ phi tiêu, thương tiếp sức, nhảy chuột túi, phần phạt các vòng chờ các hạng mục điền kinh xong xếp hạng để quyết định phần thưởng sẽ thuộc về ai. Phó Nghị liếc mắt nhìn những người dự thi, đại đa số đều là bạn trai giúp bạn gái, ba ba giúp hải tử lấy phần thưởng, hai nam nhân như bọn họ căn bản không hề có, ngoại trừ cặp song sinh mà tiểu muội nói hồi nãy kia.

“Lão tao hóa, đã nói rồi, hai ta ôm hai giải nhất nha.” Giang Kha giơ tay lên, “GIVE ME FIVE.”

“Được, vì phần thưởng hạng nhất.” Phó Nghị giơ tay lên tấn công cùng y,

“Chú nói chúng ta có nên đặt tên đội không?” Giang Kha nhìn người xếp hàng phía trước chợt nảy ra ý này.

“Cậu nói tên ghép ấy hả?”

“Đúng vậy.”

“Kiểu như... Nghị Kha...” Phó Nghị đang cố gắng phát huy trí tưởng tượng căn cỗi của mình.

“Vì sao tên chú lại đứng trước?”

“Vậy thì đổi lại, Kha Nghị (đồng âm với ”khả thi“) đi, không có gì là không thể, dũng cảm tiến tới.” Phó Nghị vắt óc hết cỡ rồi á.

“Thôi khỏi.” Giang Kha ghét bỏ.

Phó Nghị lập tức la lên: “Tôi muốn cổ vũ, không thì đổi tên khác đi?”

“Không cần, chú tính phá đạo sao?” Giang Kha đẩy hần một cái, “Tôi lượt chúng ta rồi kìa, chú trước.”

Là người xã giao giỏi quan hệ rộng khắp thương giới, kiêm suất khí tổng tài, Phó Nghị phóng phi tiêu cũng không tồi, hướng hồ chỉ cần đúng, không tính điểm, dễ hơn nhiều a.

Hần cầm phi tiêu lên, động tác nhẹ nhàng không tốn nhiều sức phóng đi, phối hợp với biểu tình nghiêm túc thậm chí có chút lạnh lùng, “thịch thịch thịch” ba lần, hai cái vòng 9 một cái vòng 10.

Xung quanh trầm trồ bội phục, còn có người giơ tay like.

Phó Nghị quay lại chỉ thấy Giang Kha đang khoanh tay đứng dựa vào cạnh bàn, huýt sáo vang dội một cái, sau đó vỗ tay.

Hần lập tức đỏ mặt rời khỏi vị trí, nhưng vẫn tò mò quay lại xem đối phương xoay sở làm sao.

Chỉ thấy Giang Kha cầm ba cây phi tiêu lên, cứ như là phóng bừa về phía bia ngắm vậy. Phó Nghị còn tưởng y định lấy đà giả ném mấy lần, ai dè cứ thế phóng đi, trúng cái vòng 9.

“Xem ra không thể tiện tay ném đại được.” Giang Kha lắc lắc đầu, sau đó lại cầm thêm một cái, lần này có lấy đà rồi mới ném, trúng ngay giữa hồng tâm, còn lần cuối cùng, cũng trúng hồng tâm giống vậy.

Phó Nghị nhìn đối phương dương dương đắc ý giữa tiếng vỗ tay, mãi tới khi y đi tới chỗ mình mới chớp mắt vài cái.

“Ôm đồm giải nhất giải nhì, giải nhất là của tôi, giải nhì tùy chú.”

Ấu trĩ. Phó Nghị cười lắc đầu một cái, sau đó cùng đi lên.

Vài hạng mục tiếp theo đó đều gạt hái thành tích hoàn mỹ, thoát nhìn giải nhất nhì về tay tới nơi rồi, nhưng xem lại bảng xếp hạng thì phát hiện, bọn họ có đối thủ ngang cơ rồi.

“Số 17 và 18 là ai?” Giang Kha cau mày nhìn danh sách, khó chịu ra mặt.

“Hình như là cặp song sinh kia.” Phó Nghị đột nhiên nhớ ra.

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo tới liền, hai anh em sinh đôi kia một trước một sau đi tới chỗ bọn họ, người đi trước cười chào hỏi. “Huynh đệ, thương lượng chút được không?”

“Thương lượng gì?” Giang Kha đánh giá hai nam nhân cơ hồ giống nhau y đúc.

“Hôm nay là ngày sinh nhật hai chúng tôi, xin hỏi có thể hay không...”

“Không cho.” Còn chưa nói hết câu Giang Kha đã cự tuyệt xong rồi.

“Sao vậy? Chúng tôi có chứng minh thư này anh có muốn kiểm tra thử không?”

“Có là sinh nhật thật cũng không nhường.” Giang Kha vừa cứng rắn từ chối vừa ý vị thâm trường nhìn Phó Nghị: “Có người còn muốn có hơn hai người nhiều lắm.”

Người còn lại trong hai anh em sinh đôi kéo tay người kia, thấy Giang Kha kiên quyết thế không thể làm gì khác hơn là nhún vai một cái: “Vậy thì đành thi đấu phân thắng bại thôi.”

“Được a.” Giang Kha cười khê.

Phó Nghị nhìn anh em sinh đôi kia đi xa, lại nhìn Giang Kha bên này như trong tình thế bất buộc, nhất thời thấy cảm động: “Cảm ơn cậu.”

“Không cần cảm ơn.” Giang Kha liếc hẩn một cái, “Buổi tối rửa sạch móng nằm sẵn trên giường hầu hạ tiểu gia là được.”

“ ... ”

Cuối cùng là trò nhảy chuột túi, Phó Nghị phát huy nhiệt tình của những năm tham gia hội thao thời còn đi học, nửa phút nhảy xong 50m, khi kết thúc cũng là lúc chân mát sạch cảm giác.

Nhưng hẩn vẫn chưa vượt được một trong hai anh em sinh đôi kia.

Phó Nghị thở dài, đập bao tay, xiêu xiêu vẹo vẹo suýt chút đứng không vững, cũng may có Giang Kha đằng sau đỡ eo hẩn.

“Giang Kha, chắc giải nhì tôi cũng không được quá.” Hẩn thất vọng nói.

“Ngu ngốc, ai bảo mỗi lần nhảy cú thấp thế làm chi?”

“Không phải tư thế tiêu chuẩn đó sao?”

“Bao người có ai nhảy tiêu chuẩn ngu ngốc đó không?”

“Tôi không để ý...”

“Dốt nát Dốt nát Dốt nát chú ngu ngốc nó vừa thôi.” Giang Kha cầm bóng bay vỗ mấy cái lên đầu hấn, “Nhìn tiểu gia đây này.”

Giang Kha cầm bao tải trở lại, tùy tiện đá đá cẳng chân tiến vào. Người còn lại trong hai anh em sinh đôi vừa lúc bên cạnh thấy có Giang Kha cũng cảnh giác hơn, cúi người chuẩn bị lấy đà nhảy.

Tiếng còi vừa vang lên hai nam nhân liền ra sức nhảy về phía trước như thỏ điên, lập tức bỏ xa đám người đằng sau cả đoạn dài.

Giang Kha cắn răng, mắt liếc đối thủ cạnh tranh bên cạnh, trong mắt rực lửa, tóc lay động theo động tác nhảy lên. Một nhân viên công tác cầm camera chạy lại chỗ Phó Nghị đứng, liên tục ghi hình hai soái nam đang dốc sức về đích.

Không biết có phải do ống kính tạo áp lực, hay do Phó Nghị cổ vũ thực sự có hiệu quả, ngay lúc còn mười mấy mét đột nhiên Giang Kha phát lực, bỏ qua người kia vọt cái đến đích.

“Giang Kha! Tuyệt quá...” Phó Nghị cơ hồ là nhảy cẫng lên chạy tới.

Giang Kha thở hổn hển, ném bao tải qua một bên, trên trán lấm tấm mồ hôi. “Về nhất đúng không? Có kết quả chưa?”

“Chắc vậy, cậu lau bớt mồ hôi đi đã.” Phó Nghị lấy khăn giấy đưa y.

“Lau giúp tiểu gia đi.” Giang Kha nhấc eo, lồng ngực đập chùng ra lệnh.

Phó Nghị lập tức ngoan ngoãn nghe lời, nhẹ nhàng chà xát mấy lần, đến khi khô ráo hết mới ngưng.

Ngay cả chính hấn cũng không nhận ra một loạt động tác này có bao nhiêu ám muội.

Kết quả thi đấu đã có, Giang Kha quả nhiên là đệ nhất. Y hưng phấn cầm bóng bay vỗ lưng Phó Nghị nhiều lần, sau đó hớn hỏ lên nhận thưởng.

Rõ ràng là tiểu thiếu gia muốn gì được nấy, thế mà vẫn có thể vui mừng như thế khi được lĩnh thưởng cơ à, Phó Nghị nhìn Giang Kha cầm con gấu trên đài lúc ẩn lúc hiện, còn cổ hướng hai anh em kia thị uy, trong lòng mềm mại hấn.

Đúng lúc này đối phương đột nhiên nhìn về phía hấn, còn hôn gió nữa chứ, Phó Nghị sững sờ, phát hiện người xung quanh đều đang nhìn mình cười tùm tùm, không khỏi ngượng ngùng cúi đầu, khóe miệng câu

lên chút chút.

“Lão tao hóa!” Chụp bức ảnh mang tính chất minh họa kia xong, Giang Kha liền ôm con gấu bự chạy tới, dùng lông mềm của nó cọ cọ mặt hắn: “Cầm lấy này.”

Phó Nghị nhận lấy, xúc cảm mềm mại làm hắn cơ hồ muốn mở tiệc chúc mừng, nhưng không dám tỏ ra quá kích động. Hắn ôm con gấu lớn, dịu dàng nhìn vật đáng yêu trong lòng, hồi lâu mới nói: “Cảm ơn... Giang Kha, cảm ơn cậu.”

“Phần thưởng chú đâu?”

“Tôi được con voi nhỏ này.” Phó Nghị lấy ra một con màu xanh lam lông nhung mềm mềm.

“Hả? Cái này đúng rồi, tiểu gia thích.” Giang Kha tóm lấy mũi voi giật qua.

“Vậy cho cậu đó.” Phó Nghị hài lòng ôm con gấu, sau đó nhìn cái mũi voi nhỏ bị Giang Kha chà đạp, nói: “Giang Kha, đêm nay tới nhà tôi ăn đi, tôi sẽ nấu món ngon cho cậu.”

Đối phương nghe xong nhú mày nhìn qua: “Sao thế, lão tao hóa tính hồi lộ?”

“Bởi vì cậu giúp tôi thắng cái này mà.” Phó Nghị cầm gấu lớn quơ quơ, có hơi ngượng ngùng: “Hơn nữa gần đây tôi có nghiên cứu vài món mới.”

“Muốn lấy tiểu gia ra làm chuột bạch à?”

“Không muốn thử món mới thì thôi, tôi sẽ làm mấy món sở trường, cậu yên tâm, tôi sẽ điều chỉnh nhiệt lượng vừa đủ, sẽ không để cậu phải gánh chịu hậu quả gì đâu.”

“Người khác đền đáp gì cũng ra tiệm khao ăn, sao chú lại muốn tự mình xuống bếp?”

“Không phải cậu mới vừa nói, muốn trên giường... sao?” Phó Nghị nói xong mặt muốn bốc cháy, ôm gấu nhưng giấu mặt mình thật sâu.

Giang Kha nhìn biểu cảm vi diệu của hắn, cố nhịn cười, ghé sát bên khuôn mặt xấu hổ sắp nổ tung của Phó Nghị: “Hóa ra đã không chờ được nữa a, lão tao hóa.”

“Kia, kia không phải do cậu nói sao.”

“Phải a, là tôi nói.” Giang Kha cười đến mặt mày sáng rỡ, cầm tay gấu cào cào mặt hắn, “Đi thôi, về nhà

chú nào.”

25. Chương 25: (h, Ăn Uống No Đủ Xong Hành Sự)

Phó Nghị nhắc theo một túi nguyên liệu lớn tới nhà bếp, lặng lẽ liếc nhìn Giang Kha đang nằm co trên salon xem tivi, cảm giác bộ phận bên ngực trái nhảy lên có chút bất thường. Hắn đè lại lồng ngực của mình hòng giảm bớt, lại không cẩn thận đụng phải đầu vú mới bị bóp phát sưng mấy hôm trước, lập tức đau đốn kêu lên một tiếng.

“Đáng chết...”

“Lão tao hóa, nói cái gì đó?” Người bên ngoài tai thính như mèo hỏi.

“Khụ, không có gì hết.”

Phó Nghị nhanh chóng động thủ xuống bếp, lấy thịt mua về thái gọn, thuần thực ướp gia vị, hai tay không nhàn rồi phút nào, đầu óc cũng đang nhanh chóng tính toán xong lương calo.

Gần một tiến sau, hắn bưng ba món một canh đầy đủ sắc hương vị, rực rỡ muôn màu lên bàn đặt trước mắt Giang Kha.

“Đây là món gì?”

“Trứng cuộn nấm, vàng óng ánh, trước đây ngày tết thường ăn, ngụ ý tài nguyên cuộn cuộn.”

“Cái này?”

“Thiêu bụng đương, là bụng cá đó, ăn ngon cực kỳ.”

Giang Kha gấp thử một miếng, “Ướp xì dầu? Ăn ngon thật.” Sau đó ăn tiếp miếng nữa, ung dung thông thả nhai, có vẻ rất tự tại.

Phó Nghị thấy y thỏa mãn thì thở phào nhẹ nhõm, quay đầu vào nhà bếp lấy hai chén cơm, tiện thể lấy luôn một chai rượu đỏ trong tủ lạnh.

“Nhà chú không có champagne à?”

“Chỉ có cái này, uống cũng hợp mà.”

“Ừ.” Giang Kha lắc ly nhỏ có chân, “Vì chiến thắng của đội ”không gì là không thể” (Kha Nghị), cạn ly.

“Cạn ly.” Phó Nghị cười, chạm ly với y, ưu nhã thưởng thức rượu vang.

Phòng ăn ngập tràn mùi thơm, ba món một cánh bị hai nam nhân hơn mét tám quét sạch sành sanh, sau khi ăn xong cũng không vội dọn dẹp, ly này đến ly khác ra sức uống rượu đỏ.

“Giang Kha, không phải cậu phải giữ dáng sao, ăn còn nhiều hơn tôi vậy...” Phó Nghị hơi say dựa vào ghế, nhìn nam người mẫu trước mắt đang ăn nốt miếng cá còn lại trên đĩa.

“Một bữa thôi ý mà, không thì phí phạm đồ ăn quá.” Giang Kha xem ra còn tỉnh táo hơn hẳn nhiều, tay cầm ly không lay động mấy may.

Phó nghị nghe thế cười rộ lên: “Xem ra tôi nấu cũng ngon đó chứ.”

“Phải a, ăn ngon lắm.” Giang Kha neho mắt nhìn hẳn mềm nhũn ngồi phịch trên ghế, thấy cũng ăn được, vì thế đứng dậy đi tới cạnh Phó Nghị, một tay chống lên ghế dựa, cúi người thấp giọng nói: “Nhưng đều không có mỹ vị của lão tao hóa này.”

Hắn thấy tai Phó Nghị dùng tốc độ mắt thường thấy được hồng lên, tay cầm rượu lắc qua lắc lại lợi hại hơn, chất lỏng trong ly sắp tràn ra ngoài rồi, vì vậy tốt bụng cầm tay hắn đặt ly rượu nhỏ xuống cẩn thận, sau đó dùng sức nâng nam nhân vốn không nhẹ đặt xuống đất. Phó Nghị tức khắc phức sát đất quỳ sắp xuống, oan ức mà kinh hoàng phát ra một tiếng thở gấp.

Giang Kha xoay người tóm chặt sau cổ rồi cười trên người hắn, một tay dùng sức kéo nam nhân lại, hôn lên cái miệng đang hé mở kia. Miệng Phó Nghị với kiểu mấy thiếu niên miệng anh đào nhỏ nhắn thì khác nhau một trời một vực, thâm hậu mà co dãn, như thể mặc cho Giang Kha có liếm mút gặm cắn cũng không hỏng được, trong cổ họng nồng đậm hơi thở nam tính lại thần phục thậm chí có chút phát tao, theo mồ hôi tình dục chảy ra càng thêm dụ người.

“Ân... Giang, Giang Kha...”

“Tôi ở đây, lão tao hóa.” Giang Kha thả đôi môi bị ngậm đến phát sưng ra, trên môi mơ hồ có tơ máu, như trái cây chín mọng chảy ra mật ngọt, trên gương mặt mê ly trong men say đặc biệt vui mắt. Giang Kha từ phía sau kéo vạt áo Phó Nghị, chỉ thấy đầu vú dựng thẳng còn chưa hết sưng, xung quanh đều là dấu vết lưu lại từ lần trước, quyết định tốt bụng mà buông tha, vì vậy vừa hôn vừa lưu luyến trên vùng bụng bằng phẳng.

Phó Nghị nửa quỳ nửa nằm bị sờ có cảm giác, bàn tay Giang Kha đang âu yếm bụng dưới hắn, thỉnh thoảng xẹt qua vùng tam giác, trên chọc hắn khó chịu, không nhịn được động khổ đưa bộ vị mẫn cảm vào

tay đối phương.

“Không đợi được nữa sao?” Giang Kha nhìn động tác nhỏ của hắn, cười khẽ.

“Ừm... Ân...” Phó Nghị cũng trầm thấp đáp lại, nhẹ nhàng lay động cái mông cọt cọt khổ bộ Giang Kha. Lên giường với Giang Kha, lâu dần cũng rũ bỏ lớp nguy trang trước mặt đối phương, xấu hổ gì đó cũng vút lên chín tầng mây, không phụ lòng Giang Kha đã cho hắn cái tên ấy chút nào.

“Được, cho chú ăn nào.” Giang Kha nói rồi mở thắt lưng, thanh âm dây kéo chất chúa khiến sống lưng Phó Nghị run rẩy, sau đó nhấc cao mông nghênh đón.

Giang Kha lột quần nam nhân, để lộ ra hai cánh mông tròn trịa rắn chắc, đỡ lấy cự vật chậm rãi dán vào. Quy đầu chen tách cửa huyết đóng chặt, sỉ mao hơi dày rậm quất gãi bữa bãi tàn phá hậu đình, chỉ chốc lát sau liền thấy vài đạo thủy ngân, ngựa ngáy đến mức Phó Nghị không nhận được phải thân thủ đi bắt lấy.

“Giang Kha... Tiến vào, vào đi... Như vậy... Ngựa lắm...”

“Gấp cái gì, không phải tôi đang đi vào đó sao?” Giang Kha cười đỡ lấy cơn thịnh nộ chậm rãi đẩy vào trong, thường thức lỗ nhỏ bị đâm kéo theo thịt mềm đỏ tươi, còn co duỗi theo từng nhịp hô hấp của nam nhân nữa chứ, cứ thế mấy lần, nơi đây khát khao ấy lại mở ra lợi hại hơn.

“Cậu... Cậu đang... trêu chọc tôi...” Phó Nghị dưới thân không cam lòng kháng nghị, duỗi tay đi đến địa phương giao hợp kia, từ mình cắm vào bắt đầu động.

Giang Kha nắm lấy cổ tay hắn bỏ ra, nhắm ngay cái mông phát tao đánh một cái, “Lão tao hóa, có vậy thôi đã không chờ được.” Nói rồi đẩy cái mông lay động không ngừng kia, uốn thẳng một cái, “xì xì” một tiếng cả cây đi vào, vách tràng nhất thời bị uy no căng phồng lên.

Phó Nghị sảng khoái thở ra một tiếng, hai tay chống trên mặt đất hít sâu bình phục sau kích thích, trên lưng rịn ra mồ hôi, đường cong kéo xuống bộ vị giao hợp, nơi đó đã thấm ướt một mảnh, sỉ mao ẩm ướt dính trên da, cũng chẳng rõ là mồ hôi hay do chất lỏng từ cơn thịnh nộ phân bố ra nữa.

“Ừm... Động, động đi... Giang Kha... A ha...” Sau khi thích ứng Phó Nghị liền bắt đầu gấp gấp lắc lắc eo, vách tràng theo bản năng kẹp chặt.

“Mẹ kiếp, thả lỏng!” Giang Kha bị kẹp suýt chút không giữ được, nắm eo hắn ra lệnh, “Lần nào cũng là tiểu gia vận động, lần này tự mình động đi! Hơn nữa hôm nay là chú khao tôi cơ mà.”

“Kia, vậy cũng được...” Phó Nghị thấy có lý liền ngoan ngoãn đáp ứng, bắt đầu chậm rãi đẩy đẩy cái mông, phối hợp cắn chặt lại ma sát, vách tràng mãi đến phát ra âm thanh tình sắc, làm nổi bật bờ mông căng thẳng đến co giật.

Phó Nghị rất nhanh tìm ra góc độ kia, nơi làm cho hắn sướng khoái đến run rẩy, muốn cao giọng rên rỉ, nhắm ngay nơi đó phóng tưng va chạm, eo khố động càng lúc càng nhanh, cơ hồ đem cả thân thể tỏa nhiệt va vào khố hạ Giang Kha, hận không thể ngồi lên khố cụ đối phương giãy dụa cầu hoan, dâm dịch và mồ hôi ướt đầm dính vào nhau, không ngừng kích động.

“A... Ân...”

Mà dù vậy, hắn vẫn cảm thấy nơi nào đó chưa đủ, ngứa ngáy không hề giảm mà còn tăng lên, vô luận hắn có dùng sức cỡ nào cũng không thể lấp kín dục vọng trong cơ thể được. Hắn bắt đầu cầu xin giúp đỡ, khó khăn quay đầu lại nhìn người phía sau, đứt quãng mở miệng: “Giang Kha, ân... Cậu động... Động chút đi mà... A... ha...”

Giang Kha quỳ ngồi thưởng thức thần thái dâm dăng của Phó Nghị, nhìn nam nhân dần mất hết lý trí, côn thịt đang nằm trong tiểu huyết vẫn chủ động nhiệt tình lấy lòng càng trở nên căng cứng phình lớn hơn. Y nhìn đối phương điên cuồng vận vẹo hạ thân không có cách nào đạt tới cao trào, chỉ có thể đáng thương cầu xin giúp đỡ của mình, ý cười càng đậm.

“Động cái gì cơ? Chú không phải đang tự mình động đến vui vẻ sao?”

“Động đi, nơi đó... Làm tôi một chút... Như vậy...” Phó Nghị mặt đầy mồ hôi, cơ hồ đã bị nhấn chìm trong bể dục.

“Nơi đó là nơi nào? Như vậy là làm sao? Nói rõ một chút!” Giang Kha vỗ mạnh mông hắn lớn tiếng hỏi.

Phó Nghị bị đánh càng oan ức, Giang Kha càng muốn ép hắn nói ra loại dâm ngôn lăng ngữ đáng xấu hổ kia, hết lần này đến lần khác khiêu chiến hắn đến cực hạn, bàn tay đã giáng lên mông hắn không biết bao nhiêu lần, đau đớn dần biến thành khoái cảm tê dại, đáng sợ quá. Tiểu huyết chật chội bị kích thích càng căng chặt lấy dương cụ không tha, eo thân giãy giụa gào thét liên tục: “Đừng đánh, đừng đánh... Nha... Giang Kha đừng đánh nữa a a...”

“Vậy chú nói xem, lão tao hóa!” Giang Kha lại lấy tay ngắt lên mông hắn một cái, cúi đầu ngậm lấy vành tai nóng lên, đầu lưỡi ướt át luồn vào liếm lộng một vòng.

Phó Nghị bị y đùa giỡn cả người phát run, “Côn thịt của cậu... Dùng sức, đâm tôi... một chút...”

“Chỉ một chút?” Giang Kha ôm lấy vòng eo rắn chắc đâm vào, hôn Phó Nghị suýt chút nữa co quắp lại, cười hỏi.

“Nhiều một chút...”

“Thế hai lần có được không?” Giang Kha lại đụng vị trí tuyến tiền liệt kia vài lần.

Phó Nghị cũng bị y bức điên rồi, ưỡn ẹo thân thể mang theo tiếng khóc nức nở gằm nhẹ: “Nhiều ít đều được cậu nhanh lên đi a a a_____”

Còn chưa kịp nói hết hần đã bị Giang Kha lộng đỉnh như lũ cuốn đến mức nhào cả ra đất, đầu cúi thấp sát xuống, thân thể ma sát sàn nhà lạnh như băng. Từ trong bão tố miễn cưỡng chống cự, nỗ lực dùng tay đẩy người lên, nhưng rất nhanh lại bị đối phương va chạm ép xuống, eo mông bị kéo lên chịu đựng đâm rút như bị đóng cọc.

“Ừm... A...”

Khoái cảm kích liệt làm hần không cách nào nói được một câu hoàn chỉnh, ngón tay gãi lung tung trên mặt đất, hai má nóng bỏng dán lên sàn nhà, hàm hồ rên rỉ, chỉ chốc lát sau đã bị đưa đến cao trào.

Giang Kha kéo người sát lại gần, nhắc một chân nam nhân bị làm đến khóc thét, lần thứ hai vọt vào, nhắm ngay điểm nhô lên mà công kích, đương nhiên Phó Nghị không thể chịu được bắt đầu lắc đầu năn nỉ mới đổi tư thế, làm mãi cho đến khi nam nhân cường tráng không còn sức lực rên rỉ nữa, chỉ có thể co quắp trên mặt đất, quần áo ngổn ngang mặc hần thao túng.

Ngoài phòng ăn gấu lớn lông nhung nhìn hai nam nhân lăn qua lộn lại trên đất, biểu tình ngơ ngác nghi hoặc, tựa hồ không thể hiểu được vì sao nhân loại lại yêu thích loại vận động bạo lực nguyên thủy này, hơn nữa còn làm không biết mệt, không thể kiềm chế nữa.

26. Chương 26

“Phó tổng, đã sắp đến giờ rồi, nên xuất phát.”

“Cảm ơn Tina, tôi qua giờ đây.”

Thư ký đi rồi, Phó Nghị đứng trước gương sửa caravat, sửa kiểu tóc, hít sâu một hơi, nghiêm nhiên lấy lại phong thái nhân sĩ thành đạt, hình tượng bá đạo tổng tài hoàn mỹ, sau đó đột nhiên nghĩ đến cái gì, liền đỏ trăn trăn tĩnh lại.

Từ sau buổi tối ngày hôm ấy, mọi chuyện đều hồngбет, cổ họng khản tiếng, sáng khoái đến ngất luôn được, mãi đến nửa đêm tỉnh rượu, nói chuyện giọng cứ khàn khàn, bị Giang Kha chế nhạo từ bấy tới giờ.

Trên bàn cơm chén dĩa gì cũng là đối phương giúp mình dọn dẹp sạch sẽ, nhớ tới là xấu hổ chết mất, hận không thể chôn mặt vào lòng bàn tay luôn.

“Phó tổng, xe đến rồi!”

Phó Nghị nhanh chóng đáp một tiếng, cầm theo những thứ quan trọng rồi rời khỏi văn phòng.

Dự án sau khâu phê duyệt vật liệu tiến triển chậm chậm, mà Phó Nghị không muốn nhàn rỗi, liền nhận thêm một dự án nhỏ khác, đồng thời quyết định trước tiên đi kiểm khu đất mở rộng công ty, bước đầu quy hoạch nếu làm tốt, về sau hiệu suất cũng sẽ cao hơn một chút. Đồng hành là nhân vật trọng yếu của bất động sản Giang thị, Giang Kha đương nhiên không vắng mặt được rồi.

“Đã lâu không gặp a, Phó tổng.”

Vừa mở cửa Phó Nghị liền thấy Giang Kha hiếm khi mặc âu phục giày da, mỉm cười với hắn, sau đó vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh mình.

“Chào Giang tổng.” Phó Nghị cười đáp lễ, ngồi xuống cạnh y, không nhịn được nhìn Giang Kha thêm mấy lần.

Đối phương là giá mắc quần áo trời sinh rồi, mặc trang phục gì cũng có thể tản ra một loại hương vị khác biệt. Ở công viên trò chơi là chàng trai chói sáng, bây giờ ngồi trong rừng cây liền trở thành thanh niên thành thực bạch lĩnh.

“Dạo gần đây Phó tổng đi đâu vậy, trong lúc phê duyệt chắc không có việc gì đi.”

“Công ty còn dự án khác cần tiến hành, nào có thời gian như Giang tổng chứ.” Phó Nghị cũng khách sáo nói.

“Lẽ nào tôi đây một ”dự án lớn” thế còn chưa đủ uy no chú?” Giang Kha sáp lại gần hắn: “Lão tao hóa rớt cuộc phải có bao nhiêu mới chịu no đây?”

Phó Nghị mặt đỏ tới mang tai, dư quang quét về phía tòa nhà cao tầng trước mắt: “Chúng tôi đâu như các vị có đại tư bản chống đỡ, cho nên cần liên tục tiếp nhận dự án mới có thể duy trì hoạt động được.”

“Vậy à, Phó tổng vất vả rồi, vậy chú ý nghỉ ngơi, đừng miệt mài quá hại thân thể lắm.” Giang Kha mở miệng híp mắt nhìn Phó Nghị đang đầy lúng túng.

“Cảm ơn cậu đã quan tâm.” Phó Nghị ho khan vài tiếng cúi nhìn giày da thủ công của mình.

“Khách khí quá, đúng rồi, xe này vừa hay có đồ ăn vặt, không biết Phó tổng có thích hay không?” Giang Kha tiếp tục ra vẻ trước mặt thuộc hạ là một nhân sĩ ưu tú trong giới làm ăn, theo phép xã giao, lấy ra hộp bánh quy, “A, vẫn là vị dâu tây, Phó tổng có muốn nếm thử không?”

“Không cần đâu, cảm ơn...”

“Ngon lắm đây, thử miếng nha?”

Giang Kha nhìn ôn nhu nho nhã, cầm bánh bích quy đưa tới bên miệng hắn, còn làm cái khẩu hình “A”. Phó Nghị không cưỡng lại được ngoan ngoãn hé miệng đón lấy, nhai nhai, vị dâu tây trong veo tràn ngập khoang miệng.

“Cảm ơn, rất ngon.”

Giang Kha nhíu mày, vận dụng kỹ năng diễn xuất tiếp tục nhập vai nhân vật tinh anh thành thực.

Đoạn đường dẫn vào nội thành, dòng xe cộ không nhiều, phụ cận còn có tàu điện ngầm đang thi công, cũng coi như có tiềm lực.

Giang Kha cho đám người nhân viên cấp cao gì đó lùi ra sau, mình đi lên trước cùng Phó Nghị.

“Giang Kha, cậu có phải gây đi không?” Phó Nghị đánh giá đối phương hỏi.

“Nhìn chỗ nào thấy vậy?”

“Mặt thiếu thịt.” Phó Nghị chỉ chỉ hai gò má, chút trẻ con trên gương mặt không còn, đường nét góc cạnh lộ ra, nhìn trưởng thành hơn, “Hơn nữa hình như rắn chắc hơn phải không?”

“Có muốn tôi cởi ra cho xem không?”

Phó Nghị liếc nhìn đoàn người phía sau, định liệu trước rồi cười: “Cậu dám cởi tôi cũng dám xem.”

Giang Kha nghe xong lập tức mở nút áo, Phó Nghị bị dọa sợ hãi, nhanh chóng quay lại nhìn đám thuộc hạ âu phục giày da, xác nhận không phải ảo giác xong lại nhìn Giang Kha đã cởi xong ba, bốn nút áo.

“Cậu...”

“Ày, xem đi.” Giang Kha lấy le mở áo sơ mi ngang nhiên đùa giỡn lưu manh, chỉ thấy bắp thịt bên trong rắn chắc rõ ràng, cơ bụng rõ ràng hơn cả lúc làm tình lần trước, đúng chuẩn mặc thì gây cười là đây cơ bắp.

Thưởng thức cảnh này, Phó Nghị ngẩn ra một chút, nhìn không rời mắt được, trong đầu hiện lên không ít hình ảnh.

“Giang tổng, Phó tổng! Mau qua xem này...”

“Làm gì thế?” Giang Kha quay lại trừng mắt, “Không thấy hai chúng tôi đang bàn chính sự sao? Đợi lát nữa hãy nói!”

Thuộc hạ kia bị dọa, gật đầu ngoan ngoãn lui về.

“Cậu làm tôi sợ muốn chết.” Phó Nghị thở phào.

“Nhìn chú sợ thành cái dạng gì kia.” Giang Kha cười cài lại nút áo.

“May mà phía trước không có ai, lỡ để người ta thấy được...”

“Cái nơi chim không thềm ị này làm gì có ma nào.”

“Bây giờ còn hoang vu, chờ ít lâu xây dựng xong sẽ không như vậy nữa đâu.”

“Kia Phó tổng nói cho tôi nghe chút kinh nghiệm đi?” Giang Kha lộ vẻ khiêm tốn ham học hỏi: “Làm sao ứng phó với ông già nhà tôi kia.”

“Giang đồng nào có để ý kinh nghiệm của tôi làm gì.”

“Trước tiên cứ giăng thử, méo mó có hơn không.” Giang Kha xoa đầu hần, suýt chút phá hỏng kiểu tóc hần đã chuẩn bị ngày hôm nay rồi.

Hai người vừa đi vừa tán gẫu, bất tri bất giác quên luôn đám thuộc hạ đằng sau. Bọn họ dọc theo con đường đất chưa khai thác đi về phía trước, mãi đến khi tới mô đất khá cao, có thể quan sát toàn cảnh phía dưới.

“Nghe nói công việc bên anh khá rườm rà nha,” Giang Kha nhìn máy xúc ở công trường phía dưới nhấc lên phần kiến trúc cũ nát, “Hơn nữa nhọc lòng hao tâm tổn sức, đa số tinh lực đã tiêu hao hết để cạnh tranh với các đối thủ trong ngành, chẳng trách ngày nào chú cũng tăng ca.”

“Cũng đâu còn cách nào khác, công việc mà.” Phó Nghị nhẹ giọng nói, nhìn thổ địa đang khởi công phía dưới có chút xuất thần.

“Chú thích công việc này đến vậy sao?”

“... Không thể nói là yêu thích, chỉ là thói quen, vừa hay cũng đúng ngành học, cha tôi cũng làm giàu từ nó, còn hi vọng có người có thể kế nghiệp ông nữa.”

“Nhưng giờ chú cũng không còn cơ hội kế thừa đi.”

“Ừm”, Phó Nghị cười, “Cái công ty này cha tôi vốn cũng không coi trọng lắm, tùy tiện cột cho tôi, phát triển được như ngày hôm nay cũng đã là rất may mắn rồi.”

Giang Kha nhìn hần một hồi, sau đó dời tầm mắt ra phía xa, không nói gì.

“Tôi rất hâm mộ cậu, Giang Kha, có thể làm việc mà mình thực sự thích, hơn nữa còn có người ủng hộ cậu,” Phó Nghị ngưng một hồi lại nói, “Còn tôi, nếu có người hỏi tôi muốn làm gì, tôi thực sự cũng không biết...”

Hần nói đến đây đột nhiên ngưng lại, tựa hồ là phát hiện mình vừa có cảm giác không nhận được lâu la dông dài nói một đồng từ vô nghĩa, vì vậy ngưng ngừng cười, “Hình như nói nhiều quá rồi, chúng ta đi thôi.”

Giang Kha nhìn hần “Ừ” một tiếng, nghiêng người hướng sườn núi mà đi.

“Cẩn thận, đường ở đây trơn trượt lắm.” Phó Nghị nhắc nhở.

“Đi thôi.” Giang Kha đột nhiên nói.

“A?”

“Đi thôi.” Giang Kha đưa tay ra nhìn hần lặp lại lần nữa.

Phó Nghị hơi sững sốt, sau đó tiếp nhận, “Được”. Thân thủ kéo đối phương, nắm tay Giang Kha xuống núi, nói là đi, chỉ bằng nói hai người dắt nhau thì đúng hơn.

Vòng qua một chỗ rẽ, Phó Nghị nhìn thấy dưới bóng cây phía trước có một người, mặc quần áo thể dục, nhưng hần lấy làm kỳ quái là nơi như thế này, ngoài bọn họ ra, sao lại có người đến chứ, sau khi thấy rõ thì giật cả mình.

“Tiểu Kiệt?”

Người kia quay đầu, vành mũ hạ xuống lộ ra gương mặt anh tuấn, so với Phó Nghị còn thanh tú hơn một ít.

“Đã lâu không gặp, anh trai.”

Phó Nghị nhất thời không biết nên phản ứng làm sao, đã mấy năm không cùng nói chuyện với Phó Kiệt rồi.

Mẹ Phó Nghị mất sớm, bọn họ là anh em cùng cha khác mẹ, trước đây quan hệ không tệ lắm, còn có thể cùng chơi bóng du lịch, nhưng từ khi hắn bị cha đuổi ra khỏi cửa thì Phó Kiệt chưa từng chủ động tới gặp mình, cứ như thể chưa từng có người anh này vậy.

“Tiểu Kiệt, sao em lại tới đây?”

“Tôi thăm địa bàn anh với Giang thị mua.” Phó Kiệt cười, lộ ra vẻ kiêu căng: “Xem ra lần này anh tính làm công trình lớn a, lôi kéo được cả đối tác lợi hại như vậy.”

“Giờ còn chưa bắt đầu, cũng không rõ có làm được hay không?”

“Có kim chủ này thì còn sợ gì nữa?” (ý bảo PN là MB được GK bao dưỡng) Phó Kiệt ý vị thâm trường liếc Giang Kha bên cạnh, sau đó tiếp tục đánh giá huynh trưởng trước mắt: “Tôi chỉ đi công tác về tiện đường đi ngang qua xem dạo này anh đang làm cái gì thôi, gần đây cha có liên hệ anh không?”

Phó Nghị sững sờ, lắc đầu đáp: “Không có.”

“Úc? Có vẻ mấy năm nay anh sống cũng không tệ, cha còn để bụng chuyện này sao?”

“Anh cũng không rõ lắm,” Phó Nghị rời mắt, suy tư chốc lát lại nói, “Đúng rồi tiểu Kiệt, hôm nay em rảnh không...”

“Được rồi, tôi còn có việc, đi trước đây,” không đợi hắn nói xong Phó Kiệt đã ngắt ngang, phát tay một cái đi vòng qua hắn muốn rời khỏi, nhưng chưa được mấy bước liền bị Giang Kha ngáng chân suýt chút ngã sấp xuống, “Đột! Anh...”

Vừa ngẩng đầu lên, chỉ thấy đối phương đang theo dõi mình bằng ánh mắt băng lãnh.

“Nghe người ta nói hết đã.”

Phó Kiệt bị ánh mắt khiếp người này chấn động đến mức run lên, bị ép quay đầu nghe huynh trưởng mình.

“Tiểu Kiệt, anh đang muốn hỏi hôm nay em rảnh không? Chúng ta đã lâu không cùng ăn với nhau một bữa.”

“Này, chúng tôi còn phải về công ty, cha dặn về ăn cơm tối, cho nên không rảnh, để hôm khác đi.” Phó Kiệt cười khan đáp.

Nghe được câu trả lời trong dự liệu, Phó Nghị cười khê: “Ừ, vậy em bận thì đi đi, đi đường cẩn thận.”

Phó Kiệt ập ứng đáp một tiếng, liếc nhìn Giang Kha mặt lạnh như băng, nhanh chóng vội vã rời đi.

“Giang Kha, chúng ta đi tìm bọn họ đi”, Phó Nghị nói, “Lần này không khác lắm, cơ bản thì giống thỏa thuận lần trước...”

“Đó là em trai chú?”

“Phải.”

“Chảnh chó, nghĩ mình là đại gia nào chắc.” Giang Kha cười nhạo.

“Tiểu Kiệt tính cách vốn vậy mà, vừa nãy tôi còn sợ cậu với nó tranh chấp nhau.”

“Sao thế, sợ tôi đánh em trai chú?”

“Tôi sợ hai người đánh nhau,” Phó Nghị thở dài, “Tiểu Kiệt rất hiếu thắng, có thù tất báo, hơn nữa tôi cũng không đoán được nó đang nghĩ cái gì nữa...”

“Tên kia còn có thể làm gì được tôi?” Giang Kha lườm, “Tôi thấy chú vẫn nên lo lắng cho chính mình thì hơn, lão tao hóa, làm không tốt ngày nào đó hấn cười lên đầu lên cổ chú cho coi.”

“Vậy không đến nỗi, tiểu Kiệt vẫn còn hiểu lý lẽ. Chúng ta mau đi thôi, đừng để họ chờ sốt ruột.” Phó Nghị nhìn đồng hồ.

“Chờ lâu mười phút cũng không say nắng được, trời mát chán.” Giang Kha hơi bất mãn, nhưng vẫn theo Phó Nghị trở về.

27. Chương 27: (h, Dã Hợp Ven Đường)

Khí trời lạnh dần, áo khoác trên người cũng dày lên.

Phó Nghị mở cửa xe, lá cây bạch quả vàng óng rơi nhẹ xuống vai, hấn đẩy đẩy chiếc lá rụng, che kín mình bằng cái áo khoác dài đi hai ba bước vào khách sạn năm sao rực rỡ xanh vàng.

“Bên này.” Trong phòng lớn, Giang Kha đang vắt chân ngồi bên bàn, thấy hấn liền cười vẫy vẫy tay.

Phó Nghị đi tới, đem đồ vật đặt lên bàn, “Cho cậu, gà ác hầm.”

“Chú làm thật đấy à?” Giang Kha nhẹ nhàng mở ra, thấy đúng là hương thơm gà ác hầm liền cười ra tiếng.

“Không phải nói muốn ăn no sao?” Phó Nghị nhìn vẻ mặt y bất đắc dĩ nói, “Cẩn thận đấy, quà tôi đâu?”

“Đây này.” Giang Kha như làm ảo thuật lấy ra một bao xi măng từ phía sau, “Mau mở ra coi.”

Phó Nghị tò mò mở ra túi xi măng đóng gói đơn giản, biểu tình thoát nhìn bình tĩnh đến độ gặp biến không sợ hãi, nhưng thực ra đang thấp thỏm không biết bên trong đựng cái gì, ngực như có con nai con nhảy nhót.

Phó Nghị không biết cái gì gọi là thưởng thức nữa, khoảng thời gian này ngoài gặp mặt công tác, bọn họ cơ bản chỉ có cuối tuần mới hẹn được nhau, địa điểm chỉ có nhà hắn, hoặc quán rượu, hoạt động thông thường là làm tình, nói chuyện phiếm, có lúc cùng đi dạo phố hay xem phim gì đó.

Thoạt nhìn như đã quen với kiểu sinh hoạt bạn giường rồi thì phải. Mà nói là thói quen, chẳng thà nói Phó Nghị xưa nay không rõ sắc tình nên mập mờ khái niệm _____ hắn cảm thấy mình ngày càng lún sâu, nhưng lại không cách nào chạy trốn khỏi dục vọng cám dỗ và cạm bẫy.

Giang Kha có nói trong điện thoại là muốn hai người trao đổi lễ vật cho nhau, cũng nói muốn ăn gà ác hầm. Phó Nghị chẳng biết đây là loại chiêu trò gì, nhưng nghe đối phương nói muốn dành tặng mình điều bất ngờ thì vẫn không khỏi có chút mong đợi.

Nhưng đồng thời cũng đã chuẩn bị tâm lý để chịu bị đùa dai rồi.

Tầng giấy bọc cuối cùng bỏ ra xong, logo hàng xa xỉ quen thuộc đập vào mắt, mở hộp giấy, chỉ thấy một cái khăn quàng cổ len yên tĩnh nằm ở đó, màu sắc hợp màu da hắn, sờ vào xúc cảm quả thật là thượng phẩm.

Phó Nghị trừng mắt nhìn hắn, cho là đang nằm mơ, ngẩng đầu lên nhìn Giang Kha, thấy đối phương đã ôm bình giữ nhiệt bắt đầu ăn canh rồi.

“... Đây là cho tôi sao?”

“Phí lời, trên đây chẳng ghi rõ rồi còn hỏi.”

Phó Nghị tỉ mỉ nhìn, trên khăn quàng cổ quả nhiều thêu tên viết tắt của hắn.

“Cái kia, Giang Kha, món quà này quá quý giá, tôi chắc không xứng... Không thì chờ chút nữa lại đi mua thêm cái gì đó để tặng cậu nha?”

Phó Nghị tính sơ sơ, khăn quàng cổ này trị giá bằng mấy trăm bình gà hầm, lại nói, “Không thì chờ cậu ăn xong canh, chúng ta ra ngoài đi dạo, thấy cái gì tốt thì mua.”

“Cũng được, vừa hay muốn đi tiêu cơm.” Giang Kha đáp ứng dứt khoát, đưa bình giữ nhiệt qua chỗ hắn: “Muốn uống miếng không?”

“Tôi ăn cơm rồi, cậu cứ ăn xong đi.”

“Một bình lớn vậy chú cho tôi là heo à? Mau uống giúp đi.”

Phó Nghị đành phải nhận lấy uống một ngụm, vì nghĩ đây là món duy nhất cho bữa tối của đối phương, hắn làm đặc biệt nồng đậm hương vị, uống xong còn lưu lại trong miệng, dư vị vô cùng tuyệt.

Hắn nhìn đám người xung quanh, đột nhiên quăn bách nói: “Chúng ta không phải là nên gọi món sao?”

“Không phải chú vừa ăn xong cơm à.”

“Tôi đang nói, chúng ta ăn đồ tự mang như vậy, không gọi món có sao không?”

“Không sao, chủ quán này là bạn ông tôi, đã nói trước một tiếng rồi.” Giang Kha tỏ vẻ chẳng thêm để tâm.

Phó Nghị ngạc nhiên, hắn biết quán rượu này là Thi thị kỳ hạ xích, nổi danh cả nước, xem ra quan hệ hai nhà khá là mật thiết.

Hai người tiêu diệt bình canh hầm đến không còn miếng cặn, sau đó đi ra cửa sau quán, tới chỗ cây bạch quả đường lớn, đón ánh trăng lạnh lẽo cùng đèn đuốc giữa phố phường náo nhiệt ngoài kia.

Ban ngày vừa nổi cơn gió lớn, trên mặt đất giờ đều là lá cây bạch quả, trong bóng tối ánh lên đẹp cực kỳ.

“Ô này lão tao hóa, ngày vạn thánh lễ rảnh không?”

Phó Nghị suy nghĩ hồi lâu nhớ xem ngày đó là ngày nào, “Ban ngày phải tới công ty, sao vậy?”

“Đến xem trình diễn, Quinn nói nếu chú rảnh y sẽ cho chú một vé.”

“Cậu phải đi sao?”

“Ừ, 8h tối bắt đầu, cách chỗ chú chừng tiếng đi đường.”

“Vậy tôi đi ủng hộ cậu.” Phó Nghị cười nói.

“Thế còn tạm được.” Giang Kha khước miệng khinh câu, miệng phả nhiệt khí xông lung gò má, đạp lên lá bạch quả bước chân đi thật nhanh.

“Sao cậu lại đi kiểu đó?”

“Tiểu gia thích.”

Phó Nghị dở khóc dở cười tăng nhanh bước chân đuổi tới, “Chúng ta đi tới trung tâm thương mại đi, tôi sẽ mua tặng cậu một món.”

“Quà a,” Con người Giang Kha khẽ chuyển, nghiêng đầu quan sát chút, đột nhiên tóm lấy cổ tay Phó Nghị kéo lại, đẩy lên cây khô kia, “Chi bằng chúng ta làm ở đây một lần đi?”

Phó Nghị sợ đến mức suýt chút đánh rơi cả vật trên tay, “Cậu đừng có tự dưng nảy sinh ý nghĩ đó, nơi này là...”

“Chúng ta qua bụi cỏ sau cây kia, sẽ không có ai đâu.” Giang Kha cười vô cùng âm áp, bàn tay vuốt nhẹ ngũ quan căng thẳng của hắn.

Phó Nghị liếc nhìn bụi cỏ sâu không lường được, đột nhiên rùng mình: “Nhưng, nhỡ, có côn trùng thì sao?”

Giang Kha nhìn vẻ mặt hắn cười lớn, “Đừng sợ, có tiểu gia đây rồi.”

Nói rồi ôm nam nhân lên vai mang vào trong. Phó Nghị lão đảo bị kéo vào bụi cỏ tối thui, nhất thời cảm giác độ an toàn đã giảm xuống đến mức thấp nhất. Hắn có chút hoảng loạn nhìn Giang Kha, đối phương lại tới gần hôn lên mặt hắn một cái, sau đó trượt dần từ đôi môi xuống cằm cổ, hai tay âu yếm sống lưng hắn qua lớp áo khoác.

“Đã bảo rồi, đừng sợ, tiểu gia sẽ bảo vệ chú.”

Câu nói này đã kích thích hắn một cách sâu sắc, từ nhỏ đến lớn hắn đều bị yêu cầu phải đóng vai bảo vệ người khác, trong nhà là con trưởng, đến lớp không phải là nam sinh cao to nhất thì chính là cao to nhì, mỗi lần có bạn học té xỉu hoặc bị thương thì sẽ theo thói quen đưa người xuống phòng cứu thương. Ở trường học thì như thế, ở công ty cũng vậy, hắn phải bảo vệ cả công ty, bảo vệ nhân viên của mình _____ Phó Nghị chưa bao giờ dám nghĩ mình cũng có thể được người khác bảo vệ.

Cho dù là bảo vệ hắn khỏi các loại sâu bọ kỳ quái quái rầy, cũng đủ làm hắn cảm động rồi.

Dưới ánh đèn đường yếu ớt, hắn kim lòng không đành ôm chặt lấy Giang Kha rồi nhắm mắt lại, chìm đắm trong nụ hôn, thấy lòng mình dần thanh tĩnh. Bao xi măng đựng khăn quàng cổ bị ném qua một bên, Giang Kha mở thất lưng, đưa tay nắm lấy vật kia vuốt ve mấy lần, rất nhanh liền muốn chiến đấu ở các

chiến trường phía sau. Phó Nghị bị sờ hơi thở gấp gáp, con người ướt át, cũng tự giác mở đai lưng đối phương, đem cự vật vẫn thường mài mình đến cả đêm kêu khóc lấy ra, ngón tay ôn nhu vuốt ve quy đầu.

Tiếng hai nam nhân thở dốc trong bóng tối cùng lay động lá cây bạch quả.

“Ừm... A...”

Không khí lạnh lẽo, hạ thể bại lộ ở nơi công cộng kích thích Phó Nghị than nhẹ vài tiếng, tầm mắt sợ hãi cảnh giác nhìn về phía đường lớn, thân thể căng thẳng dựa vào lồng ngực đối phương, đến độ ngón tay Giang Kha tiến lui cả trăm lần rồi cũng không có nửa điểm mềm xóp.

“Thả lỏng, còn như vậy nữa sẽ bị thương đấy.” Giang Kha cắn lỗ tai hắn cười nhẹ, tựa hồ rất hưởng thụ cảm giác kích thích làm tình nơi công cộng.

“Tôi, đã cố rồi... Giang Kha cậu đừng nhanh thế... Ân...”

“Sao thế, sợ tôi đâm cái móng đâm đàng này lỏng mất à?”

“Không, không phải...” Phó Nghị ngượng ngùng dựa lên vai y, ngay cả dũng khí nhìn lên cũng không có, nhếch cái móng bị đâm đến run rẩy lên.

Giọng nói Giang Kha văng vẳng bên tai dội tới mấy lần, số ngón tay gia tăng cơ hồ thực sự muốn đâm lỏng hắn, Phó Nghị nắm lấy bả vai hắn, gào thét liên miên, thân thể ẩm nóng lắc lắc như động dục.

Dù cái hang nhỏ kia căng mịn cỡ nào, bị Giang Kha liên tục xâm phạm như thế cũng biến thành đóa hoa nở rộ mềm mại. Hắn bị nam nhân ôm từ phía sau mãnh liệt ma sát đẩy vào, Phó Nghị hừ nhẹ một tiếng, một tay không biết làm thế nào nắm chặt cánh tay Giang Kha, cả người co lại gọn trong lồng ngực người ấy, cắn chặt nắm tay không cho âm thanh tràn ra.

Mỗi lần trên đường có xe chạy qua, Giang Kha lại cảm thấy nam nhân trong ngực lập tức sợ đến mức vách tràng cũng co chặt, cắn lỗ nhĩ của y muốn nghẹt thở, không nhận được dùng sức hướng vào nơi tiêu hồn kia đụng thêm vài cái, “Lão tao hóa thả lỏng!”

“Nha... Đừng, đừng làm...” Phó Nghị cơ hồ không khống chế được mà rên lên, như con rùa đen rụt đầu cong người, nắm tay cũng bị cắn chảy máu.

Giang Kha lấy tay hắn ra, ngậm lấy đôi môi đang run rẩy, hạ thân bắt đầu va chạm có tiết tấu hơn. Âm thanh bị chặn lại xong thoáng buông lỏng chút, nhắm mắt lại, đầu lưỡi quấn lấy hôn sâu đối phương. Không khí xung quanh những lúc va chạm kịch liệt nóng rực lên. Hai thân thể dính chặt lấy nhau hừng hực lửa nóng, hai cái miệng nhỏ đều dính ẩm ướt đến không cách nào chia lìa.

Phó Nghị từ từ cũng cảm nhận được chút kích thích mới mẻ, mở mắt có thể thấy cảnh vật mơ hồ quanh bụi cỏ và con đường lớn, không khí phảng phất mùi hoa cỏ, trở về trạng thái giao hợp nguyên thủy nhất, thiên địa có mắt đều có thể thấy, xấu hổ chỉ sợ cũng không có trốn nữa rồi. Hắn lại không khỏi co lại hậu huyệt, Giang Kha tựa hồ bởi vậy càng hưng phấn, quy đầu nhiều lần chà đạp điểm nhạy cảm, đầu lưỡi cũng bị mút lấy liên tục.

Lúc sắp cao trào, Giang Kha nắm chặt tay Phó Nghị kéo đến nơi kết hợp, ngửi khí mang theo chút trêu đùa. “Tự sở nơi này đi, lão tao hóa... Xem xem mình ra bao nhiêu là dâm thủy.”

Phó Nghị tùy ý bài bố, ngón tay chạm tới hậu đình trắng mịn, nơi đó xì xì ra nước, làm hắn vừa xấu hổ vừa kích thích sảng khoái, phía trước run lên liên bản. Giang Kha bấm chặt eo hắn, đẩy mạnh vài cú rồi thư sướng rút ra, một ít tinh dịch thấm ướt theo đó chảy xuống làm dơ quần dài.

Dương cụ chậm rãi rút ra, chỉ thấy hậu đình bị làm đến đỏ sậm thối nát lại dính đầy thủy quang, tản ra màu sắc sa đọa trầm luân mà lộng lẫy.

Ngoài bụi cỏ, đối diện phía sau cây ngân hạnh có một bóng người quen thuộc đang nhìn không chớp mắt màn đông cung đồ sống, biểu tình khiến người ta khó có thể dự đoán.

28. Chương 28

Giang Kha nhìn lịch đã được Phó Nghị vòng đỏ, đặt vé vào cửa ở vị trí bất mất.

Hôm nay là thứ sáu, công ty theo thường lệ phải đi làm, hắn muốn mở tiệc tổng kết một tuần làm việc với nhân viên, còn phải kiểm tra lại tình hình hoạt động của các dự án, liên hệ các bên đối tác này nọ. Vì tính ra chẳng bao lâu nữa là đến tối, buổi trưa ăn qua loa chút salad, buổi chiều làm liền một hơi đến lúc tan tầm.

Dù vậy, phải nói là hắn đã đánh giá quá cao tình hình giao thông Thượng Hải rồi, xe cộ trên đường đã xếp dài thành trường long mất rồi, hắn thấy chắc không kịp mất, liền nhanh chóng tìm nơi gần đấy dừng xe, sau đó đi tàu điện ngầm.

Thế giới dưới lòng đất cũng chẳng khá hơn trên mặt đất là bao, đâu đâu cũng bắt gặp thần sắc mệt mỏi sau khi tan ca về. Phó Nghị vất vả lắm mới chen lên được một chuyến tàu điện ngầm, tức khắc liền cảm thấy bị ép trong đám người suýt tắc thở.

Thân là con nhà giàu, Phó tổng mặc dù từng chịu khó nhọc, nhưng chen nhau trên tàu điện ngầm thì đây vẫn là lần đầu tiên.

Trong giây lát hắn càng thấm thía nỗi đau khổ của mình, hạ quyết tâm sang năm tranh thủ tăng mức thưởng chuyên cần cho nhân viên.

“Cảm phiền nhường đường một chút, tôi muốn xuống trạm...”

Phó Nghị không ngờ quá trình xuống tàu điện ngầm cũng gian nan như vậy, cường tráng cỡ hắn cũng khó mà đẩy được đoàn người tầng tầng lớp lớp, huống chi còn có phụ nữ và trẻ nhỏ, hắn căn bản là không dám dùng sức xô đẩy mà.

Tàu còn chưa dừng hẳn, cửa vừa mở là bên trong bùng lập tức xao động như hộp cá mòi, tre già măng mọc thi nhau chen ra ngoài. Phó Nghị mấy lần sắp đến cửa đến nơi rồi lại bị người ta đẩy trở về, còn bị một bác gái nặng nề giẫm phải chân, đau méo cả mặt.

Cuối cùng cũng bon chen thành công, chật vật chạy ra khỏi ga tàu điện ngầm, nhìn đường phố ngựa xe như nước có chút mệt mỏi.

Liếc nhìn đồng hồ đeo tay, Phó Nghị nhanh chóng hỏi đường liền hướng phía kia lao nhanh. Chân đi giày da lâu cọ sát khó chịu, nhưng hắn cũng chẳng lo được nhiều chuyện thế.

Khi hắn thở hồng hộc chạy tới nơi thì tất cả mọi người đã thường thức xong xuôi, đang ung dung rời khỏi, trong đó có không ít người có tiếng mà hắn ấn tượng.

“Ô, là anh a.”

Hắn nhìn thấy kia chính là nhà thiết kế hay cãi nhau với Quinn, Lý Tộ Hiên, tóc tết gọn kiểu Pháp, đôi mắt màu xanh sẫm cười híp mắt, âu yếm ôm người yêu đi tới.

“Xin chào... Đây, kết thúc rồi à?” Phó Nghị nói xong gần như hết hơi.

“Mới vừa kết thúc, tác phẩm lần này của Quinn rất đẹp, tôi còn thấy nguy hiểm nữa kia, anh vẫn ổn đấy chứ?”

“Sắp thở không nổi nữa, một lát nữa chắc sẽ đỡ hơn.” Phó Nghị lúng túng cười nói, cố gắng hít sâu.

“Lau mồ hôi đi.” Nam nhân bên cạnh Lý Tộ Hiên đưa giấy cho hắn.

“Cảm ơn.”

“Quinn còn ở sau đài, anh mau đi tìm đi.” Lý Tộ Hiên ý vị thâm trường nói.

Đối phương còn tưởng hắn và Quinn thật sự là loại quan hệ đó, Phó Nghị cũng bó tay toàn tập, không thể làm gì ngoài lễ phép cảm ơn, cáo từ hai vợ chồng hảo tâm đi về phía sau sân diễn.

Hắn cầm vé VIP gõ cửa hậu đài, liếc mắt liền thấy Quinn đang ôm một bó hoa mân côi, khua tay múa chân giữa đám người hỗn loạn trong ấy. Phó Nghị không dám nhìn thẳng đối phương, nhanh chóng đi đường vòng kéo một người mẫu lại hỏi Giang Kha ở đâu, đối phương vừa nhìn thấy hắn thì vui vẻ hơn hác chỉ bên kia.

Phó Nghị vòng qua đám người huyền ảo, nhìn thấy cuối hành lang, Giang Kha đang dựa bên cửa sổ nói chuyện cùng Giang Hinh, chị em hai người họ đều mang vẻ mặt kiêu ngạo lạnh lùng mà Phó Nghị không cưỡng lại được.

Hắn đang do dự không biết có nên qua chào hỏi hay không thì lại bị tập kích từ phía sau.

“Phó tổng? Còn biết đường đến thăm tôi a?”

Quinn cầm bó hoa mân côi đánh mạnh lên lưng hắn, tuy động tác thô bạo, nhưng tâm tình không tệ, vừa nói vừa cười hì hì. Bó hoa kia bị y hành hạ, cánh hoa bay loạn, bắn tóe đầy người Phó Nghị.

“Xin lỗi Quinn, tắc đường...”

“Biết rồi biết rồi, nhanh đi tìm Kha Kha đi!” Quinn đẩy hắn một cái, Phó Nghị lập tức gấp ghềnh trặc trở mà đi đến trước mặt hai chị em kia.

Giang Kha thấy hắn, nở nụ cười: “Chú đến rồi a.” Sau đó liếc mắt với Giang Hinh bên cạnh.

Giang Hinh nhún nhún vai, hôn gió với Phó Nghị cái: “Đi trước, không quấy hai người.”

Mặt già của Phó Nghị đỏ ửng, choáng váng nhìn đối phương đạp giày cao gót rời đi, trong lòng nghi ngờ không biết thái độ này của Giang Hinh là có ý gì.

“Lão tao hóa, sao giờ mới tới hậu trường, vừa nãy làm gì hả?” Giang Kha vỗ vỗ bệ cửa sổ bên cạnh ra hiệu hắn lại đây ngồi.

Phó Nghị ngại ngần ngồi xuống, vừa nghe hỏi liền không dám nhìn thẳng đối phương: “Xin lỗi tôi đến muộn, kẹt xe quá... Mới vừa đến liền vào thẳng hậu trường luôn.”

Giang Kha mở to hai mắt, nhìn chằm chằm nam nhân cơ hồ sắp chôn mặt trên sàn nhà tới nơi. Trong lúc Phó Nghị còn tưởng đối phương sắp dùng ánh mắt giết người rồi, chỉ nghe Giang Kha thở dài, thay đổi tư thế hai chân đáp, “Chú cũng thật biết lựa ngày đến muộn quá a.”

“Tôi đã rời công ty sớm trước một tiếng, nhưng, vẫn...”

“Biết rồi.” Giang Kha tỏ vẻ không muốn nghe hẳn giải thích.

Phó Nghị thức thời đổi đề tài: “Đúng rồi, ba mẹ cậu có tới không?”

“Đến cái đầu chú ấy, bọn họ đang ở Bắc Kinh.”

“Cậu không muốn Giang đồng tới xem một chút sao?”

“Tôi định để sang năm đi Milan mới cho ông ấy bay qua.” Giang Kha nhảy xuống, “Đi thôi, chúng ta đi ăn khuya.”

“Được, để tôi mời.” Phó Nghị nhanh chóng lấy công chuộc tội.

“Được.” Giang Kha khoác vai hẳn cười.

Hai người cáo biệt Quinn đang trái ôm phải ấp đầy hưng phấn, từ bãi đậu xe phía sau đi ra, vừa vặn gặp được chiếc xe thể thao màu đỏ của Giang Hình.

“Chị tôi sao còn chưa đi nữa?” Giang Kha cau mày.

Hai chị em nhà này đặc biệt thích xe đỏ, nhưng của Giang Kha nhìn mạnh mẽ hơn chút, của Giang Hình thì nhu hòa khéo léo hơn.

Phó Nghị cùng y tới gần, còn cách mười mấy mét, bỗng nhìn thấy trong xe có hai thân ảnh quần quýt lấy nhau, đuôi Giang Hình còn quần lấy eo tên còn lại nữa.

“Mịa nó,” Giang Kha kéo lại cánh tay Phó Nghị lui về phía sau, quay đầu lại nói: “Lão tao hóa đứng yên đây đừng nhúc nhích, tôi đi xem xem là ai.”

Phó Nghị lúng túng gật đầu, lảng tránh lui về sau cây cột.

Giang Kha như mèo cảnh giác đi tới, quan sát đôi nam nữ bên trong, sau đó lui trở về, phát hiện ra tin tức lớn biểu tình phức tạp.

“Chú biết người đàn ông kia là ai không? Con trai Lý đoàn trưởng.”

Phó Nghị mê man lắc đầu một cái, nghe thấy đôi phương là người có bối cảnh quân đội, nhưng hẳn không biết liên quan hết.

“Nói chú cũng không hiểu, nhưng tôi thật không ngờ chị mình lại đi dây dưa với tên phiền toái kia.” Giang Kha kéo Phó Nghị đi đường vòng rồi khỏi, “Vừa nãy còn thấy cho người tặng hoa cho Quinn, chính là tên này.” Dứt lời cầm cánh hoa còn lưu trên y phục Phó Nghị ném mất.

“Có lẽ chị cậu thích hẳn.” Phó Nghị suy đoán.

“Người thích hẳn nghe nói cũng không ít, nhưng không ai có kết quả tốt, cha tôi với cha hẳn còn mâu thuẫn sâu sắc, chị tôi lần này mù chắc.” Giang Kha lộ vẻ khinh thường.

Phó Nghị vốn chẳng muốn nhiều lời, nhưng nhìn biểu tình của đối phương thì giật mình, bật thốt lên: “Cũng có thể chị cậu không thực sự nghiêm túc, chỉ là... Tình nhân thôi.” Hẳn không trực tiếp nói ra hai chữ “bạn giường” được.

“Chị ấy đúng là hai mươi mấy tuổi đã làm chuyện này rồi, nhưng bây giờ không giống vậy,” Giang Kha nói, “Chị ấy hi vọng có thể tìm được bạn đời lâu dài, cho nên bây giờ giao du cũng đã cẩn thận hơn nhiều rồi.”

“Thì ra là vậy.” Phó Nghị cười gật đầu, nhìn đèn đường phía trước, biểu tình ngưng tụ thành bức tượng điêu khắc.

Bầu không khí đột nhiên trầm mặc, hai người đều không có ý chủ động bắt chuyện, đi thẳng đến quảng trường náo nhiệt.

“Chúng ta ăn cái này đi,” Giang Kha đột nhiên chỉ chỉ Quan Đông ven đường.

Phó Nghị lấy lại tinh thần, kinh ngạc: “Cậu chắc chứ, tôi còn chuẩn bị đến vài ngàn.”

“Chắc mà, tôi muốn ăn bát miễn.” Giang Kha nhìn xâu thịt luộc thơm ngát liếm môi một cái.

Vẻ mặt này khiến Phó Nghị không nhịn được cười rộ lên: “Thế thì hôm khác mời cậu một bữa nữa.”

Hai người chọn xong cầm bát đũa ngồi trên băng ghế nhỏ, nhiệt khí bốc hơi có vẻ mông lung.

“Thêm muối nha.”

“Không cần, thứ hai còn trình diễn nữa, bớt chút đi.” Giang Kha nói xong lấy tương ớt một mạch bỏ vào tô hẳn.

“Tôi không ăn được cay vậy... Dừng tay!” Phó Nghị nắm cổ tay y ngăn lại, nhưng trong bát đã đầy ớt đỏ mất rồi.

“Tay run.” Giang Kha cười híp mắt.

“Tiểu tử hư hỏng, nhìn xem cậu làm ra chuyện tốt gì này.” Phó Nghị lườm một cái, nhưng đói bụng, đành nhận mệnh mà ăn.

Chỉ chốc lát sau hắn liền bị cay đỏ mắt đỏ mũi, chạy qua cửa hàng gần đây mua chai nước khoáng lạnh.

Giang Kha vừa húp nước dùng vừa nhìn nam nhân cười, thấy người kia cay hà hơi hít mũi, liền gấp một miếng đến bên miệng hắn: “Nào, ăn một miếng của tôi này.”

“Cảm ơn...” Phó Nghị không nhin được há miệng tiếp nhận, cuối cùng cũng coi như đỡ cay một tí.

“Thêm miếng nữa.”

“Ừm.”

“Đỡ chưa?”

“Khá hơn rồi.”

Phó Nghị vừa ăn vừa uống nước, chợt thấy mấy bàn bên cạnh đều dùng ánh mắt khác thường nhìn bọn họ, mới phát hiện động tác dứt cho nhau ăn rất ám muội. Cũng may Giang Kha dứt hai miếng liền dừng, tiếp tục oanh tạc tô miếng lớn.

Hắn đỏ mặt tiếp tục ăn một tô Quan Đông cay xè, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn người đối diện đang nghiêm túc ăn đồ ăn. Giang Kha vốn môi hồng răng trắng, lông mi thật dài, giữa làn sương mù càng thêm nổi bật như thiên nhân, ăn món gì cũng thấy đẹp mắt.

“Nhìn gì thế?” Mỹ nam tử ăn miếng thành linh hồn, nhưng mắt cũng không thèm nhác.

“... Không có gì, cay quá.” Phó Nghị đã quen với loại quan sát biến thái này từ lâu, bình tĩnh trả lời.

“Tiểu gia biết mình đẹp rồi, không cần nhìn thế ngại lắm.” Giang Kha một mực tập mãi thành quen.

“Nếu da mặt đã dày như vậy... Tôi cũng không biết phải nói cái gì nữa.” Phó Nghị nhanh chóng gấp miếng đậu hũ đỏ như máu vào miệng, cúi đầu ăn tiếp.

Giang Kha giương mắt nhìn hắn một lát, nhếch miệng, tiếp tục ăn.

Hai người ăn xong cả người đều ầm hần lên, trong gió đêm lúc lác dạo phố, từ quảng trường đi tới hẻm nhỏ không người.

“Vẫn chưa tới 10h, không cần về công ty tiếp tục công việc sao?” Giang Kha lấy điện thoại ra xem giờ.

“Tôi giao phần còn lại cho Tina rồi, cho nàng tặng ca chút là xong.”

“Ồ? Chú cũng cam lòng để nhân viên làm thêm giờ ư?”

“Hết cách rồi, tôi muốn tới xem cậu trình diễn, tuy rằng cuối cùng cũng không kịp.” Phó Nghị cười gượng.

“Đồ ngốc, không lường trước được giao thông sao, ngồi tàu điện ngầm không phải hơn à.”

“Tôi cũng làm rồi... Nhưng là đứng chứ không phải ngồi.” Phó Nghị sờ mũi một cái, nhớ đến vẻ khốn quẫn của mình trên tàu điện ngầm mà dở khóc dở cười.

“Chú ngốc đến độ nào a, lão tao hóa, ngồi tàu điện ngầm cũng không tranh được chỗ.”

“Nhiều người quá, đúng lúc giờ cao điểm, tôi không có kinh nghiệm chen xuống xe, còn bị giẫm lên chân nữa.” Phó Nghị lắc đầu thở dài.

Giang Kha cúi đầu nhìn xuống giày hần, sau đó bật cười: “Hóa ra đây là dấu giày a, tôi còn tưởng chú mới đổi giày mới chứ ha ha ha!”

Phó Nghị cúi đầu vừa nhìn, trên giày da của hần còn có một dấu giày mình chứng cho vòng đăm mê chi gian, vừa nãy chạy gấp quá cũng không kịp chú ý. Hần mới cúi người định phủi đi, liền bị đối phương bắt lấy cánh tay nhấc lên.

“Bắn chết rồi, lấy giấy lau.”

Đối phương nói xong lấy ra một tấm giấy ăn, sau đó ngồi xổm xuống lau giày cho hần.

Phó Nghị sợ hết hồn, nhanh chóng hạ eo: “Giang Kha... Ôi.”

Hai người đầu đụng vào nhau, Giang Kha ngồi dưới hắc khí nhìn hần chăm chăm: “Làm gì, đừng lộn xộn nữa được không?”

“Tôi còn đang định hỏi cậu làm gì đây.” Phó Nghị ủy khuất xoa trán.

“Giúp chú lau giày.” Giang Kha lấy giấy ăn mạnh mẽ chà lên vết bác gái giẫm lên mà lau.

“Tôi tự làm được mà...” Phó Nghị ngồi xuống, nhưng Giang Kha đã xong xuôi, đứng dậy vo giấy thành một cục ném vào thùng rác.

Hắn lảng lảng nhìn đối phương, sau đó ngượng ngùng cười cười, nhỏ giọng nói cảm ơn. Sau đó thấy đối phương nhìn mình không nói lời nào, nhanh chóng mở miệng đánh vỡ trầm mặc: “Cái kia, đầu cậu không bị sưng đau chứ?”

“Đau muốn chết luôn, xoa cho tôi đi.”

“Xin lỗi.” Phó Nghị nhanh chóng xoa xoa mái tóc mềm mại, ghé lại gần ngửi thấy mùi dầu gội thoang thoảng, tay hơi run lên.

“Vò tóc thì có tác dụng gì.” Giang Kha nắm lấy cổ tay hắn ấn ấn: “Xoa da đầu ý.”

“Được, chờ chút.” Phó Nghị lại gần, ôn nhu mát xa đầu y: “Như vậy được chưa.”

Hắn cảm giác được Giang Kha đang nhìn mình chăm chăm, nhưng lại không nói lấy một lời, khiến cho trái tim hắn đập nhanh như thỏ chạy, “Xoa chỗ này nữa.”

“Ừm, còn đau không?”

“Được rồi.”

Phó Nghị thả tay xuống, chỉ thấy đối phương vẫn nhìn mình, chẳng có gì khác thường, nhưng ánh mắt nhu hòa kia, có phần lấn át cả ánh đèn đường nữa.

Hắn nhìn đối phương, nhất thời không biết nói tiếp thế nào, giống như phút chốc mất năng lực giao tiếp, ngoài thị giác ra, thân thể chỗ nào cũng thấy thất thường.

“Xe chú để chỗ nào?” Giang Kha nhìn hắn hỏi, giọng điệu cũng dịu dàng hơn mọi khi nhiều lắm.

“Ồ... Bên trạm tàu điện ngầm, rất gần đây.”

“Thế thì đi thôi, tiện tiền tôi một đoạn.”

Lúc Phó Nghị cất bước suýt chút vấp ngã, Giang Kha đỡ được, cười mắng “Ngu ngốc”, sau đó nửa dìu nửa kéo lôi hắn ra khỏi ngõ hẻm.

Phó Nghị có chút mê muội, giống như bị đồ vật từ trên trời rơi xuống trúng đầu, nhưng không cách nào biết được rốt cuộc là cái gì.

Quan hệ bọn họ như vậy thì được tính là cái gì đây?

29. Chương 29

Lão tao hóa, đừng quên hôm nay cùng tôi đi bơi đấy.

Phó Nghị ngồi trên ghế tổng tài, nhìn tin nhắn tới mà nhức đầu không thôi.

Hắn đến tận bây giờ có thể nói là lần đầu tiên ngắm cảnh bể bơi.

Hồi đó trong lớp hắn là nam sinh cao hơn mặt biển, vóc người trưởng thành hơn bạn bè cùng lứa, huông chi da dễ màu đồng cổ người Âu Mỹ cực hấp mộ, nhìn sao cũng thấy hòa hợp với cát trắng biển rộng nắng chói chang.

Nhưng hắn thật sự không-biết-bơi.

Phó Nghị nhớ mẹ hắn từng nói khi còn bé không cần thận ngã xuống nước, suýt chút chết đuối, cho nên sinh ra cảm giác sợ hãi đối với bơi lội.

Hắn đã từng nỗ lực thử quay người, nhưng một khắc tiến vào nước xong, thính giác mơ hồ dần, áp lực nước cường bức hắn cảm giác mỗi giây đều hít thở không thông, vội vã thoát thân há miệng thở dốc, sau đó hai chân nhũn ra bò lên bờ.

“Cmn chú thật sự không biết bơi?” Giang Kha đứng bên xe thể thao, chống hông cảm tức hắn, hiển nhiên đã cho lời từ chối lần trước của hắn là đùa giỡn.

Phó Nghị không dám nhìn đối phương, ngoan ngoãn gật đầu thừa nhận, “Tôi thật sự... rất sợ bơi lội.”

“Màu da này mà còn nói với tiểu gia là sợ bơi lội?” Giang Kha quan sát cơ ngực hắn, vẫn không thể tin được.

“Thật mà, cậu nghe tôi nói đã...”

Bơi lội là môn bắt buộc cấp 3, Phó Nghị không muốn trở thành trò cười cho bạn học, kiếm cớ bỏ học một năm, lớp 11 mới quay lại học chung với đám học đệ.

Kết quả tiết thứ nhất hẳn suýt chút nữa đã chết đuối ở khu vực lặn rồ.

“Tiết đầu tiên đã cho chú vào khu vực lặn?” Giang Kha nghe hẳn kể, bán tín bán nghi.

“Thầy giáo tưởng tôi đã biết rồi, cho nên không quản tôi.” Nhớ lại đoạn hồi ức kia, Phó Nghị lại lộ ra nụ cười khổ sở.

Lúc đó mười sáu tuổi, Phó Nghị ôm bảng nhựa nổi, bám lấy thành hồ bơi, run cầm cập đi tới khu vực lặn, quay đầu lại chỉ thấy thầy giáo đang bận dạy cho các học đệ, quay lưng lại với mình, căn bản chẳng bận tâm tới hắn, vì vậy hắn bèn lấy hết dũng khí, cầm bảng nhựa thật cẩn thận, chân đạp thành bể, hít sâu một hơi đâm đầu vào làn nước.

Nhưng hình như hắn nặng quá hay sao ấy, tấm bảng nhựa căn bản không đủ giữ hắn nổi lên mặt nước, Phó Nghị hoảng hốt, nhẹ buông tay, vật duy nhất để dựa vào trôi đi, cả người chìm sâu xuống nước.

Loại cảm giác đè nén sợ hãi khiến hắn khua loạn tay chân trong nước rất tức cười, không tới 5 giây đã không nhận thở nổi nữa, uống một hộp nước lớn.

Ngay lúc Phó Nghị nghĩ mình sắp chết đuối tới nơi, có người bắt được cánh tay hoảng loạn của hắn, hắn lập tức bám lấy nhánh cỏ cứu mạng này nhô đầu ra khỏi nước.

“Nắm lấy thành bể, mau lên”, người kia nói.

Phó Nghị nhanh chóng làm theo, ho khan phun nước ra, vô cùng chật vật.

“Không sao chứ?” Người kia hỏi, tháo kính bơi đã mờ lung sương mờ.

Phó Nghị lúng túng lắc đầu, gương mặt muốn nhìn bộ dáng ân nhân cứu mạng, kết quả vừa nhìn thấy liền biết mọi sự đã không thể văn hồi.

Kia chính là học đệ mình tương tự 10 năm.

Đương nhiên, câu nói này hắn chưa từng nói cho Giang Kha biết.

“Chính là bộ dáng này, sau đó cha tôi biết chuyện, liền dốc lòng tìm quan hệ lấy giấy chứng nhận, tôi cũng không cần đi học khóa bơi lội nào nữa.”

Giang Kha nghe xong biểu tình thú vị hớn, “Lão tao hóa, chú bị ngu à, không biết bơi còn không chịu học, lỡ sau này ngã xuống nước thì phải làm sao?”

“Theo thống kê, người chết đuối thường là những người biết bơi...”

“Thúi lắm! Không biết bơi vào nước trăm phần trăm là ngỏm củ tỏi, Giang Kha vỗ đầu hấn cái: ”Hôm nay nhiệm vụ của tiểu gia chính là dạy cho chú.”

“Không thể nào, tôi đã 30 năm rồi còn không học được,” Phó Nghị nói xong cũng tự thấy mất mặt, “Tôi kiếm phao ngồi chờ chỗ nước cạn là được, đừng làm chậm trễ thời gian tập thể hình của cậu.”

“Vào bể bơi lớn nhất lại đòi ngồi ngâm ở khu nước cạn, chú không ngại lãng phí a.”

“Trong bể bơi có nhiều người, giảng dạy cũng phiền phức, thôi quên đi.” Phó Nghị vừa tưởng tượng mình học bơi trước mặt một đám người liền thấy xấu hổ vô cùng.

“Có thể có ai nào, chỉ có hai chúng ta thôi.”

“A?”

“Chị tôi đi công tác bên Nhật, dùng bể bơi nhà nàng.”

Phó Nghị sững sờ nhìn Giang Kha mở cửa xe, sau khi tiến vào thấy hấn vẫn còn ở chỗ cũ thì trừng mắt: “Chấn đường làm gì, lên xe.”

Bể bơi biệt thự của Giang Hinh nằm trên tầng cao nhất, mái vòm pha lê, nước hồ tinh khiết phản chiếu ánh nắng, bên hồ còn trồng vài loại cây rất phù hợp khung cảnh, còn có ghế sofa nhỏ kiểu Nhật nữa.

“Chị cậu rất biết thưởng thức đó.” Phó Nghị nghĩ đến cái hồ bơi lộ thiên nhà mình, không nhận được cảm khái.

“Chú thấy ưà nhìn?” Giang Kha từ dưới nước ngoi lên hỏi.

“Có phong cách, chỉ là mỗi lần vệ sinh chắc tốn không ít nhân lực,” Phó Nghị ngồi xuống bên bể bơi, đánh giá kiến trúc nơi này, “Có thể xây một bể bơi tư nhân ở Thượng Hải thế này, thật sự rất lợi hại.

Giang Kha không phục nhún vai, “Chờ tiểu gia đến tuổi của nàng, sẽ mua cái tốt hơn nữa.”

“Cậu chắc chắn sẽ làm được.”

Giang Kha nở nụ cười, nhắc kính bơi lên trán, vỗ đùi lớn của hấn một cái, “Mau xuống nước.”

“Chỗ này sâu quá à.”

“Không sâu, có 2m thôi.”

Phó Nghị đi tới eo thân đã run cả lên, liền dịch lên bờ, “Ồ đây, có áo phao không?”

“Bọn tôi chưa bao giờ dùng tới vật kia.”

“Nhưng tôi không biết bơi chút nào hết, có nó chống đỡ vẫn an toàn hơn.”

“Tôi chính là áo phao này, xuống đây đi.” Giang Kha nhìn hấn nhích tay rút chân nhịn cười nói.

Phó Nghị bám chặt thành bể cắn thân xuống nước, nhìn mặt nước mỹ lệ như lâm đại dịch, Giang Kha bơi tới sau lưng hấn, hai tay vòng lấy eo hấn kéo vào trong lồng ngực, thấp giọng cười: “Buông tay đi.”

“Tôi, tôi rất nặng đó.” Phó Nghị sốt sắng.

“Khí lực tiểu gia thể nào còn chưa rõ sao?”

“Biết đâu cậu mệt thì sao?”

“Không mệt.” Giang Kha hôn sau gáy hấn, “Chúng ta luyện quay người trước.”

Không biết là do ánh mặt trời quá gắt, hay do thân thể hấn nóng, Phó Nghị chỉ biết là vành tai hấn chắc chắn đỏ lên rồi. Hấn thả thành bể ra, cảm giác thân thể bị người phía sau vững vàng nâng lên, thoáng thở phào nhẹ nhõm, sau đó lấy hơi, chậm rãi ngụp xuống nước.

“Tiến vào nước rồi chậm rãi thở ra, không cần gấp gáp.”

“... Không, không được.” Phó Nghị vừa vào nước không quá 3 giây đã nhịn hết nổi, ngoi lên hô hấp từng ngụm từng ngụm dưỡng khí, “Tôi thật sự không quen ở trong nước... Giang Kha, cậu cứ đi bơi đi.”

“Có kiểu sợ này nữa à.” Giang Kha nhìn vẻ mặt hấn, hơi kinh ngạc, “Có muốn dùng máy trợ thính không?”

“Tôi thử rồi, không hiệu quả gì hết.”

“Vậy qua khu cạn trước đi.”

Giang Kha kiên trì không ngừng kéo hần đến bên bờ, sau đó vỗ vỗ khuôn mặt có chút tái nhợt của Phó Nghị.

“Lên tinh thần đi lão tao hóa, trước tiên nhịn thở trong nước 5 giây, tiểu gia ở đây, chú không chết được đâu.”

“Cảm ơn cậu, tôi sẽ cố gắng.” Phó Nghị thấy đối phương kèm cặp nghiêm túc, không khỏi vỗ ngực tự động viên mình, sau đó một lần nữa đeo kính bơi, khom lưng như con tôm rồi chìm vào trong nước.

Áp lực nước như ma quỷ bao vây lấy hần, ngũ quan Phó Nghị sợ hãi nhần lại, mũi phun ra khí ùng ục ùng ục làm mờ tầm mắt, không tới 3 giây đã chịu không nổi nữa.

“Đừng ngoi lên, chìm xuống cho tiểu gia!”

“A...” Phó Nghị bị đè xuống, suýt thì sặc nước. Giang Kha ấn vai hần dùng sức đè xuống, đếm ngược thật to, mỗi lần đếm là một lần giày vò: “Ba, hai, một, được rồi.”

Phó Nghị chặt vật lau nước trên mặt, phun nước không cẩn thận chảy vào miệng ra, mặt bơ phờ như trở về từ cõi chết.

“Chú đúng là lão túng hóa, có tí nước đã sợ đến vậy rồi.”

“Tôi vẫn thấy trong nước là chuyện đáng sợ mà,” Phó Nghị tỉnh táo lại đáp, “Chìm vào nước rồi sẽ không nghe thấy gì nữa, nhìn gì cũng mờ mờ, còn cảm giác bị tách biệt với thế gian nữa chứ.”

“Nước rõ ràng là cho người ta cảm giác an toàn.” Giang Kha phản bác, “Con người vốn tiến hóa từ nước mà ra.”

“Nhưng, tôi vẫn thấy hốc cây còn an toàn hơn.”

“Chú với cái hốc cây rốt cuộc có tình cảm gì, đến cả trong mơ cũng muốn ngủ ở hốc cây?” Giang Kha cười to, “Chú nghĩ mình là cô nương ngón tay cái à.”

“Dĩ nhiên không phải, chẳng qua tôi cảm thấy... Chúng ta tiếp tục đi.” Phó Nghị nhanh chóng ngượng ngừng gặt đề tài kia qua một bên.

“Được, lần này 10 giây.”

“Lâu vậy, 7 giây thôi được không?”

“Không được.”

“VẬY, TÔI THỬ XEM.”

Phó Nghị ngoan ngoãn hít một hơi, bíp lỗ tai chậm rãi lặn xuống, Giang Kha lập tức đề lại bờ vai không cho hấn lộn xộn, ra lệnh: “Nhà khí, chậm rãi nhả ra, đúng thể...”

Đang đem dưỡng khí trong phổi nhả ra hết xong, Phó Nghị nhất thời cảm giác như thân thể bị vết sạch, không hít được khí cũng không nhả được khí nữa, tắt thở mất.

“Còn 5 giây... Cố chịu, đừng nhúc nhích, từ từ cảm nhận!” Giang Kha hình như ngắt cổ hấn hận rên sất không thành thép nói.

Phó Nghị mở to hai mắt nhìn đáy bể chằm chằm, cảm giác mình lại giống con tôm nửa nổi vờ trong nước, cả người cứng ngắc không nhúc nhích được. Được đối phương kéo lên, nhìn cảnh tượng xung quanh, phẳng phất đã cách một thế hệ.

“Giang Kha, cậu, cậu tha cho tôi đi.” Hấn xụi lơ dựa vào thành bể.

“Thêm lần nữa, 15 giây.”

“Tôi nói thật đấy...”

“Lấy hơi!”

Phó Nghị run cầm cập lần thứ hai chìm xuống, nhưng nỗi sợ hãi trong tiềm thức vẫn chiến thắng quyết tâm học bơi lội, lúc sắp được 10 giây đã sắc nước ngoi lên, tay chân đập loạn tránh thoát ràng buộc của Giang Kha, chạy ôm thành bể lớn tiếng ho khan.

“Xin lỗi, tôi thực sự không được... Khụ khụ.”

Giang Kha không nói nhìn hấn, nhấc chân đá mông nam nhân kia một cái: “Mắc cỡ chết người.”

Tôi cũng thấy vậy, Phó Nghị đưa lưng về phía đối phương nghĩ.

“VẬY QUÊN ĐI, CHÚ CỨ Ở ĐÓ MÀ NGÂM MÌNH ĐI, TIỂU GIA BƠI MẤY VÒNG ĐÃ.”

Phó Nghị thở phào nhẹ nhõm, ở trong nước một lát rồi bò lên bờ, thấy Giang Kha bơi nổi đầy mạnh mẽ, liền quay lại lấy ly nước trái cây, lấy kẹo que đối phương thích nhất trở về bên thành bể.

Giang Kha bơi một ghé lại bên bờ, liếc mắt thấy Phó Nghị đang uống nước trái cây nhìn mình.

“Cho tôi một ly.”

Phó Nghị cầm một ly qua, đưa ống hút đến bên miệng Giang Kha, người kia hút hai cái, lại hỏi: “Của chú vị gì vậy?”

“Tôi bỏ ít dâu tây.”

“Đưa tôi nếm thử.”

“Uống hết rồi, tôi làm ly khác cho cậu nha.”

“Không cần.”

Giang Kha ngoắc ngón tay gọi hấn, nhìn Phó Nghị ngờ ngác liền bị nắm cầm, hé miệng ngậm lấy đôi môi kia, đem vị ngọt còn lưu lại mút sạch sẽ, đầu lưỡi luồn vào quét một vòng. Phó Nghị nắm chặt ly thủy tinh, nửa quỳ bên bờ hé miệng mặc y đùa bỡn, mí mắt hơi rung động vì bị đầu lưỡi xâm phạm.

30. Chương 30: (h, Bể Bơi)

Nụ hôn kéo dài đầy ngọt ngào làm Phó Nghị có chút mê muội, Giang Kha lúc này hôn rất triền miên, đầu lưỡi tỉ mỉ đâm đâm càn quét khiến ngón chân hấn không nhịn được cuộn lại, ly nước trái cây không cầm chắc nghiêng ngã.

“Xuống nào.” Giang Kha để ly thủy tinh qua một bên, ôm chầm eo hấn kéo xuống hồ.

Phó Nghị run rẩy vào nước, chưa kịp sợ hãi thì đã bị đối phương đè lên thành bể gặm cắn, chân với không tới, hoang mang không chuyên tâm được, “Giang Kha, nơi này là khu vực lặn...”

“Tôi biết,” Giang Kha một tay bám thành bể, ôm hấn, “Dù được rồi.”

Phó Nghị nghe lời mặt hướng lên bờ, hai tay bám chặt không dám thả lỏng, Giang Kha nhìn cả người hấn bộ dáng cương trực không khỏi cười nhẹ một tiếng, chỉ thấy cơ lưng vì căng thẳng càng đẹp mắt, kéo dài xuống quần bơi khiến người ta suy tư, vì vậy một tay khác không nhịn được lột quần bơi của nam nhân ra, thăm dò xoa nắn.

Nước hồ không cách trở tràn vào huyết động phía sau, Phó Nghị chấn kinh kẹp chặt chân, vừa vận kẹp luôn

ngón tay Giang Kha ở giữa, người kia nhú mào, bầm ngón tay cố ý bóp bóp thịt non trong bắp đùi, khiến cho hấn ngoan ngoãn mở chân ra, để cái tay không thành thật ở chỗ kia xoa xoa.

“Trong bể bơi mà không bơi được, thì chắc làm tình được phải không?”

Phó Nghị không biết hai thứ này có cái quan hệ logic gì, nhưng hiện tại hấn không rảnh để ý đối phương đang đùa giỡn hay hỏi han, toàn bộ tinh lực đều tập làm sao đừng để đột nhiên thất thủ trượt vào trong nước, hấn không thể bay lên bờ ngay lập tức.

“Được, làm được, Giang Kha cậu nhẹ nhàng chút là được mà.” Gập ghềnh trặc trở trả lời, hi vọng ngón tay đang làm bậy trong vách tròng có thể thu liễm một chút.

“Được a, tôi sẽ ”nhẹ nhàng“...” Giang Kha vừa nói vừa ép ngón tay về phía tuyến tiền liệt.

“A...” Phó Nghị quay lại lườm hấn cái, chỉ thấy gương mặt đối phương ướm dẫm, ánh mặt trời chiếu tới màu sắc đôi môi thật đẹp, còn đang nở nụ cười.

“Lão tao hóa, tự mình soi gương xem vẻ mặt lúc này đi, còn kêu tôi điếm nhẹ, không thấy ngại sao?” Nói rồi ngón tay thon dài bắt đầu xoay tròn, chú đáo chiếu cổ từng góc một.

Phó Nghị nhắm mắt lại, ngón tay bầm thành bể dùng sức hơn, móng tay đã xuất hiện nửa vòng bạch ẩn. Giang Kha đến gần liếm lỗ tai hấn như mèo con quấy rầy chủ nhân ngứa ngáy, nửa người dưới lại như mãnh thú hung ác đâm đâm thịt huyết.

Làm tình trong bể bơi lớn quả thực cũng có chút mùi vị, so với giao hoan phòng tắm không khác là bao. Hai cổ thân thể kết hợp trong nước, vách tròng đôi khi mang theo dòng nước tiến vào, dễ chứng bụng hơn bình thường, nước bên ngoài vỗ nhẹ hơn so với lực đâm xuyên nữa, ôn nhu như đang giảng hòa vậy.

Không lâu sau, Giang Kha bắt đầu bắt cháp, cấp tốc ra ra vào vào như muốn đóng chặt eo thân nam nhân lên vách hồ, đâm chọc đến lay động sóng nước, ánh phản chiếu trên mặt nước chập chờn. Phó Nghị cảm thấy áp lực nước đè lên ngực có chút không khỏe, liền ngẩng cao đầu há miệng hô hấp, trong mắt ướm át, phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp, bị xâm phạm rơi vào cảnh đẹp mơ hồ.

“Nhẹ chút... Tôi sắp, đỡ không được nữa... Giang Kha... Nha...”

“Đỡ không được thì xuống nước làm... Đừng kẹp chặt thế lão tao hóa!”

“Không, không được... A... a...” Phó Nghị suýt chút nữa trượt xuống, nhanh chóng bầm lấy lần nữa, thân thể bị xâm phạm không ngừng va vào thành bể.

Giang Kha một tay đẩy lên, một tay khác đè lại eo Phó Nghị, động tác đâm chọc mấy trăm lần cũng tiêu

hao không ít tinh lực, mồ hôi chảy xuống trên gương mặt lướt qua đôi môi, nhỏ xuống hòa vào làn nước.

Khi kết thúc Phó Nghị bồn tinh xong cả người nhũn cả ra, hai tay phát run cơ hồ không chống đỡ nổi, cũng may Giang Kha đưa hắn đến chỗ thang cuốn, hắn mới run rẩy tới ngồi thả lỏng được.

“Nhìn xem, chú bị dọa sợ thành thế này rồi cơ à?” Giang Kha lau đi giọt nước trên mặt hắn.

Phó Nghị ngượng ngùng cười, vốn định dời tầm mắt lại thấy trên mặt nước là một bãi chất lỏng trắng ngà, nhất thời trợn mắt há mồm.

Giang Kha thuận theo tầm mắt hắn nhìn qua, lập tức bật cười: “Thấy chưa, đều của chú bắn cả đấy.”

“Nói vậy, rõ ràng cũng có phần của cậu mà.” Phó Nghị xấu hổ nói.

“Của tôi còn ở trong mộng của chú kia, ngốc ạ.” Giang Kha thân thủ dò xét đi vào mộng hắn, người kia sợ đến suýt nữa trượt ngã vào nước, sau đó cảm giác thấy đồ vật chảy ra từ chỗ đó, cúi đầu liền thấy một bãi nhũ bạch lớn.

“Bể bơi ô uest hết rồi.” Phó Nghị thấp giọng lầm bầm.

“Chờ chút nữa kêu người tới dọn, thay quần áo trước đi.” Giang Kha vỗ đầu hắn, chống lên thành bể nhảy một cái lên bờ.

Phó Nghị đi cùng đối phương đến cửa phòng tắm, do dự dừng tại chỗ cũ.

“Vào đi.” Giang Kha không cho hắn cơ hội từ chối, kéo tay hắn lôi vào buồng tắm, “Đừng ngượng, gian buồng tắm này vốn cho khách dùng, giờ bị tôi chiếm dụng thôi.”

Phó Nghị ôm đầu, “Dù sao cũng là nhà chị cậu, vẫn có hơi lúng túng.”

“Nơi này nam nhân đến còn nhiều hơn.”

Phó Nghị bật thốt lên: “Hai chị em cậu cứ như là...”

Nói đến một nửa hắn liền dừng lại, bởi vì hắn thấy Giang Kha không còn cười nữa, cặp mắt sâu thẳm theo dõi hắn, phảng phất chút băng lãnh.

“Có ý gì?”

Phó Nghị tìm đập lên đến cổ, đã lâu hần không thấy Giang Kha giận như vậy, có lẽ vì cả hai đều đã thân thiết, nói chuyện cũng ít khi kiêng kị gì, làm cho hần lần này không nhận được nói ra suy tư trong lòng.

“Tôi là nói,” hần rất nhanh liền tỉnh táo lại, “Cậu và chị cậu, phương diện này đều phóng khoáng a.”

Giang Kha nhìn hần một hồi, quay người mở vòi phun, sau đó trầm mặc tỉ mỉ nhìn cột nước rơi xuống.

Phó Nghị nghĩ lại một chút, câu nói kia hần cũng đâu có ý gì xấu, chỉ là trần thuật lại một sự thật, phản ứng của đối phương lại làm hần hơi nghi hoặc.

“Chú nói không sai,” chỉ nghe Giang Kha đáp, ngữ khí bình tĩnh, vì quay lưng lại nên Phó Nghị không thấy biểu tình hần thế nào, “Mà tôi chưa từng đưa người về nhà, cũng chưa tắm với ai bao giờ.”

“Phải... vậy không?”

“Ừm.”

Tuy rằng kinh nghiệm tình trường đơn bạc đến đáng thương, nhưng dù sao cũng sắp 30 tuổi rồi, trên thương trường tiếp xúc với bao nhiêu nam nhân, Phó Nghị đương nhiên sẽ không dễ tin tưởng câu nói này như vậy.

Nhưng trong lòng hần cũng không khỏi cảm động, nhìn Giang Kha sau gáy dính đầy dầu gội nhất thời không biết trả lời như thế nào.

“Tắm nhanh đi.”

“Ừ, cảm ơn.”

Phó Nghị vừa xoa sữa tắm, vừa lén lút đưa mắt nhìn Giang Kha đang chuyên tâm tắm rửa, sau đó phức tạp rũ mắt xuống.

Hai người đột nhiên cùng không nói gì, chỉ có tiếng nước liên miên.

Ngày hôm nay Phó Nghị học bơi như không, nhưng không thể phủ nhận là tình cảm đối với đối phương đã tăng lên một bậc.

31. Chương 31: (h) Điện Thoại Tình Ái

Thoát khỏi không khí lạnh lẽo bên ngoài, Phó Nghị đi vào văn phòng ngồi xuống thở phào một hơi, khum tay lên mặt phả ra nhiệt khí.

“Phó tổng, tôi đã mua được những tạp chí ngài cần rồi ạ.” Tina gõ cửa đi vào, ôm một chồng tạp chí: “Các loại tin tức thời thượng, thời trang và người mẫu đều ở bên trong.”

“Cảm ơn Tina.”

“Tôi có thể hỏi vì sao Phó tổng muốn mua được không?” Tina cười chớp mắt: “Không phải là có bạn trai nên muốn tặng trang phục đẹp mắt đó chứ? Nhưng mắt thẩm mỹ của Phó tổng vốn đã rất tốt rồi mà.”

“Dĩ nhiên không phải, Tina cô mau đem vật liệu hôm qua sửa lại chút đi.” Phó Nghị nghiêm túc nói.

“Vâng.” Tina le lưỡi nhanh đi làm việc.

Phó Nghị thấy người đi rồi thở phào nhẹ nhõm, sau đó mở ra quyển tạp chí mới nhất, tìm bài viết về buổi trình diễn của Quinn, dừng tại chủ đề này chốc lát, sau đó nhìn lại nội dung và thời gian.

Cũng như vậy, hần cũng lấy mấy quyển khác đọc cấp tốc một lượt, sau khi xem xong thì chồng lên ngay ngắn, lại tiếp tục làm việc.

Từ lần bơi lội trước đến cuối năm, số lần hần gặp Giang Kha ít dần. Đối phương vội vàng cùng Quinn đi khắp cả nước trình diễn, tựa hồ coi đó là nguồn sống, thỉnh thoảng còn phải đối phó với người bên Giang thị, còn hần cuối năm bận bù đầu tổng kết các hạng mục và báo cáo tài chính.

Bọn họ chủ yếu liên lạc qua điện thoại hay nhắn tin cho nhau, nhưng Phó Nghị cũng thường vì công tác mà tìm lý do vội vã kết thúc.

Như vậy cũng tốt, Phó Nghị may mắn lại có chút khổ sở nghĩ, miễn cho hần càng lún càng sâu.

Nhưng hần lại không nhận được đi quan tâm nhất cử nhất động của đối phương, ngăn người nhìn bức ảnh cùng các loại phê bình sắc bén hoặc ca tụng tán dương.

Điện thoại rung, hần cầm lên nhìn, là số lạ.

“Xin chào.”

“Lão tao hóa, đoán xem tôi đang ở đâu nào.” Nghe giọng rõ vui vẻ.

“Phó Nghị sững sờ: ”Chắc không ở dưới lầu trước cửa công ty đâu nhỉ?”

“Biết lắm mà, đoán cái là trúng, mau xuống đi.”

“Chiều này của cậu dùng không biết bao nhiêu lần rồi.” Phó Nghị cười nói, “Hôm nay lại có việc gì vậy?”

“Chú xuống đi thì biết.”

“Tôi vừa mới bắt đầu làm việc, Giang Kha...” Phó Nghị bắt đầu dĩ ẩn huyết thái dương.

“Xuống, tiểu gia sắp chết rét rồi đây này.”

“Không lái xe tới à?”

“Phải a, lạnh quá đi,” đầu kia rạo rức lại, “Chú cứ xuống đây là được, đừng cúp điện thoại.”

Phó Nghị xem giờ, không thể làm gì khác hơn là gác tài liệu qua một bên, mặc thêm áo khoác vội vã rời văn phòng.

Hắn đẩy cửa lớn, đón gió lạnh nhìn xung quanh, lại không thấy bóng người quen thuộc đâu.

“Cậu ở đâu?”

“Xuống rồi?”

“Tôi ở cửa tự động D.”

“Chú xuống thật à?”

Phó Nghị nhất thời ý thức được mình bị lừa, bắt đầu dĩ thử dài, nhú mày nén giận nói: “Giang Kha, rốt cuộc cậu ở đâu?”

“Lão tao hóa đừng trách tôi nha, ai bảo chú cứ kiểm soát bạn việc làm chi, không chịu nghe tôi nói gì hết.”

Đối phương nói là sự thật, Phó Nghị đành nói: “Được rồi, tôi giờ không về công ty nữa, cậu nói đi.”

“Tôi đang ở Hương Cảng, lạnh chết rồi.”

“Cậu với đoàn staff của Quinn đi Hương Cảng?” Phó Nghị kinh ngạc.

“Đúng vậy, còn trùng vào thời điểm lạnh nhất ở đây, hôm qua quay phim với khối băng trong phòng, tiểu gia suýt chút thì cảm mạo... A Đê!”

“Đừng quên mặc thêm quần áo,” Phó Nghị cau mày, “Giờ cậu có ở trong phòng không?”

“Có, ký túc xá tập thể.”

“Cậu là tiểu thiếu gia mà cũng ở quen sao?”

“Không quen cũng phải quen, thực ra quen rồi cũng thấy được lắm,” Bên phía Giang Kha tựa hồ rất huyền náo, “Đúng rồi lão tao hóa, thương lượng với chú chuyện này.”

“Sao vậy?”

“Cuối tháng rảnh không, đến Bắc Kinh đi.”

“Sao... Sao lại muốn tới Bắc Kinh?” Phó Nghị không hiểu sao tự dưng thấy căng thẳng.

Giang Kha nở nụ cười: “Mời chú tới nhà tôi chơi, còn chuẩn bị sẵn một bộ đồ ăn hồng phần nha.”

“Đừng đùa nữa”, ngực Phó Nghị âm âm nhảy, “Công ty bên này nên không đi được, hơn nữa đường đột thế, gia đình cậu cũng...”

“Ông già chỉ đích danh muốn gặp chú một lần”, Giang Kha trực tiếp mượn cớ, “Còn có, ngày cuối tháng là sinh nhật tiểu gia, không đến là tuyệt giao đấy.”

“A, sinh nhật vui vẻ.”

“Vui cái đầu ấy, ai cho nói bây giờ.”

“Xin lỗi, nhất thời lỡ miệng,” Phó Nghị đỡ trán, cảm giác đầu óc có chút không tỉnh táo, “Nếu như Giang đồng đã có lời mời, tôi đương nhiên không tiện cự tuyệt, cuối tháng tôi sẽ cố hết sức dành thời gian mấy ngày...”

“Tình cảm của chú là vì nể mặt ông già mới tới a.”

“Đương nhiên còn vì sinh nhật của cậu nữa,” Phó Nghị lập tức bổ sung, “Cậu muốn quà gì?”

“Tự chọn, không hài lòng cũng tuyệt giao.”

“Cậu đúng là tiểu tử hư hỏng, cho tôi câu hỏi khó vậy, ít nhất cũng gợi ý chút đi.”

“Không có.” Giang Kha như chặt đinh chém sắt trả lời.

“Được rồi.” Phó Nghị ẩn thái dương lần hai, nhìn đồng hồ đeo tay, “Hôm nay cậu không cần làm việc sao?”

“Ngày hôm nay nghỉ ngơi, xế chiều đi dạo... Lão tao hóa toi biết chú không kịp đợi muốn về công ty, nhưng trước tiên phải đáp ứng tiểu gia một chuyện đã.”

“Thật không tiện, hôm nay công ty khá bận... Cậu nói đi, tôi đồng ý.” Phó Nghị bị vạch trần ngượng ngùng nói.

“Mười một giờ đêm nay, chơi phone sex đi.”

“Cái, cái gì?”

“Tôi phát âm không chuẩn à?”

“Không phải, chỉ là...” Chỉ là hần quá khiếp sợ, “Cậu không phải còn ở ký túc xá tập thể à, như vậy không tốt cho lắm?”

“Mỗi người một phòng đơn, có cái gì mà không tiện?”

Hần còn tưởng là loại phòng trọ cho thanh niên kia, Phó Nghị yên lặng học bộ dáng trợn trắng mắt của đối phương, xem ra hần đã đánh giá quá cao khả năng chịu khổ của Giang Kha rồi.

“Tôi sẽ tận lực, nhưng cậu phải để tôi làm xong công việc đã, tiểu thiếu gia à.”

“Biết rồi, đi đi, tối nay không nhận điện thoại chú chết chắc.”

Phó Nghị dở khóc dở cười cúp điện thoại, sau đó cho hai tay sắp đông cứng vào túi áo, đi về tòa nhà công ty.”

Hần nhìn con số tăng tăng lên từng bậc, cảm giác khóe miệng không khỏi câu lên, biểu tình có chút khó

không chế.

Loại tâm tình này mới đáng sợ làm sao.

“Phó tổng, có chuyện gì vui vậy?” Người có giác quan thứ sáu vĩnh viễn chuẩn nhất là nữ nhân, Tina vừa thấy đã hỏi rồi.

“Không có gì,” Phó Nghị nhanh chóng đổi thành nghiêm mặt, “Chỉnh lý xong chưa, đưa tôi xem.”

“Hức, tốt đẹp.”

Công việc một ngày vừa kết thúc Phó Nghị vội vàng vàng chạy về nhà, thở hồng hộc vào thang máy liếc giờ giấc, 10h40, vẫn kịp.

Hắn cấp tốc tắm xong sấy tóc, sau đó thả lỏng cả người co ro trên giường.

Điện thoại di động đúng giờ vang lên.

“Bắt máy nhanh đấy, tôi còn tưởng bị cho leo cây rồi chứ.”

Nào có ai dám cho cậu leo cây, Phó Nghị nghĩ thầm, ngoài miệng lại nói: “Tôi còn tưởng sẽ bị cậu cho leo cây kia.”

Giang Kha cười rộ lên: “Yên tâm, chuyện như vậy tiểu gia nói được làm được.”

Thanh âm hần trầm thấp chứng tỏ mặt Phó Nghị đã đỏ ửng rồi, ho khan hai tiếng đánh trống lảng, “Nhưng mà nói thật, làm người mẫu mà ngủ trễ như vậy có được không đó?”

“Hết cách ời, mấy ngày nay tôi cũng ngủ không ngon.”

“... Lạnh quá à?”

“Nóng quá thì có, mỗi lần mơ thấy bộ dáng phát tao của chú liền nóng không ngủ được.”

Đối phương trực tiếp ve van số sàng làm trán Phó Nghị cũng nóng lên, ngoài miệng vẫn nói: “Sao... có thể?”

“Thật mà, mấy anh em sát vách còn mang hai, ba đứa con gái về, còn tiểu gia mỗi ngày đều phải chịu đựng.”

“Cậu cũng có thể đưa bạn gái về mà,” Phó Nghị rũ mắt xuống nói.

“Ai bảo tiểu gia ngoan ngoãn quá làm chi,” Giang Kha cười, “Cả ngày trong mộng đều là đầu vú lớn của chú nha.”

“Cậu...” Phó Nghị mặt đỏ tới mang tai nói không ra hơi.

“Rồi, không nói nhảm nữa, lão tao hóa có đang mặc quần lót không đó?”

“Không, không có.” Phó Nghị thành thật liếc thân thể trần trụi dưới áo tắm.

Bên kia Giang Kha cười càng vui vẻ hơn, “Gần đây có tự xử không?”

“Tôi không có thời gian.”

“Vậy bây giờ tự sờ núm vú đi, nhẹ nhàng xoa bóp, đỡ cô quanh đến chảy nước.”

“Sao mà ra nước được...” Phó Nghị bị y khiêu khích có cảm giác, kìm lòng không được ngoan ngoãn xoa lồng ngực, ngón cái và ngón trỏ bóp lấy đầu vú nhào nặn, nỗ lực mô phỏng theo động tác và cường độ Giang Kha nói. Mặc dù chỉ làm bừa theo, nhưng đối với thân thể luôn khát khao thì nhiều đó cũng đủ rồi.

Bên kia Giang Kha nghe hần hô hấp, giọng càng trầm xuống, “Sao rồi, có cảm giác không?”

“Àn, ần... Có.” Phó Nghị mở loa ngoài, đưa lỗ tai sát lại điện thoại, một tay khác cũng nắm lấy đầu vú bắt đầu vuốt ve, gia tăng dần cường độ, nhắm nửa con mắt nhìn trần nhà hưởng thụ cảm giác tự an ủi kỳ diệu này.

“Giờ dùng sức một chút, chỗ nhũ tiêm ấy, hướng vào trong ấn một cái.”

Phó Nghị nghe theo, lập tức thoải mái than nhẹ: “Aha...”

Giang Kha rất hiểu thân thể hần, biết làm động tác kia có thể làm cho hần đạt được khoái cảm chưa từng có khi tự an ủi trước đây. Trong nháy mắt, Phó Nghị cảm thấy ý thức của mình đang bị điều khiển, giống như người kia cách cả ngàn dặm xa xôi xâm nhập ý thức của hần, cưỡng bức hần làm ra từng động tác dâm dăng một.

“Lại dùng lực chút... Có phải cứng rồi không, lão tao hóa.” Giọng Giang Kha cũng vì thở dốc mà khàn khàn, Phó Nghị nghe thấy tiếng cời quần áo, sau đó truyền tới tiếng vuốt ve dương vật. Hần thử tượng tượng ra quá trình cự vật kia từ từ cương lên, chấn động lẫn hồi hộp, nửa người dưới không tự chủ được nóng lên.

“Có... Ân...”

“Thò một tay ra sau sờ sờ cái tao động của mình đi... Đã ẩm ướt hay chưa?”

“Nào có...” Phó Nghị đưa ngón tay luôn vào tiểu huyết đã khai thác một lần trong phòng tắm, chậm rãi quấy động.

“Lão tao hóa đờng nhắm mắt nói mò, tôi cmn còn nghe thấy tiếng nước, đưa điện thoại tới gần cái mông kia mau.”

Hai má Phó Nghị nóng lên, nhận mệnh đem di động đặt ở địa phương xấu hổ kia, ngón tay khuấy lên âm thanh rõ ràng từ vách trảng, xì xì xì cực kỳ tình dục.

Trước đây, có đánh chết hần cũng không tin, mình sẽ phát sóng trực tiếp quá trình tự đâm chọc này cho một nam nhân khác qua điện thoại thể này đâu.

“Nhanh lên một chút, dùng lực hơn, lực đạo như thế làm sao thoải mái được?” Giang Kha đầu kia hiển nhiên cũng rất hưng phấn, tốc độ tuốt động còn thật tăng nhanh, không ngừng dùng âm ngôn lãng ngữ khiêu khích Phó Nghị: “Nhấn vào trong, tìm điểm đâm đặng nhất mà dùng sức ấn...”

“A a...” Phó Nghị co chặt núm vú no căng, điểm nhạy cảm bị đè ép quá kích thích làm hần không nhịn được kêu lên, thân thể xụi lơ nóng hừng hực vằn vẹo trên giường, phía trước đã bắt đầu rỉ nước.

“Tiếp tục... Máy cây gậy đâm bóp đâu? Mau lấy ra, nhét vào cái động đâm đặng...” Giang Kha thở hổn hển ra lệnh.

Phó Nghị ngoan ngoãn nghe theo, cầm một cái lớn nhất chậm rãi tiến vào trong hậu huyết, không chờ thích ứng đã đâm lên.

“Nhanh lên... Kêu lớn tiếng nữa vào!”

“Ân, ân...! A...”

Phó Nghị nỗ lực tăng tốc, trong ý thức của hần, đối phương phẳng phất đang ở bên, cười xấu xa nhìn dáng dập phát tao của mình, loại tưởng tượng này làm hần từ tâm đến thân đều khô nóng, cầm rút chừng trăm cái liền bắn ra.

Tinh dịch kia phun đến lợi hại, trong nháy mắt liên lụy cả điện thoại hần, Phó Nghị sợ đến dừng hết động tác.

“Sao lại ngừng? Uy, đừng nói bấn rồi chứ.” Bên kia hiển nhiên còn chưa kết thúc.

“... Ủ.” Phó Nghị vội vàng lau khô chất lỏng phía trên, xấu hổ vùi mặt vào drap giường.

“... Tiểu gia còn cứng lắm, hôm nay chú mệt lắm à?”

“Có, có lẽ thế.” Phó Nghị chợt dạ trả lời, không biết là mệt mỏi hay phone sex kích thích quá độ nữa.

“Thôi, lần này bỏ qua cho chú,” Giang Kha từ bi ân chuẩn, “Mau đi tắm rửa rồi ngủ đi, mai còn đi làm.”

“Cậu cũng vậy... Cố gắng làm việc, đừng bỏ qua cơ hội tốt lần này.” Phó Nghị nhanh chóng thừa dịp đối phương chưa cúp điện thoại nói.

Đầu kia Giang Kha nở nụ cười lên tiếng, nhẹ giọng nói “Ngủ ngon” liền gác máy.

32. Chương 32: (h) Tự An Ủi

“Phó tổng, đây là kế hoạch họp hằng năm, mời ngài xem qua.”

“Còn hơn hai tháng nữa, chuẩn bị sớm vậy sao?” Phó Nghị nhận tờ giấy kia: “Ban nhạc bên ngoài cũng mời? Tài chính dư dả?”

“Nghe nói bộ hành chính có quen biết với nhân viên nên diễn miễn phí ạ.”

“Chuyện này... Nhân viên nào vậy?”

“Híc, chủ quản nói một nhân viên không muốn tiết lộ họ tên.” Tina cũng nghi hoặc, “Nói không chừng là nhân viên nào đó yêu công ty sâu sắc đi.”

“Được rồi, để tôi hỏi thăm sau vậy,” Phó Nghị xem qua bản kế hoạch một lần, “Cô cho bộ hành chính chuẩn bị thật cẩn thận vào.”

“Vâng, Phó tổng yên tâm.”

Nguyên đán gần tới, Phó Nghị đã sắp xếp hành trình đi Bắc Kinh rồi. Vì lần này đi công tác kéo dài, hẳn phải xếp lịch sớm hơn một tháng, chặt chẽ kín kẽ không một lỗ hổng, thực ra trước giờ hẳn cũng không có kỳ nghỉ nào.

Nhưng thật không ngờ, năm nay cứ nhiên lại nhận được cuộc gọi mình mong đợi đã lâu.

“... Tiểu Kiệt? Sao rồi?”

“Anh trai, mấy ngày nữa về nhà ăn Tết đi.” Đối phương ngữ khí bình thản, không nghe ra tâm tình gì.

“Ba, ông ấy...”

“Ông ấy muốn gặp anh.”

Phó Nghị ngây người một hồi lâu mới phản ứng được đây không phải là mơ. Hắn từng vô số lần tưởng tượng cảnh tượng cha sẽ gọi hắn về, tuy hiện thực chẳng sinh động lắm áp gì cho cam, chỉ là nghe đê đê truyền đạt qua điện thoại, nhưng như thế đã đủ để cho hắn vui vẻ rồi.

Hắn nói lời đồng ý xong, thấp thỏm mừng rỡ dự tính chừa thời gian trống.

Phó Nghị đã lâu chưa về nhà, nhưng hắn vẫn nhớ cụ thể tỉ mỉ từng chi tiết trong nhà, cả căn phòng trước khi rời đi của mình nữa.

Ga ra sớm đã không còn chỗ cho hắn, Phó Nghị đành dừng xe bên ngoài, cùng Phó Kiệt đi dọc theo con đường xuyên rừng rậm đi vào trong.

“Ba có khỏe không?”

“Vô cùng tốt.”

“Ông ấy vẫn đến công ty đều đặn sao?”

“Mỗi ngày đều đến.”

Phó Nghị hỏi một câu Phó Kiệt đáp một câu, người kia tựa hồ đang suy nghĩ điều gì không yên lòng, hoàn toàn không để tâm tán gẫu gì đó với hắn. Vì vậy Phó Nghị hỏi vài câu xong liền yên lặng.

Chẳng ngờ vài giây sau Phó Kiệt lại chủ động mở miệng nói: “Anh, mấy năm qua anh giỏi thật, cứu sống được cả cái công ty sắp chết này của ba, không phải là định sáp nhập Giang thị chứ?”

“Sáp nhập thì chưa nghĩ tới, dù sao quyết định do bên kia,” Phó Nghị đáp, “Mấy năm qua vận khí công ty không tệ, hơn nữa tình hình thị trường cũng ổn, cho nên còn sống sót được.”

“Tình hình thị trường ổn?” Phó Nghị nở nụ cười, “Anh vẫn khiêm tốn ghê.”

Hai người đến trước cửa nhà, Phó Nghị nhìn hoa văn chạm trổ trên cửa sắt đã lâu không gặp, toàn bộ tâm tình đều chạy thẳng lên gáy, sống mũi cay cay.

Nhưng hắn biết tuyệt đối không thể khóc, chỉ cần một giọt nước mắt thôi, ba hắn sẽ khiếp sợ rồi tức giận đuổi hắn ra khỏi cửa lần thứ hai.

Bảy năm, hắn đã không còn là con người mau nước mắt kéo vali hành lý rời khỏi nhà kia nữa.

“Ba, mẹ, con về rồi.” Phó Kiệt mang Phó Nghị đi vào phòng ăn, chỉ thấy nam nữ chủ nhân dù bận vẫn ung dung ngồi đấy.

Cha Phó Nghị đã sắp 60 tuổi, gương mặt nghiêm khắc khiến người ta sinh cảm giác sợ hãi lẫn xa cách, khí thế tổng tài chính là thừa hưởng từ người này mà có. Mẹ kế Phó Nghị hơn 40 tuổi, nhìn qua còn khá trẻ trung, ngũ quan tuấn tú di truyền cho Phó Kiệt.

Mẹ ruột Phó Nghị qua đời từ khi hắn 12 tuổi, khi mẹ kế gả vào Phó gia Phó Kiệt đã 6 tuổi. Lúc đó hắn cũng không biết ba hắn lại lén lút làm chuyện kia sau lưng mẹ, chậm rãi lớn lên rồi mới phát hiện Phó Kiệt là con ruột của ba, hóa ra ba và mẹ kế đã tốt đến thế.

Khi hắn biết chân tướng đã bị thương sâu sắc, ngồi trong phòng khóc một mình, sau đó bị ba phát hiện, đem hắn kéo tới thư phòng đàm luận rất lâu. Có lẽ vì tài ăn nói của Phó Thành quá lợi hại, cũng có thể vì mẹ kế cũng không đối xử với hắn tệ lắm, Phó Kiệt lại thân với hắn, Phó Nghị về sau cũng dần tiếp nhận sự thật.

“Ngồi xuống, ăn đi.” Phó Thành nhàn nhạt nói.

Phó Nghị và Phó Kiệt hai bên trái phải ngồi xuống bắt đầu dùng cơm, bầu không khí tràn ngập cảm giác lúng túng khó nói nên lời, cũng may mẹ kế hắn đã mở sẵn máy hát trước rồi.

“Tiểu Kiệt, năm nay con cũng đã 24 rồi, khi nào mới định dẫn bạn gái về đây?”

Phó Nghị lặng lẽ liếc nhìn sắc mặt của ba hắn, hiển nhiên người kia đối với vấn đề cực kỳ mong đợi. Hắn luôn biết ba muốn có cháu bé bông, lo lắng tư tưởng tam vô hậu bất hiếu, cho nên lúc trước biết tính hướng của hắn, ba đã cực kỳ phần nộ.

”Chờ quan hệ ổn định mới mang về ra mắt.

Phó Kiệt trả lời.

“Tiểu tử này, hóa ra đã sớm đã có đối tượng rồi.” Mẹ kể cười nói, còn cố ý liếc mắt Phó Thành. Người kia chỉ “Ừ” một tiếng, gật đầu, dù không nói gì nhưng không khó để nhìn ra biểu tình nhu hòa của ông.

Bầu không khí dần tốt dần lên, Phó Thành cũng bắt đầu hỏi thăm Phó Nghị một số việc không đả động đến vấn đề đau khổ kia, hoặc tán gẫu chút thời sự chính trị, người một nhà tựa hồ lại trở về lúc trước kia vậy.

Nỗi lo lắng trong lòng Phó Nghị cũng dần tan bớt, khoe miệng căng thẳng giờ thả lỏng, cuối cùng còn nở nụ cười.

Một bữa cơm no, Phó Nghị vốn còn muốn nói gì, nhưng Phó Thành sau khi cơm nước xong còn phải đi xã giao với người khác, vội vã cáo biệt người nhà rồi rời đi.

“Ba đi đường cẩn thận.”

Hắn nhìn người kia mặc áo khoác mẹ kể đưa, liếc nhìn Phó Kiệt, sau đó ánh mắt mới dừng lại trên người hắn, nói: “Đừng làm việc quá sức quá, con đường sau này còn rất dài.”

Phó Nghị sững sốt một hồi, sau đó nỗi vui sướng khôn cùng dâng lên trong lồng ngực: “Cảm ơn ba, ba cũng vậy.”

Tuy ba hắn không hề có ý cho hắn về nhà ở, nhưng Phó Nghị đã vui vẻ lắm rồi. Hắn biết ba vốn truyền thống nên cố chấp, muốn thay đổi quan niệm thâm căn cố đế là rất khó, câu nói này ít nhiều chứng minh đối phương đang chậm chậm bắt đầu tha thứ cho hắn rồi.

Phó Kiệt tiễn hắn ra bãi đậu xe, Phó Nghị nhìn người em trai còn trẻ tuổi, ánh mắt bất giác dịu dàng hẳn.

“Em có bạn gái khi nào vậy? Ngay cả ba mẹ cũng không hề hay biết.”

“Hơn nửa năm.”

“Đến giai đoạn nào rồi?”

“Vẫn bình thường, cứ vậy thôi.”

Phó Kiệt trả lời rất có lễ, trước đây cá tính lạnh nhạt như vậy, ai dè bảy năm sau vẫn cứ như vậy, Phó Nghị không khỏi cười cười bất đắc dĩ.

“Anh đi đây, hôm khác có thời gian lại gặp.” Hắn giơ tay định vỗ vai đối phương, không ngờ Phó Kiệt hơi nghiêng người né vai ra sau, trong lòng chợt run lên rồi thôi.

Nổ máy xong hấn thấy Phó Kiệt vẫn đứng tại chỗ, tránh ra cho xe đi xong còn đứng nhìn theo xe mình, bỗng thấy thoải mái hơn nhiều.

Đến tiểu khu, cất xe xong xuôi, hấn sung sướng đi dạo dưới ánh đèn đường, thậm chí còn ngâm nga hát một đoạn.

Một người độc hưởng không khỏi quá cô quạnh, hấn không nhịn được lấy điện thoại ra, tìm số Giang Kha ở Hương Cảng gọi.

Vừa ấn nút hấn lại thấy mình rảnh rồi sinh nông nổi, nhờ gọi không đúng lúc lại ảnh hưởng tới công việc của y thì sao.

Nhưng mới nghe đổ hai hồi chuông Giang Kha đã bắt máy: “Sao thế lão tao hóa?”

“Tôi... Cậu đang làm gì vậy?” Hấn nghe Giang Kha thở dốc, hỏi.

“Đang tập trên máy chạy bộ, sao?”

“Ha,” Phó NGHị cũng không để ý thấy chính mình vừa thở phào nhẹ nhõm, “Tôi mới vừa cơm nước xong đang về nhà.”

“Cuối năm rồi đi đâu ăn vậy?”

“Tôi về nhà.”

“Ông cha kia cuối cùng cũng chịu gọi chú về nhà rồi sao?”

“Ừm.”

“Tôi còn đang bảo sao nghe chú cao hứng quá vậy?”, Giang Kha cười, “Hóa ra rốt cuộc đã có nhà để về rồi cơ à?”

“Cũng không hấn, ông ấy còn chưa cho tới ở lại, nhưng ít ra cũng gọi tôi về ăn một bữa đi,” dù tiếc nuối, nhưng giọng hấn không giấu được niềm vui sướng, “Cho nên vẫn thật đáng mừng.”

“Cho nên mới gọi điện thoại cho tôi?”

“Ừm.”

Giang Kha nở nụ cười, Phó Nghị nghe tiếng cười đắc ý của đối phương, tâm trạng không khỏi vui lây.

“Lão tao hóa, chú đáng yêu thật đấy.”

Lúc cười như thế thanh âm đặc biệt có từ tính, khác hẳn với thiếu niên mang gương mặt tức giận kia, chỉ nghe tim đập bùm bùm, ngón tay vô thức siết chặt điện thoại: “Tôi đang tìm một người để chia sẻ cùng, nếu cậu đang bận, cứ tiếp tục chạy bộ tiếp đi...”

“Tiểu gia thông thả, vừa chạy vừa nghe được.”

“Ách, giờ tôi đang đi tới khu hoa viên.”

“Đang mùa đông còn ra ngoài tản bộ làm gì, đừng có bị đông lạnh choáng váng đấy.”

“Đương nhiên sẽ không.” Phó Nghị đang có tâm trạng tốt quên cả lạnh, “Có phải cậu sắp đi ngủ rồi không? Người mẫu phải ngủ sớm mà.”

“Sắp, chạy xong tắm rồi ngủ.”

“Ừ, đừng thức khuya chơi game, không tốt cho mắt.”

“Gần đây còn chơi đâu, tàu bay nhanh xong là ngủ liền.” (*tàu bay nhanh: thẩm du đó*)

“Khụ, thôi, cậu nghỉ sớm đi.”

Hai người hàn huyên thêm một lúc mới ngắt điện thoại, Phó Nghị bị đông cứng hai chân, nắm chặt lấy điện thoại đang tỏa nhiệt cố chạy vào tòa nhà chung cư.

Vừa về hần đã lao đi tắm ngay, ngâm cả thân thể lạnh toát vào nước nóng.

Phó Nghị nhìn chằm chằm bọt khí trên mặt nước đến phát ngốc, đẩy ra một mảnh bọt trắng xóa, nhìn thân thể của mình, sau đó chậm rãi duỗi tay nắm chặt dục vọng trong quần.

Có lẽ vì hồi nãy Giang Kha có nhắc đến tàu bay nhanh, làm cho hần đột nhiên có dục vọng phương diện này. Tay dính sữa tắm trơn tuột, nắm lấy vật kia ma sát càng nhanh càng lưu loát, từ trên xuống dưới tuốt một hồi, nhưng lòng tham không đáy vẫn khô nóng, đành nhắc eo đưa ngón tay trượt vào, nỗ lực tìm cái điểm kia cắm sâu vào trong.

“A, ần...”

Cứ như sắp lên đỉnh, Phó Nghị cong lưng nỗ lực đâm vào chỗ kia, bốn ngón tay dần chen vào cắm rút, hành lang nhỏ hẹp chen chúc nóng lên, nước nóng còn không ngừng tràn vào kích thích thần kinh. Về mặt hần sau làn hơi nước dần mất kiểm soát, đôi môi khẽ nhếch, lồng ngực thở dốc chập trùng, thủy châu trượt xuống đầu vú, rơi trên mặt nước tạo thành những gợn sóng dập dờn.

Cứ giằng co như vậy một phút, trong phòng tắm tràn ngập âm thanh tự an ủi dưới nước, lẫn với tiếng rên rỉ trầm thấp run rẩy của Phó Nghị.

“Không được, nhanh hơn chút nữa...” Hần cơ hồ cầm cả bàn tay vào bên trong hung mãnh đâm tới, nhưng vẫn không đạt được thỏa mãn, lông mày nhăn lại lo lắng cực độ.

Trong đầu hần hiện lên hình ảnh hai người trần trụi quấn quýt nhau trên giường, mồ hôi phủ kín cơ thể, điên cuồng lắc lư theo động tác làm tình kịch liệt. Gương mặt Giang Kha đang nhìn xuống khiến hần hít thở không thông, lông mi rũ xuống ảm Ứt, câu môi nở nụ cười.

“A...”

Tốc độ tay Phó Nghị càng nhanh càng mạnh, kỹ thuật tự an ủi không quá thành thạo lại thêm trí tưởng tượng trác tuyệt, quả thực là nỗi dằn vặt triền miên, nhiệt độ cơ thể cao hơn cả nước trong bồn tắm rồi, đạt đến đỉnh điểm xong rồi cuộc thư sướng phóng xuất.

Hần nhìn chất lỏng vẫn đục chậm rãi bơi lội trong làn nước, lấy tay che mặt, thở dài.

33. Chương 33: (h) Trong Mộng Bị Đâm Cho Tỉnh

Mùa đông ở Bắc Kinh lạnh khô, Phó Nghị vừa xuống máy bay liền thấy môi lẫn hai má đều khô nứt. Hần kéo vali đi xuyên qua đoàn người trong đại sảnh, tới vị trí hẹn trước chờ đợi.

Một lát sau hần thấy Giang Kha đi tới từ xa, một thân đồ đen, quần áo nhung đen, khẩu trang kéo đến một nửa, cặp mắt như mèo nhìn hần cười, lộ hàm răng trắng chính tề, nhanh chân đi tới.

Phó Nghị cũng cười rộ lên vẫy tay với đối phương, kéo vali lại.

Giang Kha thấy hần chạy tới, ba chân bốn cẳng vọt tới trước mặt nam nhân, duỗi hai cánh tay ôm hần vào ngực.

“Giang...” Phó Nghị nhất thời hóa đá, trợn mắt há hốc miệng nhìn vuốt sói đang nhéo ngực mình mấy cái, phản ứng lại rồi nhanh chóng đẩy ra, liếc mắt nhìn xung quanh nói nhỏ: “Cậu làm gì vậy?”

“Chẳng gì hết, chỉ là xem chú có nam nhân khác hay không thôi.”

“Sao có thể.” Phó Nghị bật thốt lên, sau đó mới ý thức được lời này sao giống vợ nhỏ đang giải thích với chồng mình không có lén lút ăn vụng vậy a, nhất thời mặt đỏ đến nhò ra máu: “Hơn nữa, hơn nữa cậu như vậy làm sao, sờ ra được...”

Giang Kha nhìn hắn càng nói càng lúng túng, nụ cười sáng lạn hơn, kéo hành lý của hắn qua: “Đương nhiên sờ không thấy, cho nên về nhà sờ tiếp.”

“Về đâu cơ?” Phó Nghị định lấy lại hành lý, nhưng Giang Kha cố chấp xả qua một bên, còn liếc hắn một cái, đành phải thôi.

“Về nhà tôi.”

“Này, này không hay lắm, hơn nữa tôi đặt trước khách sạn rồi.”

“Hủy đi.”

“Nhưng còn người nhà cậu?”

“Nhà riêng của tôi, chỗ ấy một đám cô dì cũng không ở được.”

Phó Nghị thở phào nhẹ nhõm, “Cảm ơn, kỳ thực tôi ở khách sạn cũng không sao...”

Giang Kha hiển nhiên không để ý tới kiến nghị của hắn, lôi thùng hành lý đi thẳng tới xe mình, thuận thực cất vào, đóng cốp, cười với Phó Nghị: “Đi thôi.”

Hai người đã lâu không gặp, Phó Nghị không nhịn được nhìn người đang lái xe kia thêm vài lần. Đối phương tựa hồ chẳng chặc hơn trước, áo lông trắng càng tăng thêm mùi vị nam tính.

“Khụ, Giang Kha,” vì phòng ngừa mình càng nhìn càng mê đắm, Phó Nghị nhanh chóng mở miệng nói: “Nhà trọ kia một mình cậu ở?”

“Lúc thành niên xong Hầu lão cho, tình cờ rủ bạn bè tới tụ họp,” Giang Kha đáp, dừng lại chút lại nói: “Có điều đã là chuyện mấy năm trước rồi.”

“Vậy bây giờ thì sao?” Phó Nghị cảm giác trong lời nói đối phương còn chuyện gì khó nói lắm.

“Bây giờ vì chuyện ma quái gì đó, bọn họ cũng chẳng dám tới nữa.”

“Ma quái? Sao thế được?” Phó Nghị lập tức tỏ vẻ không tin, “Giang đồng không phải quen nhiều thuật sĩ phong thủy sao, sao lại để nhà cậu có ma được?”

“Mới đầu thì không có vấn đề gì, cho đến một lần mở tiệc đứng quá muộn, mọi người trong phòng tùy tiện tìm chỗ ngủ, kết quả sáng hôm sau ai cũng nói bị quỷ áp giường (bóng đè), còn có người mơ mơ màng màng nói nhìn thấy có ma nữ.”

“Giang Kha, cậu đang lừa tôi phải không?” Trí tưởng tượng tốt tới giờ lại khiến Phó Nghị hơi căng thẳng, vừa nghĩ tới ma nữ áo trắng liền rét run.

Đối phương liếc nhìn hắn một cái, mặt không cảm xúc: “Bọn họ nói thế, nhưng tôi không thấy nên cũng chẳng tin, chỉ là nhắc nhở chú chút thôi.”

“Cậu đừng, đừng có mà nói lung tung dọa người.”

“Đáng sợ thế cơ à?” Giang Kha hỏi ngược lại.

“Không phải”, Phó Nghị chợt dạ phũ nhận, “Chính là... Không may mắn cho lắm.”

Đúng, hắn sợ ma, có lẽ hồi bé nghe kể chuyện ma nhiều quá, mưa dầm thấm đất chẳng?

“... Cái kia, Giang Kha.” Một lát sau hắn không nhìn được hỏi: “Gần chỗ cậu ở, có phải có án mạng gì không?”

Giang Kha nhú mày, “Sao thế, sợ rồi?”

“Tôi chỉ hỏi chút thôi, nói không chừng có liên quan đến thứ bạn cậu nhìn thấy...”

“Không rõ lắm, ít khi ở lại chỗ đó.”

Phó Nghị còn muốn hỏi cái gì, nhưng như thế lại lộ ra là mình nhát gan mất, vì vậy hắn lựa chọn trầm mặc.

Nói là nhà trọ, thà nói là căn hộ hoa lệ trong tòa nhà lộng lẫy thì đúng hơn. Phó Nghị vừa vào đã bị giấy dán tường hấp dẫn, cả căn phòng tràn ngập phong tình ấm áp ngày tuyết, nội thất phong cách Đông Âu khiến cả tâm mắt hay hơi thở đều thoải mái.

Đã không còn sớm nữa, Phó Nghị cũng đã dùng bữa tối trên máy bay rồi, vì thế tắm rửa đơn giản rồi chuẩn bị nghỉ ngơi.

“Lão tao hóa, chú ngủ phòng này.” Giang Kha mở cửa phòng nói.

“... Cảm ơn cậu.” Phó Nghị hơi kinh ngạc, đi vào phòng cho khách rộng rãi sáng sủa, hiển nhiên mới sắp xếp gọn gàng lại cách đây không lâu.

Hắn không phải không ngờ Giang Kha sẽ cất công chuẩn bị một gian phòng riêng cho mình, mà là cảm thấy dựa vào tính cách của đối phương thì đêm nay nhất định sẽ làm tình.

“Ngủ sớm đi, mai còn phải hầu ông già ăn điểm tâm sáng nữa đó.”

“Được rồi,” nghe đối phương quan tâm nói, Phó Nghị không khỏi cười rộ lên, “Cậu cũng nghỉ sớm đi.”

Giường chiếu mềm mại cực kỳ, thân thể như lặn vào đám mây, lát sau Phó Nghị đã chìm vào giấc ngủ.

Mộng cảnh ban đầu điềm tĩnh ấm áp, như có hai dòng suối chảy qua hai gò má, làm cho hắn thoải mái thở ra, nhưng càng về sau càng nóng dần lên, ngực muốn bốc hỏa, cảm giác ngọt ngào khó thở trong máu phun trào, nhưng đồng thời cũng thoải mái không nói nên lời.

Nhiệt, đặc biệt là phía dưới, có cái gì nóng bỏng như dung nham sắp chảy ra, lại thoải mái không cách nào kháng cự được. Kèm theo đó là dị vật xâm lấn, Phó Nghị cảm giác mộng cảnh bắt đầu lắc lự, trong tiềm thức hắn đại khái hiểu đây là cái gì, nhưng trong mộng lại là hình dáng hồ dán, không hiểu gì hết.

Mà rất nhanh mộng cảnh đã bị lay động lợi hại hơn, trời đất quay cuồng, như dòng nước xoáy hút hắn vào trong lẫn lộn một vòng.

“Ừm... A...”

Cự vật kia đánh xuyên trong cơ thể hắn càng thêm mãnh liệt, cuối cùng Phó Nghị cũng tỉnh giấc, gian nan chậm chậm mở mắt ra, chỉ thấy Giang Kha đang đè trên người mình, cây thiết côn quen thuộc gắt gao lún vào thịt huyết, đẩy tới điểm nhạy cảm.

“Ồi chào, lão tao hóa tỉnh rồi?” Đối phương nhìn hắn mở mắt ra, có hơi giật mình: “Tôi còn đang định thần không biết quỷ không hay xong việc đây, thất bại mất rồi...”

“Hóa ra, hóa ra cậu nói quỷ áp giường là cái này a... Quả nhiên là gạt tôi mà... Ân...” Phó Nghị vừa tức vừa buồn cười, không lâu sau liền bị đối phương đụng đến ngũ khí bất ổn.

“Thật ngại quá, sắp xong rồi, lão tao hóa mau ngủ tiếp đi, mai lại dậy muộn bây giờ.” Giang Kha tới gần hôn hắn một cái, sau đó đỉnh động eo mạnh mẽ đâm thẳng tới điểm nhạy cảm của Phó Nghị, nam nhân lập tức rên rĩ không ngừng, phía trước chảy nước ròng ròng thật đậm đặc.

“A, chậm lại... nhanh vậy... làm gì...A A...” Phó Nghị sau khi bị y xung kích, trước mắt chỉ còn mảnh sương mờ, vốn vừa mới tỉnh ngủ nên chẳng có chút sức lực phản kháng, bị chà đạp làm sao chịu nổi, xâm phạm như đóng cọc đẩy ra nước mắt, chỉ có thể ôm lấy cổ Giang Kha kêu rên, hai chân vòng lấy eo đối phương run rẩy lay động.

“Còn không phải vì muốn cho chú ngủ sớm sao?” Giang Kha vuốt mông hắn đáp, “Nếu không tiểu gia còn có thể làm thêm vài hiệp.”

“Ừm, đã tỉnh hẳn rồi, cậu đừng vội như thế... A...”

“Lão tao hóa, thật sự muốn làm tới khi trời sáng sao?”

Phó Nghị trước kia đúng là từng có ý tưởng điên rồ đó, nhưng bây giờ không thực tế lắm thì phải. Cho nên hắn chỉ đành mím môi, ánh mắt mơ hồ nhìn Giang Kha đang rong ruổi không mệt mỏi, cảm thụ cự vật đã lâu không gặp ra vào cơ thể mình, mang theo âm dịch ẩm ướt chảy đầy giường.

“Đã... aha... vậy hẳn rồi làm sao ngủ nữa...”

“Vốn cũng không có ý định cho chú thực sự ngủ ở đây,” Giang Kha ấn chặt eo hắn dùng sức ưỡn một cái, drap giường nhàn nhéo níu lại, cơ hồ khảm toàn bộ thân thể co dãn của Phó Nghị xuống giường.

Người kia phát ra một tiếng rên rỉ trầm thấp thật dài, ngón chân thoải mái co lại, lồng ngực đập trùng hô hấp gấp gáp, eo mông giãy dụa ma sát còn thật nóng cháy.

Giang Kha hạ mắt xuống, nhào tới ôm lấy nam nhân, lần này dùng tốc độ ma quỷ làm Phó Nghị suýt ngất xỉu, hồi lâu sau bắn ra xong mới chậm rãi ôm nam nhân đi tắm.

“Tiểu tử hư hỏng...” Phó Nghị xoa nhẹ tóc y, thỏa mãn khi dực vọng được lấp đầy, “Chắc cậu định để tôi tỉnh dậy rồi thực sự tin là có quỷ đi... Hơn nữa quỷ này còn di chuyển người ta đến phòng khác nữa chứ.”

“Không ngờ bị chú phát hiện rồi lão tao hóa.” Giang Kha ngả bài, ngáp một cái, “Tôi còn tưởng chú cứ thế ngủ luôn không dậy nữa cơ.”

“Cường độ đó của cậu sao mà không tỉnh được?”

“Nào có a...”

Trong phòng tắm, tiếng nước tinh tẻ đang dần che mất tiếng thì thầm của hai người.

34. Chương 34

Trong ấn tượng của Phó Nghị, ông chủ của Giang thị, Giang Tốt, là một người cực kỳ nghiêm túc, so với ba hân còn uy nghiêm hơn.

Nhưng có lẽ lần này vì có con trai ở đây, thoát nhìn hiền hòa hơn rất nhiều.

“Cha già, người mang đến rồi này.” Giang Kha đặt mông ngồi xuống điềm nhiên.

Phó Nghị đứng đối diện với Giang Tốt cười cười, giữ lễ phép chưa dám ngồi.

“Phó gia tiểu kiên quyết đứng không, ngồi đi.”

“Cảm tạ Giang đồng, tôi đã không còn nhỏ nữa rồi.” Phó Nghị kéo ghế ngồi xuống.

“Điểm tâm sáng đây, đang định từ từ ăn, bình thường bận rộn quá, hiếm khi có thời gian rảnh rỗi như thế này.” Giang Tốt chào hỏi, dù lớn tuổi, tóc điểm hoa râm, nhưng tinh thần vô cùng sáng khoái, “Mấy ngày nay tiểu Kha đã phiền cậu nhiều rồi, thật ngại quá.”

“Lúc mới đầu còn có chút chưa quen việc, nhưng bây giờ tốt lắm rồi ạ, hơn nữa nhân viên bên Giang thị cũng tích cực hỗ trợ nhiều.”

Cặp mắt sắc bén của Giang Kha chăm chú nhìn cha y và Phó Nghị chuyện trò vui vẻ.

“Tiểu tử, sao không nói lời nào vậy?” Giang Tốt vỗ đầu con trai: “Người chỉ dạy cho mình nhiều thứ thế còn không bày tỏ chút biết ơn đi?”

“Con cũng chỉ dạy cho Phó tổng vài thứ, chúng con chỉ dạy lẫn nhau mà.” Giang Kha gắp một miếng há cảo, nghiêm túc trả lời.

“Đúng là như vậy.” Phó Nghị nhanh chóng tiếp lời, chỉ lo Giang Kha nói ra chuyện gì không nên nói.

“Nó chưa từng trải thì có cái gì mà chỉ dạy cho người khác được, cậu đừng quá khiêm nhường.” Giang Tốt cười xòa.

Giang Kha tập mãi thành quen lườm một cái.

Một bữa sáng vô cùng hài hòa, hai người tiền bối hậu bối trong giới kinh doanh tán gẫu quen trời đất, Giang Kha ngồi cạnh chỉ có thể móc máy chơi game giết thời gian.

“Này tiểu tử! Chịu khó nghe đi, sau này không chừng lại dùng tới.” Giang Tốt vỗ vỗ lưng y, “Con có làm người mẫu thì cũng chỉ đến 35 tuổi là cùng, đây mới là chuyện sử dụng bản lĩnh cho cả cuộc đời đó.”

“Ồ.” Giang Kha nghe lời bỏ máy chơi game xuống, nhưng mặt vẫn lạnh lùng.

“Giang Kha thật sự rất thông minh, học một biết mười,” Phó Nghị nhanh chóng nói lời hay, “Hơn nữa cũng biết khiêm tốn, thường xuyên qua chỗ tôi, ăn, lĩnh giáo, còn có thảo luận vấn đề này kia.”

“Phải a, con thường tặng ca tới tìm Phó tổng,” Giang Kha bình tĩnh nói hươu nói vượn, sau đó thấy Giang Tốt vừa quay lưng đi liền lặng lẽ giơ ngón cái với Phó Nghị.

“Thế còn tạm được.” Giang Tốt hài lòng, tiếp tục ăn bánh bao, “Tôi thấy nó cũng khôn ngoan hơn trước, dạo này ở nhà không cãi nhau, có tiến bộ.”

Sau khi ăn xong Giang Tốt lại muốn thị sát công ty, còn nhiệt tình mời Phó Nghị tham quan, tiện thể giúp con trai học hỏi thêm.

“Tên tiểu tử này, lần này cũng không chịu đi, sản nghiệp gia tộc cũng không thêm liếc mắt nhìn, kỳ cục hết sức, hôm nay nhất định phải đi quan sát cẩn thận giang sơn của lão tử... của cha mày!” Giang Tốt bắt đầu trưng lên dáng vẻ lãnh đạo, ân cần giáo huấn nhĩ tử.

Phó Nghị nhìn xuống gương mặt lạnh lùng từ đầu đến cuối của Giang Kha, không khỏi lau mồ hôi.

Giang Tốt nói một tràng, Giang Kha cũng không có nhiệt tình nổi, vì thế quay sang Phó Nghị, hai người chưa nói vài câu liền bắt đầu như nước sông Hoàng Hà thao thao bất tuyệt, tinh thần phần chần trò chuyện.

Giang Kha vẫn luôn dùng ánh mắt oán niệm trừng Giang Tốt sau gáy.

Đi tham quan một ngày, trên đường còn gặp phải đại ca của Giang Kha, Giang gia trưởng tử Giang Kiều, lại một trận trò chuyện trời Nam biển Bắc. Xong xuôi, Phó Nghị hoàn toàn bị chần động, hưng phấn cực độ, hận không thể về công ty bàn công chuyện ngay lập tức, căn bản không rảnh để ý tới ánh mắt khó chịu của Giang Kha đang nhìn mình tán tỉnh này nọ.

“Cảm tạ Giang đồng, hôm nay tôi đã học được rất nhiều thứ.” Phó Nghị bắt tay với Giang Tốt, quay lại nhìn Giang Kha đang đen mặt, “Vậy tôi cáo từ trước, Giang Kha cậu có muốn hay không...”

“Tôi đói.” Giang Kha hắc khí nói một câu.

“Đói bụng sao không nói sớm!” Giang Tốt nghe nhĩ tử đói bụng thì vội vàng nói, “Thế này đi, con đưa bạn tới nhà hàng sát vách cửa hàng rượu kia ăn một bữa, nhớ gọi mấy món sở trường ấy!”

Giang Kha chỉ chờ có thể, kéo tay Phó Nghị trực tiếp lôi đi, để lại Giang Tốt và Giang Kiều hai mặt nhìn nhau chẳng hiểu mô tê gì.

Phó Nghị liên tục quay đầu lại ngượng ngừng vẫy tay từ biệt hai người kia, mà bước chân Giang Kha quá nhanh, lôi hắn đi tới, thật vất vả mới đứng vững được đuổi theo kịp.

“Lão tao hóa, trước đây sao tôi không biết chú có thể khéo nói chuyện như thế nhỉ?” Vừa vào thang máy, gương mặt lạnh như băng của Giang Kha rốt cục có chút nhiệt độ.

Nói chuyện này Phó Nghị có hơi ngượng ngừng: “Tôi nói nhiều lắm sao? Tâm trạng tương đối phấn khởi, Giang đồng cũng nhiệt tình, cho nên nói không ít...”

“Hừ, nói không ngừng nghỉ, tiểu gia muốn chen vào nói một câu cũng không được luôn mà.”

“Xin lỗi cậu, tôi thấy cậu có vẻ lạnh nhạt không muốn nói chuyện, cho nên không muốn để mọi người khó xử.”

“Lạnh nhạt cái gì, ông già đã quen rồi.”

“Cho nên, Giang đồng biết chuyện cậu đi trình diễn với Quinn rồi?” Phó Nghị nhớ tới hồi nãy lúc nói chuyện, không nhịn được hỏi.

“Tôi nói mấy lần cho rõ ràng rồi, mẹ cũng thuyết phục thêm vài câu, ông ấy đành nhượng bộ thôi.”

“Cuộc sống hôn nhân của Giang đồng và phu nhân thực sự...” Phó Nghị nói đến một nửa mới thấy không quá thỏa đáng, vội vã ngậm miệng lại sốt sắng nhìn đối phương.

“Lão tao hóa, trong đầu chú lại nghĩ cái gì rồi?”

“Không có gì, cậu nói tiếp đi.” Trước mặt Giang Kha hắn cứ thả lỏng không giữ được mồm miệng như thế.

Giang Kha buồn cười gãi cái trán hắn một cái: “Ông già nói, nếu trước 30 tuổi còn chưa có danh tiếng nữa, thì phải ngoan ngoãn về giúp ông quản lý công ty.”

“Thế thì tốt quá, như vậy là đủ rồi.” Phó Nghị xoa trán cười nói.

Hai người qua tầng cao nhất của nhà hàng ăn uống no say xong, liền câu được câu không đi mua sắm.

“Lão tao hóa, chú mệt à?”

“Có hơi hơi, câu thì sao?”

Tối hôm qua hai người nói chuyện trong phòng tắm rất lâu, sau đó chẳng hiểu sao lại hôn nhau, vì thế Giang Kha liền đem hắn úp sấp trong bồn tắm làm một hiệp, hắn cũng bị xoay đến xoay đi một hồi, thẳng đến khuya mới sức cùng lực kiệt co quắp trên giường ngủ.

“Chúng ta trở về ngủ một giấc, sau đó buổi tối đi tiếp.” Giang Kha đầy phần khởi đề nghị.

“Có thể, ăn tối xong đi dạo đi.”

“Tôi nói nửa đêm kia.”

“Lẽ nào muốn ngủ một giấc đến đêm mới dậy?” Phó Nghị dở khóc dở cười, Giang Kha lại thích du ngoạn kỳ quái gì đây.

“Phải a, hôm qua tôi không ngủ được,” Giang Kha ngáp một cái, “Chỉ mới nghĩ chơi chứ thế nào đây.”

“Tiểu tử hư hỏng nhà cậu, mau về đi.”

Hai người trở về phòng trọ kia, Giang Kha tắm rửa sạch sẽ xong nằm xuống. Phó Nghị thì chạy đến gian phòng hôm qua hắn ngủ kia, lột tấm trải giường nhăn nheo không ra hình thù gì ném vào máy giặt, dẫn vật một lúc rồi đem ra ban công phơi đầu vào đó, nhìn lên vòm trời xanh Bắc Kinh tâm trạng vui vẻ ngâm nga tiểu khúc.

Hắn đang nghĩ xem có nên nằm nghỉ chút hay không, vì thế cẩn thận đẩy cửa phòng Giang Kha, chỉ thấy đối phương đã ngủ say, biểu tình điềm tĩnh an tường khiến người ta không đành lòng đánh thức, vì thế lại nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Hắn mở máy tính xách tay sửa lại tư liệu công tác, sau đó ngủ trưa trên ghế salon, đến lúc tỉnh lại thì đã quá giờ cơm chiều rồi.

Chuông cửa vang lên, qua mắt mèo thì hình như là người đưa thư. Phó Nghị mở cửa, chỉ thấy người kia đưa một đồ gì bọc kín tới trước mặt hắn: “Tiểu thiếu gia muốn ăn sủi cảo, phu nhân cho người gói kỹ để hai người ăn đêm.”

“... Thật tốt quá.”

Phó Nghị không biết Giang Kha gọi bữa tối lúc nào, mở bọc ra xong liền bị một hộp sủi cảo chấn động, nhìn chăm chăm mỹ thực da mỏng nhân dày làm cho ngây ra hồi lâu mới phản ứng lại được.

Hắn đói bụng, không nhìn được lấy mười cái ra bỏ nồi luộc ăn, còn lại cắt tủ lạnh, chờ Giang Kha tỉnh dậy rồi nấu.

No nề xong Phó Nghị đi tới đi lui trong phòng tiêu thực, trước đây hắn vẫn có thói quen tập thể dục buổi tối, có lúc ở nhà một tay nâng tạ một tay xem bưu kiện, hôm nay ăn hơi nhiều, hắn rất muốn vận động tiêu hao năng lượng, vì vậy đơn giản cởi áo ngoài nằm sấp trên sàn bắt đầu chống đẩy.

Tập mãi cho đến khi trên tấm lưng màu mật ong đã đầy mồ hôi, hô hấp trầm trọng, thân thể bốc lên nhiệt khí.

Giữa lúc hắn đang hăng say, Giang Kha liền từ lầu hai ngáp một cái rồi đi xuống.

“Lão tao hóa, chú đang rèn luyện đấy à?”

“Ừm, sắp xong rồi.” Bị phát hiện Phó Nghị hơi lúng túng, nhìn thời gian duy trì tư thế chống đẩy cứng ngắc.

“Đừng nhúc nhích.” Giang Kha lạch cạch lạch cạch chạy xuống, hai chân nứa quỳ trên người hắn.

“Giang Kha, tôi...” Phó Nghị cảm giác người kia áp sát liền gấp gấp, hắn cả người đầy mồ hôi, động tác cũng lúng túng, một chút vẻ đẹp cũng chẳng có còn rất buồn cười nữa.

Nhưng trong mắt Giang Kha thì đó hoàn toàn là một phong cảnh khác.

Đường nét sống lưng vàng sậm đẹp đến mức người ta nhìn thèm nhỏ nước miếng, mồ hôi ánh lên thêm lộng lẫy, đường nét ấy kéo dài tới tận cặp mông tròn trong quần kia, theo hô hấp nam nhân còn khe khẽ run rẩy.

Y kim lòng không đành đưa tay vuốt ve một đường thẳng xuống eo, sau đó liền thò vào trong quần dò xét.

“Àn, Giang...”

“Đừng nhúc nhích, chống lên cho tiểu gia.”

35. Chương 35: (h) Ngọt Ngào

Người phía trên bá đạo ra lệnh, một tay còn vòng qua nhào nặn cơ bụng rắn chắc của Phó Nghị, nơi đó vì chống đỡ thời gian dài nên căng thẳng khẽ run, bị mò liên run lợi hại hơn nữa.

“Không, không được... Tôi không chịu được nữa đâu...” Mồ hôi từ trên trán trượt xuống, thuận theo lông mi rơi xuống gương mặt, nam nhân dưới thân thoát nhìn cường tráng vậy mà lại đáng thương làm sao, khiến Giang Kha không nhịn được đến gần hôn lấy hôn để.

“Chú làm được mà.”

“Có thể, nhưng...” Phó Nghị cảm giác mồ hôi chảy cả vào mắt, khó chịu rên rỉ.

“Lão tao hóa, ngoan, một chút là tốt rồi.”

Nói rồi lột quần nam nhân xuống lộ ra hai gò đất tròn trịa, bàn tay bắt lấy hai cánh mông nhào nặn, sau đó đẩy ra cắm ngón tay vào thịt huyết còn hơi sưng tấy.

Phó Nghị gầm nhẹ một tiếng sảng khoái khó nhịn, cái mông bị mân mê phá hủy động tác chống đỡ cứng ngắc, lồng ngực vì khoái cảm mà hơi hơi rung động.

“Mới đó đã không nhịn được, chú cũng đủ dâm dăng a.” Giang Kha vỗ cái mông hần cười nói. Ánh mắt y tối lại, tốc độ ngón tay tăng nhanh, cơ hồ là bạo ngược đâm sâu vào trong.

“A... Nơi đó... A a...”

“Điểm dâm dăng nhất của chú đấy, cứ từ từ cảm nhận đi.”

“Ân... Aha...” Phó Nghị xoay lên cái mông nghênh đón ngón tay ve vuốt, đưa về phía đối phương, nếu không phải Giang Kha đè lại eo hần có khi còn nâng lên cao hơn.

Một trận dâm xuyên xong cái động kia đã không thể thỏa mãn chỉ với ngón tay hầu hạ, khát khao mở ra mong đợi âu yếm càng hung mãnh, thân thể tự động đóng đưa trước mặt Giang Kha.

Giang Kha cũng nhịn đủ rồi, nâng eo Phó Nghị đem cơn thịnh đùng thẳng vào, nhìn hai cánh mông bị đâm run rẩy, nghe tiếng nam nhân rên rỉ trầm thấp bắt đầu đánh xuyên.

Phó Nghị đã hoàn toàn thích ứng với tư thế này, Giang Kha chống cho hần bớt không ít khí lực, cánh tay chống trên mặt đất để hai chân mở lớn hoan nghênh xâm phạm, đôi mắt mơ hồ nhìn mồ hôi tùy ý rơi xuống mặt đất, sau lưng va chạm hơi ngứa khiến linh hồn hần thoáng chốc muốn bay lên.

“Nơi đó... Chính là nơi đó... Nha a a...”

“Tiểu gia đương nhiên biết chỗ đó rồi.” Giang Kha cúi người ôm người hần vừa nhanh vừa hiểm đâm tới mấy lần, sau đó nắm lấy một bên núm vú vò xoa: “Còn cả nơi này nữa, phải không?”

“Đúng, đúng... A a...” Phó Nghị bị bắt nạt, trên dưới thô bạo giáp công ứa nước mắt, biểu tình tuy đau đớn nhưng cũng rất hưởng thụ, hiện tại khoái cảm toàn thân trên dưới đều bị đối phương nắm trong tay, nhẹ nhàng cử động cũng sẽ khiến hắn gào khóc cao trào.

Nói đúng ra là, từ thân đến tâm đều bị đối phương nắm giữ mất rồi.

“Tuyệt vời, lão tao hóa, kêu nữa đi... Ngoan, kêu lớn tiếng lên cho tiểu gia nào...”

Hắn không kiêng dè gì kêu rên như nam kỹ không biết xấu hổ, bị người ấn trên sàn nhà làm đến chảy nước.

Trước đây Phó Nghị chưa từng nghĩ tới mình lại dâm dăng đến vậy, rõ ràng hôm qua mới làm xong, giờ phút nơi đó vẫn khát khao co rút lại kẹp chặt cơn thịnh ậy.

Giang Kha nhào tới cắn lỗ tai hắn, quy đầu ở nơi sâu kín phun ra. Phó Nghị cả người ngã sấp trên đất run rẩy thất thanh rên rỉ, lệ nhòa che cả tầm mắt, ý thức cũng mơ hồ, phía trước từng đợt từng đợt tiết ra.

Hai người duy trì động tác trùng điệp đã lâu, Giang Kha xoa tóc hắn, Phó Nghị quay đầu lại, thấy đối phương đang cười, gương mặt vì vận động nên ửng hồng, không khỏi theo bản năng kẹp chặt cái mông.

Ý cười trong mắt Giang Kha càng đậm, lại gần cắn chặt đôi môi hắn mà đẩy thêm vài cái, một lúc sau mới từ từ tách ra.

“Vừa nãy ăn sủi cảo?”

“Ừm, ăn ngon lắm.” Phó Nghị trầm thấp đáp một tiếng, đầu lưỡi bị khiêu khích tê dại, không còn chút khí lực nào bò dậy nữa.

“Chút nữa ăn thêm một ít, rồi ra ngoài với tiểu gia một chuyến.”

“...Ân.”

“Ngoan lắm.” Giang Kha hôn lên mí mắt hắn, sau đó chậm rãi rút vật kia ra, đem nam nhân từ dưới mặt đất vớt lên.

Phó Nghị yên lặng đỏ mặt, cúi đầu lấy giấy ăn lau nơi tư mật, dư quang trộm nhìn Giang Kha vào bếp luộc sủi cảo.

Hai người đem hơn ba mươi cái sủi cảo ăn sạch sành sanh, ấm bụng xong mới ra ngoài.

Giang Kha đổi xe, dẫn hân xuyên qua đê đò đèn đuốc sáng choang không bao giờ ngủ, tới bên bờ sông thì dừng lại. Khí trời rất lạnh, mặt sông đã kết một tầng băng dày, tôn lên kiến trúc cổ kính trang nghiêm mỹ lệ xung quanh.

“Nơi này là... Vọng lâu?”

“Đúng, khuya rồi tản bộ ở đây rất thoải mái, chỉ là đi xe thì hơi nguy hiểm.” Giang Kha khóa xe cẩn thận, “Lạnh không?”

“Không lạnh, tôi mặc áo dày lắm, còn đeo khăn quàng cổ nữa...”

“A, không phải đồ tiểu gia cho mà.” Giang Kha đưa tay kéo kéo, “Lén lút mang ra ngoài từ khi nào thế?”

“Đến Bắc Kinh tiện thì mang theo, vì khí trời tương đối lạnh.” Phó Nghị cúi đầu buộc chặt, ngượng ngùng cười nói.

Giang Kha câu môi nở nụ cười, giúp hân chỉnh lại, sau đó kéo tay nam nhân đi về phía trước. Phó Nghị ngoan ngoãn theo sau, hành tẩu Bắc Kinh về đêm làm hân cảm thấy thật kỳ diệu, cứ như cảnh tượng trong phim ấy.

“Giang Kha, cậu thường đi dạo như vậy à?”

“Trước đây khi nào tâm trạng không tốt thì sẽ như vậy.”

Phó Nghị nhớ tới cảnh tượng lần thứ hai gặp mặt của hai người, không khỏi thấy buồn cười: “Vậy bây giờ thì sao?”

“Bây giờ tâm tình tốt cũng như vậy.” Giang Kha liếc mắt nhìn hân.

Phó Nghị nhanh chóng dời tầm mắt, sau đó hỏi một vấn đề rất ngu: “Muộn rồi còn đi bộ trên đường thế này, không sợ có nguy hiểm gì a?”

Đích xác ngu xuẩn, rõ ràng Giang Kha mới là phần tử nguy hiểm của xã hội mà.

“Lần trước tôi trượt ván đến trước ngõ hẻm kia, một lão đầu bụng bô tiểu tử từ trong nhà đi ra, nhìn thấy tôi còn sợ tiểu ra quần ấy.”

“Ai bảo cậu đêm hôm khuya khoắt còn chạy qua cửa nhà người ta làm gì, còn mặc đồ tiền vệ, lão nhân gia còn tưởng là thiếu niên bất lương.” Phó Nghị lăm bắm quét mắt nhìn mũi giày Giang Kha.

“Tiểu gia thích thế đấy.”

“Bắc Kinh về đêm thật khác, đáng để hưởng thụ.”

“Chú thấy có gì khác?”

“Như là... toàn bộ thành phố đều vào đáy biển.”

“Chỉ nơi này thôi, bên kia náo nhiệt lắm.” Giang Kha chỉ về phía xa đèn xe tắc nập.

“Tôi không biết lại có chỗ như vậy nữa.” Phó Nghị ngượng ngùng cười nói.

“Biết mà, lão ngu ngốc.”

Đèn đường vàng mờ ảo hắt lên gương mặt Giang Kha, Phó Nghị chỉ cảm thấy lúc này đối phương vô cùng ôn nhu, đặc biệt là cặp mắt kia, cơ hồ hòa tan hẳn vào đó.

Giờ khắc này hẳn lại như một con tôm chân mềm, nhìn kỹ Giang Kha rồi tự sôi trào biến thành màu đỏ, cũng may đêm đen và đèn đường không rõ lắm, màu da cũng chẳng trắng trẻo gì, cho nên không thấy được.

Hắn há miệng định nói cái gì, nhưng rất nhanh bị một trận ầm vang ngắt ngang.

Hai người quay lại chỉ thấy vùng ngoại thành khói hoa tung bay, tỏa sáng trên màn trời đêm, đẹp đến thâm trầm mà kinh diễm.

“Chuẩn bị ăn Tết sao, sớm như vậy đã bắn pháo bông.” Phó Nghị ngây ngốc nhìn lầm bầm nói, hiển nhiên chưa thoát khỏi trạng thái cũ, “Có lẽ thích náo nhiệt một chút.” Giang Kha nhìn phương xa nói tiếp.

Bầu không khí thật tốt, duyên phận vừa khéo, Phó Nghị nhìn khói hoa mỹ lệ, lại nhìn thanh niên mỹ lệ bên cạnh, đã không còn ảo giác Giang Kha là một thiếu niên kia nữa, cảm giác như đang ở trong mơ vậy.

Chính là giấc mộng thời còn đi học hẳn vẫn mơ về.

Sau đó hai người lại gần nhau hơn, khung cảnh mỹ lệ như thế sao có thể không trao nhau nụ hôn được, hơi thở Giang Kha càng gần làm sao, nụ cười tuần tú làm sao, hai chân hắn hơi nhũn ra, bộ vị phía sau vừa bị xâm phạm theo bản năng kịch liệt co rút lại, thật nhớ cảm xúc mãnh liệt khi còn trong phòng tắm.

Khói hoa đột nhiên ngừng lại, Phó Nghị cũng thoáng thanh tỉnh, nhìn Giang Kha đang gần trong gang tấc, chung quanh yên tĩnh khiến bầu không khí đột nhiên có chút lúng túng.

“Khụ khụ.”

Hắn vội làm bộ ho khan xoay mặt đi, thấy thế Giang Kha cũng lùi về phía sau, khoảng cách hai người nhất thời kéo ra một đoạn.

“Hình như hơi lạnh.” Phó Nghị nhỏ giọng nói.

Giang Kha nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Trở về thôi, còn đi xa thêm là đi bộ suốt đêm luôn đó.”

Một lần nữa trở lại nhà trọ ấm áp xong, Phó Nghị không kịp chờ chạy vào buồng tắm lâu một ngâm mình.

Còn Giang Kha thì đang trong phòng tắm lâu hai khó chịu bấm điện thoại.

“Tiểu thiếu gia, tốt đẹp chứ ạ?”

“Tốt cái rắm,” Giang Kha nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Cho các người bao nhiêu tiền thế mà mới hai phút đã đem toàn bộ phóng xong?”

“Ồ, nhưng không phải cậu nói chỉ cần một lát là được rồi sao, cho nên chúng tôi chỉ mua...”

“Tiểu gia không muốn nói nữa, khi nào về phải bảo chị tôi trừ lương mấy người!” Giang Kha tức giận tắt điện thoại ném qua một bên, sau đó chìm trong bồn tắm hạ hỏa.

36. Chương 36

Phó Nghị lấy quà chuẩn bị cho Giang Kha từ trong vali hành lý ra, nhìn chính mình trong gương mà ngẩn người.

Một lát sau hắn hít sâu mấy cái, sửa sang lại quần áo rồi ra ngoài.

Tài xế đã chờ sẵn dưới lầu rồi. Hôm nay Giang Kha mới sáng sớm đã xoa đầu hắn nói phải về ăn cơm cùng gia đình, để Phó Nghị ở nhà, chiều có tài xế qua đón. Phó Nghị ngủ mơ mơ màng màng còn tưởng là mộng, đáp một tiếng liền ngủ thiếp đi, tỉnh dậy nhìn quanh thì người đã thật sự không còn ở đó nữa.

Tài xế trực tiếp chở hắn qua Giang gia, Phó Nghị vừa xuống xe đã có người tiếp đón, dẫn hắn xuyên qua đình viện thẳng tới hậu hoa viên.

Nơi này đã sớm chẳng đèn kết hoa, chờ đến tối sẽ sáng rực lên lộng lẫy. Phó Nghị liếc mắt liền thấy Giang Kha đang ngồi chỗ bàn dài, trò chuyện cùng mấy thanh niên khác, biểu tình vẫn hơi lạnh nhạt như thường.

“Ồ đây này.” Giang Kha nhảy xuống ra hiệu cho hắn.

Phó Nghị dừng một chút, mấy cô cậu kia phải kém hắn đến năm tuổi trở lên, làm cho hắn có hơi ngượng ngùng, chỉ thấy Giang Kha vẫn kiên định đi tới.

“Giới thiệu chút, đây chính là Phó tổng.” Giang Kha kéo tay hắn tới bên người, nghiêm trang nói với bằng hữu.

Thanh niên này đó nghe xong đều ồ lên một tiếng, biểu tình sùng bái, “Hóa ra anh chính là Phó tổng mà Giang Kha thường nhắc tới!”

“Quả nhiên rất tuần tú!” Một nữ sinh hô lên, “Cơ bắp thoát nhìn rất rắn chắc nha.”

“Người ta mặc quần áo dày thế kia còn nhìn ra được, cô đúng là sắc nữ!”

“Tôi nói thật mà! Phó tổng, có phải ngài rất chịu khó tập luyện không?”

“Cảm tạ, tan việc có rèn luyện một chút.” Phó Nghị đã ứng phó thành thạo với lời tán tụng phương diện này.

“Ôi chào Phó tổng, Kha Kha hóa ra trên phương diện đất đai lại là đứa ngu ngốc, chắc anh phải vất vả lắm nhỉ?” Một nam thanh niên dấn dáp cũng tuần mỹ bất phân cao thấp với Giang Kha cười hì hì hỏi.

“Cái này, thực ra cũng đâu có, năng lực tiếp thu của Giang Kha rất mạnh mà.” Phó Nghị nói xong liếc mắt nhìn Giang Kha bên cạnh.

Người kia khoe miệng khinh câu, nụ cười nhàn nhạt nhưng tràn đầy ôn nhu ấm áp: “Nghe thấy không, tiểu gia rất thông minh đấy.”

“Hóa ra, cậu là Lâm Thân?” Phó Nghị giờ mới thấy khuôn mặt thiếu niên có chút quen mắt, hóa ra là tiểu sinh đang “hot” mà các nhân viên nữ thường hay bàn luận.

“Phó tổng giờ mấy nhận ra a, thật thất vọng quá đi, ừ.” Đối phương xẹp miệng quái thanh quái khí nói, xung quanh ai cũng cười rộ lên.

“Xin lỗi, tôi ít khi để ý mình tinh lắm.”

“Tôi biết mà. Lực chú ý của anh đều đặt hết lên người Kha Kha rồi.” Lâm Thần vui sướng vỗ vai Phó Nghị, xung quanh lập tức ồn ào.

Bỗng dưng ồn ào hẳn lên làm Phó Nghị nhất thời mắc cỡ không nói nên lời, chỉ có thể mỉm cười giữ hình tượng tổng tài trầm ổn.

“Lấy quà của tôi ra đi.” Cũng may Giang Kha giúp hắn nói sang chuyện khác.

Phó Nghị vội vã đem túi xếp gọn hình chữ nhật đưa cho đối phương, bởi vì căng thẳng quá nên biến thành tư thế hai tay dang rộng, nhìn Lâm Thần bên cạnh đang chờ réo lên mấy hồi.

Giang Kha nhận lấy, quan sát một chút, “Đây là cái gì, ván trượt?”

“... Là sách.” Phó Nghị vốn định tặng ván trượt, nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn đưa món quà ý nghĩa hơn này.

“Người ta hi vọng cậu học tập cho giỏi đó a Kha Kha.”

“Tôi cực là sách giáo khoa kỹ năng quản lý kinh doanh.”

Mấy thanh niên bên cạnh cũng cười đùa rộ lên, Giang Kha liếc nhìn đám bạn xấu, sau đó ung dung thông thả mở đóng gói, trang trọng như quốc vương trước mặt thần tử xem cống phẩm vậy.

Giấy bọc tinh xảo bao quanh, là một quyển sách thâm hậu cực lớn đóng bìa cứng, trọng lượng nặng tương xứng với Phó Nghị luôn, bìa dùng tiếng anh in chữ và hình ảnh về lịch sử phát triển cuốn sách của tác giả.

Giang Kha nhìn Phó tổng hạ lông mày, đem màng trong suốt xé rưng rồi lật xem, bên trong là lịch sử phát triển ngành bất động sản, mỗi trang đều được vẽ tay tinh xảo, đặc biệt có vài vóc tương ứng dính lên, sờ lên đọc càng có cảm giác.

“Không hổ là Phó tổng, quà tặng cũng đậm chất văn hóa.” Cô gái kia đã thành fan não tàn của Phó Nghị rồi.

Giang Kha lật vài tờ rồi khép lại, liếc nhìn trang bìa, “Chú đưa tôi một cục gạch?”

Phó Nghị nhìn y cười như không cười, cũng không biết có hài lòng hay không, lại bắt đầu xoắn xuýt: “Lúc đi máy bay có thể đọc, rất phù hợp.”

“Chú muốn tôi vác cái này lên phi cơ?”

“Tôi có mua phiên bản điện tử của nó nữa, cậu dùng di động hay máy tính cũng xem được, quyển sách này thì để ở nhà.”

“Mới xuất bản?” Giang Kha nhìn lướt qua trang bìa.

“Đúng vậy, tôi có người quen lúc còn ở nước ngoài, liền mang về giúp.”

“Làm sao chú biết đến quyển sách này?”

“Trước đây có từng xuất bản, tôi xem thấy không tồi, năm nay nghe nói ra bản đặc biệt để kỷ niệm, lại liên quan... Tôi chỉ là cảm thấy cậu sẽ có hứng thú đọc.”

Nếu không thấu hiểu, ai cũng sẽ không nhìn ra được hắn đang căng thẳng cỡ nào.

“Cũng không tệ lắm.” Giang Kha rốt cục lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Phó Nghị thở phào nhẹ nhõm, nhìn khuôn mặt tươi cười của y bất giác cũng ôn nhu cười rộ lên. Hai người liếc mắt đưa tình cười đùa, trong không khí phảng phất có vô số bọt khí phấn hồng dề bẹp đầu mấy người kia.

“Kha Kha, chúng tôi hình như là người thừa thì phải?” Lâm Thần nói.

“Chúng ta đi thôi, đừng làm kỳ đà cản mũi nữa.”

“Giang Kha cậu phiên chết đi được, gọi chúng tôi đến là để khoe khoang Phó tổng tốt với cậu biết bao nhiêu sao?”

“Nhìn y đắc ý kia, ôi tôi đi đây.”

Giang Kha mặc kệ những người này đang quỷ rống quỷ kêu, nói thẳng: “Mấy người qua bên kia ăn nhẹ đi, tiểu gia có lời muốn nói riêng với Phó tổng.”

Những người kia thức thời giải tán ngay lập tức, chạy tới bên kia dùng món tráng miệng mới mang lên.

Phó Nghị nhìn qua thấy thánh vật ngọt ngào này kia, nước miếng nhanh chóng tự động phân bố, tràn ra.

“Đừng nhìn nữa lão tao hóa, chút nữa vẫn còn đủ cho chú ăn, đi theo tôi trước đã.” Giang Kha kéo hắn vào phòng.

Phó Nghị mờ mịt bị hấn kéo vào gian nhà ẩm áp, phản ứng đầu tiên là “sẽ không bắn pháo chứ?”

Một giây sau hấn liền bóp chết ý nghĩ dâm dăng kia, thăm mắng mình không tiền đồ, sau đó tươi cười chào hỏi Giang Tốt cùng Giang phu nhân.

“Tiểu vương tử của chúng ta lớn thêm một tuổi rồi.” Giang phu nhân hí mắt cười.

“Đừng gọi con thế, mẹ à.” Giang Kha kiến nghị.

“Cho mẹ ôm một cái nào.”

Phó Nghị nhìn Giang Kha bị ôm lấy, hiếm thấy y đáng yêu như vậy, không khỏi cười trộm.

Giang phu nhân là nhạc sĩ nổi danh dân tộc Duy Ngô Nhĩ, ngũ quan lập thể đều rất đẹp, không keo kiệt chút nào di truyền cho Giang Kha. Nghe đâu lúc Giang Kha vừa tròn một tuổi còn đặc biệt sáng tác một loạt ca khúc, chuyên dành cho đứa con trai bé bỏng này, đủ thấy tiểu vương tử được cưng chiều cỡ nào.

“Phó gia tặng món quà thật ý nghĩa, đọc nhiều sách, bớt chơi game lại.” Giang Tốt nhìn bộ sách kia rất hài lòng: “Nếu như nội dung là quản lý kinh doanh thì còn tốt hơn.”

“Tôi cảm thấy chỉ cần nó thích là được.” Giang phu nhân cười gật đầu với Phó Nghị nói cảm ơn, sau đó kéo chồng đi bắt chuyện với những khách mời khác.

Phó Nghị vừa định nói gì đó, Giang Kha lại kéo hấn vào trong, thuận theo phương hướng đó chỉ thấy Giang Hình mặc một bộ đầm đỏ thắm đáng yêu kiêu kéo một nam nhân đi tới.

“Đó chính là nam chủ sừng lần trước chấn động xe lần trước.” Giang Kha thấp giọng ghé vào lỗ tai hấn nói.

“Tiểu Kha sinh nhật vui vẻ nha.” Giang Hình đến gần hai người, còn cho Phó Nghị cái hôn gió.

“Giang tiểu thiếu gia sinh nhật vui vẻ.” Nam nhân kia ngoại hình tuyệt hảo, nho nhã lễ độ, thanh âm trầm thấp nghe rồi khó mà quên được. Y đưa tay qua hướng Phó Nghị “Lý Mộc Lân, hân hạnh được gặp anh.”

“Hân hạnh, tôi là Phó Nghị.”

Giang Kha thoát nhìn cũng không muốn nhiều lời với Lý Mộc Lân, hàn huyên vài câu liền lôi kéo Phó Nghị rời đi.

“Đó là người lần trước cậu nhắc tới, con trai của Lý đoàn trưởng?”

“Đúng vậy, cũng chẳng biết sao lại quyến rũ chị tôi nữa?” Giang Kha nhún vai, “Hi vọng sớm bị chị tôi đùa giỡn tới chết đi.”

“Cũng phải, y và chị cậu ở chung với nhau còn không biết ai cao tay hơn ai đâu.” Phó Nghị có ý riêng cười.

Giang Kha liếc qua hắn một cái, đột nhiên không tiếp lời, nụ cười có như không trên mặt cũng biến mất.

Vốn luôn lạnh lẽ đánh giá đối phương, Phó Nghị lập tức kéo còi báo động, đánh trống lảng: “Hình như cậu có thành kiến với Lý Mộc Lâm à?”

“Coi như vậy đi... Ôi chào, cái này ăn không tẻ nha, chú thử xem.” Giang Kha quay người cầm lên một khối bánh quy nhỏ trên bàn nhét vào miệng hắn.

Phó Nghị thấy y không tức giận thì thở phào nhẹ nhõm, không thèm nghĩ ngợi gì cứ thế há miệng đón lấy, cắn mấy cái mới phát hiện động tác này không ổn lắm, xung quanh cứ như có vô số ánh mắt dồn về bên này, nhanh chóng tiếp tục đề tài mới vừa rồi, nghiêm mặt nói: “Thế, tại sao cậu lại có thành kiến với hắn vậy?”

”Trước kia nghe nhiều sự tích về hắn rồi, nghe nói là tự phụ cực kỳ, hơn nữa Miss Quinn còn nói xấu hắn không ít lần.

“Quinn? Đúng rồi, hôm nay y không tới sao?”

“Chú rất nhớ y a, lão tao hóa.” Giang Kha nheo mắt lại có chút nguy hiểm.

“Không, không có a.” Phó Nghị bị Giang Kha nhìn tới sống lưng nổi cả da gà, nhanh chóng cầm lấy một miếng bánh quy, gặm a gặm.

Không lâu sau bánh ngọt liền được đẩy ra từ nhà bếp, thật lộng lẫy nổi bật. Giang Kha nhất thời bị “chúng tinh cũng nguyệt” đẩy tới bên bánh sinh nhật, Giang Kiều lại đeo mũ thợ tinh tới đeo lên cho đệ đệ, Giang Hình thì thấp nển xong, một đám bạn bè xung quanh mong chờ hoan hô, đến là hòa thuận vui vẻ.

Phó Nghị bị vài tầng người chen phía trước, may mà hắn đủ cao, có thể thấy gương mặt Giang Kha qua ánh nền hắt lên đường nét càng nhu hòa, lông mi rũ xuống đổ bóng nhân nhật, còn có nụ cười yếu ớt kia nữa.

Một người đã 24 tuổi đầu, còn có thể như tiểu hài tử mà đón sinh nhật ở nhà cùng bạn bè thế này hắn phải hạnh phúc lắm. Nghĩ tới đây, Phó Nghị không khỏi vui sướng thay cái tên đang đón mừng sinh nhật kia.

Giữa lúc hắn vẫn đang duy trì nụ cười như từ mẫu, tầm mắt sắc bén của Giang Kha đột nhiên bắn tới, làm Phó Nghị cả kinh run lên bần bật. Ánh mắt hí lên bắn ra tia nhìn nguy hiểm, cứ như đang nói “Nhìn cái

gì mà nhìn”.

Phó Nghị cảm thấy mặt hình như hơi nóng, nhanh chóng lùi về sau vài bước trà trộn vào đám người, tìm một góc thích hợp chậm rãi hoàn hồn.

“Thân ái!”

Quinn đột nhiên xuất hiện dọa Phó Nghị sợ chết khiếp, chỉ thấy đối phương làm sao mà lại còn hoảng hốt hơn cả hắn, móng tay sắc nhọn gắt gao túm lấy âu phục hắn.

“Quinn, cậu làm sao...”

“Giúp với”, hai tay Quinn đột nhiên xoay Phó Nghị quay người 180 độ, “Đừng để bị phát hiện.”

“Ai cơ?”

“Đừng nói nữa!”

Phó Nghị nhìn Quinn sau lưng mình cứ cảnh giác không yên, mà nhìn bốn phía nào có nhân vật khả nghi a.

“Rốt cục là làm sao?” Hắn hỏi nhỏ.

“Đừng để họ Lý kia phát hiện tôi.” Quinn còn nói nhỏ hơn.

“Lý Tộ Hiên đến à?”

“Không phải hắn, tới kia, chạy mau!”

Phó Nghị chẳng hiểu mô tê gì tự dưng bị Quinn kéo chạy như bay ra khỏi phòng, làm như chơi trốn tìm không bằng, một hơi tới hậu hoa viên luôn.

Ánh trăng trong trẻo, nếu như không phải gió lạnh rung rinh thì rất là lãng mạn.

“Hô, hô, nhanh lên a...”

“Chờ một chút, chờ đã!” Phó Nghị rốt cục hiểu ra vấn đề, “Tại sao tôi cũng phải chạy?”

“Ồ ha,” Quinn cũng dừng bước, “Tại người ta thấy thân ái liền có cảm giác an toàn, cho nên kìm lòng không đành mới kéo đi... Chạy trước đây bye bye!”

Phó Nghị lần thứ hai không hiểu gì bị phời giữa gió, lạnh run người, thối ra mấy hơi làm ẩm lòng bàn tay rồi theo đường cũ trở về.

Hắn đi qua mấy cửa sổ thủy tinh, vừa vặn có thể thấy hình ảnh trong phòng, chỉ thấy đại chiến bánh ngọt đã bắt đầu, mấy thanh niên hồi nãy đang cầm một miếng lớn trét lên mặt Giang Kha, không khí cứ phải gọi là huyên náo hồng hót.

Phó Nghị nhanh chóng lùi về sau vài bước giơ hai tay đầu hàng, cười khan với đám đầy mặt bánh kem kia, ra hiệu không tham chiến.

Lâm Thần cũng cười cười: “Tôi vừa đi ra tị nạn tí, Phó tổng có giấy ăn không?”

Phó Nghị móc giấy ăn ra đưa cho đối phương, Lâm Thần nói cảm ơn nhận lấy, chà xát lớp kem trên mặt, lộ ra vẻ anh tuấn thường thấy.

“Sao anh không vào? Bánh ngọt ngon lắm a.”

“Hay là chờ lát rồi vào.” Phó Nghị liếc nhìn bên trong thấy Giang Kha đang nô đùa cùng bằng hữu đến vui vẻ, khóe miệng lộ ra nụ cười nhu hòa.

“Phó tổng, anh có vẻ yêu thích Kha Kha nhỉ?”

Phó Nghị giải thích, “Giang Kha tuy lần đầu tiếp xúc cảm giác hơi xa cách, nhưng thực ra rất dễ thân cận, cũng rất có mị lực. Mọi người đều sẽ yêu quý cậu ấy thôi.”

Lâm Thần kéo dài âm thanh “Ồ” một chút, “Vậy có lẽ anh phải giữ chặt vào, người yêu quý Kha Kha thật sự rất nhiều, không khéo lại ba lần bảy lượt mới về được với nhau mất.”

“... Tôi nghĩ chúng ta có hiểu lầm gì ở đây.”

“Có phải hiểu lầm hay không anh tự biết được rồi,” Lâm Thần nở nụ cười thấu hiểu, “Tôi vào trước đây.”

Nói xong tiêu sái phát tay một cái đẩy cửa vào nhà, nhưng vừa đóng kín cửa liền hắt hơi thật lớn một cái.

“Mẹ kiếp, Kha Kha tôi phải trả thù cậu!”

Vừa nói xong thì cũng đã bị bánh kem ném tới tấp dính đầy mặt.

37. Chương 37: (h Sinh Nhật)

Phó Nghị đứng bên ngoài, dưới trời lạnh âm mỷ độ cũng có chút hơi mọng mị, hắn cảm thấy biểu hiện vừa rồi của mình rõ ràng là rất bình tĩnh, đáng lý không lộ ra một kẽ hở nào mới đúng.

Hắn xoa xoa ngón tay bị đông cứng đỏ cả lên, định từ cửa bên hông vào sưởi ấm, ai ngờ vừa qua chỗ rẽ liền thấy một bảo tiêu quen thuộc đứng sẵn ở đó, bất động trong gió rét, nhìn thấy hắn tới thì chỉ đẩy cái kính râu một cái.

“Phó tổng, không còn sớm nữa, tiểu thiếu gia nói ngài có thể về phòng nghỉ ngơi trước.”

“Phòng?”

“Đúng vậy, ngài cũng có thể chọn đi tắm trước.”

“Xin hỏi, là gian phòng nào vậy?”

“Ở lầu trên.”

Phó Nghị rốt cục đã hiểu, xem ra Giang Kha muốn hắn ngủ lại rồi, “Các anh nói lại với Giang Kha, tôi có đặt trước phòng khách bên ngoài, không làm phiền.”

Người hộ vệ mang kính râu lộ chút hoảng hốt, “Phó tổng, ngài tốt nhất nên suy tính một chút.”

Cái biểu tình này Phó Nghị rất chi là quen thuộc, nhân viên sắp bị trừ lương cũng là thần thái này nè, vì vậy hắn sẵn sàng nói: “Anh yên tâm, tôi sẽ nói rõ với Giang Kha, cậu ấy sẽ không làm khó anh.”

“Tiểu thiếu gia sẽ không nghe đâu, lần trước chúng tôi nhờ đại tỷ cầu xin cũng vẫn nhất quyết trừ lương...”

“Lần trước?”

“Chính là cách đây không lâu có một lần,” bảo tiêu phát hiện mình suýt chút nữa nói lộ hết nhanh chóng rụt lại, “Mà Phó tổng ra ngoài tìm khách sạn, không bằng ở lại đây một đêm đi.”

“Thôi được, làm phiền anh rồi.” Vì lương của đối phương, Phó Nghị cũng không tiện cự tuyệt, đành nào

cũng không thiệt.

Bảo tiêu dẫn đường lên lầu, xuyên qua hành lang dài dằng dặc. Hành lang rất tối tăm, chỉ có ánh nến thấp thoáng trên tường, thêm ánh trăng nhàn nhạt ngoài cửa sổ, hoa văn trên thảm trải sàn cũng hiện ra thần bí thanh lãnh.

“Xin cứ tự nhiên.”

Phó Nghị bước vào gian phòng, mơ hồ có thể thấy rõ căn phòng trang hoàng tinh tế, trên trần nhà có sao và trăng tỏa ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt, mở đèn xong liền thấy được màu gỗ sậm của gia cụ, trên tủ đầu giường còn đặt mấy con rối cùng một hộp nhạc gắn quả cầu pha lê.

Đây thực sự là một căn phòng quá ấm áp, Phó Nghị đoán có lẽ là mới sửa sang lại từ căn phòng cũ, bởi vì xung quanh có một vài đồ vật cảm giác như đã có tuổi, bảng phi tiêu, notebook thậm chí máy chơi game cũ kỹ kia nữa.

Phó Nghị xoay người, phát hiện trên bàn nhỏ nơi góc phòng có bày một khối bánh ngọt, phía trên trang trí vài bụi cỏ xanh, bên cạnh còn có một ít điểm tâm bánh quy bơ này nọ.

Hắn cười ngốc, ngồi xuống hưởng dụng xong rồi bưng ra ngoài, sau khi trở lại cầm theo áo và khăn đi tắm rửa, sau đó nằm lên giường, nhìn những ngôi sao nhỏ và khoảng không trên trần nhà, cơn buồn dần kéo tới.

Giường thật thoải mái, không phải loại thoải mái bình thường, mà là độ mềm mại vừa đúng khiến người ta bồng bênh như trên mây vậy. Ý thức hắn dần mông lung rồi rơi vào mộng cảnh, ở đó, khung cảnh cũng thật ấm áp như căn phòng này, trong hốc cây tình không, một đám mây dày bao quanh ôm lấy hắn, thỉnh thoảng lại đổi màu rực rỡ, bên tai có tiếng nhạc đêm mơ hồ du dương.

Sự vui mừng ấy từ từ rõ ràng, tiềm thức Phó Nghị nói cho hắn biết đó là âm thanh mà hiện thực truyền tới, thân thể thư thái thế nào lại hoàn toàn không nghĩ tới.

Rốt cục hắn chậm rãi mở mắt ra, chỉ thấy Giang Kha đang chống đầu nằm lý trên giường đầy hứng thú nhìn hắn, y mặc một cái áo tắm giống hệt, lướt qua bên kia có thể thấy được quả cầu pha lê đang xoay đều, âm nhạc hắn từ đó vọng lại đây.

“Tỉnh rồi?”

“... Giang Kha, sao cậu lại ở đây?”

“Đây là phòng tôi.”

Phó Nghị thanh tỉnh, “Đây là phòng cậu?”

“Không giống à?”

“Kia, tôi ngủ đây không tiện lắm thì phải.” Phó Nghị nhanh chóng ngồi dậy định rời giường.

Giang Kha nắm cổ tay áo tắm hắt dề xuống: “Nằm yên cho tiểu gia, khuya rồi còn muốn đi đâu?”

Phó Nghị đổ người về trên giường, hắt nhìn gương mặt dưới ánh đèn trở nên đặc biệt đầm ấm của Giang Kha, cảm giác cuống họng có chút lạnh lẽo, lập tức dời tầm mắt, lại phát hiện tóc đối phương còn có chút ẩm ướt.

“Cậu vừa tắm xong?”

“Ừ, mới tiến đám phiền toái kia đi.”

“Các cậu chơi cũng lâu thật đấy,” Phó Nghị rũ mắt cười, “Đúng rồi, hình như tôi quên chưa nói chúc cậu sinh nhật vui vẻ.”

“Một tháng trước không phải đã nói rồi sao?”

Thấy mình bị trêu chọc, Phó Nghị nhếch môi, “Vốn định để khi nào tặng quà thì nói, quên mất.” Nói trắng ra là ồn ào đến sốt sắng, cho nên mới quên mất mình định nói cái gì.

“Thật ngu ngốc.” Giang Kha lấy ngón tay điểm xuống mũi hắt.

“... Chắc cậu nhận được nhiều quà lắm ha.” Phó Nghị né cái mũi bị sờ phát nhiệt kia, đánh trống lảng.

“Rất nhiều, vừa mới đem một đồng tới nhà kho xong.”

“Có bao nhiêu, đã mở hết chưa?”

“Vẫn chưa, giờ mở cái cuối cùng.” Tay chậm rãi dời xuống cổ áo Phó Nghị, khoe miệng khinh câu, lại thấy người kia tim đập nhanh hơn, hô hấp dần mất khống chế.

Nhiệt khí phả lên mặt, nhẹ nhàng kéo một cái áo tắm liền để lộ ra lồng ngực rắn chắc, vẻ mặt Giang Kha như đứa nhỏ mở quà vui vẻ vô cùng, trong mắt đều là ý cười, ngón tay tham lam xoa xoa lên lễ vật, vòng quanh hai viên đầu vú đã dựng thẳng hết ẩn lại xoa, nhưng cố tình không chạm vào đầu vú đang khát khao kia chút nào.

Phó Nghị bị loại đụng chạm này làm cho hô hấp càng gấp gáp, hắt cố gắng không chế lồng ngực phập

phồng theo tiết tấu, cầm lấy vỏ chăn che lại thấp giọng nói: “Tôi cảm thấy, cậu nên nghỉ ngơi đi.”

“Tôi cũng thấy vậy,” Giang Kha đẩy một cước chồm qua, ghé sát vào gương mặt đỏ bừng kia nói: “Ăn xong bữa khuya rồi nghỉ ngơi.”

Sau đó nhẹ nhàng chế trụ miệng nam nhân dưới thân, liếm lên bờ môi co giãn mười phần như liếm quả mọng, ôm lấy nam nhân trấn an đầu lưỡi một hồi sau đó thâm nhập xâm phạm.

Người kia không hề phản kháng, kiểu đối xử lãng mạn và ôn nhu thế này làm hắn như bay lên tận mây tầng mây, coi như chiều chuộng y trong ngày sinh nhật, hắn đáp lại, ngực lập tức bị chà đạp mãnh liệt hơn, đầu vú rốt cục bị ngón tay nắm chặt lôi kéo, núm vú vừa tê dại lại sưng lên, hắn khó nhịn giã dựa ưỡn ngực về phía đối phương.

“Lão tao hóa, quần lót cũng không mặc, không biết xấu hổ sao?”

“Cậu, cậu không chuẩn bị cho tôi, tôi cũng đâu thể mặc quần bẩn... Ân...”

“Kẹp chân làm gì, còn không cho tôi đụng vào?” Giang Kha một tay dùng sức đẩy đùi Phó Nghị, cầm thuốc bôi trơn mò tới khe mông tìm lỗ nhỏ bí ẩn nào đẩy chen vào.

Phó Nghị hít sâu một tiếng, nghiêng mặt chôn đầu trong gối mềm mại, hai chân vì động tác của Giang Kha nên không thể co lại hay mở ra, trong chăn khô nóng bị phong bế mang đến trải nghiệm kích thích hơn là xấu hổ, tiểu huyết ngọ nguyê cần chặt ngón tay đang đâm xuyên. Hai đầu ngón tay của Giang Kha tốc độ vừa nhanh vừa độc, để dễ dàng xâm nhập còn dùng đầu gối mở ra càng lớn, ma sát vách tràng đến phát ra tiếng nước đâm mỹ.

Loại kích thích dày đặc này Phó Nghị không chịu nổi tới một phút, lắc đầu trên gối trầm thấp kêu thảm thiết, hai bên đùi cũng phát run: “Không, không muốn... Quá nhanh... Giang Kha... A.. Aha...”

Giang Kha đã sớm thăm dò thân thể hắn, càng nói không muốn cái động kia càng cần chặt, thân thể kích thích run rẩy lợi hại hơn, hận không thể đem côn thịt chen ngay vào quất xuyên. Y cấp tốc tăng lên thành bốn ngón tay, mấy lần làm tới lúc giọng nam nhân vỡ vụn liền rút ra, sau đó đặc ý cầm lấy một đồ vật đưa tới trước mặt Phó Nghị.

“Giang, Giang Kha sao lại.. Đây không phải là...” Phó Nghị mông lung nhìn cái quần lót trên tay y, đột nhiên dừng lại, hư không làm cho hắn thấy như bị treo giữa không trung, khát vọng cực độ nhanh chóng sa đọa.

“Phải a, quần lót bẩn của chú đó.” Giang Kha cười, giọng nói ôn nhu này khiến hắn lại có dự cảm không tốt, “Lão tao hóa chú không phải ngại nhanh quá sao, vậy chỉ dùng cái này thỏa mãn cho chú là đủ rồi.”

Nói rồi vén chăn lên, tóm chặt một góc quần lót lấp đầy tiểu huyết đối khát.

“Giang Kha, cậu, cậu làm gì vậy...”

“Ngoan, để cho tao động bớt ngứa.” Giang Kha đẩy hai bên hông co giãn ra, đem quần lót đẩy mạnh vào trong.

“Không muốn, không muốn thế này đâu...” Phó Nghị cố gắng dùng thịt huyết đẩy thứ kia ra ngoài, hai tay đỡ lấy vai đối phương khẩn cầu, hẳn có thể cảm giác được vật kia trong hông mình từng tắc từng tắc đẩy vào, nhưng hoàn toàn gãi không đúng chỗ ngứa, càng gãi càng ngứa hơn, trêu chọc hẳn thêm khó chịu.

Giang Kha “ba” một chưởng đánh lên hông hẳn, “Lộn xộn gì đó, ngoan ngoãn chút cho tiểu gia!”

“Giang Kha...” Phó Nghị nhuộm hạ âm thanh, quyết tâm tự cứu lấy mình. Hắn nhanh chóng duỗi tay nắm lấy cự vật trong quần Giang Kha, vận dụng hết kỹ xảo tích có được sau nhiều ấy năm mà vuốt ve, ngón tay cái ôn nhu nghiền ép linh khẩu, cảm thụ gân mạch trên dương cụ trong tay mạnh mẽ nảy lên.

Giang Kha hiển nhiên không nghĩ tới hẳn còn biết làm trò này, lập tức ngây ngẩn cả người, yên lặng nhìn Phó Nghị nắm chặt tinh khí mình nỗ lực vuốt ve, trên mặt đã ửng đỏ, cái hông bị nhét quần lót vẫn còn đang run rẩy.

Y mắng một tiếng, vỗ bỏ tay Phó Nghị đem đối phương lần nữa ấn lại giường, kéo ra quần lót đã ẩm ướt ném xuống giường, bày ra biểu tình nhần đến bạo phát: “Lão tao hóa, chờ lát nữa có bị thương tôi cũng không dừng đâu.”

Giọng nói vô cùng bình tĩnh, mà nửa người dưới vừa dứt lời đã một đường đâm vào thịt huyết ướt đầm rồi, Phó Nghị bị đụng đến đâm kêu, ôm lấy cổ Giang Kha đang chôn ở kia, hai chân rần chắc lập tức phối hợp vòng qua, thừa nhận trận hưng mãnh như mưa rào ngày hạn.

Giang Kha cắn lỗ tai hẳn, nửa người dưới không chút lưu tình tàn sát, nghe thanh âm Phó Nghị dần trở nên cao vút, cái miệng nhỏ phía dưới càng cắn càng chặt, thỉnh thoảng vì điểm nhạy cảm bị kích thích mà hơi co giật, kẹp cho dương cụ sáng khoái cơ hồ mất khống chế.

“A a a... Giang Kha, Giang Kha... Nha a...”

Căn phòng nhỏ vốn ấm áp trong nháy mắt trở nên lửa nóng bạo ngược, Phó Nghị cả người gần như treo trên người Giang Kha, hẳn biết động tác của mình có bao nhiêu xấu hổ thì chính là bấy nhiêu xấu hổ, phóng đảng biết chừng nào, cả người mồ hôi nhỏ giọt mà bị làm đến mức hai mắt vô thần, mà còn đang không ngừng lắc hông phối hợp với động tác xâm phạm như đóng cọc kia.

Nụ hôn chuyển lên gương mặt cương nghị của nam nhân, ôn nhu bồi hồi trái ngược hẳn với mãnh liệt phía dưới, điều này làm cho Phó Nghị dục hỏa đốt người thêm lợi hại, không nhận được vô liêm sỉ kẹp chặt thịt huyết đòi hỏi càng nhiều.

“Nơi đó... Mau hơn chút nữa... Nha...”

Khoái cảm bị đẩy sang một hướng khác cực đoan hơn, Giang Kha nghe hắn nói xong càng nảy sinh ác ý đâm chọc cái điểm kia. Lúc này Phó Nghị đã không còn sức thốt ra được lời nào, chỉ có thể hé miệng phát ra vài âm tiết vô nghĩa, vách tràng co giật bị đâm cho mềm xốp, hẳn lúc này thật sự đã hiểu cái cảm giác bị đâm đến nở hoa là cái thế nghiệm gì.

Hắn uốn éo nửa người dưới đã tê dại, nhưng rất nhanh bị đối phương bắt lấy lay động liên tục, mặc dù không cử động cũng run rẩy theo. Phó Nghị híp mắt lại, đôi môi nỗ lực đuổi theo Giang Kha hôn môi, hẳn cảm giác được hô hấp trầm thấp mà gấp gáp của đối phương, hẳn là cũng sắp cao trào.

Giang Kha nhận ra được tầm mắt của hắn, đôi mắt đen sâu thăm thẳm nhìn hắn, mồ hôi thấm ướt trên trán chảy xuống, lộ ra nụ cười đắc ý: “Lão tao hóa, chú là của tôi...”

Phó Nghị không biết có phải mình nghe nhầm hay không, câu nói này làm hắn cả người đều khô nóng đến cực hạn, rên rỉ càng không khống chế được vang dội, phía trước run run liên bản. Mà tinh dịch đối phương cũng phun vào bên trong hắn, một luồng lại một luồng làm hắn thoải mái đến co giật, trước mắt một mảnh ánh sao tràn ngập.

Hắn ôm chặt đối phương gào thét, giấy dựa ma sát cự vật khiến mình dục tiên dục tử kia, cơ hồ muốn chết trong lồng ngực Giang Kha vậy.

Mãi đến tận khi tất cả đã yên lặng như tờ, bên tai chỉ còn là tiếng hô hấp, hắn mới chậm rãi lấy lại tinh thần, đưa môi mình đụng đụng người bên cạnh.

“Giang Kha...”

Đối phương quay đầu, trong mắt còn mang theo ý cười: “Làm sao?”

“Ga trải giường có phải đã ô uế rồi không?”

“Nói thừa, toàn là dâm thủy của chú không.”

“Rõ ràng cũng có của cậu mà.” Phó Nghị đỏ mặt nói.

“Không sao, lát ném vào rổ đồ bên kia, mai sẽ có người mang đi giặt.” Giang Kha nằm trên người hắn nhẹ nhàng nói: “Để tiểu gia nghỉ một lát.”

“Thứ kia của cậu... Vẫn còn ở chỗ tôi.”

“Ồ thì ở chứ, lão tao hóa thẹn thùng a.” Giang Kha lấy ngón chọt chọt lên mặt hần.

Phó Nghị ngượng ngùng nghiêng đầu tránh, “Hai chúng ta đứng lên trước đã, nếu không không còn thời gian ngủ đâu.”

Giang Kha gật gật đầu đứng dậy, hai người hợp lực chuẩn bị ga trải giường xong liền vào buồng tắm dọn dẹp một phen, sau đó cùng tiến vào trong chần.

“Lão tao hóa, trưa mai bay phải không? Tiểu gia tiễn.”

“Cậu rảnh không? Nếu không tiện thì thôi.”

“Không tiện thì tiễn chú làm gì.” Giang Kha vặn xong đồng hồ báo thức, xoay người, tay khoát lên vai hần ôm chầm lấy, “Ngủ đi.”

Phó Nghị “Ừ” một tiếng, kim lòng không dặng tới gần, ngửi lấy mùi vị đối phương rồi nhắm mắt lại, hoàn toàn thả lỏng.

Hần thật hi vọng thời khắc này vĩnh viễn dừng lại thì tốt biết bao!

38. Chương 38

Trở lại Thượng Hải xong cũng đã là gần hết năm, Phó Nghị bắt đầu lao vào triển khai tổng kết công tác, công ty cũng chuẩn bị đến kỳ họp hàng năm.

Hần lần thứ hai tiếp điện thoại từ Phó Kiệt, nói phụ thân muốn hần trở lại ăn bữa cơm đêm giao thừa.

Tuy rằng phương thức truyền đạt chuyển lời này khiến Phó Nghị có hơi thất vọng, nhưng so với thái độ nhắc tới còn lười mấy năm trước thì đã tốt hơn nhiều rồi.

“Phó tổng, ngày mai họp hàng năm ngài có lên chương trình gì không ạ?” Trước khi tan việc Tina gõ cửa hỏi.

“Tôi thì có chương trình gì được chứ, cứ như sắp xếp lúc trước là được.” Phó Nghị cười nói.

“Ngài cũng đâu thể năm nào cũng nói chuyện được. Ít nhất hát một bài đi, rất nhiều người mong chờ giọng hát của Phó tổng nha...”

“Tôi hát tẹt lăm, hay là thôi đi,” Phó Nghị từ chối, “Hơn nữa năm nay không phải có đội hoạt náo viên sao, các cô định cho tôi mất mặt à?”

“Dĩ nhiên không phải nha! Vậy tôi sẽ kêu bên đó sắp xếp chuyện ngài biểu diễn, Phó tổng ngày mai gặp nha~” Tina le lưỡi đóng cửa lại rồi đi.

Phó Nghị lắc đầu cười, đem văn kiện xử lý nốt mấy trang cuối cùng, sau đó đứng dậy vận động chút.

Kim lòng không được lại lấy điện thoại di động ra tìm kiếm tin tức mới nhất về Giang Kha. Là tiểu thiếu gia của gia đình nổi tiếng, được cung cấp đủ loại tài lực trong tay, nhất cử nhất động của Giang Kha đều không thể thoát khỏi tai mắt của giới truyền thông. Bộ trang phục thời trang hàng hiệu mới nhất cũng bị truyền thông chụp được đăng lên đánh giá.

Phó Nghị chẳng biết mấy lời bình luận đó giá trị bao nhiêu, chỉ biết Giang Kha trong hình muốn bao nhiêu đẹp có bấy nhiêu, đủ để an ủi dục vọng hấn tới thoát lực.

Gay thật, hình như suy nghĩ lệch lạc mất rồi, Phó Nghị nhanh chóng lật qua trang. Hấn phát hiện gần đây tần suất an ủi của mình ngày một nhiều, đặc biệt là buổi tối một mình trên giường tịch mịch, cái nơi từng bị mạnh mẽ xâm phạm sẽ cảm thấy dị thường trống vắng, mặc cho hấn có ôm hai con gấu nhưng rồi nghĩ tới truyện cổ tích thuần khiết cũng chẳng giảm bớt được.

Mỗi khi tới thời điểm như thế này, hấn đều cảm thấy mình vừa đáng thương lại vô sỉ biết chừng.

Về đến nhà Phó Nghị dành thời gian chuẩn bị cho hội nghị ngày mai, sau đó như thường lệ mở phần mềm xã giao ít dùng, thấy Giang Kha không nhắn tin liền đóng lại, bỗng nhớ tới tin tức có nói đối phương mấy ngày nay hình như là đi châu Âu rồi thì phải.

Hấn nhìn phở xá người xe như nước bên ngoài, cười khổ, ngả người xuống giường nhanh chóng thúc giục bản thân chìm vào giấc ngủ.

Lần này cuộc họp thường niên của công ty tổ chức rất long trọng, long trọng tới mức Phó Nghị cũng sợ ngây cả người.

Khiến hấn khiếp sợ nhất không phải là do đẳng cấp nhà hàng hào khí mười phần, mà là cách trang hoàng bên trong kia thực nồng đậm nữ tính: bóng bay rực rỡ màu sắc, các loại gấu bông lông nhung cùng dây trang trí lấp lánh, tiệc đứng có các loại bánh quy nhỏ đáng yêu trên bàn, mỗi nhân viên đều có hộp quà nhỏ trên tay, so với mấy năm trước chỉ có nước khoáng và chương trình biểu diễn cho có thì tinh xảo hơn không biết bao nhiêu lần.

Quả thực chính là pháo đài party mơ mộng của thiếu nữ.

“... Trưởng phòng hành chính đâu rồi?” Phó Nghị cầm hộp quà màu hồng phấn, ước tính phí dụng, có chút

run tay, hỏi.

“Phó tổng, tôi ở đây!” Trưởng phòng Vương nghe nhắc lập tức chạy tới.

“Tôi cần xem dự toán phí họp thường niên.”

“Dự toán đây thưa ngài, giống bản lần trước đã nộp”, trưởng phòng Vương đã sớm chuẩn bị mấy văn kiện, lấy ra, “Nhưng thực tế lúc chi ra, ăn, bởi vì chúng ta đột nhiên nhận được tài trợ, cho nên có điều chỉnh, chưa kịp tính toán lại, chúng tôi sẽ làm lại cho ngài...”

“Nhưng tôi đâu thấy nhà tài trợ nào.” Toàn hội trường nửa cái quảng cáo cũng không thấy, hần nhớ trước kia mỗi lần họp thường niên đều sẽ có một ít nhà tài trợ, “Còn nữa, hội trường này ai bố trí thế?”

“Chờ chút nữa ngài sẽ biết,” trưởng phòng Vương ngây ngô đáp, “Trang trí theo sở thích cá nhân nhà tài trợ.”

Phó Nghị thở phào nhẹ nhõm, hần còn tưởng rằng là nhân viên nào đó biết rõ tiểu tình thú mà hần không muốn để ai biết chứ.

Nhưng là hần không biết tại sao phòng hành chính ai ai cũng một bộ thần thần bí bí biểu tình, cứ như chuẩn bị dâng đại lễ gì cho mình ấy. Trong lòng hần âm thầm mong đợi, nhưng bề ngoài vẫn tỏ vẻ bất động thanh sắc đi tới bên sân khấu chờ đợi.

Hần ôm một bụng nghi ngờ nói xong chuyện cuối năm, sau đó ngồi vào hàng ghế thứ nhất chờ xem chương trình.

Khúc dạo đầu đều là các màn biểu diễn ca múa nhạc của nhân viên, chẳng khác gì những năm trước, xen kẽ vào còn có lời trêu chọc của MC với một ít trò chơi. Phó Nghị kiên nhẫn ngồi yên tại chỗ, cùng đám người phòng hành chính chờ đợi kinh kỳ.

“Chào mừng khách mời đặc biệt đêm nay...”

Phó Nghị thoáng ngồi thẳng dậy, đôi mắt chăm chăm nhìn vũ đài, chuẩn bị thưởng thức màn diễn đặc biệt.

Nhạc rock nổi lên, ánh đèn chớp nháy, mọi người đều biết chủ xướng sắp lộ diện rồi, hết thấy nhân viên đều sôi trào, buổi biểu diễn cho cuộc họp thường niên trở nên dị thường hưng phấn. Phó Nghị nhìn thấy ca sĩ quen thuộc cũng sợ ngây người, rốt cuộc hần đã biết vì sao có nhiều bảo an đến vậy rồi. Cự nhiên có thể mời được nhóm nhạc này.

Không khí tại hiện trường nhiệt liệt đến cực hạn, các ca sĩ quả thực đã cháy hết mình trên sân khấu, tới tận lúc kết thúc khán giả vẫn còn hò hét đòi thêm.

Phó Nghị cùng nhân viên vỗ tay, nhưng thực chất đã ngồi không yên nữa, hận không thể vọt ngay tới hậu trường xem rõ ngọn ngành.

“Mọi người dừng vội về nhà ăn Tết a,” lúc này trưởng phòng Vương rốt cục ra mặt, chen lời MC cười híp mắt nói: “Kỳ họp lần này chúng ta có mời nhà tài trợ, Giang tổng!”

Nhân viên phòng hành chính dẫn đầu ồ ồ ào lên, không khí hội trường lần thứ hai nhiệt liệt sôi trào, Phó Nghị thấy Giang Kha âu phục giày da đi ra, trên y phục còn khéo léo đính đường quả trước ngực, vẫy tay chào hỏi mọi người, sau đó cầm lấy micro.

“Rất vui được gặp mọi người...”

Hắn trợn mắt há hốc miệng nhìn người không nên xuất hiện nơi này, căn bản chẳng chú ý tới mấy lời khách sáo của Giang Kha làm gì, chỉ yên lặng nhìn gương mặt đối phương, mãi đến tận khi Tina bên cạnh đẩy đẩy hắn mới phản ứng được xung quanh đều đang ồ ồ ào giục hắn lên đài.

Phó Nghị nhanh chóng điều chỉnh trạng thái đứng dậy đi tới, giày da bước lên từng bậc thang vang dội lại âm thanh như tiếng tim đập, hắn càng tới gần Giang Kha càng nhảy đến lợi hại.

“Cảm ơn... Cảm ơn Giang tổng đã giúp đỡ cho kỳ họp, tôi thật không ngờ tới, hôm nay lúc mới vào trưởng phòng Vương mới nói với tôi...” Hắn cầm micro mở miệng, kỳ thực căn bản cũng không biết phải nói cái gì, đành theo bản năng xuất ra mấy chiêu đối phó với cấp lãnh đạo thường dùng.

“Lần này tài trợ cũng là để cảm tạ riêng Phó Nghị,” tựa hồ không nhìn nổi vẻ đầy miệng lời khách sáo đó của hắn, Giang Kha quyết đoán ngắt lời gọi thẳng tên húy, “Thời gian đầu hợp tác đã gây không ít phiền phức, khiến anh vất vả nhiều rồi, cho nên chuẩn bị một buổi họp hàng năm như này là để tạ tội đó.”

Phó Nghị rốt cục tìm được trọng điểm, cười rộ lên: “Giang Kha, cậu cứ quá lời, kỳ thực khoảng thời gian này chứng kiến cậu không ngừng trưởng thành, từ chưa thuần thục mà giờ đã có thể một mình gánh vác một phương, tôi rất... vì cậu mà cảm thấy kiêu ngạo thay.”

Câu nói sau cùng suýt chút không kìm lòng được mà bật thốt lên.

“Thật vậy chăng?” Giang Kha cười.

“Thật sự.”

Mới dứt lời Phó Nghị đã có chút hối hận rồi, bởi vì đám nhân viên xem náo nhiệt dưới kia nhất thời lớn tiếng ồ ồ ào, hô to gọi nhỏ.

Điều này cũng đâu thể trách họ được, ai bảo hai nam thần trong lòng họ công khai liếc mắt đưa tình, còn

nói thế này thế kia nữa chứ.

“Ôm một cái đi!”

“Hôn một cái nào!”

Phó Nghị nhìn đám nhân viên càng lúc càng mất khống chế của mình, ghé vào micro tăng hắng một cái nghiêm mặt nói: “Các vị còn muốn tiền thưởng cuối năm không đây?”

Dưới đài lập tức yên tĩnh, mắt lom lom nhìn tổng tài mình.

Chỉ thấy một bên Giang Kha đưa tay chột chột lão đại của họ, cười nói: “Đều phải ăn Tết, hung ác như thế làm gì a?”

“Sắp hết năm Phó tổng cấp cho tí phúc lợi đi mà.” Phía dưới một nhân viên lớn mật nhỏ giọng nói.

Phó Nghị cảm giác hồi nãy mình xác thực quá nghiêm túc đi, bèn ngược ngược cười nói: “Được rồi, đừng ồn ào nữa, tiền lì xì giờ phát cho mọi người, về nhà ăn Tết vui vẻ nào.”

“Trước tiên ôm một cái đi mà!”

“Hôn một cái!”

Lại nữa rồi, đám người này thấy có Giang Kha làm chỗ dựa liền trắng trợn không kiêng dè, Phó Nghị bắt đầu dẫm đầu một cái. Hắn nhìn về phía Giang Kha, cực lực lơ là bộ phận nào đó đang nhảy đến lợi hại trong lòng ngực, chủ động ôm đối phương một cái.

“Bể công chúa đi Phó tổng!”

“Phó tổng mau khoe cơ bắp của mình đi!” Phía dưới hú hét càng lúc càng kịch liệt.

Phó Nghị lần này bị làm khó, không phải hắn có ý kiến gì, mà là Giang Kha có lẽ rất chán ghét việc bị xem là nữ nhân công chúa gì đó đi? Hắn liếc sang đối phương, chỉ thấy Giang Kha vẫn cười nhạt, nhìn mình không nói lời nào.

“Giang Kha, cậu xem bọn họ...”

“Chú bể thì cứ bể chứ.” Giang Kha nhú mày.

Phó Nghị thấy y không thèm để ý liền thở phào nhẹ nhõm, ôm vai Giang Kha, khom lưng khiêng cặp chân dài kia lên, đám dưới đài lập tức thỏa mãn hoan hô, còn đòi xoay một cái, Phó Nghị đành ôm người mẫu nam 80 kí lô xoay một vòng, sau đó mới đem người thả xuống.

Ai biết Giang Kha đột nhiên kéo hắn lại, đặc ý chỉ chỉ gò má mình.

Dưới đài thấy vậy ồn ào hơn, hô to Phó tổng mau hôn một cái.

Phó Nghị mặt đã đỏ hết cả rồi, hắn đang lo màu da cũng không cứu nổi mình nữa, vì vậy chỉ đơn giản lại gần Giang Kha rồi chạm nhẹ lên mặt một chút, cười với mọi người báo cáo kết quả, sau đó lôi kéo đối phương vội vã xuống đài.

“Chú đi nhanh thế làm gì?” Giang Kha cùng hắn thẳng một đường ra sau hậu đài, “Không đi cảm tạ khách quý sao?”

Phó Nghị phản ứng lại nhanh chóng đổi hướng, cùng đối phương tới phòng nghỉ cảm ơn nhóm nhạc, còn tiện thể chụp ảnh cùng và xin chữ ký nữa.

39. Chương 39: (h Chấn Động Trên Xe)

Tiến người đi xong, cuối cùng hắn có thể nói chuyện với Giang Kha được rồi.

“Lão tao hóa, có kinh ngạc không nào?”

“Cậu không phải nên đi châu Âu sao, thế nào lại...”

“Hoãn giờ bay, trước khi đi muốn gặp chú một chút.”

Ý là y dụng tâm bay từ Bắc Kinh về Thượng Hải?

Phó Nghị bị câu trả lời trực tiếp lại ôn nhu này làm cho nghẹn ngào, một hồi sau mới lẩm bẩm nói: “Có cái gì đẹp đâu... Kia, nhóm nhạc là do cậu mời tới?”

“Bạn bè hợp tác với Lâm Thần đấy, mời đến trình diễn hữu nghị.”

“Hóa ra là vậy a”, Phó Nghị gật gật đầu, “Mà cũng quá khoa trương đi, chỉ là cuộc họp hằng năm của công ty thôi, đâu cần mời ca sĩ nổi tiếng đến vậy...”

“Bọn họ cũng chỉ là hát một bài thôi, lái xe qua đây cũng chưa tới nửa giờ.” Giang Kha nhìn biểu tình kinh nghi bất định của hắn cười nói: “Đi thôi, tiễn tôi ra sân bay.”

Phó Nghị nhìn đường quả lay động trước ngực áo Giang Kha, phút chốc cảm thấy từ thân đến tâm đều thật ngọt ngào.

Tuy rằng chẳng mấy chốc mà ly biệt, nhưng chẳng thể nào ngăn được tâm tình càng lúc càng trương phồng như kẹo bông của hắn.

Bỏ hành lý Giang Kha vào cốp xe xong, ngồi vào vị trí tài xế, không nhin được nhìn qua đối phương hàn huyên.

“Ăn tối chưa?”

“Vừa nãy sau đài có ăn điểm tâm rồi.”

“Ngon không?”

“Cũng không tệ lắm.”

“Chỉ ăn điểm tâm ngọt thì làm sao đủ, nếu còn đói bụng thì ra sân bay còn có...”

“Không cần, đã no rồi.”

“Thật sự no rồi?”

Con người Giang Kha bắt đầu chuyển, Phó Nghị thấy vậy liền biết hắn hiểu lắm rồi, nhưng lời đã ra khỏi miệng, hơn nữa không thể không nói chính mình cũng có mấy phần cố ý.

Đáy lòng hắn muốn đối phương, chưa tới nửa tháng đã nhớ thương đủ rồi.

“Để tôi xem có đói bụng không nào, lão tao hóa,” Giang Kha hiểu rõ mà, một tay đề cổ hắn kéo qua, một kia dọc theo đường cong trên lưng trượt xuống, cách lớp áo sơ mi xoa xoa eo thon rắn chắc.

Phó Nghị nhắm mắt lại, ngậm thừa nhận lời nói và hành động của đối phương, tay nắm lấy tay người ta, đốt tay theo cường độ xoa nắn tăng dần trở nên trắng bệch.

“Cái miệng phía dưới đã đói tới không chịu nổi rồi phải không...” Giang Kha hôn lỗ tai hắn, ngón tay cách quần dùng sức ấn ấn.

Phó Nghị bị kích thích “Ừm” một tiếng, nhấc cái mông lên cho ngón tay kia càng dễ trêu chọc hậu đình, hai tay núm lấy đối phương, đầu dựa vào bả vai y.

Mặt hai người ghé lại sát nhau, vẻ mặt Phó Nghị ửng hồng căng thẳng, một bên bị khoái cảm dưới thân hành hạ cho lý trí xa dần, một bên còn lo lắng bãi đậu xe không biết có người qua lại hay không. Giang Kha thấy buồn cười, liên tục hôn lên mặt nam nhân để Phó Nghị chuyển tâm, đồng thời thuận thực cạo vào quần tây đối phương, tìm tới lỗ nhỏ luôn cực kỳ hoan nghênh y, cắm vào.

Thanh âm nam nhân lập tức trở nên mềm mại, Giang Kha đón giãn kéo người qua chỗ phụ lái, địa phương nhỏ hẹp bị hai nam nhân chen chúc thành chật chội. Y để Phó Nghị nửa nằm nhào ra cửa sổ xe, lột quần đối phương, hai bàn tay nắm lấy hai bờ mông kéo ra, rút cục nhìn thấy tao huyết thật rõ ràng.

“Đừng nhìn...” Phó Nghị xấu hổ nói, cái huyết kia cũng mắc cỡ giống chủ nhân mà căng lại, “Cậu còn phải lên máy bay, chúng ta mau làm luôn đi...”

“Gấp cái gì,” ngón tay Giang Kha nhẹ nhàng đẩy tiểu huyết ra, nhìn mị thịt hơi lộ ra ngoài không chớp mắt, vẽ vòng quanh chậm rãi trêu chọc, mãi đến tận khi Phó Nghị không chịu được nữa xin tha mới kẹp ngón trở và ngón giữa cùng vọt vào.

Khai thác nam nhân này là chuyện rất vi diệu, có thể tận mắt thấy một tổng tài áo mũ chỉnh tề biến thành một dâm thú muốn tìm bất mãn. Giang Kha thích nhất là lấy ngón tay đâm Phó Nghị đến thần trí không rõ, sau đó tàn nhẫn ấn nam nhân ngồi lên dương cụ của mình, nhìn đối phương khó nhịn mà khóc hô lên xoay xoay liên tục, phía trước dâm thủy không khống chế được mà cuồng phun.

“A a... Giang, Giang Kha... Ân...”

“Lão tao hóa sướng không? Sảng khoái liền lắc mông lợi hại vậy hả, chiêu đãi lão nhị tiểu gia cho tốt vào.”

“Ân, ân a a... Giang Kha, chỗ đó... Dừng sức...” Phó Nghị mơ mơ hồ hồ thấy bãi đậu xe không một bóng người, thả lỏng phát ra âm thanh, phóng đảng rên rỉ, lắc mông để vách tròng nhỏ hẹp kịch liệt ma sát cơn thịt, hưng phấn cao trào bắn ra.

Giang Kha phối hợp rút ra tới cửa, quy đầu mạnh mẽ ép tới tuyến tiền liệt lần nữa, khiến Phó Nghị co giật thư sướng tiết ra, nước mắt lẫn mồ hôi nhỏ xuống cửa xe trước, cả khuôn mặt cương nghị giờ chỉ còn mị thái.

“Nha...”

Nhưng đối với Giang Kha đây mới chỉ là mở màn, tiểu huyết co chặt làm y phát điên, không nhịn được ôm eo nam nhân lại một vòng va chạm mới, nhiều lần đẩy tới nơi sâu nhất, dùng sức nghiền nát. Phó Nghị như món đồ chơi bị đối phương lăn qua lăn lại, nhếch miệng hưởng thụ khoái cảm tràn ngập.

“Lão tao hóa, nơi này của chú thực sự là càng làm càng chặt mà...” Giang Kha vừa đâm chọc vừa nói mấy lời đâm tọc, kích thích Phó Nghị xấu hổ lắc đầu không thôi, nhưng càng kìm lòng không đành kẹp chặt dương cụ.

Mãi đến tận khi nam nhân lần thứ hai bắn ra y mới đạt tới cao trào, đem tinh hoa từng luồng từng luồng đánh tới vách trằng, dương cụ khảm chặt trong cơ thể nam nhân, mãi đến tận khi hơi thở dồn dập của Phó Nghị bình phục lại mới chậm rãi rút ra.

Quá trình rút ra còn cực kỳ chậm, thứ bên trong theo động tác ấy từ từ chảy xuống, nhỏ lên nệm đen, lại thêm tiếng run rẩy than nhẹ của Phó Nghị càng tình dục đến cực điểm.

Toàn bộ rút ra xong Phó Nghị cũng thoát lực ngồi phịch xuống trong lòng ngực y, ánh mắt sau khi bị chà đạp vẫn còn đang mơ hồ, phỏng chừng bây giờ hắn nói chuyện cũng không ổn nổi.

Vì vậy Giang Kha đặt người này xuống ghế phó lái thắt dây an toàn, sau đó nhéo mặt đối phương một cái: “Lão tao hóa ngồi vững vào, tiểu gia lái xe đây.”

Phó Nghị hé hé miệng tựa hồ nói không cần, nhưng Giang Kha đã chiếm chỗ điều khiển rồi, liếc mắt cái liền khởi động chiếc xe đầy mùi vị tình ái này chạy tới sân bay.

Tới nơi Phó Nghị rốt cục cũng tỉnh táo trở lại, ngượng ngùng sửa sang quần áo xuống giúp Giang Kha lấy hành lý, thấy vừa kịp thời gian liền thở phào nhẹ nhõm.

“Cậu định bay tới đâu?”

“Đi Luân Đôn trước, sau đó qua Milan, ít cũng phải một tháng.”

“Giang đồng ý cho phép cậu đi lâu vậy ư?”

Nói đến đây Giang Kha nở nụ cười: “Đồng ý chứ, công ty bên kia cũng đã sắp xếp người tiếp quản chức vị của tôi rồi.”

“Cho nên bây giờ...”

“Bắt đầu từ hôm nay tôi chính thức từ nhậm, không cần nói mấy chuyện nhưế đầu kia nữa.”

Phó Nghị choáng váng, phút chốc muốn nói thật nhiều việc, hỏi thật nhiều điều, nhưng lời ra khỏi miệng chỉ còn là: “Chúc mừng cậu, có thể toàn tâm toàn ý làm chuyện mình thích.”

Giang Kha vẫn cười như trước, lấy kim băng đường quả trước ngực đưa cho hắn, Phó Nghị mới phát hiện

cái này là đường quả thật, kim băng chỉ là để cố định nó lên thôi.

“Cảm ơn cậu.” Hấn tiếp nhận thấp giọng nói.

“Tôi đi kiểm tra thủ tục đây.” Giang Kha kéo hành lý, vỗ vỗ hấn nói: “Rảnh rồi gọi điện thoại cho tiểu gia, về sớm tắm rửa rồi ngủ đi.”

Phó Nghị cũng cười rộ lên, gật gật đầu, nhìn đối phương từ từ biến mất sau cửa kiểm tra, vẫn đang suy nghĩ miên man về lời đối phương nói mới rồi.

Giang Kha đã không còn là người phụ trách công ty BĐS Giang thị nữa, nói cách khác không còn cần lưu lại Thượng Hải làm gì, có phải ý là, sau này hai người cũng không còn cơ hội gặp mặt nữa?

Vậy mối quan hệ trước nay tính là cái gì?

Đầu óc hấn hơi loạn, thấy thật phiền não.

Về đến nhà, Phó Nghị chợt thấy uể oải chưa từng thấy, tâm tình ngọt ngào ban nãy đã theo sự thực lạnh như băng dần tiêu tan hết rồi, hấn co quắp trên ghế salon, giống như Giang Kha từng bao lần lười biếng nằm ở đây.

Trong quần có chút ẩm ướt dính nị, thứ Giang Kha bắn vào vẫn còn đó, hấn nhắm mắt để mặc nó chậm chậm chảy ra, đem quần lót thấm cho ướt đẫm, cũng không muốn đi thanh tẩy chút nào.

Hấn rất muốn tìm ai đó để nói chuyện, lại phát hiện mình chẳng có ai để trút hết bầu tâm sự, chỉ có thể một mình ngây ngốc dựa vào ghế sofa, ngẩn người nhìn màn hình TV hắc ám.

Lấy điện thoại di động ra, lập tức bị các thông báo nhân viên nhắn tin cảm tạ ủa tới, trong đó không ít người bắt hấn và Giang Kha ồn ào một trận, tung lên mấy bức hình chụp trong cuộc họp hằng năm.

Hấn thấy hai người trong bức ảnh đối diện nhau kia, bất giác cười rộ lên, sau đó lại thả xuống, tâm trạng thật sự khó chịu.

Chờ tới khi phiền nhiễu trong lòng tan đi, tắm xong cũng đã 12h, hấn lấy đồng hồ báo thức, ước chừng Giang Kha hấn là cũng đang ngủ trên máy bay rồi.

Chợt nhận ra mình đã kim lòng không được nghĩ đến đối phương, Phó Nghị không nhận được gõ trán mấy lần, kéo hai con gấu bông lại, cưỡng bách chính mình đi ngủ.

40. Chương 40

Bữa tiệc giao thừa vẫn náo nhiệt như vậy, Phó Nghị đã mong đợi rất lâu rồi.

Khi hắn về tới nhà thì bữa tối đã chuẩn bị xong, nhìn thấy người thân thích đã lâu không gặp, có hơi lúng túng chào hỏi, sau đó tới bên chỗ Phó Kiệt ngồi xuống.

Phó Kiệt liếc hắn một cái không lên tiếng, điềm nhiên ăn canh. Phó Thành thì nói chuyện vui vẻ với các trưởng bối, trên bàn ăn không khí an lành.

Phó Nghị yên lặng dùng cơm, nghe mọi người nói chuyện hắn hiểu được sự nghiệp của cha mình vẫn đang phát triển không ngừng, còn Phó Kiệt cũng vô cùng cố gắng hỗ trợ ông và học tập thật tốt. Nghe được sức khỏe của phụ thân cũng không tệ lắm, trong lòng hắn cũng nhẹ nhõm phần nào.

“Tiểu kiên quyết,” ăn được một nửa phụ thân bỗng kêu hắn, “Đêm nay ngủ lại đi, phòng riêng sửa sang xong rồi đấy.”

Phó Nghị sững sờ, cố kiềm chế kinh hỉ gật đầu đáp, “Vâng.”

Sau bữa cơm tối người người một nhà quây quần bên nhau bắt đầu mở máy hát, những lúng túng, xa cách của 7 năm trước theo từng câu tán gẫu dần giảm bớt, bầu không khí hài hòa vô cùng.

Phó Nghị tận hứng tới khuya, vội vã đi tắm một cái, xong xuôi mới phát hiện mình căn bản không mang theo quần áo thay.

Hắn đẩy cửa phòng hé ra một cái khe, vừa vặn thấy Phó Kiệt đang đứng ngoài cầu thang xem di động, thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu Kiệt?”

Đối phương lập tức ngẩng đầu, nhìn hắn, nhíu mày: “Làm gì thế?”

“Em có dư bộ nào không? Anh không mang theo quần áo.”

Phó Kiệt nhìn hắn hồi nửa, bất mãn cất điện thoại đi, “Chờ chút.”

Phó Nghị đóng cửa kiên nhẫn chờ đợi, chợt thấy màn hình điện thoại sáng một cái, đến gần thì thấy Giang Kha gửi tin nhắn tới, đại khái chúc mừng năm mới, bên kia tín hiệu không tốt, đang làm gì đó các kiểu, còn gửi một tấm hình có cả mấy mẫu nam khác đang chơi ván trượt trên hành lang.

Hắn kinh ngạc nhìn bức hình Giang Kha đang vui vẻ kia, sau đó nhấn lại một tin nói chuẩn bị đi nghỉ ngơi đây. Đối phương ngay lập tức phản hồi, hỏi hắn đêm nay về nhà sao rồi vân vân.

Phó Nghị không nhận được hàn huyên cùng Giang Kha thêm lúc nữa. Đối phương nói hôm qua vừa tới Luân Đôn đã bắt đầu làm việc, bận rộn hai ngày trời mới thở được một hơi. Phó Nghị tưởng tượng bản mặt lạnh lùng của Giang Kha liền thấy rất buồn cười, biểu tình thêm mềm mại.

Hắn đang suy tư làm sao trêu chọc đối phương đây, thật vất vả viết được một tin nhắn thật dài, sau đó thấy đường truyền không tốt lắm, ngẩng đầu nhìn lên cửa phòng tắm đã mở từ bao giờ, Phó Kiệt đang đứng đó nhìn mình chằm chằm, ánh mắt quỷ dị.

“Tiểu Kiệt em vào từ lúc nào vậy? Cũng không nói một tiếng.” Phó Nghị vội bỏ điện thoại xuống, lúng túng cầm khăn tắm quấn quanh thân. Tuy hai anh em từ nhỏ đến lớn đã quen quá rồi, nhưng trần trướng trước mặt nhau vẫn thấy không ổn.

“Quần áo của anh, chưa mang đi bao giờ, mới lấy.” Phó Kiệt vứt áo ngủ với quần lót cho hắn, sau đó quay đầu đi, đóng cửa lại.

Phó Nghị còn chưa kịp nói cảm ơn, nhìn áo ngủ thơm mùi long não bất đắc dĩ thở dài.

Hắn mặc quần áo tử tế trở lại gian phòng của mình, lục tủ tìm được vài món đồ không quá lớn mặc vào, sau đó trở lại buồng tắm cầm máy sấy tóc về phòng.

Vừa sấy tóc vừa tán gẫu với Giang Kha bên kia, nghe đối phương kể về trải nghiệm mấy ngày nay, tỷ như cưỡi trần quay phim dưới tiết trời âm độ, làm không tốt còn bị Quinn phát điên răn dạy, cùng với quen thêm vài thợ chụp hình và các nhà thiết kế khác vân vân.

“Được rồi, lão tao hóa mau đi ngủ đi, bên kia chắc sắp sáng rồi a, năm mới vui vẻ.”

Phó Nghị nhìn câu nói sau cùng không nhận được cười vui vẻ, nhấn lại “Cậu cũng nghỉ sớm nha, chúc ngủ ngon.” Sau đó mím môi tắt điện thoại di động.

Hắn cất máy sấy xong, chuẩn bị kéo rèm cửa sổ ngủ một giấc, đột nhiên nghe thấy bên ngoài mơ hồ có âm thanh gì đó.

Phó Nghị tò mò thò đầu ra cửa cẩn thận nghe ngóng, nhất thời sợ quên cả lạnh, kinh ngạc đón gió nghe thấy giọng nam trầm thấp truyền từ sát vách, ngữ điệu mập mờ kia hiển nhiên là đang tự an ủi, hơn nữa còn đang nói với ai cái gì đó.

Sát vách là phòng Phó Kiệt mà, thanh âm kia hẳn là y.

“Kỹ nữ, phía dưới lũ lụt rồi chứ gì,... Kêu lớn tiếng một chút... Hô... Ngẫm lại xem tôi thường làm thế nào...”

Phó Nghị ngơ ngác nghe bản PhoneSex trực tiếp ngay tại hiện trường, phản ứng lại xong thì đóng cửa sổ lại ngay, cảm thấy hành động nghe lén của mình rất hèn mọn, Tiểu Kiệt chơi điện thoại tình ái với bạn gái là chuyện bình thường, hoặc cùng phao hữu không biết chừng, như hấn với Giang Kha chẳng hạn.

Hấn cười khổ vỗ đầu mình đem thanh âm vừa rồi quên sạch đi, nằm trên giường không gấu lông nhưng gian nan ngủ.

*

Năm sau Phó Nghị tiến nhập hình thức chiến sĩ xí nghiệp, thức sớm hơn gà ngủ trễ hơn chó.

Mới qua một đêm mà mọi thứ đã thành chuyện năm ngoái rồi.

Hấn mỗi ngày như trước giữ liên lạc với Giang Kha, thỉnh thoảng phonesex mặt đỏ tim đập chút. Phó Nghị có lúc cảm thấy thực ra cứ như vậy cũng rất tốt, từ liên lạc rồi không liên lạc, một thời gian sau chậm rãi nhạt dần dù sao cũng còn hơn là đột nhiên cắt đứt mọi thứ nhiều lắm.

Quan hệ giữa người với người mong manh làm sao, mất đi lợi ích và không gian gần bó liền không đỡ nổi một đòn. Cái này hấn cần phải sớm ngộ ra rồi mới phải, vì sao đến giờ vẫn cảm thấy khó chịu?

Có thể là không cam lòng nhìn vật những thứ ngọt ngào tốt đẹp dần xa rời mình, có lẽ đối với Giang Kha hấn chỉ là khách qua đường, nhưng ít ra đối với hấn mà nói, đoạn quan hệ quý giá lắm thay.

Haiz, không nghĩ nữa, đã tới giờ làm việc rồi! Phó Nghị nóng nảy ấn mạnh điện thoại, bắt đầu liên hệ với bên đối tác.

Buổi trưa lúc ăn cơm, như thường lệ hấn lật hết tạp chí lên, không nhìn được lại tìm động thái của Giang Kha. Từ sau buổi họp hàng năm, Tina đã hiểu lầm, luôn luôn mua các tạp chí liên quan đến Giang Kha hoặc vài tờ báo đặt cạnh bàn làm việc của hấn, hơn nữa rất chi là đúng lúc.

Thế mà ngày hôm nay lại không có, Phó nghị lật mấy mấy quyển rồi, nghĩ thầm lẽ nào Tina bạn nên quên mất? Nhưng thôi dù sao cũng là chuyện ngoài lề, hấn cũng không tiện bắt bẻ này nọ.

Không xem thì không xem, chính mình phải học các dung hòa một chút mới phải, Phó Nghị cười khổ nghĩ.

Nhưng tới giờ cơm tới lại không chịu nổi nữa, mở máy tính ra, lén lén lút lút mở trang web quen thuộc tìm tin tức đối phương.

Ấn một hồi, ra được thông tin khiến Phó Nghị sửng sốt một chút, bàn tay nắm chuột có hơi run rẩy, do dự một hồi mới kích vào.

“Con trai Giang Tốt giữa quán bar hôn môi mãnh liệt với mẫu nam, động tác thân mật”. Tiêu đề này giật tít kèm hai tấm hình, tấm đầu là mấy thanh niên đứng bên cửa tiệm đêm, tuy mơ hồ nhưng không khó để nhận ra có một người mặc đồ đen kéo mũ che kia chính là Giang Kha, trên chân còn đạp ván trượt. Tấm thứ hai là hai người đứng trước cửa quán hôn môi, một trong hai tóc vàng mắt xanh, người còn lại tuy không thấy rõ mặt, nhưng trang phục giống Giang Kha y như đúc.

Đầu óc Phó Nghị gần như trống rỗng xem xong bản tin, lại ngơ ngác nhìn lại hai bức hình.

“Tấm thứ hai không chụp được mặt, còn bị xe chắn mắt, nói cách khác có khi chỉ là người mẫu nào đó mặc đồ giống trang phục Giang Kha thôi, truyền muốn câu view nên mới viết như vậy, đúng, có thể lắm chứ...”

Phó Nghị lẩm bẩm tự nhủ, nhưng mũi lại không nhịn được chua xót.

Cứ coi như là giả, vậy thì sao chứ, đây chẳng qua là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Giang Kha còn trẻ ham vui, yêu thích những thứ mới mẻ có gì mà kỳ quái? Hai người vốn là bạn giường, không làm tình với nhau thì kiếm người khác cũng là rất bình thường không phải sao.

Phó Nghị dụi dụi con mắt, ai biết càng dụi càng mạnh, càng lúc càng hồng, sau cùng căn bản là không giấu nổi nữa, đành lấy kính mắt ra đeo.

Hắn mang văn kiện ra xem, nhưng bất giác lại nhớ tới tin tức và tấm hình kia, nửa tầm mắt cũng đã mơ hồ.

Hắn thấy mừng vì nhân viên mình hôm nay thức thời không tới gõ cửa, nếu không mắt mặt chết mất.

Phó Nghị lấy một chồng văn kiện cao cao che chắn cho mình, như vậy lỡ như có người tiến vào cũng sẽ không nhìn thấy hắn. Hắn đã gửi tin nhắn nói Tina hôm nay được tan tầm sớm, sau đó đóng cửa vội đầu công tác.

Khi hắn hít mũi chuẩn bị xong hạng mục công việc cuối cùng thì đã 10h hơn, xoa xoa huyết thái dương chậm rãi đứng lên thu dọn đồ đạc, sau đó lê tấm thân mệt mỏi về nhà.

Đóng cửa xong Phó Nghị cũng kiệt sức dựa vào cửa ngồi bệt xuống, ngẩn người một lúc mới chậm rì rì lôi điện thoại ra, phát hiện có mấy cái nhắc nhở và tin nhắn chưa đọc.

Trong lòng hắn run lên, còn chưa kịp xem nội dung thì điện thoại đã chấn động.

“Xin chào.”

“Vừa nãy làm gì thế? Sao lại tắt máy?” Tiếng Giang Kha truyền tới kèm theo tạp âm do tín hiệu yếu, mơ hồ có chút nóng nảy, “... Tôi vừa ở công ty, không chú ý.” Ngữ khí hần buồn buồn, quỳnh cũng nghe ra có gì không ổn.

“Có phải đọc được cái tin tức quỳnh quái kia rồi không?”

“Tôi có xem.” Phó Nghị thành thực trả lời.

“Đừng tin, người kia không phải tôi.” Giọng Giang Kha mơ mơ hồ hồ, nhưng nghe được là đang lớn tiếng nói chuyện, “Tôi mới liên lạc với trang báo kia bắt họ gỡ bài viết xuống rồi, phóng viên kia kỳ thực là chụp được hai bức hình, chỉnh góc độ rồi chế mảnh lời cố ý thả một tin gây hiểu lầm... Lão tao hóa còn nghe không đấy?”

Phó Nghị cố gắng dìm sát ống nghe ngậy ngốc gật đầu, gật xong mới ý thức được là Giang Kha không nhìn thấy được, nói, “Tôi vẫn đang nghe... Tầm hình kia mờ như thế, có lẽ thế.”

“Có ý gì? Không tin lời tôi nói?”

“Không có, tôi nói cậu nói đúng mà.”

Bên kia Giang Kha im lặng một hồi, hỏi: “Sao thế? Tâm trạng không tốt à?”

Phó Nghị không biết làm sao y biết được, có thể là bởi vì sức quan sát quá biến thái, hoặc là vì Giang Kha biết mình quá rõ. Hần hít sâu một hơi, cảm thấy đầu đau dữ dội, cố gắng nói: “Giang Kha... Tôi với cậu không giống nhau. Tôi không dám chơi, cũng không chơi nổi, nói thật, quan hệ chúng ta gần đây bị quấy nhiễu, nếu người trong hình kia thật sự là cậu, tôi sẽ rất khó chấp nhận nổi... Cậu có hiểu điều tôi đang nói không?” Phó Nghị nói xong mắt đỏ lên, cảm thấy mình lại bắt đầu lăm nhăm không đâu, chỉ sợ đối phương nghe không hiểu.

“Tôi hiểu.” Bên kia Giang Kha đáp lời.

“Tôi biết cậu ham chơi, thế nhưng, sau này tuyệt đối không nên học cái xấu trong giới người mẫu... Cha cậu nói là có cái lý của nó, giới giải trí quá loạn, hơn nữa phải nhớ kỹ học qua những kiến thức kia, sau đó không làm người mẫu nữa còn có thể kế thừa công ty...”

“Lão tao hóa, cmn đến cùng là chú đang nói gì thế hả?” Giang Kha gào thét ngắt lời hần, “Bây giờ nghe tôi nói đây *&\$@...”

Phó Nghị không nghe rõ tạp âm bên kia, thanh âm dễ nghe của Giang Kha cũng bị át mất, đô đô đô vài

tiếng liền rơi vào im lặng.

Sau đó hắn cũng không biết mình đang nói cái gì nữa, bởi vì hắn đang khó chịu mình đang phải lẩm bầm một mình.

Hắn lại đắm chìm vào nỗi bi thương lần thứ hai thất tình nữa rồi.

Phó Nghị nhu nhu đôi mắt đã đỏ đến mức kỳ cục, cảm thấy hơi đau, ra trước gương soi thì đã sưng hết cả, nhanh chóng uống thuốc rồi cương bách chính mình đi ngủ.

Nhưng hắn không ngủ được, cứ nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại để ở đầu giường, khát vọng lần thứ hai có thông báo tới, nhưng một đêm trôi qua cũng không có lấy một tiếng động nào.

41. Chương 41

Phó Nghị đem vành mắt đen thùi còn nghiêm trọng hơn bình thường đến công ty.

Hắn cho là Giang Kha sẽ làm phiền mình cả ngày không làm ăn được gì, nhưng hắn lo xa quá rồi.

Vừa vào công ty hắn đã cảm thấy tức giận dị thường, các nhân viên thì nhìn hắn bằng ánh mắt cầu cứu, vẻ mặt đầy lo lắng bất an.

“Phó tổng, ngài mau đi xem một chút...” Một nữ nhân viên hoang mang chỉ chỉ phía trong.

“Sao vậy?” Phó Nghị nghi hoặc đi vào, dừng trước cửa phòng làm việc.

Hai cảnh sát mặt lạnh tanh đang đứng đó, Tina bên cạnh thì đang hoảng sợ.

“Xin hỏi ngài có phải là Phó Nghị tiên sinh không?” Một vị cảnh sát nói, “Có người báo cáo nghi ngờ anh dút lót, phiền anh theo chúng tôi một chuyến.”

“Các anh có chứng cứ không?” Phó Nghị hỏi, đồng thời ra hiệu Tina đừng sợ.

“Gián điệp đã cung cấp chứng cứ, mời anh theo về cục xác minh.”

Phó Nghị nhìn hai vị tổ vệ đã định đoạt trước đang nhăn lông mày nghiêm nghị, tiếp tục chờ như vậy cũng không hay, chỉ e còn ảnh hưởng các nhân viên khác làm việc, cho nên đáp: “Vậy mời hai anh ra ngoài cửa

chờ.”

Chờ cảnh sát đi khỏi, Phó Nghị liền hỏi Tina đã bị dọa đến không biết phải làm sao: “Bọn họ tới từ lúc nào?”

“Sáng sớm nay, lúc tôi tới thì họ đã ở đó rồi.”

“Bọn họ có hỏi cô cái gì không?”

“Bọn họ hỏi, gần đây ngài đang làm dự án gì, liên hệ với ai, tôi liền thành khẩn khai báo... Rốt cục là chuyện gì vậy Phó tổng?” Tina kinh hoảng.

“Không có việc gì, chắc họ nhầm lẫn đâu đó, chúng ta căn bản không hối lộ gì,” Phó Nghị động viên nàng, “Tôi tới cục cảnh sát trước xem sao, cô quản lý những nhân viên làm việc cho tốt, đừng có nghĩ lung tung, biết chưa?”

“Vâng, ta hiểu rồi, Phó tổng cứ yên tâm.”

Phó Nghị mang theo vài giấy tờ chứng nhận rồi đi cùng hai vị cảnh sát, dọc đường đại não không ngừng vận động, suy nghĩ tất cả các khả năng cùng cách ứng phó.

Nhà buôn bán bất động sản mà hối lộ chính phủ trước nay luôn là tối kỵ, cho nên tới giờ hần vẫn cẩn thận từng chút không giao du với kẻ xấu, nếu không phải hiểu lầm thì chính là có kẻ cố ý hãm hại mình. Cục cảnh sát nhầm lẫn thì khả năng này không lớn, nhưng hần thực sự không hiểu mình đã đắc tội với ai chứ.

Tới nơi hần bị đưa tới phòng thẩm vấn khép kín, hoàn cảnh bức bách khiến Phó Nghị hít thở không thông, nhũn mảy tỏ vẻ vô cùng không khỏe.

“Bộ trưởng Mạc Cục đất đai gần đây bị tra ra có hành vi nhận hối lộ nghiêm trọng, trước mắt chúng tôi đã bắt quả tang, cũng như tìm thấy tiền mặt và quà tặng hối lộ tại nhà ông ta.” Cảnh sát lấy ra bức ảnh, chỉ vào đồ sứ có giá trị không nhỏ nói: “Trong đó món đồ cổ này bên trong còn có lời ngài khen tặng, nét chữ chúng tôi đã xác thực rồi.”

“Tôi và Bộ trưởng Mạc thực sự từng quen biết, nhưng chưa từng tặng đồ vật này, hơn nữa nét chữ có thể ngụy tạo được mà.”

“Vậy mời anh xem qua cái này, đây là sổ tiền gần một tháng anh đã thông qua tài khoản công ty gửi cho Bộ trưởng Mạc,” Cảnh sát làm như có thật lấy ra một tờ giấy bày trước mặt hần, “Còn nữa, chi phiếu anh mua cho ông ta mảnh đất ở Thượng Hải, chúng tôi đã tìm ra văn kiện thủ tục tương ứng, trên đó còn có con dấu của anh, những thứ này đều là do anh thu được từ dự án khu mới khai thác trong nội thành...”

“Chờ đã”, Phó Nghị cau mày ngắt lời, “Các anh nói tài khoản công ty? Tôi sao có thể thông qua công quỹ gửi tiền tư nhân được?”

“Báo cáo giả nói anh số tiền trong tài khoản tư nhân của anh không đủ thỏa mãn bộ trưởng Mạc, cho nên tạm thời tham ô công khoản, nhân viên tài vụ của công ty cũng thừa nhận anh đã từng yêu cầu tiến hành gửi tiền đi, đồng thời còn dùng con dấu che đậy hành vi hối lộ.”

“Xin hỏi các anh nói nhân viên tài vụ là ai? Báo cáo giả kia từ nguồn nào?” Giọng Phó Nghị lạnh như băng, những gì cảnh sát nói nãy giờ hắn chưa từng nghe bao giờ.

“Trưởng phòng tài vụ cuối năm mới vừa từ chức, đã phối hợp điều tra lấy được chứng cứ này. Còn người tố cáo anh, vì bảo vệ sự an toàn cho người làm chứng, chúng tôi không tiện tiết lộ.”

Phó Nghị liếc nhìn con dấu trên văn kiện đã sửa lại, đặc biệt chú ý tới ngày tháng, nói: “Tôi chưa từng để tài vụ làm giao dịch này, càng không tồn tại việc giúp bộ trưởng Mạc mua bất động sản, hơn nữa con dấu cũng làm giả được, các anh đã điều tra rõ ràng chưa?”

“Tất nhiên, chúng tôi đã kiểm nghiệm chuyên môn, xác nhận đây chính là con dấu công ty anh.”

Phó Nghị trong lòng hồi hộp, lại nói: “Mặc dù con dấu là thật, nhưng những gì các anh nói không có cơ sở sự thực.”

“Nhưng chúng tôi cũng có quyền tiến hành điều tra đối với anh, xin phối hợp, dự án hiện tại mà các anh hợp tác cùng Giang thị cũng cần tạm xét duyệt một lần nữa.”

Phó Nghị lấy ra một tấm danh thiếp: “Tôi sẽ mời luật sư bắt tay xử lý chuyện lần này, đây chính là xúc phạm danh dự nghiêm trọng.”

Lúc ra khỏi cục cảnh sát thì đã quá trưa, Phó Nghị nhìn ánh nắng ấm áp dần chói chang, tâm trạng buồn bực.

Hắn trở lại công ty, trước hàng trăm cặp mắt đổ dồn vào, gọi Tina vào phòng, sau đó vung xấp văn kiện có con dấu photo copy kia lên mặt bàn.

Tina bị dọa, ngơ ngác nhìn con dấu thật đến trăm phần trăm kia, “Tôi... Tôi không biết...”

“Tôi cũng có ý nói là do cô làm, nghĩ cho kỹ đi, có phải cô mất chìa khóa rồi không?” Phó Nghị nén giọng, “Hoặc từng để chìa khóa bị lấy mất?”

“Chìa khóa này tôi vẫn luôn... vẫn luôn để một mình một túi, không để chung với chìa khóa nhà,” Tina lấy ra từ trong túi hoang mang đáp, “Cơ bản là không ai biết đây là chìa khóa công ty được...”

“Cô nghĩ kỹ lại xem,” Phó Nghị thở dài, ngoài ra hẳn thực sự nghĩ không ra có khả năng nào khác. Đồ của công ty trước nay hẳn bảo vệ rất kỹ, không để cho người thứ hai biết được, ngay cả người gần gũi như Giang Kha cũng vậy, đồ cơ mật hẳn vẫn cố giữ kín.

Chỉ thấy Tina rơi vào trầm tư, càng lúc càng tái nhợt: “Phó tổng, có một việc tôi chưa nói với ngài.”

Phó Nghị chẳng nói chẳng rằng, chuẩn bị tâm lý sẵn sàng lắng nghe.

“Người bạn trai kia của tôi, chính là người lần trước tôi nói đã giúp tôi mua đôi giày này, là em trai ngài...”

Phó Nghị phút chốc thấy trước mắt tối lại, sau đó mới dần dần xác nhận mình chỉ có một người em trai duy nhất, không có em họ ngoại họ nội nào, sau đó rất nhiều chuyện trong đầu đều sáng tỏ.

“Hắn biết tôi là thư ký của ngài, tôi vẫn muốn nói cho ngài biết, nhưng hắn nói vậy sẽ rất khó xử, chờ quan hệ chúng tôi ổn định mới nói thì hơn... Hắn từng nhìn thấy chiếc chìa khóa này, chúng tôi trước đây vẫn ở chung, cho nên...” Tina càng nói sắc mặt càng khó coi.

“Cô từng để chìa khóa lại phòng, đúng không?”

“Nếu không phải lúc làm việc thì tôi sẽ không mang theo túi này...”

“Tiểu Kiệt bây giờ đang ở đâu cô có biết không?”

“Dạ không, gần đây hắn nói phải đi công tác nên không liên lạc với tôi...”

“Tôi biết rồi.” Phó Nghị không để nàng nói tiếp, yên lặng nhìn mặt bàn, lòng lạnh xuống cực điểm.

“Phó tổng, cảnh sát nói, vật này là chứng cứ hồi lộ sao... Tôi, tôi... Xin lỗi... Tôi thật sự không biết...” Tina thấy rất áy náy, mà nói đến cỡ chừng không biết làm sao diễn đạt được nữa, nước mắt cũng tuôn ra rồi.

“Cô ra ngoài trước đi, đừng nói gì với những nhân viên khác, cả Tiểu Kiệt cũng thế, để tôi xử lý.” Phó Nghị đáp, “Đóng cửa cẩn thận.”

“Vâng...” Tina nhanh chóng lấy giấy lau nước mắt, kiềm chế cảm xúc xong mới ra ngoài, trước khi đóng cửa còn khiếp đảm liếc nhìn vẻ mặt của hắn.

Phó Nghị đầu óc loạn ong ong, tay có chút run rẩy lấy bóp tiền ra, mở những tấm ảnh nhỏ chụp cả gia đình bốn người hạnh phúc, hắn còn nhớ Giang Kha từng chế nhạo hắn hồi mới 15 mà đã như 25 ấy.

Nhìn bức ảnh, nhớ lúc Phó Kiệt vừa mới đến nhà, nhìn ánh mắt lúc nào cũng sợ sệt, thường trốn sau mẹ kể một mực cảnh giác, mãi đến tận khi đã sống chung được một thời gian mới dần chấp nhận chơi đùa cùng hắn. Mười mấy năm qua hai anh em tuy rằng quan hệ không tệ, nhưng từ đầu đến giờ còn chưa tới mức thân mật không cố kỵ, hắn cảm thấy dường như Phó Kiệt vẫn còn có chút xa cách với mình.

Nếu chuyện này thật sự do Phó Kiệt làm, từ góc độ thừa kế sản nghiệp mà nói, hắn đại khái có thể đoán ra động cơ của đối phương. Bảy năm trước bị phụ thân đuổi ra khỏi cửa, y đã sớm liệt hắn vào diện phải xử tử hình rồi, bây giờ gọi mình về ăn cơm, khó tránh khỏi sinh ra hoài nghi.

Nghĩ tới đây hắn nhất thời đầu đau như búa bổ, đau lòng đến cực điểm, không thể nào hiểu được sự không tín nhiệm lẫn xa lánh của Phó Kiệt đối với mình.

Rõ ràng là chung huyết thống, vì sao phải hại nhau như vậy chứ.

Hắn liên lạc với bên Giang thị trước, nói rõ tình huống hiện tại, hai bên đều muốn làm êm ả lên, Phó Nghị phí hết công sức mới xoa dịu được họ, cũng bảo đảm trong vòng một tuần lễ sẽ giải quyết xong việc này.

Sau đó lại liên lạc luật sư, thỉnh cầu đối phương tập hợp đủ bằng chứng tương ứng với bằng chứng bên Phó Kiệt cung cấp, nhưng cúp điện thoại xong thì nghĩ kỹ lại, Phó Kiệt chắc hắn mưu tính đã lâu, cũng chuẩn bị vẹn toàn cả rồi, sao có thể dễ dàng để mình phản kích vậy được.

Phó Nghị thử gọi cho y, quả nhiên đối phương ẩn mình rồi, còn nhân viên tài vụ bị sa thải kia cũng triệt để cắt đứt liên hệ, không khỏi phiền lòng vứt đi động qua một bên.

Nhưng hắn không thể thất thế như vậy được, hắn còn phải tiếp tục ngồi vào chỗ làm việc cho tới tan tâm, làm bộ như chẳng có chuyện gì xảy ra, bởi vì một khi hắn rối trí, các nhân viên khác trong công ty sẽ càng hoảng loạn hơn.

Hắn hít sâu một hơi, cảm thấy sự khó chịu kia xông thẳng lên trán, đầu trường đến mức sắp nổ tung.

42. Chương 42

Phó Nghị không biết những ngày này mình phải làm sao để vượt qua được đây, ở công ty mỗi giây đều như ngồi trên đồng lửa, như ngồi đồng than, nhất là khi đối mặt cấp dưới còn phải làm bộ khỏe mạnh, mỉm cười giải thích đó chỉ là hiểu lầm, mình rất nhanh sẽ tìm ra chứng cứ hóa giải nguy cơ cho công ty.

Hắn nhìn ánh mắt của nhân viên mà cảm thấy mình thậm chí không chịu nổi một giây nào nữa, hắn rất muốn nói thật rằng chính mình cũng không dám chắc có thể lo liệu ổn thỏa hay không.

Về đến nhà, Phó Nghị lần thứ hai cửa chạm rồi trượt xuống, cảm thấy toàn thân một điểm khí lực cũng

không có.

Trong phòng một màu đen tối, ngay cả chút hơi người cũng không có, rèm cửa ban công kéo chặt, hắt như rơi vào biển sâu, bị áp lực nước đè cho nghẹt thở.

Làm gì đây, nên làm gì đây? Ngoại trừ chờ tin tức từ luật sư hắt còn có thể làm gì, Phó Nghị nỗ lực suy nghĩ tỉnh táo, nhưng đã nghĩ một ngày trời, vẫn không tìm được biện pháp tốt hơn, hơn hết là lựa chọn này quá sức gian nan. Hắt luôn nghĩ, nếu như sự thật được phanh phui thì phải làm thế nào, hắt không biết không thể nghĩ vậy, nhưng là vẫn không nhận được.

Đứng lên cũng lười, Phó Nghị giày không cởi, bò đến ghế sofa, kéo cái gối ôm xuống nhét vào lồng ngực tìm chút ấm áp, chôn mặt vào gối, co rúc để nước mắt ào ào chảy ra. Hắt càng khóc càng chán ghét bản thân quá mềm yếu, nhưng không thể không thôi miên mình rằng đây chỉ là cách để phát tiết mà thôi.

Có nam nhân khổ sở sẽ hút thuốc, hay uống rượu, làm tình, thậm chí chơi ma túy, mà hắt chỉ có khóc mà thôi, cũng có gì kỳ quái đâu.

Phó Nghị càng khóc càng lớn, gối ôm đã bị thấm ướt một mảng lớn, cuộn vào trong ngực, hắt cố gắng chôn sâu mặt vào vào hơn nữa, cảm thấy vừa mệt vừa bất lực.

Hắt co quắp nằm trên mặt đất khóc lóc thiếp đi, mảnh tấm tối trong gian nhà lúc này sinh ra cảm giác an toàn kỳ dị, khiến hắt co rúc dưới đáy sofa như chó con, ngủ thẳng một giấc.

Mơ hồ hồ hồ có ánh sáng bắn tới, Phó Nghị đại khái có thể cảm giác được trời đã sáng. Hắt lấy làm lạ là làm sao mình đã tỉnh rồi, chậm rãi hoàn hồn mới nghe thấy có người đang gõ cửa.

Không, giống phá cửa hơn, từng tiếng chấn động cả căn phòng, dọa cho Phó Nghị vội vã từ mặt đất nhảy dựng lên.

Chẳng lẽ cảnh sát không chờ được nữa tới bắt mình? Hắt đẩy kính ngạc chạy tới bên cửa, còn chưa kịp xem mắt mèo đã nghe thấy ngoài cửa vang lên thanh âm quen thuộc.

“Lão tao hóa, cmn mở cửa ngay cho tôi...”

Phó Nghị ngẩn ra, sau đó không thể tin nổi ngoảnh mắt mèo, sau đó bị Giang Kha nện cửa mạnh lùi về sau vài bước, sau đó mới run rẩy đi mở cửa.

Đối phương nhìn thấy hắt dừng lại một chút, trong đôi mắt toàn là tơ máu, bên cạnh là va li hành lý.

Không tới một giây sau, Giang Kha dùng sức gắt gao ôm lấy hắt, Phó Nghị không kịp chuẩn bị tâm lý đột nhiên bị ôm vào ngực, trên mặt còn có hương vị nhàn nhạt làm hắt không khỏi nghi hoặc liệu đây có phải

đang nằm mơ không?

“Mẹ nó... Tôi còn lo một mình chú ở đây khóc đến mù rồi chứ.”

Tầm mắt Phó nghị có chút mơ hồ, “Thật sự là cậu sao, Giang Kha?”

“Tự mình xem đi.” Giang Kha hơi buông hấn ra, để Phó Nghị tỉ mỉ nhìn mình thật kỹ.

Người kia nhìn hấn chăm chăm một hồi, đôi mắt đã khóc đỏ lên giống mắt thỏ có chút buồn cười, “Nhưng mà, không phải cậu đang ở Milan à?”

“Tôi nghe tin là về ngay.”

“Cậu không phải ở lại làm việc sao?”

“Chú thành như vậy tôi còn làm cái rắm a, đã xin Quinn cho nghỉ rồi.” Giang Kha kéo hành lý vào trong đóng kín cửa, “Hôm qua có người bên công ty Giang thị mật báo, vừa may có chuyến bay đêm trở về... Lão tao hóa có đói không? Tôi đi chuẩn bị thức ăn.”

Phó Nghị lẳng lẳng nhìn đối phương đi vào nhà bếp không nói hai lời bắt đầu lưu loát bật lửa làm bếp, một hồi lâu mới phản ứng được đi vào: “Trong tủ lạnh có mì với ít đồ ăn...”

Hai người đem những chuyện khác vút qua một bên, trước tiên ăn no rồi tính.

Phó Nghị chậm rãi bỏ mỳ sợi vào nồi, đột nhiên có cảm giác kỳ dị. Rõ ràng tối qua một mình ở nhà còn khóc đến khuya, nhưng giờ Giang Kha tới liền như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra, nên làm gì làm gì, có thể nghĩ phối hợp làm sao cho ra mỳ vị tương đối.

Có lẽ là do có người làm bạn cho nên giờ khắc này mới an tâm không ít đi.

Sau khi ăn uống no say, hai người cùng ngồi trên ghế salon, nhìn nắng sớm mới lên ngoài cửa sổ, nhất thời cảm thấy thật ấm áp – nếu như không có những chuyện phiền lòng kia.

“Lão tao hóa, trước tiên tôi hỏi đây, lần trước làm sao lại cúp điện thoại?” Giang Kha ăn no có sức lực, vừa mở miệng liền dùng khí thế hung hăng ép hỏi.

“Cậu nói là cú điện thoại kia sao,” Phó Nghị nhớ tới không khỏi có chút lúng túng: “Cậu nói tới dở chừng thì tín hiệu bị ngắt, sau đó treo máy.”

“Thật sao?”

“Phải a, lúc cậu nói còn có tạp âm, chỉ là tôi chưa nói mà thôi, sau đó tạp âm càng lúc càng lớn, rồi không nghe thấy gì nữa...” Phó Nghị thành thật trả lời.

“Chả trách, bảo sao tôi thổ lộ một đồng mà không ai đáp lời, kết quả vừa nghe cmn cư nhiên dám cúp điện thoại.”

“Xin lỗi, tôi không cố ý... Cậu mới vừa nói gì vậy?” Phó Nghị chợt thấy hình như mình vừa lỡ mất hai chữ.

Hắn nhìn Giang Kha, đối phương cũng nhìn hắn, ánh mắt hai người vô thức chạm nhau, tia lửa nóng lửa khiến mặt Phó Nghị đỏ lên rần rần.

“Ngẩng đầu lên,” Giang Kha nắm cằm ép hắn đối diện, “Tôi nói, lần trước đang thổ lộ dở thì bị cúp điện thoại, tiểu gia rất khó chịu!”

“Thổ, thổ lộ?” Lúc này Phó Nghị vẫn còn ngơ ngẩn.

“Thổ lộ còn không hiểu là ý gì sao, tôi thích chú! Tôi yêu chú! Có hiểu không?” Giang Kha nói mỗi một dấu chấm than liền dùng ngón tay ấn lên má hắn một chút.

Phó Nghị bị sóng phần hồng liên tục trùng kích làm cho choáng váng đầu óc, không hề chống đỡ nổi, vất vả lắm mới đè lại tay Giang Kha, “Giang Kha, cậu đang tỏ tình với tôi đấy à?”

“Phí lời.”

“Ngày đó tôi nói những lời kia...”

“Tôi biết.” Giang Kha nhìn hắn nói, “Chú nói chú không dám chơi cũng không chơi nổi, nhưng hiện giờ tôi không hề đùa giỡn đâu.”

Phó Nghị gắt gao nhìn vào mắt Giang Kha, hy vọng có thể từ trong đó tìm được một tia dấu hiệu khả nghi, bởi vì hắn thật sự không thể tin được, “Cậu, cậu nói vậy, chúng ta đến bạn giường cũng không phải...”

“Hiện tại là bạn trai a!” Giang Kha nắm cằm hắn kéo lại gần hơn, ngăn chặn Phó Nghị còn đang hé miệng.

Nụ hôn này quyết đoán lại ôn nhu, bá đạo phong tỏa toàn bộ do dự và ý định lùi bước của Phó Nghị. Dầu lưỡi duỗi vào sau đó run sợ một chút, sau đó cả người như có lửa đốt bên trong nóng rực, đã lâu không gặp, cảm xúc dồn nén được bộc phát có chút chịu không nổi.

“Giang Kha, cậu buông tôi ra đã,” Phó Nghị nhẹ nhàng đẩy đối phương ra, hai chữ “bạn trai” này làm nét mặt già nua đỏ chót, cứ như trở lại thời điểm còn mười mấy tuổi thanh xuân ý, “Cậu cứ như vậy, tôi không suy nghĩ kỹ được...”

“Muốn suy xét gì nữa?” Hai tay Giang Kha chuyển sau lưng hấn ôm lấy, hỏi.

Động tác này khiến mặt Phó Nghị còn đỏ hơn, ấp úng hồi lâu mới nói: “Tôi đang xem cậu nói thật hay nói dối, đừng vội để tôi nói hết đã! Bởi vì trước kia cậu chưa từng nói, tôi một mực im lặng coi quan hệ giữa chúng ta là pháo hữu, cho nên đột nhiên như vậy, tôi thật không có cách nào tin nổi.”

Giang Kha nhìn người này bộ dáng như thiếu nữ bị tỏ tình liền luống cuống, “Tiểu gia vốn muốn từ từ tiến tới, ai biết người nào đó lại nóng ruột vậy a.”

“Từ từ...?”

“Từ từ chờ chú thích ứng mới nói chứ, đỡ phải nhìn bộ dáng bị dọa cho phát gốc này.”

“Vâng, là thế này phải không, đó là tôi hiểu lầm.” Phó Nghị sờ sờ mũi, cúi đầu.

Thật hay giả không quan trọng, bởi vì trong mắt đối phương nhiệt độ và khí tức kia cơ hồ có thể hòa tan hấn, làm cho hấn giống như hồn bay lên trời.

Phó Nghị tự biết không có bản lĩnh phân định thực hư, càng không có chút miễn dịch nào cả, đối phương nghiêm túc nói thích hấn, cho dù lý trí còn đang chất vấn, nhưng về tình cảm hấn thực sự tin tưởng.

Bởi vì hấn thật sự rất thích Giang Kha, thích đến độ khó có thể chống cự được mê hoặc.

Giang Kha bất động nhìn hấn, nửa ngày rồi mà Phó Nghị vẫn một bộ không biết làm sao ngây ngốc ra, bèn thở dài: “Lão tao hóa, tôi đang nghiêm túc đấy.”

Ánh mắt Phó Nghị dừng lại, sau đó chậm rãi nâng lên nhìn Giang Kha.

“Nếu như nhớ không lầm, hình như em từng nói thích tôi qua điện thoại.”

“Có, có sao?” Phó Nghị tự dưng thấy mình nói lắp không sửa được.

Giang Kha một tay luồn vào trong túi, móc ra cái gì, chính là tin tức hai người kia hôn môi, chẳng qua chụp từ một góc độ khác, liên tiếp chuyển vài lần, có thể thấy rõ ràng người kia mặc đồ đen y như Giang Kha, nhưng mà quần không giống, mặt đương nhiên khác hơn.

“Nếu như người đó là tôi, chú sẽ rất khó chấp nhận được, chính chú đã nói vậy đúng không?”

Phó Nghị nhìn chân tướng, đôi môi mấp máy, trong lòng không khỏi vui mừng: “... Phải.”

“Vậy bây giờ cảm thấy lời tôi vừa nói là thật hay là dối trá?”

“Tôi...” Phó Nghị tôi tôi tôi nửa ngày, một đáp án cũng không có.

“Rồi rồi, không làm khó dễ chú vấn đề này.” Giang Kha ném ảnh qua một bên, đứng yên tại chỗ.

Phó Nghị nhìn một bên mặt đối phương nghiêng qua, vành mắt chuyển đen, trong lòng chợt run lên.

Thật sự thì liên quan gì chứ, nếu là giả, nhất thời hứng khởi thì đã sao, Giang Kha có thể từ xa xôi bay về giúp mình, chẳng lẽ còn chưa đủ thể hiện tình cảm sao, chẳng lẽ còn chưa đủ để hắn đáp lại à?

Coi như thiêu thân lao đầu vào lửa cũng tốt, Phó Nghị nghĩ thông suốt, nghiêm túc nắm lấy đối phương một lần, dù cho thời gian ngắn ngủi, nhưng về sau nhớ lại cũng sẽ không phải hối tiếc nữa.

“Tuy rằng, cậu hay đùa cợt người khác, nhưng tôi cảm thấy lời này của cậu là thật,” hắn run rẩy mở miệng, khóe miệng cong cong nhìn đối phương, “Nếu như có thể, chúng ta có thể thử, cùng nhau...”

Giang Kha nhìn hắn cười rộ lên, nửa ngày cũng cười rồi, dùng sức một chút ôm chặt Phó Nghị vào lòng.

Phó Nghị duỗi hai tay ôm lại đối phương, cảm xúc mãnh liệt kia cơ hồ muốn hóa thành nước mắt chảy ra, hắn dùng sức vùi đầu vào hóm vai Giang Kha, dường như muốn đem phần cảm tình kia truyền đạt quá khứ.

Hai người dựa vào nhau ôm thật lâu, thân thể hơi nóng, Giang Kha khoát tay lên vai hắn vỗ nhẹ, trong ánh nắng nhàn nhạt ngoài cửa sổ dường như đã ngưng tụ thành một thể.

43. Chương 43

“... Giang Kha”, nằm chán một hồi, Phó Nghị bỗng nhiên nói: “Suýt thì quên mất, mấy hôm nay còn phải gặp luật sư.”

Giang Kha hơi khựng lại, nghiêng đầu lườm hắn một cái: “Giờ còn chưa tới 8h.”

Phó Nghị nhìn đồng hồ: “Tôi muốn đến sớm chút, còn phải tới công ty nữa mà.”

“Chưa được một ngày, chú nghị hần có thể có tiến triển gì?”

“Tôi muốn trực tiếp bàn bạc với anh ta một chút, bởi vì chuyện này liên quan đến tiểu Kiệt, cho nên tương đối nan giải.”

Giang Kha buông hần ra, đánh giá vẻ mặt Phó Nghị: “Sao, hần là em trai, cho nên không xuống tay phản kích được hả?”

“Dù gì cũng là máu mủ, tôi vẫn hi vọng chuyện này có thể hóa giải êm thấm,” Phó Nghị nhú mày, “Hơn nữa chỉ dựa vào một mình tiểu Kiệt, muốn cấu kết với tài vụ công ty không phải dễ, hần dính líu tới quan chức bãi nhiệm, tôi cảm thấy phía sau còn có ẩn tình phức tạp hơn.”

“Công ty BĐS Giang thị hôm nay cũng bắt đầu điều tra chuyện này rồi, ông già nói bộ trưởng Mạc bị bãi nhiệm có lẽ liên quan tới cả người bên quân đội, hần từng có một thời ở đó mà.”

“Gì cơ?” Phó Nghị nghe chuyện y kể mà kinh ngạc tròn mắt: “Ý cậu là, tiểu Kiệt hần và quân nhân có qua lại, sớm biết tin rồi?”

“Tám chín phần mười là như thế.” Giang Kha nhún nhún vai: “Loại chuyện lão hồ lớn chịu đòn, một đám ruồi bu liên bay tới, luôn có người thừa nước đục thả câu, Phó Kiệt lần này phỏng chừng leo tới cái quan hệ với quân đội rồi cũng nên.”

Phó Nghị trầm mặc, trong ấn tượng của hần Phó Kiệt căn bản còn trẻ con lắm, đến giờ tính ra tốt nghiệp chưa lâu, xử sự hần phải non nớt lắm mới phải, giao thiệp cũng là dựa vào quan hệ của phụ thân, cho dù có lòng này thì cũng sao có năng lực tính toán âm hiểm hãm hại người khác như vậy được? Rất có thể là giao cho đám hồ bằng cầu hữu có tí quyền thế, hay là bị lợi dụng chẳng?

“Giờ tôi phải đi gặp luật sư ngay, Giang Kha cậu...”

“Tôi đi cùng.” Giang Kha đáp, “Sau đó em về công ty lo liệu những chuyện khác cho ổn thỏa đi, giờ tôi liên lạc đám người bên ông già đem chuyện này điều tra làm rõ.”

“Thực ra cậu không cần phải vất vả vậy đâu,” Phó Nghị cảm động cay cay sống mũi, “Đáng lẽ giờ cậu đang ở Milan rồi, chỉ vì chuyện của tôi mà... thật sự...”

“Nào nào”, Giang Kha đưa tay lau khóe mắt hần cười nhạt, “Khóc sưng cả mắt rồi, tiểu gia mà không về không biết khóc thành cái dạng gì nữa.”

Phó Nghị tự biết ngày hôm qua vừa ngủ vừa khóc nên bây giờ nhất định nhìn quần bách đến cực điểm, với

vàng nói: “Tôi đi rửa mặt chuẩn bị đi... Cậu thật sự sẽ giúp tôi ư?”

“Phí lời, tiểu gia đã về rồi, hơn nữa một mình chú làm sao quản cả hai bên được? Khoan hãy nói chuyện này ảnh hưởng cũng không nhỏ tới Giang thị, coi như tiện thể chạy một chân giúp việc cho ông già.”

“Vậy thì cảm ơn cậu.” Phó Nghị đáp, “Rảnh rồi nhất định sẽ cảm ơn tử tế cậu và Giang đồng, xin lỗi đã gây nhiều phiền phức cho mọi người...”

“Được rồi tôi biết mà, nhanh đi gặp luật sư đi, tôi cũng đi chuẩn bị cùng luôn.”

“Ừm.” Phó Nghị gật đầu xong vội vàng đi rửa mặt, quay đầu lại không nhìn được mỉm cười.

Cứ như chuyện này cũng chẳng mấy gian nan nữa.

Cùng gặp luật sư xong Phó Nghị ngựa không ngẩng chân chạy vội tới công ty. Giang Kha đưa hắn lên xe còn tranh thủ nắm cầm hôn môi đắp má ướm át tình cảm, mỹ danh kêu là cổ vũ, làm cho nhiệt độ trên mặt Phó Nghị tới giờ còn chưa hạ xuống được.

Có lẽ là động tác cổ vũ kia thực sự có hiệu quả, hắn tới công ty xong lại hăng hái như thường, trước mặt nhân viên vẫn có thể là một tổng tài một mình chống đỡ một phương, còn an ủi được Tina tâm tình đang không tốt nữa.

“Phó tổng, tôi...”

“Tina, chuyện đang được giải quyết, trước tiên làm tốt công việc của mình đã, đừng ảnh hưởng tới cảm xúc nhân viên khác,” Phó Nghị ngắt lời nàng đang định mở miệng xin lỗi, “Nếu Tiểu Kiệt có liên hệ với cô thì phải báo ngay cho tôi biết, những chuyện khác, chờ sóng gió lần này qua đi hãy bàn, được không?”

“Vâng, được ạ.” Tina gật đầu, mắt hoe hoe đỏ, khí sắc không tốt lắm, hẳn cả ngày hôm qua rất khó chịu đi.

“Tôi biết cô cũng chẳng dễ chịu gì, nếu như tôi liên hệ với tiểu Kiệt từ trước, tôi cũng sẽ nói nó giải thích cho cô, được không?” Phó Nghị dịu giọng nói.

“Tôi biết trong chuyện này trách nhiệm của mình rất lớn... Tôi sẽ... Tôi đi sắp xếp phòng họp trước đã.” Tina dụi dụi con mắt đỏ đỏ đi ra ngoài.

Phó Nghị nhất thời nhớ tới buổi tối hôm ấy vô tình nghe được phonesex, ngữ khí ngả ngớn hạ lưu của Phó Kiệt, trong lòng cũng khỏi khó chịu thay cho Tina.

Hôm nay cũng không hề ngoại lệ bận đến gần 10h, trước khi đi hắn nhìn xuống hòm thư, bên luật sư vẫn

chưa có tiến triển gì, liền thử gọi cho Phó Kiệt cũng không có kết quả. Hắn có nghĩ tới gọi cho phụ thân, nhờ ông tìm Phó Kiệt, nhưng biết phản ứng người mới biết tin sẽ thế nào, lại thêm có mẹ kế ở đó, sự tình chưa chắc đã có lợi cho hắn.

Hắn khoác thêm áo ra khỏi công ty, lao mình vào gió lạnh đầu xuân, chậm rãi về nhà.

“Phó Nghị... Phó Nghị! Lão tao hóa tôi đang gọi chú đó!”

Giọng nói quen thuộc làm Phó Nghị giật mình, quay đầu lại chỉ thấy Giang Kha mở cửa xe thể thao đỏ quen thuộc xuất hiện bên lề đường, hết như lần thứ hai bọn họ gặp mặt, bầu trời đêm đen tuyền, đèn đường sáng vừa vắn.

Hắn đang cười rộ lên, nhanh chóng chạy tới kéo cửa ra tiến vào trong xe ấm áp, “Muộn rồi cậu còn muốn lái xe đi đâu a... Không phải là đi dạo mát buổi tối chứ?”

“Dạo cái gì mà dạo, tới đón chú đó.”

“Năm phút đi đường thôi mà.”

“Đủ để cảm mạo một tuần đấy.”

“Làm gì đến mức đấy.” Phó Nghị không giấu được nụ cười thỏa mãn, “Thân thể tôi rất tốt, còn cậu ấy a, tôi cảm giác lại gầy đi rồi, phải ăn nhiều lên để giữ ấm.”

“Tôi gầy?” Giang Kha vừa nhìn đường vừa liếc mắt nhìn hắn.

“Tôi thấy vậy, có phải Quinn lại bắt cậu giảm cân không?”

“Tự chú sờ đi thì biết.”

Phó Nghị đỏ mặt cười, đưa tay sờ sờ cánh tay Giang Kha qua lớp áo khoác, tựa hồ chẳng gầy đi bao nhiêu, chỉ là có rắn chắc hơn.

Hắn đang sờ thì Giang Kha đột nhiên đưa một tay khác nắm lấy cổ tay hắn, chậm rãi đưa tới vòng eo: “Sờ chỗ này này.”

“Hả... A?” Phó Nghị ngốc ngốc thuận theo, quả nhiên cảm thấy cơ bụng cường tráng, thốt lên: “Trời ạ, rốt cục cậu đã bỏ ra bao nhiêu công sức...”

“Sợ hết hồn chưa?”

“Ừm ừm.”

Giang Kha cười liếc mắt một cái, “Chờ chút chút sẽ biết ngay thôi.”

Đây là lần đầu tiên hai người tâm ý tương thông như vậy, đêm nay trở nên quý giá có thể sánh với đêm đầu tiên vậy.

Hắn tắm rửa sạch sẽ xong mau mau chóng chóng lau khô thân thể, soi gương bôi trơn tiểu huyết. Hắn nhìn chỗ đó mở ra khép lại rõ xấu hổ, chất lỏng mới nhét vào không lâu rất nhanh đã bị nóng chảy ra, thấm ướt hậu đình, lộ ra mị thịt đỏ tươi lẫn dịch trong suốt vô cùng sắc tình.

Hắn mới nhìn huyết động phun ra nuốt vào đã có chút không nhịn nổi, nhanh chóng lấy một cây gậy mát xa nhỏ chặn lại, mặc quần lót rồi đi ra ngoài, quyết định vứt hết tất cả qua một bên, dùng thân thể đãi ngộ Giang Kha vì hắn mà bồn ba khắp nơi đã.

44. Chương 44: (h Cửa Sổ Sát Đất)

Hôm nay Giang Kha đặc biệt rất kiên nhẫn, Phó Nghị nhớ lần đầu hai người gặp nhau ở quán bar, đối phương cứ thế xông vào, nổi giận dùng như sư tử con, bây giờ nghĩ lại cảm thấy rất đáng yêu.

“Lão tao hóa, nghĩ cái gì mà cười vui vẻ thế?” Giang Kha từ phía sau ôm lấy hắn, tay đặt tại eo nhỏ, môi nhẹ nhàng mơn trớn bên mặt, cười đắc ý.

“Tôi đang nhớ tới... bộ dáng tức giận của cậu.” Phó Nghị nhìn đèn điện ngoài cửa sổ, rũ mắt nhẹ giọng nói.

“Ô? Tôi tức giận thì như thế nào?”

“Chính là... Ân...”

Bầu không khí ám muội lại lãng mạn này quá mỹ diệu, khiến tim Phó Nghị đập nhanh hơn, lỗ tai nóng lên. Nhưng lại nghiêng về phía Giang Kha đang định ngậm lấy vành tai mình, đầu lưỡi luồn vào trong liếm láp ướt nhẹp, cổ ngứa ngứa dọc theo hai má chạy thẳng xuống tận mũi chân, cả người mềm nhũn cả ra.

“Là sao nào?” Giang Kha một bên nắm tay, một bên thuận theo xương quai xanh nam nhân chậm rãi trượt xuống, xoa xoa lồng ngực cường tráng rắn chắc, ngón tay vuốt qua núm vú nhô ra. Y hiểu rõ thân thể Phó Nghị trong lòng bàn tay, biết phải làm sao sờ cho nam nhân cả người ngứa phát lạnh, mà vẫn có thể còn chút ý thức ngoan ngoãn trả lời vấn đề của mình.

“Ừm, chính là... Có hơi đáng sợ... A...”

Giang Kha dùng sức bấm một bên đầu vú, Phó Nghị lập tức phát ra một tiếng rên rỉ thỏa mãn, híp mắt mơ hồ.

“Tôi rất đáng sợ sao?” Giang Kha lật hân lại đặt lên cửa sổ sát đất, nhìn thân thể được ánh trăng phủ thêm mê người, tay chậm rãi trượt tới đôi bờ mông nhếch lên, xoa xoa thăm hỏi.

“Có, có lúc tức giận... thì hơi... Ân...” Cái mông bị nhào nặn âu yếm, chèn ép lên gây mát xa bên trong, Phó Nghị xui lơ, trong đầu cố nhớ lại bộ dạng đáng sợ lúc mới quen Giang Kha, thân thể bất giác dán chặt đối phương, miệng không ngừng than nhẹ.

“Vậy bây giờ thì sao?” Giang Kha hôn một bên núm vú căng lên, vừa nắm chặt gây mát xa đậm tối, ấn cái nút điều khiển kia, “Bây giờ không đáng sợ nữa đi...”

“Không, không ân...” Phó Nghị bị chấn động cong người lên, cái mông được Giang Kha nâng run dữ dội hơn, chân không khép lại được, hân cảm thấy có lửa nóng khắp người, càng dựa vào người đang ôm mình, trầm thấp thổ lộ: “Không đáng sợ, cậu, cậu rất tốt...”

Giang Kha nghe xong ôn nhu cười ra tiếng, tay cầm gây mát xa hướng vào điểm hơi nhô lên: “Tốt đến mức nào?”

“Aha... Chính là, rất, rất tốt... Ân...”

Giang Kha cũng không đành lòng treo tổng tài đại nhân mệt mỏi một ngày lơ lửng như thế, dùng gây mát xa đậm thêm mấy lần rồi lấy ra, đổi thành cự long to dài trong quần cạp sát tiến vào, chen tách vách tràng ướt đầm, đỉnh cho Phó Nghị co giật phát run, hai chân đứng cũng không vững nữa.

“Chú cũng tốt lắm, lão tao hóa.” Hôn lên mặt nam nhân, Giang Kha nhấc hai chân đối phương vòng lấy hông mình, sau đó đặt người lên cửa sổ sát đất, để cho thiết bồng nóng rực đậm sâu vào cơ thể nam tính dụ nhân này, “Không uống công tiểu gia yêu, yêu, yêu thích chú...”

Mỗi lần nói “yêu”, phân thân lại hướng điểm nhô ra kia chà đạp một lần, Phó Nghị dựa vào cửa sổ, cơ ngực vì khoái cảm đập trùng liên tục, ánh mắt thất thần mê ly, miệng chỉ có thể phát ra một vài âm tiết đậm dâng. Cửa sổ thủy tinh bị hân đụng bất đầu loạn choạng, nếu không phải đủ chắc chắn, với cân nặng của Phó Nghị và lực đạo của Giang Kha đã sớm làm bể nát rồi.

“Giang, Giang Kha... Ân... A a...” Phó Nghị vòng lấy cổ Giang Kha, không rõ ràng lắm kêu tên đối phương, lỗ nhỏ ướt đầm cực kỳ hòa hợp với cự long, thân thể co giật theo nhịp điệu rút dần lại. Trong đầu bị Giang Kha dùng yêu ngữ quấy nhiễu cứ như một đồng hồ dán, cảm giác làm tình vừa căng thẳng vừa kích thích, co lại càng chặt hơn, cũng làm cho đối phương có thêm khoái cảm. Khoái cảm hòa hợp từ thân tới tâm khiến hân không nhịn được nói: “Tôi cũng yêu cậu...”

“Hôm nay sao gấp gáp kẹp chặt quá vậy?” Giang Kha hít sâu hưởng thụ nam nhân trong lồng ngực, tận lực giảm tốc độ để cảm thụ cái động nhỏ vừa nóng vừa chặt lại ẩm ướt kia, “Có phải nhớ tôi quá rồi không?”

“Ân, nhớ, nhớ cậu...”

“Nhớ tôi hay nhớ côn thit này?” Giang Kha vùi vào trong thân thể hần khuấy động lên, cố ý dùng năm ngón tay kéo căng mông Phó Nghị ra, làm cho âm thanh kia càng rõ ràng hơn.

“Ừ! Muốn, muốn cậu tiến vào... A a a...” Phó Nghị bị chinh không có nhịp điệu gì nữa, hai khối mông thit bị đụng đỏ chót, sỉ mao đối phương cọ cho ngứa ngáy.

Mặt sau hoàn toàn chìm đắm, bị Giang Kha xóc nảy không ngừng, dâm thủy tích tích nhỏ xuống đất ướt một mảng. Tốc độ của Giang Kha quá nhanh, đẩy dâm dịch tung tóe lên cửa sổ. Tiếng Phó Nghị rên rỉ trầm khàn xen lẫn nức nở, nước mắt che lấp tầm nhìn, được Giang Kha động viên hôn môi chỉ thấy trời đất quay cuồng suýt hôn mê.

Cửa sổ sau lưng đã bị mồ hôi làm ẩm ướt, lại gây cảm giác không an toàn, Phó Nghị chỉ có thể toàn tâm toàn ý dựa vào Giang Kha đang mạnh mẽ đâm xuyên, mãi đến khi được ắm tới phòng tắm mới tách ra, đồ vật này nọ cứ từng luồng từng luồng chảy ra, dính đầy giữa hai chân, sau đó bị Giang Kha dùng ngón tay lấy ra hết.

“Lão tao hóa, tỉnh chưa?”

Phó Nghị nằm trong chăn mềm mại yếu ớt tỉnh lại, liền nhìn thấy Giang Kha đang ôm lấy eo mình, cười tươi như hoa thưởng thức vẻ mặt hần khốn quẫn sau khi bị ắm tới hôn mê giờ mới tỉnh lại.

“Mấy giờ rồi?” Hần ngược ngừng hỏi.

“Chưa tới 11h, động tác của tiểu gia có nhanh không nào?”

“Sớm vậy?” Phó Nghị không tin nổi nhích người liếc nhìn, đúng như dự đoán, sau đó lại mỗi eo nên chậm rãi nằm xuống, “Sao cứ cảm giác như đã làm lâu lắm rồi...”

“Nhờ tôi làm việc năng suất thể cơ mà.” Giang Kha đắc ý nói.

“Tiểu tử hư hỏng.” Phó Nghị nhân cơ hội trả thù kéo tóc y một cái, sau đó chui vào trong chăn.

“Nói gì đó? Ra đây cho tôi, lão tao hóa tôi không tin chứ không biết nhột!” Bàn tay Giang Kha với vào trong chăn tiếp tục kéo kẹp Phó Nghị, mãi đến tận khi nam nhân bị chọc bật cười thì mới thôi.

Hai người đùa giỡn như trẻ con trên giường một trận xong mới an phận hơn, cả Phó Nghị lẫn Giang Kha đều đỏ tai đỏ mặt, loại trò trẻ con này liếc mắt đưa tình này càng làm hấn hồi hộp hơn, trước mắt chỉ có thể luống cuống tay chân nằm trong lòng ngực đối phương, hưởng thụ trải nghiệm hai bên tình nguyện luyến ái.

Cảm giác này quả thực quá quý giá, đến nỗi Phó Nghị không dám nhắc tới công việc làm hỏng khoảnh khắc này. Hấn yên lặng dựa vào Giang Kha, chậm rãi nhắm mắt lại, diu trì động tác ngủ lãng mạn.

Giang Kha hiểu tâm tư hấn, cánh tay dài vắt qua ôm nam nhân vào lòng, để cho Phó Nghị đã mệt mỗi một ngày được ngủ tử tế.

45. Chương 45: (h)

Phó Nghị không ngờ tới Phó Kiệt lại chủ động liên lạc với mình, hơn nữa giọng nói còn tràn đầy kinh ngạc.

“Tôi nói mới đi công tác Vân Nam về, có phải có hiểu lầm gì ở đây không?”

Phó Nghị phút chốc thật sự muốn tin tưởng đối phương, hấn rất hi vọng Phó Kiệt chưa từng làm chuyện như vậy, nhưng các loại chứng cứ luật sư bên Giang thị mấy ngày nay đã thu thập được đều hướng về Phó Kiệt, trưởng phòng tài vụ đã từ chức cũng bị tra ra có qua lại với y, chỉ còn một bước nữa là đã có thể định luận rồi.

“Đến cùng có hiểu lầm hay không, em phải rõ ràng hơn anh chứ Tiểu Kiệt.”

“Rõ ràng? Tôi thấy anh mới cần phải rõ ràng, cha cũng không có bản lĩnh này, tôi làm sao biết được bộ trưởng Mạc sẽ rút dài chứ? Tôi bảo này, có phải anh bị người ta chính đến choáng váng đầu óc rồi không?”

“Dạo này có rảnh không, chúng ta gặp nhau đi.” Phó Nghị nhìn lịch trình nói.

“Được a.” Bên kia Phó Kiệt cười lạnh một tiếng, “Có cần gọi cha tới làm chứng không?”

“Không cần.”

“Có cho anh cũng chẳng dám nói với ông ấy, vậy đừng quên mang chứng cứ tới cho tôi xem chút, tôi sắp xếp xong thời gian sẽ gọi lại sau.” Nói xong dứt khoát cúp điện thoại.

Phó Nghị nghe bên kia đã đô đô được gần một phút, sau đó chậm rãi gác máy, hơi thở đầy vị đắng chát.

Rốt cuộc là ai không dám thẳng thắn trước mặt phụ thân, lòng người tự biết.

“Sao hôm nay về sớm vậy?”

Hắn vừa vào cửa, Giang Kha đang xem ti vi trên salon đã kinh ngạc nói, miệng còn đang ngậm kẹo que.

“Sao cậu lại ăn đường rồi,” Phó Nghị cười cầm thân kẹo mút rút ra, “Không phải nói phải giữ vóc dáng sao.”

“Bị phát hiện rồi,” Giang Kha bắt mồm bĩu môi, “Lâu rồi không ăn, hơi thèm, mấy ngày nay lão tao hóa cũng không cho tôi ăn chú...”

“Khụ khụ,” Phó Nghị nhanh chóng ngắt lời hắn, “Cậu làm cơm tối rồi a, có muốn tôi chuẩn bị thêm chút đồ ăn không?”

“Muốn ăn sủi cảo.” Giang Kha xoa bụng nói.

“Trong nhà không có bột, phải đi siêu thị mua.” Phó Nghị còn nhớ lần trước Giang phu nhân có từng gửi tới một hộp thì phải.

Giang Kha kéo người trở về.

“Tiểu gia nói vậy thôi, không có thì nấu mỳ, đỡ phải chạy tới chạy lui.”

Phó Nghị đứng không vững lão đảo ngã vào lồng ngực y, mặt đỏ lên không kịp điều chỉnh biểu tình.

“Có nghe thấy không?” Giang Kha nhìn hắn hỏi.

“Hay, hay.” (*bắt chước tiếng Nhật*)

Phó Nghị bị nhìn chăm chăm cả người nóng lên, vội vàng đem kẹo que nhét lại vào miệng đối phương, chạy vào bếp làm cơm.

Giang Kha cũng không nhàn rồi, ném kẹo que đi liền tiến vào giúp đỡ, giúp hắn thái thịt rửa rau.

“Giang Kha, hôm nay tiểu Kiệt đã gọi cho tôi.”

Giang Kha dừng tay cầm dao lại chút, “Cái tên đó cuối cùng cũng hiện thân rồi?”

“Hắn nói mình mới về, không hề biết gì cả, tôi dự định gặp mặt nói chuyện rõ ràng.”

“Muốn gặp hắn?” Giang Kha ngừng việc trong tay, cau mày.

“Ân, có một số việc vẫn phải trực tiếp gặp mặt ngả bài mới được.”

“Gọi luật sư đến cùng không?”

“Thời gian còn chưa xác định, nếu như có thể cùng đi là tốt nhất.”

“Cái gì gọi là ”tốt nhất“? Nếu luật sư không có thời gian, phải gọi tôi đi cùng, biết chưa?” Giang Kha tới sau lưng hắn nói.

“Cậu hẹn với Quinn bao nhiêu ngày sau?” Phó Nghị đột nhiên quan tâm tới vấn đề này.

“Nửa tháng đi.”

“Lỡ lúc đó nó về nước rồi sao? Cậu đang công tác châu Âu thì phải làm sao?”

“Cũng không nhất thiết phải đi,” Giang Kha nhún nhún vai, “Mùa thu hắn cũng còn cơ hội.”

Phó Nghị trở nên trầm mặc, dùng thìa khuấy nôi, tâm lý hơi khó chịu.

“Nói chung không được đi một mình, nghe không?” Giang Kha vỗ vỗ đầu hắn, quay người sơ chế đồ ăn.

“... Nào có đáng sợ thế, chẳng lẽ tiểu Kiệt còn có thể đánh tôi à?” Phó Nghị cười khổ.

“Loại người âm hiểm như thế, giết người cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.” Giang Kha cười lạnh.

“Được rồi, đừng nói mấy điều khủng bố thế nữa.” Phó Nghị nhanh chóng ngắt lời.

Hắn thực sự không có cách nào tưởng tượng đứa em cùng lớn lên từ nhỏ lại biến thành đáng sợ kia.

Buổi tối nằm trên giường, Phó Nghị nghe âm thanh trò chơi của Giang Kha, lại thấy hồ thẹn thêm. Hắn bỏ tờ báo xuống, tiểu tâm dục dục đến gần, chỉ thấy hình ảnh trên màn hình đủ loại lóe lên vô cùng hỗn loạn chói mắt, kỹ thuật của Giang Kha rất nhuần nhuyễn, ngón tay bay lượn biểu tình chăm chú.

“Đừng chơi game nhiều quá, không tốt cho mắt đâu.” Phó Nghị nhẹ nhàng bảo.

Giang Kha nghe vậy lập tức đóng máy, sau đó cười quay đầu lại: “Tôi tưởng chú ngủ rồi chứ, sao thế, hôm nay làm việc không thấy mệt sao?”

“Hôm nay tan tầm sớm, kỳ thực hoàn hảo.” Phó Nghị nói xong mới thấy mình vậy có hơi đói khát quá không?

Giang Kha thả máy chơi game xuống, xoay người ôm lấy vòng eo rắn chắc kéo nam nhân vào ngực, “Sao rồi, cái miệng phía dưới đói ư?”

“Người đói phải là cậu mới đúng... Lúc mới về còn nói câu kia.” Phó Nghị nhỏ giọng lầm bầm.

“Phải a, lão nhị của tiểu gia rất là đói đấy, đói muốn phát điên rồi...” Giang Kha hôn lên mặt hắn, đồng thời hạ bộ như có như không cọ cọ khu tam giác Phó Nghị, cự long thô to dâng trào ma sát côn thịt ngủ say kia, không bao lâu sau tiểu phó tổng liền ngẩng đầu, chỉ sợ sắp căng nứt quần lót bó sát người thôi.

Mà Phó Nghị đã bị mài cho thở dốc hai má ửng hồng, giữa quần lót xuất hiện vết tích ướt đầm, quy đầu rỉ nước thực tình sắc. Hắn xấu hổ mở hai chân, chủ động vòng lấy eo Giang Kha, người kia thấy vậy nở nụ cười, lột xong quần hắn đè ngón tay lên, xoa xoa thịt huyết khép kín cười trêu chọc: “Lão tao hóa, hôm nay sao lại chủ động vậy?”

“Bởi vì, cậu đói bụng mà...” Phó Nghị cảm thấy mình rất chi không biết xấu hổ, nhanh chóng nhắm chặt mắt lại.

Giang Kha bật cười trầm thấp, lè lưỡi như mèo con liếm láp mí mắt hắn, liếm thật dịu dàng, ngũ quan cương nghị của nam nhân thêm tăng mị khí, sau đó thỏa mãn ngậm lấy đôi môi ai kia, trần trọc mút vào, phát ra âm thanh thỏa mãn như được ăn kẹo ngọt, ngón tay giữa khe móng cũng phối hợp nhịp điệu khai thác.

“Lão tao hóa, chú thật ngọt...”

Phó Nghị bị đùa giỡn mặt đỏ đến tận mang tai, hơi mở mắt vừa vặn nhìn thấy Giang Kha gần trong gang tấc đang mỉm cười nhìn mình, cặp mắt kia thâm thúy như muốn nuốt chửng mình vào đó, nhất thời đầu óc trống rỗng, chân thật cảm nhận được cái gì gọi là trước cái đẹp cả người đều mềm yếu.

Hắn cảm giác cả người bị đè xuống giường, hai chân bị đẩy sang hai bên, nơi riêng tư không giữ lại chút nào bại lộ trước mắt đối phương, tiểu huyết đã từng bị đâm hơi mở ra, còn có ít dịch trơn đang chậm rãi chảy ra ngoài.

Phó Nghị biết đêm nay lại phải đổi drap giường rồi, đang lúc côn thịt xuyên vào hắn đã cảm giác được chất lỏng kia bị chen lấn phun ra, vách tường ăn no căng không còn khe hở, thân thể được nhồi đầy khiến hắn

không nhin được thấp giọng rên rỉ, lắc mông phối hợp Giang Kha đang đánh tới nhanh dần.

Chỗ sâu ngứa bị hung hăng va chạm nghiền nát, khoái cảm không gì sánh được khiến Phó Nghị sướng tới mức toàn thân run rẩy, hai chân bên hông Giang Kha không biết làm sao mà lay động, sau đó bị đối phương đẩy ra rộng hơn, nhắm ngay một điểm kia va chạm như đóng cọc.

“Không được... Giang Kha, tôi, không được rồi... Nha...” Hắn thấy trước mắt hoàn toàn mơ hồ, Giang Kha ở trên giường biểu hiện hung mãnh đến gần như bạo ngược làm hắn điên cuồng khó mà chịu đựng được, mồ hôi lẫn với nước mắt chảy đầy mặt.

“Ai nói không được? Lão tao hóa, rõ ràng nơi này kẹp chặt thế mà... Ngoan nào, thả lỏng ra một chút.” Giang Kha hôn lên mặt hắn, sờ soạng cái mông tròn trịa tăng nhanh nhịp điệu đâm chọc, quy đầu phình lớn hướng vào trong âm yếm thêm, mỗi lần đi vào đều đến tận nơi sâu nhất, nam nhân dưới thân sẽ phát ra tiếng khóc nức nở kêu lên, sau đó vách tràng co lại kẹp y chặt tới phát điên, khiến y càng nghiện đùa bỡn tử tao huyết làm người ta dục tiên dục tử này.

Giang Kha nhắc mông hắn lên làm thêm một lần, tinh dịch chảy ngược vào trong lần nữa, lần thứ hai bắn ra đã đầy cả hạ thể Phó Nghị rồi. Người kia lúc này không nói nổi lời nào nữa, mắt ướt đầm nước, tầm mắt mơ hồ nhìn người đang rong ruổi cười trên mình.

Trong giây lát hắn phảng phất thấy mình đang mơ, không khỏi nghi hoặc trước mắt có phải hiện thực hay không. Thanh niên gần trong gang tấc kia thật đẹp, lại dịu dàng biết bao, hạ thân uốn một cái hai người lại kết hợp càng sâu thêm.

“Nghỉ sớm đi... Đừng quên, nếu cần hỗ trợ, tiểu gia luôn sẵn sàng tiếp đón.” Giang Kha ôm người bước ra từ phòng tắm xuống giường, vuốt ve hắn một hồi hôn chúc ngủ ngon liền đắp chăn lên ngủ.

Phó Nghị ừ một tiếng, nhìn Giang Kha ôm mình cuộn tròn như con tôm không nhin được nhếch miệng.

46. Chương 46

Phó Kiệt hẹn gặp mặt trước 2 tiếng, Phó nghị sớm đoán được đối phương sẽ yêu cầu, luật sư chính trực đã ra ngoài làm việc chung không thể cùng đi, cho nên hắn đã chuẩn bị đối sách đâu vào đấy rồi.

Nhà hàng gần ngay công ty, tới nơi đã thấy Phó Kiệt ngồi chờ, đồ ăn đã gọi, rượu cũng được bưng lên.

“Tôi nhin đói cả ngày trời rồi, ăn xong hãy nói.”

Phó Nghị thấy đối phương cầm đũa gấp thức ăn, nghĩ bụng chả Phó Kiệt hắn là bận tới lớp chưa có ăn gì thật, đành an tĩnh dùng cơm, chờ đối phương lấp đầy bụng rồi tính tiếp.

Lúc ăn cơm hẩn cố ý đánh giả vờ mặt y, chỉ thấy Phó Kiệt vẫn bình tĩnh, nhưng vành mắt đã biến đen, trong mắt đỏ vằn tơ máu, chắc gần đây áp lực không nhỏ, chẳng thoải mái gì cho cam.

Nghĩ tới đây, Phó Nghị có điểm tự tin đàm phán, Hẩn hy vọng có thể dùng phương thức nhẹ nhàng để Phó Kiệt nể tình anh em mà thỏa hiệp, dù sao hẩn cũng chẳng có ý định tranh đoạt gia tài với người ta, không xâm phạm tới lợi ích của Phó Kiệt mà. Đối phương làm như vậy cũng không ích gì mà còn để hẩn nắm được nhược điểm, kết quả đều bất lợi với cả hai, hơn nữa để phụ thân bên kia biết càng gay go hơn, hẩn tin Phó Kiệt sẽ cân nhắc hiệp trợ hẩn giải trừ nguy cơ lần này.

Hẩn nhấp từng ngụm rượu giảm bớt uể oải giờ tan tầm, chậm chậm bình tâm trở lại.

“Tính tiền.” Phó Kiệt tựa hồ không có ý định tán gẫu gì nhiều trên bàn cơm, ăn xong trực tiếp kêu nhân viên phục vụ.

Phó Nghị nghi hoặc nhìn đối phương, chỉ thấy Phó Kiệt liếc mắt sang mình, nói: “Chúng ta qua chỗ khác trò chuyện đi, tới bờ sông hồi bé hay tản bộ ấy.”

Phó Nghị sững sờ, hẩn nhớ hồi nhỏ bảo mẫu thường dắt hai người tới đó, vừa chạy vừa nô đùa, cũng chính khoảng thời gian hai anh em từ từ quen biết.

Chạy xe chưa tới 10 phút, Phó Kiệt mang hẩn ra bờ sông, lúc này sắc trời đã tối, đây vốn là khu dân cư được cải tạo thành kho, nơi vắng người thế này khiến Phó Nghị cảnh giác, lặng lẽ mở điện thoại di động trong túi nhắn tin cho Giang Kha.

“Giang Kha, em có nước không?” Gửi xong hẩn sờ sờ cổ họng mình, cảm thấy có hơi khát, nghi hoặc vì sao uống nhiều rượu lại có cảm giác này.

“Còn chưa bắt đầu nói chuyện đã khát nước sao?” Phó Kiệt hoàn toàn không có ý định cho hẩn.

“Nếu em muốn nói, vậy anh rất muốn biết, vì sao lại dụ dỗ người phòng tài vụ bên anh?” Phó Nghị nhìn y một mặt hồ hững, trong lòng như có lửa, trực tiếp hỏi.

“Anh không thể nói dễ nghe chút được sao?” Phó Kiệt đặt di động một bên, nhìn hẩn, “Chúng tôi gặp nhau trong bữa tiệc rồi có quen biết, mà vừa hay hẩn cũng không muốn làm nữa, lại cần gấp một số tiền lớn, cho nên làm một vụ giao dịch.”

Đột nhiên y thay đổi thái độ phủ định lúc trước làm Phó Nghị kinh ngạc, “Cậu vì sao phải làm như vậy?”

“Anh trai, anh làm việc kín kẽ không một lỗ hổng, ngoại trừ hãm hại ra khó mà nghĩ ra được biện pháp nào khác a.”

“Anh đang hỏi vì sao cậu lại muốn hãm hại tôi?” Phó Nghị hơi lớn tiếng, nhất thời cảm thấy miệng khô lưỡi khô cực kỳ, cuống họng cũng cay nóng khó chịu, khát tới mức cần nước làm dịu đi ngay lập tức.

Hắn lấy nước trong cặp ra uống mấy ngụm, thấy Phó Kiệt không nói lời nào: “Tiểu Kiệt, có lẽ có hiểu lầm ở đây, anh chưa từng có ý định tranh gia sản với cậu, một phen tiền cũng không, 7 năm trước anh đã từ bỏ rồi, nếu cậu không yên tâm, anh có thể viết giấy cam đoan cùng cậu tới văn phòng luật sư công chứng.”

“Vậy cũng phải cha đồng ý mới được,” Phó Kiệt lạnh lùng trả lời, “Bây giờ nhìn lại ông ấy hình như cũng không có ý này a.”

“Ba không dễ thay đổi quyết định lúc đó vậy đâu, hơn nữa... Khụ khụ.” Phó Nghị lại bắt đầu cảm thấy khát nước, không ngừng rót vào bụng.

“Anh mới về được mấy ngày? Sao biết ông ấy nghĩ gì chứ?” Phó Kiệt hỏi ngược lại, sắc mặt có chút vặn vẹo, “Từ khi tốt nghiệp đến công ty, cả ngày ông ta chỉ biết quở trách tôi làm cái này không tốt cái kia không hay, còn lấy anh ra giáo huấn tôi, cmn đến cùng thế nào mới là tốt?”

“Cậu bình tĩnh đi,” y phần nộ như thế làm Phó Nghị chần động trong lòng, “Ba hơi nghiêm khắc, lúc anh mới tốt nghiệp đi làm cũng bị mắng không ít lần, ông ấy làm vậy cũng chỉ vì muốn thúc đẩy cậu thôi.”

“Đừng nói mấy lời vô dụng hòng gạt tôi,” Phó Kiệt cười lạnh, “Tôi biết anh lần này tới là hi vọng tôi sẽ thỏa hiệp, để cho anh thoát tội, nhưng mà anh nghĩ đơn giản quá rồi.”

“... Phải, là anh nghĩ cậu quá đơn giản,” Phó Nghị ngừng lại một chút, thuận theo ý đối phương nói tiếp, “Anh thật không ngờ là cậu có qua lại với quân đội, còn biết được tin tức chính xác kia đến vậy.”

“Bộ trưởng Mạc dụ dỗ đoàn trưởng quân khu, vốn có mâu thuẫn, tôi ngẫu nhiên chiếm được tin tức này, cảm thấy không bằng thử một lần, nếu thành công đối với tôi chỉ có lợi không có hại.”

“Cậu...” Phó Nghị phút chốc muốn mắng người, nhưng vừa muốn giận mất khôn thì đầu bỗng thấy choáng váng, tầm mắt mơ hồ nghiêng ngả. Hắn đỡ trán, không tin nổi nhìn Phó Kiệt, gương mặt đối phương lúc ẩn lúc hiện còn nở nụ cười, ngũ quan vặn vẹo khiến hắn không còn nhận ra đó là em trai mình nữa.

“Được hiệu phát tác nhanh thật, tôi còn tính chờ thêm 10 phút kia.” Phó Kiệt nhìn đồng hồ đeo tay, “Không biết là bỏ quá nhiều, hay là thân thể anh hấp thu quá tốt đi?”

Phó Nghị rất muốn lớn tiếng chất vấn đối phương, nhưng không đợi hắn mở miệng, Phó Kiệt liền tóm chặt cổ tay hắn mạnh mẽ ấn lại chỗ ngồi, ghé dựa lập tức đẩy về sau, hắn chỉ cảm thấy cả người không còn chút sức lực nào, lần thứ hai nhìn rõ thì Phó Kiệt đã vượt lên phía trên mình rồi.

“Anh cho là tôi sẽ tin mấy lời nhăng cuội của anh sao? Anh trai à, anh cầu kết với Giang thị, còn không tiếc bán cả mồm của mình, thực sự cho người ta mở rộng tầm mắt a.”

“... Cậu nghe ở đâu ra chuyện này?” Phó Nghị cảm giác đã có chút không bình thường, hấn tận lực giữ bình tĩnh không kích động đối phương thêm nữa.

“Chơi trò đồng tính luyện ái ven đường với nhi tử Giang Tốt, cái mộng bị đâm cho thối nát còn sáng khoái được, tôi cũng không ngờ anh lại là người như thế a.” Phó Kiệt bắt đầu tháo thắt lưng hấn, động tác tuyệt tình đến độ Phó Nghị đau lòng lặng đi, “Anh nói xem, đêm nay tôi tung hình cái mộng anh bị chơi nát lên mạng, cha nhìn thấy được sẽ nghĩ gì nào?”

Phó Nghị không nói gì, rũ mắt không nhìn y nữa, thân thể mềm nhũn mặc người thao túng, quần ngoài bị cởi ra, hạ thể lạnh lẽo.

Hấn nhắm mắt lại, cứng đờ chờ đợt dần vặt kế tiếp, đột nhiên cảm bị bóp lấy, Phó Kiệt dùng lực cưỡng bách hấn mở mắt vì đau.

“Vì sao không nói lời nào? Thấy tôi nực cười lắm sao?”

“... Anh chỉ cảm thấy thật bị ai.” Phó Nghị hé miệng, khí lực yếu ớt, trong lòng đã nguôi lạnh đi vài phần.

“Anh đang thương hại tôi đấy à?” Phó Kiệt rống lên, dùng sức lôi y phục của hấn.

Cửa xe bị mở ra, Phó Nghị nghe thấy âm thanh ầm ĩ, cảm giác trên người nhẹ đi, áp bức từ Phó Kiệt cũng biến mất. Hấn cố gắng nâng mí mắt nặng trĩu lên, tầm mắt cuối cùng rõ ràng hơn, chỉ nhìn thấy nóc xe, nghe được âm thanh quyền cước bên ngoài, còn mơ hồ nghe thấy tiếng Phó Kiệt thống khổ kêu rên.

“Không sao chứ?” Giang Kha tiến vào trong xe, “Rốt cục là làm sao... Mẹ nó, hấn dám hạ được?”

Y quay đầu đá cho Phó Kiệt thêm mấy cái, sau đó ôm vai Phó Nghị ngồi dậy, phủ thêm áo khoác giúp người kia rồi mang người ra ngoài.

Khi Phó Nghị tỉnh táo trở lại, toàn thân chẳng còn chút sức lực nào, cả người như treo trên người Giang Kha vậy, hấn thấy Phó Kiệt nằm trên mặt đất đau đến sắp hôn mê bên ngoài xe, không nhận được mở lớn mắt.

“Chậm một chút, tôi không nhúc nhích...”

Đối phương trực tiếp ôm ngang hấn lên, Phó Nghị bị bỏ vào ghế sau chiếc xe màu đỏ, cửa xe đóng lại, động cơ xe nổ máy, rời khỏi nơi quái quỷ này.

Lái xe về tiểu khu xong, Phó Nghị mới tích cóp đủ khí lực nói tiếp: “Giang Kha, lấy di động với bút ghi âm bên trong túi áo, tắt đi được rồi.”

Giang Kha sững sờ, sau đó đột nhiên quay đầu lại nhìn hấn chăm chăm: “Cmn em vì chứng cứ mà làm đến mức này?”

“Xin lỗi đã gây phiền phức cho cậu, phải tới tận đây cứu tôi, thật sự không ngờ hấn lại thành ra như thế này...”

“Được rồi, giờ đã không sao rồi” Giang Kha mở cửa nhà xong, vỗ nhẹ mặt hấn, dùng tư thế kia ôm Phó Nghị, “Chúng ta lên lầu trước rồi nói.”

Tuy rằng một đại nam nhân cường tráng bị bế công chúa vào thang máy trông rất quý dị, nhưng ngay cả khí lực đứng dậy Phó Nghị cũng không có.

Giang Kha đưa hấn tới ghế salon, sau đó vào bếp lấy một ly sữa nóng mang ra.

“Uống vào sẽ khá hơn.”

“Trước tiên mang phần ghi âm...”

“Tôi biết rồi.” Giang Kha lấy đồ vật trong túi áo hấn ra xử lý đầu vào đẩy xong mới ngồi lên salon. “Nào, uống một ngụm đi.”

Phó Nghị hé miệng, vị sữa bò dâu tây ấm áp thơm ngọt cuối cùng cũng tạm khôi phục chút trấn tĩnh trong lòng hấn.

Uy xong ly sữa, Giang Kha xoa đầu hấn hỏi: “Khỏe chưa?”

“... Tiểu Kiệt bị cậu đánh có nặng lắm không?”

“Chú còn lo cho hấn?” Giang Kha dùng sức đè đầu hấn, nheo mắt lại.

“Tôi lo nếu bị thương nặng quá, sẽ phiền phức tới cậu.”

“Yên tâm đi, không chết được đâu,” Giang Kha nói xong ghé sát lại nhìn kỹ vẻ mặt hấn, cái nhìn chòng chọc khiến Phó Nghị không khỏi rũ mất xuống tim đập nhanh hơn. “Lão tao hóa, nói thật đi, hồi này có sợ không?”

Phó Nghị nghe thế kéo kéo khóe miệng, “Nói là sợ, không bằng nói rất đau xót đi, hơn nữa tôi tin tưởng cậu sẽ đuổi kịp đến đây...”

Giang Kha trầm mặc một hồi, nói: “Nói thật, nếu chậm thêm tí nữa, xảy ra chuyện gì, tôi có thể không không chế được mà giết người mất.”

Phó Nghị chấn động, ngược mắt nhìn đối phương, chỉ thấy Giang Kha mặt không cảm xúc, chẳng giống đang đùa chút nào.

“... Xin lỗi, để cậu lo lắng rồi.” Thanh âm hần khàn khàn run lấy bầy, hần định đưa tay sờ gương mặt Giang Kha, nhưng vẫn không đủ khí lực.

Giang Kha tựa hồ đọc hiểu ý tứ trong ánh mắt ấy, nắm chặt tay Phó Nghị đưa tới bên môi, nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn.

47. Chương 47

Sau hơn nửa canh giờ thuốc gần như tan hết, nhưng lúc đứng dậy Phó Nghị vẫn thoáng thấy chóng mặt buồn nôn. Giang Kha đỡ hần tới buồng tắm tẩy rửa cẩn thận, sau đó đưa tới giường bắt hần ngủ sớm.

“Tôi muốn đưa phần ghi âm kia tới cho luật sư.”

“Đưa cái gì mà đưa, tối rồi còn ai rảnh rồi làm việc như chú không?”

“Chút nữa là ổn thôi, cũng tại không ngủ được nữa...” Phó Nghị mang máy tính xách tay ra bắt đầu mua bán gì đấy.

Giang Kha lờm một cái: “Vậy chuẩn bị nhanh lên rồi nghỉ ngơi đi, nếu tiểu gia về mà phát hiện còn thức nữa... Hừ.” Nói xong lộ ra nụ cười không thể miêu tả nổi, rồi đóng cửa lại.

Phó Nghị ngượng ngùng gỡ đầu, chỉnh đốn lại bản thân, bắt đầu nhanh chóng xử lý chính sự.

Hần mở file ghi âm ra nghe, vẻ mặt dần cứng ngắt, đầu càng lúc càng trống rỗng, nhất là càng về sau, tay nắm con chuột máy run lên không ngừng vì phần nợ lại bị ai.

Phó Nghị nhắm mắt muốn xóa hết tất cả, hoặc chí ít là xóa đi lời Phó Kiệt nhục nhã mình, như vậy hần có thể vĩnh viễn quên đi những câu nói ấy.

Nhưng cuối cùng lý trí vẫn thắng thế, vì đảm bảo chứng cứ được hoàn chỉnh, giúp mau chóng giải quyết sự việc, hần chỉ cắt đoạn sau khi Giang Kha đến, sau đó gửi cho luật sư.

Chuẩn bị xong hấn nằm xuống lại phát hiện không ngủ được, chuyện mới phát sinh như thước phim tua đi tua lại trong đầu hấn, hình ảnh Phó Kiệt quá khích đần xen với gương mặt vô tội thuở bé làm hấn càng thấy đau lòng, sau đó không khỏi nghĩ tới sự việc lần này sẽ kết thúc ra sao, phụ thân sẽ phản ứng thế nào.

Nghĩ tới nghĩ lui tới lúc Giang Kha đẩy cửa vào, Phó Nghị nhanh chóng nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Đối phương không mở đèn đầu giường, cứ thế bò lên vén chăn chui vào. Phó Nghị cảm giác được hơi thở quen thuộc thấm vào da thịt, bất giác thư giãn hơn.

“Ngu ngốc.” Giang Kha gầy gầy vẽ mặt quăn bách của hấn, “Giả vờ ngủ cũng dễ lộ được.”

“Thực ra tôi đang ngủ thì bị cậu đánh thức đấy chứ.”

“Phải không?” Giang Kha ôm lấy lưng hấn kéo vào ngực mình, tầm mắt dừng trên khuôn mặt Phó Nghị đang bần khoản: “Sao tôi cảm thấy chú vẫn tỉnh táo quá thế?”

“Hic, cậu nói thế nào thì là thế ấy.”

“Tôi đoán chú chắc chắn là ngủ không được, đau đầu hả?”

“Có hơi...” Phó Nghị cố gắng đưa tay từ trong chăn ra nắm lấy bàn tay ai kia đang sờ sờ vành tai sắp bốc cháy của mình.

“Có muốn nghe hát ru không?”

“... Cậu cứ nói bình thường đi thì hơn.”

“Tôi hát có khi lại ra tiền ấy nha.”

“Cậu không nói tôi cũng chẳng biết cậu biết hát cơ đấy.”

“Lão tao hoa, chưa muốn ngủ phải không?”

“Giang Kha cậu cứ cào cào như thế, tôi, tôi thực sự muốn ngủ cũng không được...” Phó Nghị nín cười nắm lấy tay y, hấn đang cố ý trêu ghẹo Giang Kha một tí, bởi vì nếu không hấn sợ mình sẽ bị đổ mặt nóng chết mất.

“Được rồi không trêu chú nữa, có cần tiểu gia thôi miên cho không?”

“Thôi miên thế nào cơ?”

“Trước tiên nhắm mắt lại đã.”

Phó Nghị thuận theo.

“Tưởng tượng, ạch, trước mắt là một khu rừng rậm cực ~ kỳ ~ lớn, lớn đến không còn ranh giới nữa, chú cứ tiến sâu vào, có thể nghe thấy chim hót, nhìn thấy sóc nhỏ đang cùng nai nhỏ đang chạy nhảy, trên bãi cỏ còn điểm vài bông hoa dại, là màu hồng ha...”

Y tự cải biên làm cho Phó Nghị không nhận được cười rộ lên, khoe miệng cong cong thật vui vẻ.

“Lúc này chú lại thấy một dòng suối nhỏ, bên dòng suối nhỏ có một hốc cây, thật là nhỏ, nhưng lại đủ chui vào, ần, sau khi tiến vào phát hiện ra thực ra cũng không phải là nhỏ, chú còn có thể nằm xuống kia, nhìn lên ngọn cây ngắm khoảng trời, một khoảng trời khác với bầu trời rộng lớn bên ngoài...”

“Hóa ra cậu vẫn nhớ.” Phó Nghị nhẹ giọng nói, cảm thấy vành mắt có hơi ẩm ướt, may mà hắn đang nhắm hai mắt.

“Đâu có khó lắm.” Giang Kha cười rộ lên.

Cơn buồn ngủ kéo đến như thủy triều, chậm rãi bao trùm lên thân thể, tràn lan trong không khí tĩnh lặng.

Phó Nghị cảm thấy buổi tối hôm đó mình ngủ rất sâu.

...

Luật sư nhận được chứng cứ xong liền có thể khởi kiện, sau nửa ngày Phó Nghị nhận được cuộc gọi từ cảnh sát nói sẽ thẩm tra xử lý vụ án này, còn gọi cả Phó Kiệt tới hỗ trợ điều tra, cũng khôi phục dự án đang vận hành cho công ty.

Phó Nghị không thu được bất kỳ tin tức gì từ phụ thân, mong đối phương không vì chuyện nào mà kinh động ảnh hưởng nhiều. Nhưng giờ khắc này hắn cũng chẳng còn quan tâm nhiều đến thái độ của đối phương nữa, sự tình ai đúng ai sai đã quá rõ ràng, hắn tin Phó Thành sẽ hiểu rõ mọi chuyện, tiện bề xử lý, hắn cũng tin hai cha con bọn họ không lâu nữa sẽ có cơ hội cùng ngồi lại nói chuyện với nhau.

“Phó tổng, tôi có thể vào không?”

“Mời vào.”

Hắn thấy Tina tiến tới trước mắt mình, khuôn mặt có hơi tiều tụy.

“Phó tổng, đây là đơn xin từ chức của tôi, tôi định hoàn thành xong giai đoạn công tác này sẽ bàn giao lại ổn thỏa, rồi về quê tìm công việc mới.”

“Sao đã muốn về nhà rồi?” Phó Nghị mở đơn từ chức ra đọc nhanh như gió, đại khái cũng hiểu lý do.

“Bởi vì sau chuyện này, tôi cảm thấy mình không còn cách nào tiếp tục làm việc ở công ty nữa, xin lỗi... Hơn nữa vì chuyện của Phó Kiệt, tôi cũng muốn về nhà điều chỉnh lại một thời gian, nhưng ngài yên tâm, tôi sẽ hoàn thành hết công việc trước mắt tốt rồi mới...”

“... Tôi hiểu,” Phó Nghị gật gật đầu, “Nếu như cô đã nghĩ xong, tôi tôn trọng quyết định của cô, mau tìm thư ký mới đi.”

“Cảm ơn Phó tổng...” Tina cười, đôi mắt còn ngấn lệ.

“Đừng khổ sở lâu quá làm gì, cô còn nhiều cơ hội lắm.”

“Vâng.” Tina cúi người chào, lau khóe mắt một cái liền rời đi.

Phó Nghị nhìn cửa đóng lại, trong lòng không khỏi có chút khó chịu thay nàng. Dù sao cũng là thư ký theo mình mấy năm, giờ phút này hắn lại không thể nghĩ ra phương pháp gì tốt hơn để an ủi nàng.

Thế nhưng lần này công ty có thể chuyển nguy thành an, rốt cục hắn cũng thở phào nhẹ nhõm được rồi.

Chuyện sau đó chẳng hề ít hơn trước, sau dịp đầu xuân trước giờ vẫn là thời điểm bận rộn nhất, thường 10h tối Phó Nghị mới từ công ty về.

“Kỳ thực cậu không cần ngày nào cũng tới đón tôi đâu, chỉ mất 5” đi bộ thôi mà.” Hắn mở cửa xe thể thao màu đỏ quen thuộc, cười nói với người ngồi bên ghế lái.

“Nhờ Phó Kiệt trả đũa thì làm sao?” Giang Kha nhún nhún vai, “Loại người như vậy phỏng chừng bị cảnh sát bắt cũng chẳng thành thật nổi đâu.”

“Lần này thực sự cảm ơn cậu, giúp tôi nhiều như thế.” Phó Nghị vừa thắt dây an toàn vừa nhẹ giọng nói.

“Mọi chuyện giải quyết ổn thỏa, mai tôi có thể yên tâm đi châu Âu rồi đây.”

Phó Nghị giật mình, “Quinn vẫn chưa về sao?”

“Không có đâu, hần còn muốn ngốc ở bên đó đến khi nào có thành tựu mới chịu, tôi lại có thêm nhiều cơ hội, cũng hay.”

“Đúng a... Vậy thì tốt quá.”

Giang Kha liếc hần một cái cười nói: “Sao thể lão tao hóa, nghe giọng có vẻ không nữ a.”

“Tôi thật lòng thấy chuyện này đối với cậu mà nói phi thường tốt, dù sao sự nghiệp mới cất bước, cần sang bên kia học tập nhiều, tuy rằng như vậy thời gian chúng ta bên nhau không còn bao nhiêu... Đúng là, có chút không nữ.”

Là quá ít, quá không nữ, trong lòng hần tự nhủ, đến mức hần bắt đầu mất đi cảm giác an toàn, mà lại không dám đòi hỏi gì nhiều.

Hần nghe nói tình cảm sẽ bị không gian và thời gian xóa nhòa, trong lòng cũng có chuẩn bị, cũng rất trân trọng, hưởng thụ từng phút giây này.

Chỉ thấy Giang Kha trầm mặc nhìn về phía trước không ngừng lui về đường phố phía sau, một lát sau nói: “Tôi cũng luyến tiếc chú nữa.”

Phó Nghị nghe mà kích động vui vẻ phát run, bao nhiêu mệt mỏi sau ngày dài làm việc dường như vì câu nói này mà tan thành mây khói luôn rồi.

“Nhưng nếu như tôi không nỗ lực phấn đấu, sẽ bị chú xem thường a.”

Lời này làm hần sững sờ, “Cậu nói gì vậy? Tôi làm sao xem thường cậu được chứ?”

“Vậy thì tốt.” Giang Kha nghe xong cười, “Tôi còn lo chú sẽ giống với mấy người ngoài kia, nói thiếu gia đây là bình hoa di động (*đẹp mà vô tích sự*).”

Có người nói điều này cũng chẳng có gì là lạ, Phó Nghị còn nhớ lão Trần ở công ty bất động sản Giang thị kia, có lẽ do hiểu lầm, hoặc do đố kỵ, Giang Kha như con cưng của trời đương nhiên sẽ có vài người miệng lưỡi ra tiếng vào mấy lời không hay.

“Tôi chưa từng, nếu như thật sự nghĩ vậy, tôi đã không yêu, yêu thích cậu đến thế...”

Ở trong lòng hần, Giang Kha là tốt nhất.

48. Chương 48: (h)

Phó Nghị bắt tri bắt giác nắm lấy một cơ hội xảo diệu để tỏ tình. Nếu bắt hắn nói thẳng “Tôi thích cậu, tôi yêu cậu” các loại sợ hãi lẫn mặt đỏ nói lắp thì nửa ngày cũng chẳng nói ra được, nhưng nếu khung cảnh lãng mạn, có lẽ bất kể lời ngọt ngào nào hắn cũng sẽ nói được.

Thấy Giang Kha nở nụ cười, sau đó thuận thực đậu xe dưới lầu, xoay đầu lại nhìn hắn.

Bên ngoài mưa bắt đầu rơi, mưa xuân có mùi cỏ xanh thơm mát, cột nước trên kính liên miên thích mắt làm sao. Hôn môi trở nên tự nhiên, đôi môi cùng đầu lưỡi quấn quýt mang theo ôn nhu ướt át, nhưng không che được lửa tình nóng bỏng cấp bách của họ lúc này.

Hắn bị Giang Kha ôm tới ghế điều khiển chật hẹp, hai chân ngồi xổm eo thân uốn lượn, đầu suýt đụng tới nóc xe. Những nụ hôn càng thêm kịch liệt vội vã, bàn tay ôm thật chặt vẫn chưa đủ, phải xoa nắn cơ thể của đối phương mới được. Ngoài cửa sổ gió lớn hơn, Phó Nghị thêm lớn mật, vươn đầu lưỡi đáp lại đối phương, thân thể kề sát hoan nghênh từng cử chỉ âu yếm từ Giang Kha.

“Lão tao hóa, bộ dáng thành thực cũng rất đáng yêu...” Giang Kha cười mở áo sơ mi hắn, tay quấn quanh lồng ngực, nắm lấy hai núm vú nhô ra khiêu khích nhào nặn.

Phó Nghị nghe thanh âm trầm thấp ôn nhu, cả người mềm nhũn, một dòng điện kích thích đầu dây thần kinh, núm vú gồng gượng trong tay đối phương từ từ lớn lên màu sắc đậm thêm, da dẻ xung quanh cũng bị âu yếm hồng lên, cả người cơ hồ muốn khuynh đảo trên người Giang Kha.

Trời đất quay cuồng, đối phương kéo hắn lại đây áp trên chỗ ngồi, hôn một đường lưu luyến đến lồng ngực, trong đó một bên núm vú bị khiêu khích sưng lên đang được ngậm lấy, dùng sức mút vào khiến Phó Nghị không nhìn được nữa thấp giọng rên rỉ, âm thanh tức khắc bị tiếng mưa rơi nặng hạt bên ngoài át mất.

“Ừm... Đờng cắn, cắn mạnh... Aha...”

Giang Kha ngẩng đầu lên hôn cổ hắn, “Sao thế, không đợi nổi nữa à?”

“Ân, ân...” Phó Nghị ôm y đáp lời, tay còn luồn vào tóc Giang Kha xoa xoa, tựa hồ dùng phương pháp này ám chỉ đối phương mau tiến vào.

Giang Kha nhận được ánh mắt ra hiệu lập tức thay đổi, kéo quần tây hắn xuống, thắt lưng không kịp xả liền lộ ra hai cánh mông tròn trịa, trên đó còn lưu lại dấu hồng từ lần ân ái trước, ái muội khiến người ta mặt đỏ tim đập. Phó Nghị thấp suyền một tiếng, còn chưa kịp lấy lại tinh thần liền cảm giác có chất lỏng lạnh lẽo thấm vào tiểu huyết ngửa ngáy, chảy vào vách tròng đang phát nhiệt kia.

“Cậu sao lại... mang theo thứ này... bên người... A...” Phó Nghị cúi xuống nệm người dưới thân, miệng không ngừng phun hơi thở gấp gáp, rướn cao mông đang bị mân mê làm hắn có ảo giác bị bại lộ trước công chúng, chỉ sợ ngoài cửa xe bất cứ lúc nào cũng có thể có người nhìn thấy được.

“Đương nhiên là vì thỏa mãn lão tao hóa động dục bất cứ lúc nào rồi.” Giang Kha cười nhẹ khuấy đều ngón tay luồn vào trong, chỉ chốc lát đã đem miệng huyết đâm đến xì xì tiếng nước.

“Tôi mới không có... Nhất định là cậu, lên kế hoạch từ trước a a a...”

Phó Nghị còn chưa nói hết thứ kia đã chen vào, gần như khảm vào thân thể mềm nhũn của hắn, mồ hôi và hơi thở nóng bỏng quyện vào nhau, nhưng vẫn không sánh nổi với nhiệt độ nơi hạ thể. Giang Kha rất nhanh đã tìm tới điểm kia nhanh chóng công kích, còn thật to dài không chút lưu tình khai thác tiểu huyết căng mịn, chất lỏng lạnh lẽo và lửa nóng trong thân thể hòa vào nhau khiến Phó Nghị thể nghiệm được khoái cảm trước nay chưa từng có, hắn kim lòng không được bật tiếng rên rỉ, quỳ trên ghế ngồi như đâm thú giống cái, cái miệng hơi lắc lư cầu xin nam nhân dùng lực nữa đi.

“Là sao đây, chú cũng hưởng thụ mà lão tao hóa...” Giang Kha vừa làm vừa cúi người ôm eo Phó Nghị, tay dao động trước ngực nắm lấy hai viên núm vú nắn bóp, trên dưới giáp công càng khiến Phó Nghị sướng khoái đến uốn éo.

Hai đại nam nhân giao hợp phạm vi lớn đến mức hù dọa người, Phó Nghị cảm thấy miệng đã hoàn toàn tê dại, đặc biệt là eo bị va chạm mạnh mẽ quá sắp tan chảy, lại còn chẳng biết xấu hổ co chặt cơ vòng, dường như muốn giữ mãi thứ đồ kia bên trong. Hắn có thể cảm giác được cả xe đều đang chấn động, hết như đi vào đoạn đường xóc nhiều chướng ngại vật vậy.

Mưa bên ngoài càng lúc càng lớn, đánh vào cửa sổ thủy tinh bùm bùm, mà tiếng Phó Nghị rên rỉ càng không át nổi, chớp mắt đạt tới cao trào bắn ra, sau đó mềm nhũn xuống.

Giang Kha ghì lấy nam nhân vừa bị y bắn tinh bên trong đang run cầm cập, nhấc hai chân bên eo lên, kéo người kia lại gần hôn môi, đầu lưỡi hai người khấn cập rút lấy hơi thở của nhau, hưởng thụ cảm giác miên man sau cơn tình ái.

Nghỉ ngơi đủ, Giang Kha lại dùng tư thế này thẳng tiến lần nữa, lần này tiếng nam nhân rên rỉ càng mềm mại, cơ hồ như đang nhai kẹo, ôm lấy cổ y, miệng tràn đầy tinh dịch của y.

“No chưa, lão tao hóa.” Giang Kha vỗ vỗ cái miệng đỏ chót, mỗi lần vỗ lại tràn ra một ít chất lỏng bên trong.

“No, no rồi...” Phó Nghị còn chưa hoàn hồn từ cao trào, giọng nói còn mang theo chút ý tứ tình dục hàm xúc.

“Chấn động?” Giang Kha giật giật eo.

“Ân, nếu cậu vẫn chưa no, tôi thực ra cũng có thể... Ân ân...”

“Nhìn chú kiệt sức thế rồi, vẫn là về nhà tắm rửa đi ngủ thôi.” Giang Kha thử nhúc nhích một chút còn thật

còn chôn trong thân thể nam nhân, liền nghe thấy đối phương không chịu được rên rỉ, vì vậy liền rút ra.

Hai người mơ màng thu thập xong lên lầu, bên ngoài đang mưa lớn, hai đại nam nhân một cây dù còn thấy hơi chen chúc, hơn nữa ai cũng đẩy phần lớn diện tích cho đối phương, tới khi về nhà mắt lớn tròng mắt nhỏ cả hai đều dính ướt.

“Lão tao hóa, có phải muốn bị cảm mạo không?”

“Tôi sợ cậu cảm mạo ấy, ngày mai còn phải lên máy bay, cảm lạnh thì phiền.”

Giang Kha hừ một tiếng, lồi hẳn vào thang máy.

Phó Nghị thấy thật ảm áp, cúi đầu, khước miệng cong lên thỏa mãn.

49. Chương 49

Sáng sớm hôm sau Giang Kha liền ra sân bay, còn tặng Phó Nghị đang mơ mơ hồ hồ một nụ hôn tạm biệt lãng mạn thật lâu. Người kia vốn muốn ngồi dậy làm bữa sáng, nhưng ngay lập tức bị Giang Kha dùng lý do khoang hạng nhất có đài ngủ dập tắt ý tưởng này.

Giang Kha đi rồi, Phó Nghị liền ngủ chập chờn thêm một giấc, sau đó phát hiện mình vẫn còn đang lười biếng nằm trên giường thì quyết định phải chuẩn bị tới công ty, thẳng đến khi di động vang lên, hắn lập tức nghĩ đến chắc trước khi đi Giang Kha muốn nói gì đó với mình, vội vã ấn nhận.

“Cậu tới sân bay chưa?”

“Là ta, tiểu kiên quyết.”

“... Ba, sao vậy ạ?”

Phó Nghị quần bách nhảy dựng, lập tức nhớ lại xem giọng điệu hồi nãy của mình có phải rất buồn nôn không?

“Chuyện công ty bên con xử lý tốt chưa?” đối phương có vẻ rất mệt mỏi, “Nếu rảnh rồi, hôm nay gặp nhau đi.”

“... Vâng, tối nay con tới gần chỗ ba, hoặc là ba xem có chỗ thích hợp không?” Phó Nghị cũng đoán trước Phó Thành sẽ liên lạc mình, nhưng không nghĩ lại nhanh như thế.

“Ta tìm con đi,” Phó Thành dừng một chút, tựa hồ không biết nói sao cho tự nhiên, “Nếu tiện, ta muốn qua chỗ con xem xem thế nào.”

“... Được ạ.” Phó Nghị cúp điện thoại, ngồi trên giường bình phục tinh thần, sau đó mới chậm rãi thu dọn đồ đạc tới công ty.

Đến công ty xong hần nhận được tin từ luật sư, nói Phó Kiệt đã bị lực lượng cảnh sát tạm giữ điều tra, trưởng phòng tài vụ cũng bị tìm tới, công ty đã thực sự được an toàn.

Trong đại hội cổ đông hôm nay hần cũng đã nói rõ đầu đuôi, chính thức tuyên bố sự tình kết thúc, các nhân viên cuối cùng cũng không cần lo lắng nữa. Vì tránh phiền phức, hần cũng không tiết lộ thân phận Phó Kiệt.

Sau khi tan việc hần đứng hẹn gặp được Phó Thành, mái đầu ông đã điểm hoa râu, tựa hồ chuyện lần này đã làm ông già đi vài tuổi.

Cha con nhiều năm không gặp, Phó Nghị có thể cảm giác được khổ sở trong lòng ông, cho dù một bữa cơm cũng chẳng nói với nhau được mấy lời, mà chỉ qua ánh mắt liên hiệu ý đối phương thôi.

“Hôm nay ta đã tới cục cảnh sát thăm tiểu Kiệt...” Phó Thành nói, sắc mặt thoát nhìn uể oải nhưng vẫn bình tĩnh, “Ta nghĩ giờ nó hiểu rõ tình cảnh của mình, cũng không muốn nói nhiều với ta thêm một câu nào nữa.”

“Mới đầu con cũng không tin là nó, dù cho chính miệng nó nói cho con biết, con vẫn cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy.”

“Tiểu kiên quyết, chuyện này ta không có ý trách con.” Phó Thành dừng dũa, nhìn hần, tựa hồ không biết làm sao để khôi phục lại quan hệ cha con như trước.

“Con biết... Chẳng qua, con cảm thấy tiểu Kiệt bị người ta lợi dụng, người nên chịu trách nhiệm không phải chỉ có mình nó.”

Phó Thành trầm mặc, ăn vài miếng lại tiếp lời: “Mấy ngày nay ta có cho người hỏi xem gần đây nó qua lại với ai, đại khái trong lòng cũng đã rõ, đối phương cũng không phải dạng người dễ dàng chấp nhận khoan tay chịu trời.”

“Là người trong quân đội sao?”

“Là con trai Lý đoàn trưởng.”

Hóa ra là hần, Phó Nghị âm thầm kinh ngạc, không ngờ lại là người hần cũng quen biết, hần còn nhờ Lý

Mộc Lâm kia ngả ngớn ngạo mạn làm sao, cũng chẳng khó tưởng tượng hấn vận dùng quyền thế đùa bỡn các loại quân cờ thế nào.

“Lẽ nào tiểu Kiệt muốn gánh toàn bộ tội danh này.”

“Bộ trưởng Mạc rút dài có liên quan đến Lý đoàn trưởng, hấn sao có thể để lực lượng cảnh sát lan đến chỗ mình.” Phó Thành cười khổ, “Lần này cũng là tiểu Kiệt gây họa, cứ để nó ngốc trong đây mấy năm, chịu giáo huấn cũng tốt.”

Phó Nghị biết Phó Thành tâm ý đã quyết thì không nói gì thêm, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, hơn nữa tận đáy lòng hấn cũng mong Phó Kiệt tỉnh táo lại.

“Ta không biết nó có tiếp thu răn dạy trong đó không, nhưng chuyện này ta cũng có một phần trách nhiệm.” Phó Thành lại nói, “Bảy năm trước ta không nên nói lời tuyệt tình như vậy, thích người thế nào là sự lựa chọn của con, ta không nên chỉ vì chuyện ấy mà đuổi con ra khỏi nhà... Bây giờ muốn rút lại, lại gây mâu thuẫn giữa hai anh em.”

Phó Nghị biết Phó Thành đang gián tiếp xin lỗi hấn chuyện bảy năm về trước, trong lòng hấn vui vẻ lại có chút khổ sở, nếu không xảy ra chuyện lớn như vậy, hấn còn phải đợi bao lâu nữa mới được nghe lời xin lỗi này đây?

Sau khi ăn xong hấn đưa Phó Thành tới nhà mình, đối phương nhìn một hồi lâu nội thất bên trong, những trang sức cùng hai con gấu đồ chơi cỡ bự trong gian phòng muện tao cũng chẳng bình luận gì, cuối cùng chỉ vui mừng nói một câu “Tốt lắm”.

Phó Nghị rót chút rượu, hai cha con đã lâu không gặp, liền hết chén này tới chén khác vừa uống vừa tán gẫu.

Phải nói chuyện với nhau như vậy Phó Nghị mới biết mấy năm nay Phó Thành chẳng thoải mái như vẻ bề ngoài, chuyện kinh doanh tuy là phong quang nhưng không tránh khỏi uể oải, mẹ kế ở nhà cũng thỉnh thoảng vì vài việc lật vật suốt ngày cãi nhau, có lúc gấp gáp lo chuyện mình đang già nua dần, nói chung có đủ thứ phiền não mà một ông lão lớn tuổi thường có.

Phó Thành quả nhiên uống cái say mềm, bảo Phó Nghị gọi điện thoại cho tài xế, cuối cùng được đưa lên xe.

Tiến phụ thân xong Phó Nghị một mình quét dọn tàn cục, phải chà xát bàn tận 5 lần, lau nhà 3 lần, mở cửa sổ thông gió nửa giờ mới tẩy hết mùi rượu.

Xong xuôi hấn vào tắm rửa lâu, lâu la chẳng kém Giang Kha mới ra, trèo lên giường, dựa vào hai con gấu suy tư.

Có lẽ vì cuộc nói chuyện hồi nãy, cũng có thể vì phụ thân đã già, hấn sinh ra cảm giác sợ hãi xúc động

không ngừng, nội tâm vừa trải qua một phen rung chuyển vô cùng yếu đuối, hẳn rất muốn được gặp Giang Kha ngay lập tức, muốn đứng trước mặt đối phương, ôm nhau thật chặt, thậm chí làm chuyện khác người.

Phó Nghị bị tâm hồn thiếu nữ đột nhiên bùng cháy dữ dội của mình dọa sợ, vùi mặt vào chăn quyết tâm đi ngủ, nhưng càng cố càng không ngủ được, tưởng niệm trong lòng cứ thế tràn lan.

Giờ này bên châu Âu vẫn còn sớm, gọi một cuộc điện thoại hẳn sẽ không ảnh hưởng tới việc nghỉ ngơi của y, còn nếu Giang Kha đang bận làm việc thì thôi. Phó Nghị nghĩ nghĩ, cầm điện thoại lên tìm đập “bang bang” bấm gọi quốc tế đường dài.

Đô đô đô vài tiếng, đang lúc Phó Nghị cho là đối phương sẽ không nhận cuộc gọi, trên màn hình đột nhiên hiển thị bắt đầu tính giờ.

“Giang Kha?”

“Sao rồi lão tao hóa, mới chưa tới một ngày đã nhớ tôi rồi?”

“Àn, ần.” Phó Nghị tận lực tỏ ra bình tĩnh, giống như đang hỏi kế hoạch hợp tác làm ăn đã xong chưa.

“Nhớ tôi thì phải trực tiếp tới chứ.”

“Tôi cũng muốn a.”

“Tôi biết, cho dù có nhớ tôi chú cũng chẳng rời bỏ công ty đâu.” Giang Kha hừ một tiếng, “Haiz, đúng rồi, phát hiện ra chú rất thích gọi điện thoại cho tôi trước khi ngủ nha.”

“Đâu có.” Phó Nghị bị hỏi đến mức đầu óc mơ hồ.

“Chắc không phải đang lạng lẽ tự sờ chứ hả?”

“Đương nhiên không a, nếu như có làm vậy sẽ nói cho cậu mà...” Phó Nghị cứ thế bị cuốn theo.

“Thế mới ngoan chứ.” Giang Kha khẽ cười nhẹ.

Tới lúc nhận ra mình bị đùa giỡn, Phó Nghị nhận mệnh cười rộ lên, “Hôm nay cậu thế nào, Quinn có trách cậu bãi công lâu quá không?”

“Không đâu, hẳn bận lắm, hôm nay vừa đi thung lũng chụp ảnh xong,” Giang Kha nói tới công việc liền tràn đầy phấn khởi, “Đúng rồi, tuần sau bọn tôi đi tiểu đảo Xây-sen, có đồ đầu giá trong video trên mạng

ý, tôi muốn tới từ lâu lắm rồi.”

Tôi cũng muốn. Phó Nghị suýt nữa bật thốt lên, nhưng lời nói mới đến cuống họng một nửa đột nhiên lại nghĩ, vì sao lại không.

Mình xảy ra chuyện, Giang Kha có thể không nói hai lời từ châu Âu bỏ cả công việc đến giúp đỡ, hẳn tới gặp đối phương có mấy ngày có gì mà không được?

Nghĩ tới đây Phó Nghị hưng phấn hẳn lên, nhưng kiềm chế lại, không để đối phương nghe được.

Cúp máy xong Phó Nghị bắt đầu lên kế hoạch lữ hành, để đảm bảo không có sơ hở nào, hẳn quyết định liên lạc với Quinn trước.

Xét thấy đối phương rất bận, Phó Nghị quyết định trước tiên lên diễn đàn xã hội post cái tin ngắn thử xem sao, sau đó trần trọc suy nghĩ sắp xếp công việc làm sao đây.

Ai ngờ nửa tiếng sau điện thoại lại vang lên.

“Phó Nghị! Cứ phải đến những lúc như thế này mới nhớ đến tôi có phải không?”

“Quinn, cậu đang bận sao, ngại quá, tôi chỉ muốn biết khi nào Giang Kha sẽ tới vùng biển, tôi muốn tới thăm y một chút...”

“Muốn cho hẳn niềm vui bất ngờ đúng không, ngồi máy bay trực thăng tới đi!”

“... Thuê một chiếc cần nhiều thứ lắm, cậu biết chỗ nào có không?”

“Tôi có, đến lúc đó cùng đoàn quay phim lên đường, tôi cho cương số của biên đạo.” Quinn nói xong vội vã gác máy, để lại Phó Nghị bên này đang rối như mớ bông bong.

Một lát sau hẳn mới hiểu đại khái vì sao Quinn phải làm như vậy, nếu là video quảng cáo, thêm một chút chuyện ngoài lề chắc càng hay đi.

Không cần biết tại sao, hẳn chỉ hy vọng lần này mình đi sẽ không gây phiền phức gì cho Giang Kha là được rồi.

50. Chương 50

Lo liệu chuyện công ty ổn thỏa xong, Phó Nghị nhiệt huyết dâng tràn bắt đầu lên đường.

Tới phi trường hần đột nhiên thấy căng thẳng, vì chuyện không giống mình thường ngày nên hơi thấp thỏm, hần chưa từng, chưa từng có cơ hội vì tình cảm mà làm ra chuyện điên cuồng như thế này, đây là lần đầu tiên, hần dự cảm sau này còn có thể có thêm rất nhiều lần nữa.

Lên khoang hạng nhất xong hần mau chóng ổn định chỗ ngồi, tiếp viên hàng không bưng lên đồ uống và bữa tối, hương vị phong phs khiến khẩu vị tăng thêm, hần vừa thưởng thức vừa theo thói quen liếc nhìn người ngồi bên cạnh, mà mới thấy liền ngây ngẩn cả người.

“Khéo thật nha, lại gặp rồi.”

“... Cậu cũng đi Xây-sen à?” Phó Nghị ngó nghiêng bốn phía, rõ ràng đây không phải là nơi lý tưởng để đàm luận chuyện Phó Kiệt với Lý Mộc Lân.

“Đi chơi cái đã.”

“Cảnh sát để cậu đi nghỉ phép dễ dàng vậy sao?”

Lý Mộc Lân cười đặt ly xuống, “Nếu anh vẫn khẳng khẳng cho rằng tôi liên can trực tiếp tới Phó Kiệt, vậy tôi cũng chẳng còn cách nào.”

“Không có sự giúp đỡ của cậu, tiểu Kiệt nào làm được chuyện này.”

“Chuyện bên cục đất đai là y chủ động hỏi thăm, tôi chỉ truyền đạt lại tin tức, giới thiệu giúp y vài người thiếu tiền, còn lại đều là y và người của anh làm cả.” Lý Mộc Lân hơi hợt, “Vì sao không tự hỏi bản thân mình, điều gì khiến cho anh em của anh đều muốn hại anh?”

Phó Nghị biết mình chẳng có lợi thế gì để phản bác, hần chỉ muốn hỏi vậy để rõ ràng hơn một chút.

Mà kết quả lời Lý Mộc Lân cũng khiến hần đau lòng nhất, không có ai giựt dây xúi giục Phó Kiệt, hết thấy đều là đối phương đã lên kế hoạch từ trước, nếu như không có cơ hội lần này, Phó Kiệt cũng sẽ dùng những biện pháp khác để chinh mình.

Hần không muốn lại nhúc nhúc đầu vì chuyện này nữa, quyết định mặc kệ tất cả đi.

Trong khoang vô cùng yên tĩnh, Lý Mộc Lân bên cạnh cũng an tĩnh xem phim, Phó Nghị cơm nước xong rửa mặt một chút liền nằm xuống, lấy bịt mắt và tai nghe mang theo ra, ngủ.

Sáng hôm sau máy bay đáp xuống phi trường quốc tế của Xây-sen, Phó Nghị kéo vali hành lý ra khỏi đó, việc đầu tiên làm chính là liên hệ Quinn rồi tìm xe đi tới bãi biển được chỉ định.

Không ngờ Lý Mộc Lân vừa xuống máy bay liền đi theo hắn, nói là tiện đường, hơn nữa tựa hồ hiểu rất rõ hành tung của hắn.

“Chúng ta cùng tới một nơi, bảo người của y tiện mang tôi theo.”

“Ai cơ?”

“Không phải đi tìm anh chàng tiểu thư à?”

“Sao cậu biết tôi tới tìm Quinn?” Phó Nghị cảnh giác nói.

“Giang Kha không phải cùng tổ công tác đó sao?” Lý Mộc Lân nói nhẹ như không, vẻ mặt tất cả đã nắm gọn trong lòng bàn tay nói, “Làm gì có chuyện anh lại đi du lịch vào tầm này.”

“Cậu quen Quinn thế nào?”

“Bạn học cũ.”

Phó Nghị chẳng biết có bao nhiêu phần là thật, nhưng người của Quinn đã tới, còn giờ lên điện thoại xác nhận viết tên hắn bằng Hán tự.

“Xin chào, tôi là Phó Nghị.”

“Tôi là Lý Mộc Lân, bạn của Quinn.”

Người kia hơi băn khoăn, “Nhưng Miss Quinn chỉ dặn đón Phó Nghị tiên sinh thôi...”

“Không nói với anh sao,” Lý Mộc Lân tháo kính mắt xuống, tỏ vẻ rối rắm, “Lần trước còn nói muốn tự sắp xếp người nhận mà.” Nói xong làm như thật lấy di động ra đưa đối phương xem.

Trợ lý nhận điện thoại xong cũng không có chủ ý gì, gọi cho Quinn không được, thấy Lý Mộc Lân là một nhân tài vẻ ngoài tuấn mỹ, y phục trên người cũng chẳng phải nhãn hiệu phổ thông, vì vậy liền đưa cả hai người đi.

Dọc đường Lý Mộc Lân cùng trợ lý chuyện trò vui vẻ, từ trải nghiệm công việc tới thích ăn kem vị gì cũng nói, Phó Nghị ở một bên chỉ có thể thỉnh thoảng xen vào hai câu.

Tuy hẳn nghi ngờ không biết tên Lý Mộc Lân này rốt cuộc muốn làm gì, nhưng càng gần tới đích, trong đầu dần dần chuyển thành toàn là Giang Kha.

Hôm qua trước lên máy bay đã gửi tin nhắn dặn Giang Kha phải ngủ sớm, giờ mở điện thoại ra toàn là lời chúc ngủ ngon của đối phương. Tim hẳn đập dồn dập, như chú thỏ con đang căng thẳng, từ lúc trên máy bay đã nghĩ phải làm sao khi bước tới phải suất khí bức người, tốt hơn hết phải trầm ổn một chút, chứ không phải như con thỏ nửa đi nửa chạy mắc cỡ chết người.

Xe đến bên bãi biển, Phó Nghị đã nhìn thấy máy bay trực thăng lẫn Quinn, chỉ thấy người kia đang mỉm cười, nhìn thấy Lý Mộc Lân nháy mắt nụ cười biến mất không còn bóng dáng tăm hơi.

“Người này là sao?”

Trợ lý vội vàng giải thích, chỉ thấy Quinn mặt càng ngày càng tối lại, cuối cùng trực tiếp tiến đến chỉ vào mũi Lý Mộc Vân chất vấn: “Ai cho phép ngươi xuất hiện ở đây?”

“Hôm qua không phải còn thịnh tình mời sao?” Lý Mộc Lân mặt thoải mái nói tỉnh bơ.

“Thịnh tình cái rắm, lão tử không đếm xỉa tới ngươi, tự mình chơi đi!” Nói xong Quinn kéo Phó Nghị qua, “Anh đi thay quần áo khác trước đi, sau đó lên máy bay trực thăng cùng thợ chụp ảnh tới hải đảo.”

“Thay quần áo.”

“Đúng, chuyên gia trang phục sẽ giúp anh, mau lên đi!”

Phó Nghị thoáng chốc còn tưởng mình sắp đi đóng phim, nhưng ngẫm lại cũng chẳng khác là mấy, Quinn đâu thể cho hẳn đi trực thăng miễn phí được, chung quy vẫn phải cho video này quảng cáo hoành tráng đã.

Hơn nữa cũng là giúp đỡ Giang Kha làm việc, Phó Nghị cam tâm tình nguyện.

“Như vậy có ổn không?” Phó Nghị trông một cái áo sơ mi đơn giản lên hỏi.

“Cởi hai nút cúc áo ra.”

Tuy không hợp với phong cách của hẳn, nhưng Phó Nghị vẫn ngoan ngoãn nghe theo.

Lúc này một chuyên gia trang điểm cầm phấn đi tới chỗ hẳn, Phó Nghị vội vã từ chối: “Tôi vốn không trắng, cũng không cần bôi mỹ phẩm này đâu.”

Đối phương gật gật đầu, chỉ thoa kem chống nắng cho hần liền đi.

Cuối cùng Phó Nghị cũng đổi được một chữ “tha” thời thượng thời thượng tối thời thượng, leo lên máy bay.

Trực thăng chậm rãi bay lên, gió thổi tóc Phó Nghị bay loạn, từ phía trên nhìn xuống biển rộng như khối ngọc thạch tinh khiết khổng lồ, có bãi cát và kiến trúc bên cạnh tô điểm thêm.

Mỹ cảnh khiến tâm tình hần cũng tốt lên, tầm mắt nỗ lực tìm kiếm vị trí của Giang Kha.

“The island!”

Chỉ thấy ngón tay nhiếp ảnh gia chỉ về phía hòn đảo có hình dáng giống lọ hoa, máy bay càng ngày càng thấp xuống, loáng thoáng thấy được trên đó có người.

Máy bay tiếp đất, rốt cuộc cũng có thể phân biệt rõ dáng dấp từng người, Phó Nghị liếc mắt cái đã nhìn ra người tóc đen trong đó chính là Giang Kha, bên cạnh là một người mẫu nam Âu Mỹ, đều đeo kính râm nhìn máy bay trực thăng, còn có vài hầu gái nhỏ chân dài nữa chứ.

Hần không biết đối phương có thấy mình không, lại không tiện la to, chỉ có thể nhô đầu phất tay, nhưng vùng lên lại thấy lúng túng làm như lãnh đạo không bằng, vì vậy liền rụt trở veef.

Hần cảm thấy Giang Kha hần nhìn thấy mình rồi, bởi vì đối phương vốn đang ở phía sau đoàn người, hiện tại đột nhiên lại đi về hướng này.

Phó Nghị rõ ràng mà người nhìn thấy cũng không ít, nhất thời bắt đầu ngại ngùng, bên cạnh tiểu ca quay phim đang vác máy cơ chuyên nghiệp, thực sự không biết nên làm gì đây.

Hần nuốt một ngụm nước bọt, nắm chặt tay nhìn thẳng phía trước, gương mặt của Giang Kha càng lúc càng rõ ràng, chỉ thấy đôi mắt đẹp đẽ kia khẽ nhú lại, biểu tình dờ khóc dờ cười, tựa hồ rất nghi hoặc sao hần có thể xuất hiện ở đây, đồng thời cũng vì sắp xếp của Quinn mà cảm thấy khó tin.

“Giang Kha.” Máy bay dừng hần, hần đi mười mấy mét gọi tên đối phương, mỉm cười (kỳ thực là vì quá khẩn trương không cách nào lộ ra nụ cười tươi hơn).

Giang Kha giờ mới thực sự tin là hần, lắc đầu cười rộ lên, tóc bị gió biển thổi tung bay, vẻ mặt đó thật giống như đang cảm thán thể giới thật thần kỳ, sau đó vùng vẫy ốc biển mới nhặt được trên tay.

Phó Nghị đi lên chưa được mấy bước suýt vấp ngã, cũng may hần vận động rèn luyện khả năng giữ thăng bằng kinh người, dùng vài giây ngăn ngừa biến “suýt ngã” thành “chạy tới” ôm chặt lấy Giang Kha.

“Chú ngốc ạ.” Bị mê man tử ôm lấy, Giang Kha bật cười một tiếng, nhanh tay ôm lấy người kia vào trong ngực.

51. Chương 51

Phó Nghị xưa nay chưa từng trải qua cảm giác ân ái trước mặt một đám người xa lạ bao giờ, cho nên lúc này đây, hắn thấy lâng lâng hạnh phúc như say xe.

Phải dùng từ này vì lực độ vừa nãy suýt chút nữa ngã sấp mặt xuống giờ mới ngấm đây.

Nhưng Phó Nghị đã không còn tinh lực suy nghĩ tới nó nữa, bởi vì giờ khắc này hắn sắp bị Giang Kha hôn đến nghẹt thở mất rồi.

Đầu lưỡi bị cuốn lấy hơi tê dại, hơi thở và nước bọt trao đổi hòa vào nhau, ngọt ngào đến không phân nổi trời đất. Phó Nghị thấy lỗ tai và mặt nóng lên rồi, còn thể nữa chính mình sẽ mất kiểm soát, vì vậy trước tiên dứt khỏi nụ hôn, đẩy vai Giang Kha kéo ra khoảng cách giữa hai người, không ngờ vừa vặn lại nhìn thấy sợi chỉ bạc tình sắc giữa môi.

“Khụ...”

“Lão tao hóa, nước có đủ mà.” Giang Kha đưa tay vuốt nhẹ môi hắn nói.

Chung quanh tiếng hoan hô vang liên tiếp, thậm chí còn phối hợp hát hành khúc thành hôn, cảm rung biển vùng vẫy nữa kia.

“Nói thật đi, cậu có bất ngờ không?” Phó Nghị nỗ lực tìm về dáng vẻ tổng tài trước mặt mọi người, hỏi.

“Đương nhiên bất ngờ, chú bán công ty rồi à?”

“Dĩ nhiên không phải, tôi chỉ là,” Phó Nghị muốn nói mình chỉ là điều chỉnh thời gian, nhưng lời chưa kịp ra khỏi miệng, nhìn gương mặt kia của đối phương, lại không nhịn được nói: “Chỉ là quá nhớ cậu.”

Trước sự thẳng thắn của hắn, Giang Kha kinh ngạc nhưn mày, tựa hồ đang cảm thán: “Không ngờ nha, lão tao hóa của tôi cũng có một ngày lại nói câu nói này.”

Phó Nghị biết đây chính là lời tâm tình cực hạn của mình (trừ phi đổi địa điểm thành trên giường có lẽ Phó tổng có thể phát huy hơn cả thể nữa), hắn ngượng đến mặt ửng hồng, “Chỉ cần không ảnh hưởng tới công việc của các cậu là được... Các cậu cứ tiếp tục đi, tôi ở bên cạnh nhìn là đủ rồi.”

Giang Kha cười, lại gần Phó Nghị hôn lên khóe miệng hôn một cái thật vang, sau đó đặc ý quay người đẩy đám người đang xem náo nhiệt kia đi, hô to giục họ tiếp tục công việc.

Những người khác quỷ rống quỷ kêu ồn ào, còn có người nhìn Phó Nghị hô to, “He is shy.”

May mà đề tài nhanh chóng chuyển đến chỗ quay chụp, Phó Nghị mới hết mắc cỡ đi sâu vào trong bãi.

Hắn ngồi trong khu vực cho nhân viên hậu cần, nhìn Giang Kha và mấy người mẫu thay đổi lần lượt các trang phục mùa hè, tạo dáng bên khối nhám thạch to lớn. Đối phương hình như đóng vai thiếu niên, so với hai người mẫu nam khác còn tỏa sáng rực rỡ hơn, biểu tình trên mặt cũng nhiều hơn. Không thể không nói biểu hiện của Giang Kha rất lưu loát, cho dù là bình thường luôn là vẻ mặt lạnh lùng, vừa đứng trước ống kính lại có thể cười đến vạn người mê.

Phó Nghị đội mũ lưỡi trai nhân viên đưa cho, còn có kính râm che chắn tốt, không dời mắt khỏi mỹ nam tử biến hóa hết tư thế này sang tư thế khác, bất tri bất giác sững sờ. Ánh nắng mặt trời cùng cảnh sóng biển khiến người trước mắt càng đẹp hơn, đẹp đến mức những người được xem là bảo vật xung quanh đều trở nên ảm đạm mờ nhạt.

Chỉ chốc lát mấy người mẫu nam đã ngồi lên thuyền đua, đón gió biển bắt đầu quay phim chụp ảnh, Phó Nghị nhìn Giang Kha đang cầm bóng nước nghịch bọt sóng, cười lộ một chiếc răng trắng, bất tri bất giác cũng cười rộ lên.

Đây là kỳ nghỉ phép vui vẻ nhất mà hắn từng biết.

Buổi trưa sau khi cơm nước xong liền nghỉ ngơi, hoàng hôn còn một lần quay chụp nữa. Một đám người cùng dựng một cây dù lên trên bãi biển, cùng nướng thịt làm salad.

Giang Kha hí ha hí hửng bưng lại đây ngồi xuống cạnh Phó Nghị, “Mau ăn cái này đi, tôi cho thêm mật ong.”

Phó Nghị nĩa nếm thử một miếng, hồ tiêu và mật ong kết hợp hoàn hảo thỏa mãn dạ dày hắn, không nhịn được nhấp một ngụm nước trái cây.

“Cũng không tệ phải không?” Giang Kha đẩy salad qua một bên, ngồi sát lại cùng hắn thưởng thức mỹ thực.

Xung quanh có tiếng vui cười đùa giỡn, bầu trời xanh thẳm bao la, trong không khí lan tràn mùi thơm của thịt nướng và mút hoa quả, khiến cho Phó Nghị cứ cảm giác như đang hưởng tuần trăng mật vậy.

“Lại nghĩ gì thế?” Giang Kha hỏi.

“Tôi đang nghĩ,” Phó Nghị nhìn sâu vào mắt đối phương, “Đây không phải là mơ chứ?”

“Đây không phải là mơ chứ?” Hai người đồng thanh.

“Sao cậu biết tôi muốn nói cái này?” Phó Nghị không khỏi ngạc nhiên cười nói.

“Giác quan thứ 7.” Giang Kha đắc ý làm động tác rất ngầu.

“Ở đâu ra tới 7 giác quan chứ.” Phó Nghị dè tay y xuống, sau đó đưa nĩa tới bên miệng y, “Ăn nhiều thịt một chút.”

“Làm gì, chú không ăn à?”

“Mấy ngày nay tôi ăn nhiều thịt lắm, sẽ mập lên mất, mà cậu tăng giờ làm việc lên rồi, ăn nhiều chút mới có sức.”

Giang Kha cười cắn miếng thịt bò nướng, “Chú mập à? Tôi thấy chú còn gầy hơn cả tên kia.” Vừa nói vừa chỉ tiểu ca da đen bên kia.

“Người ta là người mẫu, tôi sao mà so sánh được.”

Mới nói xong liền có một cô hầu gái mặc bikini chạy tới, bộ ngực lác lác làm người ta hoa mắt, nàng đặt một bình mật ong để cạnh hai người rồi cười hì hì chạy xa.

“Sao tôi cảm thấy nàng đang ngó ngực của chú nhỉ?” Giang Kha cau mày đánh giá “cảnh xuân” của Phó Nghị hơi lộ ra sau cổ áo sơ mi.

“Chắc cậu nhìn nhầm rồi”, Phó Nghị cúi đầu liếc nhìn lồng ngực của mình, xác định không lộ ra cái gì không nên lộ, nhưng vẫn cài lại cúc áo, “Ngực nàng vốn đã bị rồi, sao còn phải nhìn của tôi làm gì...”

“Lão tao hóa chú còn rảnh rồi chú ý ngực nữ nhân a?” Giang Kha nheo mắt lại.

“Đập vào mắt thì thấy thôi, hơn nữa, hơn nữa đây là sự thực không phải sao?” Phó Nghị thấy sắc mặt đối phương không ổn lắm liền giải thích ngay.

“Quả đúng vậy, những nữ nhân này tỉ lệ vóc người, ân, giống như thủy thủ mặt trăng.”

“Cậu cũng từng xem phim hoạt hình đấy ư?” Phó Nghị kinh ngạc.

“Phải, trước đây có cùng xem với chị.” Giang Kha cười nói, “Lão tao hóa chú có phải là rất thích xem không, hửm?”

“Hoàn hảo, bởi vì lúc đó hình ảnh rất tinh xảo...” Phó Nghị lúng túng giải thích.

“Chú thích nhân vật nào?”

“... Hình như là sao thủy, bởi vì nàng khá thông minh?”

“Tôi lúc đó hình như thích Tứ đại thiên vương? Sau đó mỗi ngày cãi nhau với chị vì nội dung vở kịch.”

Hai người cứ nhiên ở đây thảo luận chuyện thủy thủ mặt trăng này nọ, Phó Nghị biết hoang đường và ấu trĩ tới độ nào, nhưng lại cực kỳ vui vẻ.

Sau bữa cơm mọi người dựng lều ngủ trưa, chỉ có Giang Kha còn ở ngoài này bồi tiếp tán gẫu với Phó Nghị.

“Cậu đi nghỉ một lát đi, chiều còn phải làm việc nữa.”

“Tiểu gia không buồn ngủ,” Giang Kha để mấy cái đĩa vừa ăn xong xuống, “Đi, tôi đưa chú đến một nơi.”

“Giữa trưa còn đi đâu a?” Tuy rằng miệng nói vậy, Phó Nghị vẫn ngoan ngoãn đứng dậy tùy ý đối phương kéo đi.

“Không nóng đâu, chú theo tôi đi dạo chút.”

“Hay lắm.”

Nhiệt độ xác thực không nóng lắm, tuy mặt trời chói chang, nhưng dưới bóng cây rất mát mẻ. Hai người vừa đi vừa chạy đến bên kia hòn đảo, nơi đây vừa vắng khuất nắng, cây cối rậm rạp hơn, càng hoang vu hơn, trên bờ biển có cái thùng và xẻng nhỏ.

“Sáng sớm chụp hình ở đây, còn chơi một hồi lâu.”

“Cậu có lướt sóng à?” Phó Nghị chợt nhớ đối phương từng nói qua.

“Đương nhiên, còn đánh bóng nước nữa kìa... A, chính là chỗ này.”

Giang Kha kéo hần vào rừng cây, đi luôn vào trong, Phó Nghị không khỏi hỏi: “Chúng ta đang đi đâu đây?”

“Lát nữa chú sẽ biết.”

“Giang Kha, cậu sẽ không, sẽ không lại muốn đánh dã chiến đi?” Hấn thận trọng hỏi.

Giang Kha cười quay đầu lại: “Chú hình như rất chờ mong mà lão tao hóa.”

“Tôi chỉ hỏi thôi...” Bởi vì đây chính là tác phong của y nha, Phó Nghị dở khóc dở cười.

Hai người xuyên qua rừng cây mấy chục mét thì tới một mảnh đất trống, chỉ thấy khắp nơi lá rụng đã được quét gọn qua một bên, hiển nhiên là từng có người khai thác trước rồi.

Giang Kha ngồi xuống, ấn bờ vai Phó Nghị cười hì hì áp hấn trên mặt đất, Phó Nghị ngoan ngoãn bị đẩy ngã, chiều theo đối phương đang ngậm môi mình, tiếng mút vào vang vọng, tay xoa xoa trên cổ và bả vai hấn.

Phó Nghị bị hôn đến khi tầm mắt mơ hồ mới được thả ra, chỉ thấy Giang Kha tiến đến bên tai hấn thấp giọng nói: “Lão tao hóa, nhìn bầu trời chút đi.”

Bầu trời xanh rất xanh, xung quanh cây cối càng tôn thêm màu sắc ấy, từ góc độ này nhìn vòng quanh một vòng hình trái tim, hơn nữa còn rất chỉnh tề, không gian xanh rờn tỏa ra ánh sáng ấm áp.

“Thật thần kỳ...” Hấn thấy kỳ cảnh thuần túy tự nhiên này, không nhịn được cảm thán.

“Đây chính là thứ muốn chú xem đó”, Giang Kha nằm cạnh hấn, dừng lại chút lại trầm giọng tiếp lời: “Cũng là điều cần nói với chú.”

Trong lòng Phó Nghị chấn động như có voi lớn chạy qua, quay đầu định nói gì đó, chỉ thấy Giang Kha lại không nhìn mình, mà là nhìn bầu trời yêu quý.

Chẳng lẽ xấu hổ à? Hấn vừa kinh ngạc vừa thấp thỏm, mơ hồ còn có vui sướng.

Người này thực sự thích mình.

Phó Nghị hiếm thấy một lần chủ động đưa tay ra vòng lấy đối phương, nhẹ nhàng hôn Giang Kha, dưới ánh mặt trời nhẹ nhàng mở miệng.

“Tôi biết... Đây cũng là điều tôi muốn nói.” Hấn hơi rối rắm, căng thẳng, “Cậu cũng sớm nhìn ra rồi, tôi thích cậu, tuy gặp cậu đúng lúc thất tình, tôi cũng không nghĩ sẽ thích cậu nhanh như vậy, haiz, kỳ thực căn bản cũng chẳng phải yêu đương gì, bởi vì xưa nay chưa từng bắt đầu, chỉ là mình tôi đơn phương...” Phó Nghị nói chuyện không dừng lại được.

“Kể một chút chuyện tương tự xem.” Giang Kha tò mò, quay lại ôm lấy, hơi thở hai người lại quấn quýt lấy nhau.

“Hắn là hậu bối của tôi, học chung trường cấp ba lẫn đại học, tuy không cùng chuyên ngành nhưng vẫn giữ liên lạc...”

“Bây giờ còn không?” Giang Kha cảnh giác.

“Từ khi hắn tìm được nửa kia thì vẫn không.” Phó Nghị thành thật trả lời, “Kỳ thực hắn chính là người cứu tôi khỏi chết đuối trong giờ học bơi kia.”

“Thế là thích hắn?” Giang Kha liên tục tra hỏi, độ cảnh giác đẩy lên cao nhất.

Phó Nghị vội giải thích: “Cái này không quan trọng, tôi gần như đã quên hắn rồi...”

“Chú không nói tôi cũng có cách tra được.”

“Nếu vậy tôi không kể nữa, tự cậu điều tra đi...”

“Chú nói cái gì?”

“Không, không có gì, a đúng rồi, chúng ta xong việc rồi à?” Phó Nghị nhanh chóng đánh trống lảng.

“Đương nhiên phải làm đã chứ,” Giang Kha vòng qua eo hắn, tay lần xuống dưới, “Cảnh đẹp thế này, hôm nay để tiểu gia làm chú trên bờ biển đi...”

CHƯƠNG 52 (H, BÃI CÁT RỪNG CÂY)

Làm tình trên hải đảo trong phạm vi trăm mét không bóng người là chuyện hết sức vi diệu, đặc biệt là khi bên trên còn có cả bầu trời hình trái tim.

Điều này làm cho Phó Nghị càng thấy giống đang nghỉ tuần trăng mật.

Cho nên hình như hắn tiến vào trạng thái càng nhanh, Giang Kha chỉ mới ngậm lấy núm vú hắn đã thở dốc gấp gấp rồi, cảm giác ngực sưng lên như muốn phun ra chất lỏng, đối phương thoáng hơi dùng sức đã không chịu được thấp giọng rên rỉ.

“Lão tao hóa, nơi này hôm nay có tinh thần quá nhỉ.” Giang Kha vừa mút vào phát ra âm thanh bú sữa mẹ vừa không quên trêu đùa hắn, một tay sờ lên cơ bụng của hắn, rất nhanh liền mò tới hạ thể, “Mẹ kiếp, bọn

họ sao lại cho chú mặc cái quần bó này...”

Cái quần bơi là do nhân viên hậu cần lấy cho hấn, tuy Phó Nghị thấy mình căn bản chẳng dùng tới. Quần chật đến mức đường viền liếc mắt một cái là rõ mồn một, bất kể là dương cụ hiển hách phía trước hay là đường cong bờ mông dụ người đều rõ rõ ràng ràng.

Giang Kha vừa nhìn liền có hơi tức giận, hấn không muốn để vóc người đẹp đẽ của Phó Nghị bị bại lộ, nếu xui xẻo có khi còn rước tới một đám hoa cỏ thêm khát. Lột quần nam nhân ném qua một bên, y nhìn chăm chăm hạ thể đối phương một hồi, đến mức Phó Nghị nóng như phát sốt.

“... Sao vậy Giang Kha?”

“Sau này không được phép mặc đồ bó nữa.”

“Tôi không mặc a, đây là quần bơi bọn họ đưa mặc tạm thôi.”

“Không biết bơi còn mặc quần bơi làm gì, sau này không được mặc! Chờ đấy hai chúng ta đổi quần đi.” Giang Kha vừa nói vừa cởi quần mình.

“Sao được? Đây là trang phục diễn của cậu mà.” Phó Nghị vừa thấy tiểu huynh đệ trong quần đối phương dâng trào liền tròn tròn mắt.

“Đây không phải đồ hiệu đây, chỉ là phối hợp tự mang đi, bảo chú mặc thì mặc đi!” Giang Kha vỗ mông hấn thúc giục.

“Ừm, ừ.” Phó Nghị bị đánh đau hơi run run, lúc nhận ra cái gì thì đã thấy Giang Kha đổi vị trí, tay nắm chặt tiểu huynh đệ của hấn, nhìn thân thể hấn đột nhiên như có linh cảm cười nói: “Lão tao hóa, hay là lần này chúng ta thử chơi 69 đi?”

“Cậu nói...”

“Đừng nói chú không biết nha?”

Phó Nghị biết chứ, lần trước lúc xem GV từng thấy tư thế xấu hổ đó rồi, không ngờ chính mình giờ lại có cơ hội thử nghiệm.

Nghe theo mệnh lệnh của Giang Kha, hấn đứng dậy, nắm lấy cự vật trong quần đối phương mà thấp thỏm bất an, suy tư xem phải nuốt nó làm sao đây. Nhưng hấn chưa kịp phản ứng gì, cậu nhỏ đã bị khoang miệng âm áp bao lấy, đầu lưỡi ướt nhẹch chậm chậm lướt qua linh khẩu, cảm giác thoải mái khiến Phó Nghị nhất thời như trên mây, cả người mềm nhũn ra.

“Ừm... A...” Hấn rên rỉ khó nhin, cả người run lên vì được khẩu giao hầu hạ, dưới sự khống chế của dục vọng, thân thể cường tráng yếu ớt không đỡ nổi một đòn này, “Giang Kha từ từ đã... Tôi, tôi không có kinh nghiệm... Ân...”

Đối phương ngoảnh mặt làm ngơ, vừa liếm vừa lấy ngón tay chơi cái động phía sau của hắn, khoái cảm giáp kích trước sau khiến Phó Nghị tức vũ khí đầu hàng rồi. Thật vất vả hắn mới ép chính mình tìm được chút lý trí về, hai tay nỗ lực vuốt ve lấy lòng dương cụ, sau đó run rẩy hé miệng, phát ra tiếng rên rỉ nhỏ rồi ngậm lấy dương vật của Giang Kha.

“A nha...”

Vật kia phồng lên ép nước mắt hắn chảy ra, quy đầu cơ hồ muốn đâm tới cuống họng, Phó Nghị cố gắng muốn dùng đầu lưỡi đáp lại đối phương, nhưng ngón tay Giang Kha nhanh chóng dùng sức khuấy lên trong huyết động khiến hắn bị phân tâm, thứ nóng rực trong quần còn bị người ta âu yếm ngậm trong miệng, toàn thân ba chỗ trí mạng đều bị xâm chiếm không còn chỗ trốn, Phó Nghị chỉ muốn làm càn rên rỉ, hoàn toàn chìm đắm.

Eo mông Phó Nghị bắt đầu không an phận xoay loạn, tính cụ và thịt huyết đều bị kích thích làm cho hắn phát điên giãy giụa, hai chân run rẩy không còn sức chống đỡ. Dương cụ trong miệng vì động tác của hắn mà phồng lên thêm mấy phần, ngón tay càng thêm hung mãnh, dẫn đến đầu lưỡi nam nhân vốn vụng về càng không biết phải làm sao, chỉ có thể nghẹn ngào phát ra tiếng xin tha, sỉ mao đụng tới gương mặt cương nghị, tạo thành cảnh tượng cực kỳ dâm dăng.

“Nha nha... Ân...”

Lúc Phó nghị bắn ra chỉ cảm thấy trước mắt trống rỗng, huyết động co giật cắn chặt ngón tay, thân thể không tìm được co quắp lại. Sau đó cơn thịnh trong miệng hắn bắt đầu không khách khí đánh động, quy đầu thô bạo mở cái miệng đang gắng chống đỡ đến tối đa, hướng vào sâu trong cuống họng đâm tới.

“Lão tao hóa, bắn rồi nhưng tiểu gia còn cứng lắm, phải trừng trị chú mới được.”

“Ừm... Không, không... A...!”

Phó Nghị sợ hãi kêu lên thật to, nhưng miệng đã bị nhét đến không còn một khe hở, trong nháy mắt Phó Nghị còn tưởng mình sẽ bị trật khớp hàm, sợ đến khóc luôn, nửa người dưới lắc lắc muốn tránh đi lại bị Giang Kha gắt gao cố định duy trì tư thế, mông bị mân mê, cửa huyết phía sau mở ra, tùy ý mấy ngón tay tiếp tục đùa bỡn.

Chất lỏng Giang Kha bắn ra tiến thẳng vào cuống họng, Phó Nghị bị sắc kho khan liên tục, cơn thịnh rốt cục cũng chịu lui ra ngoài, đối phương nhanh chóng đổi lại về vị trí ban đầu kéo hắn vào trong lồng ngực.

“Sao thế, miệng không bị thương chứ hả?”

“Không, không bị.” Phó Nghị sờ môi mình, dựa vào ngực y, mặt nóng bừng, “Chỉ hơi tê... Cậu dùng quá sức.”

“Khóc rồi à?” Giang Kha nắm cầm hán nhìn hai bên mắt đều ngẩn lẹ, cười to: “Đáng sợ vậy sao?”

“Vừa nãy suýt nữa thì miệng tôi hồng rồi...”

“Sao thế được, tiểu gia có chừng mực mà.” Giang Kha hôn đôi môi còn dính tinh dịch, đè nam nhân xuống, kéo đùi lớn còn đang run rẩy ra, tay uốn lượn mò xuống cái mông kia, tách hai cánh mông, đỡ lấy côn thịt chen vào.

Thân thể hán lập tức nhũn như bùn nhão, tiếng rên rỉ trầm thấp rất nhanh bị nuốt mất, mùi cơ thể lẫn hơi thở nóng bỏng quá nồng đậm khiến lúc hôn môi hán suýt ngất, nửa người dưới bị đâm liên tục, thân thể dán chặt lên mặt đất, một ít lá rụng dưới thân theo động tác liên tục ma sát, sinh ra một loại khoái cảm giao hợp nguyên thủy nhất.

Chỗ đó bị khai thác đập dánh không chịu nổi, côn thịt đâm chọc phát ra tiếng ma sát nhiều khi át cả tiếng sóng biển, mang tới cảm giác sảng khoái khiến Phó Nghị lắc đầu rên rỉ không thôi. Tầm mắt hoa lên vì nắng trưa hè, cũng có thể bị nước mắt che mắt, hán đã không còn nhìn thấy rõ cảnh tượng xung quanh nữa, chỉ có lửa điện toàn thân vẫn rõ ràng như trước.

Hán dùng đôi môi ướt át hôn mặt Giang Kha, dường như vẫn không đủ lại hôn liên tục, thậm chí còn đưa lưỡi liếm láp. Đây chính là lời cổ vũ lớn lao cho đối phương, y càng dùng sức va chạm địa phương tiêu hồn kia, cứ như muốn làm hán tan ra thành nước luôn vậy.

“Giang Kha, Giang Kha... Ân...”

Đối phương nghiêng đầu nhìn hán, vừa bứt lên trước, giọng có hơi khàn nói: “Lão tao hóa... Gọi một tiếng ông xã nghe xem nào.”

Hai chữ kia thực sự kích động đến Phó Nghị, lỗ tai đỏ lên sắp nhỏ máu, hạ thể không nhịn được xấu hổ uốn éo, khiến cho đối phương xâm phạm mãnh liệt hơn, “Ông xã... Ông xã, ân... Ông xã... Nha a...”

Hán vừa gọi liền không dừng lại được, giọng nói trầm thấp khiến Giang Kha càng hưng phấn như cầm thú mở hai chân hán ra càng rộng, đè lại đùi trong mềm yếu nhắm ngay cái động ướt nhẹp đảo mấy chục lần, đụng đến mức Phó Nghị khóc lóc gọi ông xã liên tục, “Bà xã, cmn thật biết làm cho tôi, làm cho tôi muốn bắn...”

Phó Nghị nghe hai chữ kia đầu óc trống rỗng, thịt huyết bị kích thích co rút lại, bắn tinh, chất lỏng màu nhũ bạch chảy xuôi trên mặt đất.

Giang Kha gằm nhẹ ôm lấy hán hôn sâu, đầu lưỡi xâm phạm mãnh liệt như còn đang giao hợp, sau cao

trào hấn gần hôn mê, chỉ có thể đuối theo khoái cảm liều mạng giây dựa vòng eo, nếu không lát nữa tỉnh dịch trong bên trong sẽ tràn ra mất.

Trước mắt đã thấy sao Kim rồi, hấn co quắp nằm trên mặt đất, toàn thân nóng bỏng thần sắc mơ hồ, lồng ngực cường tráng kịch liệt đập trùng. Giang Kha duy trì tư thế sau khi bắn ra vẫn chặt chẽ khảm trong thân thể Phó Nghị, hai tay ôm lấy nam nhân, nụ hôn kịch liệt trở nên ôn nhu, trao đổi hơi thở cho nhau.

“Hôm nay chú rất nhiệt tình nha.” Giang Kha vuốt tóc hấn cười nói.

Phó Nghị bị nói thế lỗ tai càng đỏ, cũng không dám nhìn thẳng đối phương, hấn đáp lại cũng vuốt tóc Giang Kha: “Tôi cũng không biết, có lẽ do nơi này quá đẹp đi.”

Hai người nằm trong rừng cây nhỏ tâm sự một hồi, mãi đến khi bị mặt trời đốt cho hơi nóng rất mới chậm rãi đứng dậy thu dọn. Giang Kha vẫn nhất quyết bắt Phó Nghị phải mặc quần của mình, bản thân y thì mặc quần bơi bó sát của hấn nghênh ngang rời đi.

Buổi ghi hình lúc hoàng hôn kết thúc xong thì trời cũng đã tối, cả đoàn khởi hành về bờ. Đoàn người sau khi cơm nước xong liền về khách sạn ven biển nghỉ ngơi, Phó Nghị thì từ lúc xuống máy bay tới giờ chưa dừng bốn ba, hiện tại cũng đã mệt, tắm rửa sạch sẽ xong liền ngủ lại phòng Giang Kha.

Đến lúc tỉnh lại đã hơn 9h, Giang Kha không biết đã đi đâu rồi. Ra khỏi khách sạn bắt gặp y đang ngồi trên bờ cát, đến gần chỉ thấy Giang Kha đang nhìn ngôi sao trên bầu trời.

“Có đẹp không?” Đối phương hỏi.

“Rất đẹp, trước đây khi còn bé vẫn thường xuyên ngắm sao, nhưng giờ trong thành phố ít khi thấy.”

“Chờ chút.”

Giang Kha nói xong liền chạy, Phó Nghị nghi hoặc đứng im tại chỗ, chỉ thấy đối phương chạy vào trong khách sạn, một lát sau trở ra cùng mấy người mẫu nam đem theo một đồng đồ vật.

“Chúng ta tổ chức lửa trại đi.” Một hầu gái trong đó hưng phấn nói.

Phó Nghị nhanh chóng qua giúp một tay. Loại hoạt động này lần cuối tham gia là với bạn học, lúc đó hấn mới thích học đệ, giờ nhớ lại không khỏi cảm thán mình thật si tình.

Lửa trại đốt lên, mấy người mẫu trẻ tuổi liền hưng phấn nhảy quanh, tiểu ca da đen kia không biết lấy ra cây ghi ta từ bao giờ, giống như góp vui để lên lưng Giang Kha, sau đó cười gờn ngón cái với Phó Nghị, tỏ vẻ “Nam nhân của người giỏi quá”.

Phó Nghị dở khóc dở cười, nhưng nhanh chóng phát hiện ra Giang Kha kia từ trước tới nay luôn tỏ ra lạnh lùng kiêu ngạo thế mà lại xuất hiện biểu tình xấu hổ.

”Hôm nay trên trời nhiều sao thật đấy, để tôi hát bài *Counting star* đi.” Hấn dùng tiếng anh nói, sau đó ngón tay lướt trên dây đàn dạo khúc nhạc.

Phó Nghị không biết Giang Kha sẽ đàn ghita, thế nhưng ngẫm lại đối phương xuất thân từ nhà danh giá đương nhiên đa tài đa nghệ, biết chơi loại nhạc cụ này cũng chẳng có gì là lạ. Hấn vừa thưởng thức vừa vỗ tay theo mọi người, đắm chìm trong giọng hát dễ nghe của Giang Kha.

Bài hát này vốn sôi động, lại được Giang Kha chuyển thể thành bằng phẳng nhu tình, mãi đến khi hát xong một đoạn mới từ từ tăng nhanh tốc độ.

Có thể là do có gió biển làm bạn, lửa trại bên bờ biển vắng càng hòa hợp, Giang Kha càng hát càng phiêu, bên cạnh tiểu ca da đen còn đánh nhịp b-box, cả đám đều vui vẻ nhảy dựng lên.

Phó Nghị kìm lòng không đành đi tới bên cạnh Giang Kha, vô hạn ôn nhu nhìn đối phương, trong tiếng nhạc dường như tất cả động tác đều trở nên vô cùng lãng mạn.

Giang Kha vừa đàn ghita vừa nhìn hấn, còn đặc ý nhướn mày, tựa hồ ra hiệu Phó Nghị mau khen y hát hay thế nào đi.

Phó Nghị cảm thấy biểu tình này thật đáng yêu, cũng khiến lòng hấn rung động, không nhịn được đến gần hôn lên gương mặt trong ánh lửa càng thêm tuần mỹ.

Giang Kha cười đặc ý, cúi đầu thay đổi nhịp điệu tiếp tục hát.

Về sau cả nhân viên hậu cần cũng tham dự vào, Gang Kha hát xong đưa đàn giao lại cho tiểu ca da đen, kéo Phó Nghị lên vừa nhảy vừa tình tứ. Người kia vốn không tiện trước mắt mọi người tỏ ra quá lỗ mãng, nhưng trong không khí sôi nổi xung quanh, giống như không còn lúng túng nữa.

Ngày hôm đó Phó Nghị cảm thấy quá đổi mộng ảo, mộng ảo tới mức hấn đã nhớ lại tất cả cảnh tượng tình cảm giữa hai người.

CHƯƠNG 53: (KẾT THÚC)

Sau khi về nước, Phó Nghị đã nhận được tin tức Phó Kiệt nhận tội, vụ án chính thức khép lại.

Hấn và Phó Thành quan hệ cha con dần hòa hoãn, nhưng vấn đề kế thừa tài sản Phó Nghị vẫn thuyết phục phụ thân an bài theo quyết định 7 năm về trước.

Hiện tại hắn đã không còn để đến vấn đề tài sản nữa, bản thân đã đủ năng lực tự lo liệu sinh hoạt hàng ngày rồi. Nếu tranh chấp thì quan hệ hai anh em sẽ càng đổ vỡ, mâu thuẫn càng sâu, hắn thà từ bỏ hết thấy.

Giang Kha còn đang bay tới bay lui khắp nơi công tác, Phó Nghị xem lịch đếm từng ngày một, đối với sự trở về từ Nhật của đối phương tràn đầy mong đợi.

Bọn họ chủ yếu liên lạc qua điện thoại, thỉnh thoảng video call tán gẫu, kể cho nhau nghe chuyện lật vật trong cuộc sống lẫn công việc chừng 2 tiếng đồng hồ.

undefined

Thú vị là, khoảng thời gian này Giang Hình tiện đường ghé qua chỗ hắn một lần.

“Sao cô có thời gian rảnh ghé tôi chơi vậy?” Phó Nghị kinh ngạc vừa châm trà vừa hỏi.

“Tiểu Kha còn cách mấy ngàn km đã sốt ruột thông báo với cha mẹ rồi, làm chị gái tôi đành phải thay họ tới thăm anh một chút.”

“Thông báo?”

“Chính thức xác nhận quan hệ giữa hai người đó.” Giang Hình lườm ngó, tỏ vẻ khó chịu khi nhìn người ta show ân ái trước mắt mình.

“Cậu ấy... Thông báo thế nào cơ?” Cách dùng từ này khiến Phó Nghị có ảo giác như là phanh phui chuyện đời tư của đại minh tinh ấy.

“Buổi tối gọi cho cha, nghiêm túc nói nó với anh đã xác định quan hệ bạn đời, sau này đồ của nó cũng là đồ của anh, lễ tết muốn chuẩn bị cơm nước và lì xì, tổ chức lễ cưới yêu cầu tất cả chúng tôi đều phải tham gia.”

“Tôi đã lớn thế này còn cần lì xì gì chứ... Không đúng.” Phó Nghị phát hiện này không phải là trọng điểm, “Lễ cưới là chuyện gì nữa?”

“Anh sắp là bà nội trợ của tôi rồi, không làm lễ cưới biết ăn nói làm sao a.”

Phó Nghị nhấp ngụm trà suýt thì phun ra ngoài, “Cái gì mà bà nội trợ?”

“Ba mẹ tôi rất quý anh, tình nguyện chuẩn bị lễ cưới, thời điểm thế nào hai người tự bàn đi. Tôi có việc đi trước đây.” Giang Hình giơ tay lên vỗ vỗ vai hắn, đập giày cao gót cười rời đi.

Hết tháng 6 cuối cùng Giang Kha cũng được nghỉ phép, trực tiếp tiến vào nhà Phó Nghị.

Trong năm có một buổi tiệc tối, mời tất cả danh lưu phú thương và con ông cháu cha tới tham dự, trong đó khách danh dự có Giang Hình, tùy ý mời thêm người, hai người đương nhiên đứng đầu danh sách ưu tiên.

“Cậu có thấy thiệp mời của tôi đâu không?” Phó Nghị nỗ lực tìm kiếm.

“Bình thường không phải vẫn bỏ trong cặp tài liệu à?” Giang Kha thắt xong caravat đi tới sau lưng hắn vỗ cái rồi mân mê cái móng.

“Nhưng giờ tìm không thấy... Đạo này cứ bị luống cuống tay chân, ai da.”

“Không tìm được cũng chẳng sao, đi cùng tôi là được, mỗi vị khách đều được mang theo bạn đời đi cùng mà.” Giang Kha cố ý cường điệu hai chữ kia.

“Cái gì bạn đời chứ, rõ ràng là bạn bè thân thích, chúng ta mau đi thôi.” Phó Nghị đỏ mặt chỉnh trang lại quần áo, kéo đối phương cùng ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên hắn và Giang Kha đi thành một cặp công khai xuất hiện, tất nhiên không tránh khỏi xì xào. Rất nhiều bạn bè trong giới kinh doanh tới chúc mừng Phó tổng tìm được chân ái, còn xấu xa ghé tai Phó Nghị nói: “Mắt nhìn không tệ, diễm phúc chưa cạn a.”

Phó Nghị bị mấy lời bình luận làm cho dở khóc dở cười, chỉ biết mỉm cười đáp lại thôi. Còn Giang Kha vẫn luôn trưng ra cái nụ cười bình thản thỏa mãn, duy trì phong thái tiểu thiếu gia ta đây cao quý lạnh lùng.

Loại tiệc tối này khách mời toàn người quen, Phó Nghị mất đưa tới đâu đọc tên được tới đó, ngay cả Quinn mới từ nước ngoài về cũng đến góp vui, còn có Lý Mộc Lâm hôm trước mới đựng trên máy bay, cùng với bạn thân của Giang Kha – Lâm Thần tâm phúc trong giới giải trí đều đến hưởng thụ.

“Trăm năm hảo hợp sớm sinh quý tử!” Lâm Thần lướt nhanh như gió tới trước mặt bọn họ.

Phó Nghị nhìn hai thanh niên này vừa nói vừa cười, định bỏ đi lấy ít bánh ngọt, nhưng vừa chuyển hướng đã ngáy ngấn cả người.

Hắn còn tưởng mình sinh ảo giác, vẫn chưa tin vào mắt mình, xác định không nhầm càng sững sờ.

Học đệ từng thâm mến nhiều năm bây giờ đang ngồi bên bàn dài, dịu dàng như nước uy người yêu ăn bánh ngọt, người kia dù không tình nguyện nhưng vẫn ngoan ngoãn chiều theo, cuối cùng ghét bỏ nói gì đó, Phó Nghị nhìn khẩu hình đoán đại khái “Quá ngọt” thì phải, sau đó học đệ còn lấy giấy ra cẩn thận lau miệng cho đối phương.

Hai người đều âu phục giày da, khung cảnh hết như trong lễ cưới lúc trước.

Tuy rằng hiện tại hắn từ thất tình với học đệ thâm mến đã lâu tìm đến với tình yêu mới, nhưng gặp mặt thế này vẫn rất khó xử, đặc biệt hắn còn từng đông dài tuyên ngôn thất tình gì đó trước mặt người yêu của học đệ nữa chứ.

“Sao thế, không qua bên đó lấy đồ ăn à?” Giang Kha thấy hắn xoay người cả nửa ngày rồi chưa nhúc nhích liền hỏi.

“Chút nữa hay đi, cậu đói không?” Phó Nghị vội vàng hỏi.

“Không đói, chú sao vậy.”

“Không có gì.” Phó Nghị liếc thấy y hơi dăm chiêu, liền làm bộ trấn định như không có chuyện gì xảy ra.

Không có gì mới lạ.

Giang Kha đã sớm nhìn ra vẻ mặt khác thường của nam nhân, quét mắt qua bàn dài bên kia lập tức hiểu ra.

Hắn đã sớm chuẩn bị mà điều tra học đệ này của Phó Nghị rồi, đối phương tên Thẩm Tông, là một bác sĩ thú y, nhưng đối tượng của Thẩm Tông cũng thuộc vào cao phú soái, hai người đứng chung một chỗ rất xứng đôi, hôm nay lần đầu tiên Giang Kha thấy người thật, thực sự rất dễ ỷ.

Mụ nội nó, nam nhân này luận về tướng mạo đáng người khí chất dòng dõi rất cực có điểm nào so được với Giang tiểu gia đây? Nếu có điểm gì hơn được y, chẳng qua là quen biết Phó Nghị sớm hơn mười mấy năm thôi mà. (=__=)

Giang Kha càng nghĩ càng không phục, vì vậy định ra mặt với Thẩm Tông.

“Tôi muốn ăn salad bên kia, mau qua lấy cho tôi đi.”

“Không phải vừa mới ăn một bát sao?” Phó Nghị kinh ngạc.

“Tôi muốn ăn nữa không được à.”

“Được được, mỗi ngày cậu đều ăn nhiều rau dưa thế không sợ biến thành thỏ a?” Phó Nghị nào có thể cự tuyệt yêu cầu của y, bất đắc dĩ cười nói, “Bên kia đâu có bàn ăn đâu?”

“Phó tổng để tôi dẫn anh đi.” Nhận được tín hiệu từ Giang Kha, Lâm Thần lập tức lên tiếng.

Giang Kha thấy hai người đi xa rồi mới qua phía bàn dài để bánh ngọt, hai người mới đứng đây ân ân ái ái hồi nãy đầu mất tiêu, lại qua bên kia mới thấy Thẩm Tông đang đứng trong góc, hẳn là đang chờ ai đó.

Đối phương thấy Giang Kha đang hung tợn từng bước tiến tới áp sát mình, kinh ngạc lại nghi hoặc, tỏ vẻ khó xử hết sức.

Thoáng chốc Giang Kha đã nhanh chân tới trước mặt Thẩm Tông, mắt to trừng mắt nhỏ giằng co gần 5 giây.

“Xin hỏi,” Thẩm Tông bị dọa sợ rồi, “Ngài có việc gì...”

“Rốt cuộc hấn thích người ở điểm nào chứ?” Giang Kha không chờ hấn nói xong đã nổi giận dưng dưng nói: “Lạ thật đấy!”

Nói xong liền quay đầu đi thẳng, không thèm ngoái lại lần nào.

Y đẩy đoàn người đi ngược lên mãi, tới đại sảnh yến hội, thấy Phó Nghị đang tán gẫu cùng người khác trong đó.

“Giang Kha, tôi không tìm thấy salad cậu muốn...”

“Lão tao hóa, vừa mới tìm học đệ của chú đấy.” Giang Kha kéo hấn qua một bên nói nhỏ.

“Cái gì? Cậu sao, sao biết cậu ấy đang ở đây?” Phó Nghị chấn kinh rồi.

“Tôi nói này, tôi thấy hấn rất khả nghi.” Giang Kha đột nhiên nheo mắt lại.

“Khả nghi?” Phó Nghị cảm thấy cách dùng từ của y thật khó hiểu.

“Bởi vì hấn cư nhiên,” Giang Kha dừng lại một chút, sau đó đột nhiên quay đầu lại hướng về phía cây cột nói, “... dám theo dõi tiểu gia!”

Hội trường lập tức nổ tung, Thẩm Tông đang trốn sau cây cột lao ra ngoài nhanh như bắn, hai người vờn chuốt một trước một sau người chạy ta đuổi, đám người danh lưu quyền quý đang trò chuyện vui vẻ cũng phải quay ra nhìn.

Phó Nghị khiếp sợ mà mờ mịt, hấn căn bản không biết đã phát sinh chuyện gì, càng không hiểu nổi vì sao

Giang Kha lại nói Thẩm Tông đang theo dõi y.

“Tiểu Kha, có chuyện gì thế?” Giang Hinh đi giày cao gót chen qua đoàn người lớn tiếng hỏi, nhưng Giang Kha căn bản lười trả lời, chạy ào qua nàng như cơn gió.

“Người đứng lại đó cho ta!” Giang Kha vừa đuổi vừa gào lên với Thẩm Tông đang lên cầu thang, “Lâm Thần mau bắt lấy hắn cho tôi!”

Lâm Thần từ trong đám đông xông tới như chớp, làm như diễn xiếc nắm lấy lan can cầu thang bật người lên. Mọi người reo hò khen hay, còn tưởng đây là tiết mục biểu diễn đặc biệt mỹ nam truy đuổi mỹ nam cho buổi tiệc thêm sinh động nữa chứ.

Giang Kha nhanh trí từ đầu kia cầu thang lao lên, hai người chặn trước chặn sau, Thẩm Tông hết đường chạy trốn.

“Còn định chạy đằng nào?” Giang Kha hung hăng tiến lên.

“Đừng chạy, trừ phi anh nhảy cửa sổ!” Lâm Thần từ phía sau chậm rãi chặn đường lui.

Thẩm Tông nhìn trái nhìn phải một lát, rồi nhìn ngoài cửa sổ, sau đó thật sự dịch qua.

“Họ Thẩm người đứng yên đó cho ta!”

Phương Dục và Phó Nghị nhanh chóng chạy tới hiện trường, người kia kéo Thẩm Tông qua gầm nhẹ: “Muốn làm gì hả? Tưởng đang diễn Spider Man sao?”

Thẩm Tông bị dọa, vẻ mặt kiêu nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không giải oan được, luống cuống giải thích, “Em không biết a, em sợ, sợ liên lụy anh... Em sai rồi Phương Dục...”

“Liên lụy cái quỷ gì? Nói rõ xem nào.” Phương Dục thấy hắn như vậy ngữ khí cũng hạ bớt, vỗ nhẹ lưng Thẩm Tông.

“Đây kỳ thực... là hiểu lầm.”

“Rốt cục là chuyện gì?” Phó Nghị hỏi.

“Hắn theo dõi tôi,” Giang Kha chỉ thẳng vào mũi Thẩm Tông, giọng điệu như học sinh tiểu học méc thầy cô, “Mới vừa nói xong đã thấy hắn rồi.”

“Hiểu lắm rồi!” Thẩm Tông mau chóng giải thích, “Vì câu nói kia của anh làm tôi thực sự rối bời quá...”

“Cậu đã nói gì?” Phó Nghị và Phương Được đồng thanh.

“Tôi nói, ”rất cuộc hấn thích người ở điểm nào” à?” Giang Kha nhún nhún vai.

“Tôi cứ tưởng anh đang nói chồng tôi...”

“Họ Thẩm em suy diễn ít thôi!” Phương Được vỗ đầu Thẩm Dương một cái.

Thẩm Tông ngượng ngùng gãi đầu, bị Phương Được vỗ cho đỏ mặt: “Tôi lại tưởng ”hấn” là chỉ Phương Được, cho nên, ách, cứ ngỡ là bạn trai cũ của Phương Được, cho nên mới đi theo, sau đó biết anh ta đang chỉ Phó Nghị học trưởng.”

“Ngu ngốc!” Phương Được lại gõ trán hấn ghét bỏ nói, “Ngoài tôi ra em còn dám theo dõi người khác à?”

“Chỉ cần là chuyện liên quan tới anh em liền không nhịn được a...” Thẩm Dương oan ức quá mà.

Phó Nghị ngây ra như phỗng nhìn vẻ mặt cô dâu nhỏ của Thẩm Tông, cảm giác mình tựa hồ vẫn hiểu nhầm một vài chuyện.

“Được rồi được rồi, nếu là hiểu lầm thì thôi,” Giang Kha mở miệng, “Tôi nói không rõ ràng cũng là lỗi của tôi, Phương Được phải không, để mất vợ anh đi, đừng để hấn và người của tiểu gia nổi lại tình xưa đấy.”

“Giang công tử càng phải trông chừng người của mình,” Phương Được một tay đặt trên vai Thẩm Tông, cười ma mãnh, ”Cũng chẳng biết lúc trước do ai viết thư tình...”

“Khụ khụ.” Phó Nghị nhanh chóng ho khan ngắt lời, nhưng không kịp nữa rồi, mặt Giang Kha đã đen lăm lăm rồi ý, hình như bắt đầu suy tính cái gì mà nhìn hấn chằm chằm.

“Chú còn từng viết thư tình cho hấn?”

“Hồi cấp 3, lúc đó còn trẻ người non dạ, hơn nữa đã xé rồi...”

“Về nhà viết một trăm bản cho tôi! Nội dung mỗi bản không được phép giống nhau!”

“Được, tôi sẽ viết mà, 200 bức cũng được nữa là!” Phó Nghị nhanh chóng dõ dành.

“Toàn bộ phải dùng bút máy viết tay!”

“Được được, tôi sẽ viết tay hết, còn đóng bao thư khác nhau cho cậu nữa được chưa?”

Tới giờ phút này, Phó Nghị chẳng còn quan tâm hình tượng nam nhân uy nghiêm trước mặt người ngoài nữa, chỉ cần tiểu thiếu gia mau nguôi giận là tốt rồi.

“Xem ra Phó tổng thật biết dỗ lão bà a.” Phương Dục không hiểu nội tình thế nào cũng lơ đãng trêu chọc một câu.

Giang Kha mặt càng đen hơn, làm ra một việc khiến mọi người đều được dịp mở mang tầm mắt – trực tiếp khiêng Phó Nghị còn đang ngây ra lên vai, đi lên gian phòng trên lầu.

“Giang Kha! Cậu, cậu muốn làm cái gì...” Phó nghị kinh hãi biến sắc, suýt thì ngã từ trên vai đối phương xuống.

“Chú nói xem tiểu gia muốn ”làm” cái gì?” Giang Kha hừ một tiếng trả lời, “Còn nữa, đã nói bao nhiêu lần rồi, gọi tiểu gia làm sao?”

Lúc này Phương Dục và Thẩm Tông cũng đã đứng hình, nhìn Giang Kha vác tổng tài bá đạo điềm tĩnh, cao lớn cường tráng đi như thế, cuối cùng giơ ngón cái theo bóng lưng y.

“Lão, lão công, có thể đi nhanh lên một chút không, mọi người đều đang nhìn kìa...” Phó Nghị che mặt không dám nhìn xuống lầu nữa, mặc cho bị treo trên người đối phương như bao tải công nhiên điều hành trước mặt dân tình.

“Chính là muốn cho bọn họ nhìn cho rõ chú là người như thế nào mà.” Giang Kha đắc ý cười.

Phó Nghị hiện tại chỉ hận không thể che cả lỗ tai đã hồng thắm của mình.

Hắn nhờ lần trước bị toàn trường chú ý là vào lễ cưới kia. Lúc đó thương tâm nên chẳng còn tin vào chính mình, giờ đột nhiên hắn cảm thấy vừa buồn cười vừa vui sướng.

Hắn muốn cảm tạ trời cao, đã để cho mình gặp được Giang Kha, tuy rằng lần đầu gặp gỡ không mấy tốt đẹp, nhưng tình cảm đã phát triển đủ để ném được vị ngọt ngào của tình yêu cho cả đời.

Giang Kha dùng chân đóng kín cửa phòng, ném Phó Nghị lên giường sau đó trèo lên theo, trong đôi mắt cười tràn đầy ấm áp.

“Lão tao hóa, bầu không khí nơi này không tính là quá kém đi.”

Phó Nghị ngượng ngùng nở nụ cười, hai tay ôm cổ y, nâng môi dâng lên nụ hôn dịu dàng.

CHÍNH VĂN HOÀN.

52. Chương 52: Phiên Ngoại 1: (h) Thư Tình

Giờ phút này đây, Giang Kha cảm thấy nam nhân trên giường như một lễ vật tinh xảo tuyệt mỹ, quá trình mở ca-ra-vát thực kích thích, bộ phận trong quần mơ hồ căng đau.

Phó Nghị cảm nhận được cái vật kia đang cọ lên bụng mình, không nhịn được căng thẳng thẹn thùng rũ mắt xuống, nụ hôn càng dây dưa sâu sắc. Hắn hiện tại chẳng thèm để hôm nay sau khi ra cửa mọi người sẽ nhìn mình như thế nào, hắn đã thần nhiên, cam nguyện hơn nữa còn hạnh phúc ngọt ngào chấp nhận con người thật của mình rồi, mặc cho người yêu cởi áo sơ mi mình ra, trắng trợn âu yếm lồng ngực hắn.

Trên bờ ngực màu mật ong hai viên thâm sắc nhô ra, sưng cứng vì bị chà đạp, màu sắc đầu vú càng lúc càng đậm, run rẩy theo từng nhịp hô hấp của nam nhân, Giang Kha thay phiên mút vào xong liền ướm nhẹ thủy quang, xung quanh đầu nhũ còn hiện lên một dấu răng nhàn nhạt.

Giang Kha lột sạch sành sanh nửa người dưới của hắn, tay trượt vào trong rãnh đùi dùng sức xoa xoa, chỉ thấy Phó Nghị chưa gì đã thở dốc, tay ôm cổ y nhẹ nhàng lắc lắc cái mông tròn, y càng dùng sức, nam nhân càng thở dốc nặng nề, rên rỉ càng lớn tiếng càng ngọt ngào hơn.

“Lão tao hóa sao không nói gì hết vậy? Lão công làm sao yêu thương cái động dâm dăng này được đây.”

Lời đùa giỡn hoặc dụ dỗ một chút cũng sẽ khiến Phó Nghị đỏ mặt không chịu nổi, đôi mắt ngập nước kia nào còn bóng dáng của vị tổng tài bá đạo đâu, “Lão, lão công, em không biết nói gì nữa...”

Hai người xa nhau mấy ngày, Giang Kha mỗi lần trò chuyện hay chat video đều phải dạy dỗ Phó Nghị gọi mình là lão công, hơn nữa phải gọi cho thật tự nhiên vào, không thể qua loa cho có được. Hắn còn đặc biệt ghi nhớ lần nào nam nhân quên, mỗi lần quên sẽ đánh mông một lần, kết quả tối hôm ấy lúc về nhà, mông Phó Nghị bị đánh cho đỏ chót đáng thương cực kỳ, khóc lóc trên giường gọi lão công mãi đến tận khi bị làm sướng ngất đi.

Chiều này quả thực hữu hiệu cực kỳ, từ đó về sau chỉ cần không có người ngoài, Phó nghị đều sẽ ngoan ngoãn gọi y lão công.

“Không biết nói gì thì cứ tiếp tục gọi lão công đi.” Giang Kha lấy ngón tay vạch cái động kia ra, ma sát vạch trằng bắt đầu đâm tới đâm lui.

Nam nhân bề ngoài cao to cứng rắn trên giường lại mềm mại nhu thuận cực kỳ, hai chân tự giác vòng lấy

eo Giang Kha tùy ý người kia đùa bỡn, lỗ nhỏ ngay hôm qua bị chà đạp liền mềm nhũn, như trái mận đào chín mọng chờ đối phương hái xuống.

“Lão công, thoải mái quá...” Phó Nghị thấp giọng rên rỉ, vừa đau lại sướng khoái khiến Phó Nghị càng khát cầu cơn thịt mau tiến vào, không nhịn được cố ý kẹp chặt kích thích ngón tay đối phương.

Giang Kha rút ngón tay ra, nắm cầm Phó Nghị mạnh nút lấy đầu lưỡi nam nhân: “Lão tao hóa thực sự càng ngày càng cơ khát, sau này tiểu gia đi công tác không thỏa mãn được người, có phải sẽ đi tìm người khác ngay không?”

“Nha... Không, sẽ không a... A...” Phó nghị oan ức lắc đầu, hẳn đương nhiên biết đây chỉ là lời đùa giỡn ve vãn của Giang Kha thôi, nhưng vẫn không nhịn được muốn lập tức phủ nhận, nhưng hẳn không nói nên lời, vừa lên tiếng đã bị ngón tay y làm cho nước bọt tràn ra khỏi khóe miệng, bộ dáng dâm dăng mà vô cùng chật vật.

Giang Kha thấy Phó Nghị sắp hồng mắt, nhịn xuống tâm tình lấy ngón tay chơi đùa trong miệng đối phương một lát rồi lấy ra, sau đó câu được câu không rồi hôn mắt Phó Nghị, cơn thịt dọc theo rãnh đùi thăm dò đụng phải tiểu huyết đầy lưu thủy, khiến Phó Nghị phải nức nở cầu xin.

“Tiến vào, tiến vào đi... Lão công mau vào... Nha...”

Nam nhân mặt đã ửng, dưới ánh đèn ngủ mờ ảo hiện lên đáng thương lại dụ nhân, Giang Kha nhất thời không đành lòng dẫn vật đối phương, thở dài đỡ hai chân nam nhân lên, đem vật nóng rực kia chôn vào.

Bị kích thích, hô hấp Phó Nghị cứng lại, sau đó nhanh chóng thở dồn dập mấy hơi, như động vật nhỏ bị bắt nạt, đôi mắt ửng át nhìn Giang Kha gần trong gang tấc. Đối phương thấy vẻ mặt này của hắn thì cười tà, mân mê hôn lên đôi môi dày, sau đó chậm rãi tăng tốc cử động eo thân.

Phó Nghị bị hôn biểu tình càng e lệ, hạ thân bị hung to thô dài đụng đến loạn chà loạn choạng, tê dại mà sướng khoái, thịt huyết đã hoàn toàn thích ứng với kích cỡ của Giang Kha, cắn chặt không còn khe hở, cực kỳ hòa hợp, khiến cho trong đầu hắn như có sóng vang chớp giật, khiến hắn không nhịn được mở miệng dứt quãng gọi lão công.

Giang Kha nghe được cả người tỏa nhiệt hai mắt đỏ lên, cự vật đỏ tím thao cái tao động dưới kia đến ửng dầm, ma sát phát ra tiếng xì xì dâm mỹ không nói nên lời. Nghe Phó Nghị vừa khóc vừa kêu, quy đầu lại phần chấn thêm mấy phần, thừa sức làm đối phương đến khi hôn mê.

Mà y cũng thực sự có ý định làm vậy, nơi này đã được Giang Hinh bao hết, y có thể bốc đồng làm tới tận nửa đêm. Bắn xong một lần Giang Kha lật Phó Nghị cũng vừa phát tiết xong nằm sấp xuống, từ phía sau ôm lấy eo nam nhân, tính cụ hơi mềm xuống ma sát rãnh đùi và cái mông đỏ bừng, bôi lên từng vệt nước, khiến cho người trong ngực nhẹ nhàng run rẩy.

“Chúng ta... Chúng ta không ra ngoài à?”

“Không nhìn mình đã thành thế nào rồi, còn muốn ra ngoài gặp người?” Giang Kha hôn cổ hần thì thầm.

“Nhưng cũng không thể cứ ở mãi trong này, ân, ưm...”

Khí cụ nóng rực thô dài và sỉ mao cọ cho Phó Nghị ngứa ngứa, vô thức giãy dụa eo muốn tránh thoát, Giang Kha lại càng giữ chặt hơn, quyết tâm dùng hạ thể cọ xát thịt mềm nơi rãnh đùi, quy đầu vì động tác này lần thứ hai dần cứng rắn, trên gốc đùi nam nhân chảy xuống chất lỏng lách tách.

“Không, không muốn, nhột quá... A... ha...” Phó Nghị ngứa không chịu được mà rên rỉ, hai chân không an phận mà hoảng loạn, nhưng Giang Kha đè trên người như tường sắt đẩy sao cũng không ra, khe đùi đã bị mài đỏ lên, vô cùng đáng thương đang muốn khép lại lại bị tay đối phương đẩy ra, sỉ mao hung ác đâm vào chỗ cửa động đỏ tươi, sau mấy trăm lần bị trêu chọc cả người run rẩy, nhưng chỉ có thể nằm im úp sấp, đầu không ngừng lung lay ma sát gối, mồ hôi chảy đầy trên gương mặt vốn cương nghị lúc này chỉ còn mị thái, bị bắt nạt nức nở nhỏ giọng kêu rên.

Giang Kha càng dùng sức đẩy côn thịt vào đến nơi sâu nhất, nghiền nát vách tràng mẫn cảm, sau đó ôm eo nam nhân hôn lên mặt đối phương dụ dỗ nói: “Đừng khóc lão tao hóa, lão công đang giúp cưng hết ngứa mà.” Nói rồi lại một lần nữa đâm lên.

Phó Nghị được thỏa mãn, thoải mái cơ hồ bay lên 9 tầng mây, chỗ sâu ngứa bên trong được côn thịt va chạm tạo nên vô số khoái cảm, chỉ có điều bị làm đến chóng mặt, lúc bắn tinh từng luồng từng luồng dính lên đùi lớn, mất đi năng lực ngôn ngữ.

Hai người lăn qua lộn lại trên giường mấy lần, về sau dù không làm tình cũng duy trì tư thế giao hợp hôn nhau, chán ngán lại quần quýt như cặp sinh đôi.

“Cậu mau đứng lên đi, phía dưới quá à.” Phó Nghị đẩy người nằm trên nhỏ giọng nói.

“Dính cái gì, tốt nhất là giữ lại trong cái mông này nhiều một chút, như thế tỷ lệ mang thai mới cao được.” Giang Kha nghiêm túc trả lời.

“Cậu lại nói hươu nói vượn gì đó...” Phó Nghị đỏ mặt nhìn xuống đồng hồ đeo tay, “Sắp 10h rồi, tiệc tối cũng tan rồi nhỉ?”

“Không vội, chờ khách về hết chị tôi sẽ tới gõ cửa báo.”

“Gì cơ?” Phó Nghị lập tức thanh tỉnh, “Vậy chúng ta mau thu dọn đi.”

“Nàng không vào phòng, sợ cái gì.”

“Nhưng mà... Bất tiện a.”

Con người Giang Kha chuyển động, “Đây cũng được, chuyện lúc này còn chưa tính sổ với chú đây.”

“Chuyện gì cơ?” Mới làm tình xong đầu óc Phó Nghị vẫn chưa kịp động não.

“Thư tình.” Giang Kha lấy ra bút máy và giấy viết từ tủ đầu giường, “Thời gian còn lại tốt hơn hết là viết cho xong 100 lá cho tiểu gia.”

Thật sự muốn 100 phong thật hả? Phó Nghị dở khóc dở cười.

Viết thì viết, tuy rằng trong lòng hần, tình cảm dành cho Giang Kha một triệu phong thư tình đều không đủ để biểu đạt.

“Ngồi lên viết.” Giang Kha ngồi trên giường đè eo hần thả lại đây.

“Này, không hay lắm đâu, ách...” Phó Nghị còn chưa nói hết thứ kia đã chôn vào rồi, cả người ngồi lên hạ bộ y.

“Có gì mà không hay, như vậy không phải càng có cảm hứng à?” Giang Kha nghiêm túc ôm eo hần, cảm đặt lên bả vai hần đặc ý nói.

Phó Nghị đành dùng tư thế quỷ dị này viết thư tình, hần vừa mới đặt bút viết hai chữ thêm hai dấu chấm, liền cảm thấy ánh mắt nóng bỏng và hơi thở đối phương bên tai, làm cho hần căn bản không cách nào hạ bút nổi nữa.

“Cái kia, lão công.” Bị đánh đòn giao huấn đã giúp Phó Nghị có kinh nghiệm, mở miệng liền biết điều xưng hô cho đúng.

“Sao nào?”

“Lão công như vậy, em sẽ khản trương, viết không được... Có hơi xấu hổ.”

“Sao lại không tiện được, chữ này không phải rất đẹp à?” Giang Kha biết rõ còn hỏi, tay nắn bóp cơ hông rắn chắc của nam nhân.

Phó Nghị mặt đỏ tới mang tai nửa ngày mới viết xong một câu, sau đó lại không biết làm sao, khí tức đối phương làm cho hần rối tinh rối mù.

“Uy, em có chắc đang viết thư tình không đấy lão tao hóa? Sao tôi cứ có cảm giác em đang lên án tiểu gia thể a?” Cặp mắt mèo của Giang Kha gần trong gang tấc khiến hần căng thẳng không hạ được bút, lại thêm giọng điệu đùa bỡn, Phó Nghị xương cốt mềm nhũn, hít thở không thông.

“Em không có ý đó... chỉ là, thật không biết phải viết làm sao...”

Giang Kha trầm thấp cười rộ lên, đôi môi vuốt ve bên tai hắn, đem tai nam nhân liếm ướt nhẹ, ngón tay lưu luyến trên bụng hắn. Phó Nghị khó nhịn hít sâu vào một hơi, nắm chặt cây bút trong tay, hai mắt nhìn lên chữ trên giấy, cố gắng tiếp tục viết.

Giang Kha, cậu chẳng qua chỉ muốn tôi luống cuống tay chân, tôi nghĩ điều này là vì tôi thật sự yêu cậu.

Hắn viết xong liền cảm nhận được đồ vật trong cơ thể mình rõ ràng lớn thêm một vòng, chèn ép vách tràng sắp nứt ra, quy đầu đỉnh lên tuyến tiền liệt làm hắn suýt chút nữa viết lung tung lên giấy.

“Này còn tạm được, lần này tạm bỏ qua cho cứng đã, về nhà viết tiếp 99 bức còn lại.” Giang Kha đoạt lấy bút máy ném đi, ôm lấy người kia bắt đầu va chạm như đóng cọc.

Tới lúc Phó Nghị ra cửa gần như phải nhờ Giang Kha dìu đỡ, còn phải chịu đựng ánh mắt không thể diễn tả bằng lời của Giang Hình nữa chứ.

“Tiểu Kha, sau này đừng chơi quá đà, có nghe không?”

“Tôi biết rồi, chị đừng nói nữa, chú ấy ngược kia.” Giang Kha chột chột vai Phó Nghị cười nói.

Giang Hình bỏ lại một tiếng hừ rồi đi xuống lầu, đoán chừng còn tiếp chuyện sống về đêm chưa chịu rời đi.

Phó Nghị chờ người đi xa mới mở miệng nói: “Giang Kha, lát nữa cậu lái xe đưa tôi về đi, tôi hơi buồn ngủ.”

“Được, về nhà nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai vừa hay lại là cuối tuần, đủ cho chú làm bài tập.”

Vì thế cuối tuần này Phó Nghị thật sự ở nhà viết 99 phong thư tình, cũng đặt hàng trên mạng 100 bao thư khác nhau. Hắn đóng gói những thứ này thật kỹ, ký tên lên từng lá thư một, gấp gọn đặt trên đầu giường, xong việc cũng sắp đến giờ cơm tối.

“Viết tới đâu rồi?”

“Coi như xong... Cậu bị dính cái gì này.” Phó Nghị cầm giấy ăn lau nước tương trên tạp dề Giang Kha, nhìn trang phục đối phương hiêm khi mặc, không khỏi bật cười.

“Lão tao hóa em cười cái gì?”

“Không có gì, đồ ăn sắp được chưa?”

“Đã chuẩn bị xong rồi đấy, ra ngoài ăn thôi, ăn xong tiểu gia kiểm bài tập em.” Giang Kha hôn lên trán hắn một cái thật kêu, sau đó kéo Phó Nghị đang đỏ bừng cả mặt ra ngoài.

Trên giường 100 phong thư tình chĩnh tề ngăn nắp, e cũng không đủ nói hết tâm tình đời này của hai người.

53. Chương 53: Phiên Ngoại 2: Tâm Sự Giang Tiểu Gia

Trước khi gặp nam nhân, Giang Kha vẫn cảm thấy y không cần cái thứ gọi là tình yêu.

Đầu tiên là vì y căn bản đâu thiếu tình yêu a.

Ở nhà gần như tất cả mọi người đều coi y là tiểu vương tử (Giang Kha thấy mẹ gọi danh xưng này thực sự quá buồn nôn), ca ca tỷ tỷ tuy thỉnh thoảng vì vài chuyện nhỏ nhặt cũng có cãi nhau với y, nhưng y muốn mua gì đi đâu chơi cũng đều sẵn khoái đáp ứng. Địa vị của Giang Kha ở nhà, từ việc nhỏ như móng tay cũng đủ làm chấn động cả nhà, ai cũng không tài nào nghĩ được chính là mình chứng rõ ràng nhất.

Cũng may trong nhà còn có cha y dám dạy bảo y này kia, nếu không có Giang Tốt dẫn dắt dọa nạt những lúc quan trọng, Giang Kha lớn lên rất có thể sẽ trở thành một đứa con ông cháu cha vô lương tâm, công tử bột kiêm bạch nhãn lang chính hiệu.

Bạn bè y cũng chẳng thiếu, thân nhất là Lâm Thần chơi với nhau từ nhỏ tới lớn, còn có một đồng bằng hữu, nam nữ đủ cả, cân bằng giới tính nữa mới ghê chứ.

“Kha kha, cậu có mối tình đầu chưa?” Hồi còn du học Anh có lần Lâm Thần từng qua thăm hắn, đang ăn cơm tự dưng hỏi chuyện này.

Giang Kha nhai bông ngô suy tư một hồi, lắc đầu.

“Không có thật à? Hồi cấp 3 không phải cậu với ai kia...”

“Không có, muốn đùa vui chút thử xem, thế là quát thôi.”

“Cmn chứ, tôi không ngờ cậu cũng biết phóng điện cơ đấy.” Lâm Thần tỏ vẻ không tin, “Cậu thật sự không có lấy một người vừa ý à?”

“Không biết, hình như không.” Giang Kha bắt đầu chuyển sang khoai tây tiếp tục nhai nhai.

Lâm Thân dùng ánh mắt quý dị đánh giá y, tiền thể bởi một câu: “Kha Kha, cậu không bình thường lắm đâu.”

“Cậu mới không bình thường, ngày cả chú mình còn...”

“Tôi đầu hàng!”

Đúng, mối tình đầu của Giang Kha chính là Phó Nghị, trước kia tất cả đối với y chỉ là bạn giường. Tính hướng cấp 3 đã thức tỉnh, lúc đó liền hai bên tình nguyện phát sinh quan hệ với một cậu bạn con nhà giàu khác trong lớp, đâm mông người ta 3 ngày, sau đó liền tuyệt giao.

Giang Tốt biết chuyện, nhốt y vào phòng giảng giải 2 tiếng đồng hồ, sau khi ra ngoài y thấy mẹ và anh chị đều đứng chờ ở cửa, thay phiên nhau giao dục y, cuối cùng còn đưa cho y một hộp bao cao su.

Lên đại học không còn cha mẹ quản thúc, Giang Kha bắt đầu không kiêng kị tìm bạn tình. Năm đầu chơi điên cuồng, năm hai mệt mỏi tiết chế lại, học tập đang hoàng, định kỳ phát tiết tình dục một lần, bắt đầu nghiêm chỉnh lên kế hoạch sống cho nên người.

Mấy năm qua rất nhiều người từng theo đuổi y, đối tượng tốt không hề ít, nhưng Giang Kha vẫn chưa cảm giác được gì.

Y luôn cảm thấy muốn cùng một người ngoài chia sẻ sinh hoạt là chuyện rất phiền phức, cho dù là bạn tốt thì cũng thế.

Tỷ như Lâm Thần, vừa nghĩ tới cảnh cùng đối phương tình chàng ý thiếp như này rồi như kia, y liền có chút muốn ói.

Từ lúc học bên Anh Giang Kha đã quyết định tương lai phải trở thành người mẫu, tự tạo nên thương hiệu tạp chí cho riêng mình. Sau khi tốt nghiệp cầm tấm bằng về thẳng thần với gia đình, Giang Tốt tức giận, kiên quyết phản đối đồng thời còn muốn hấn nhanh chóng tiếp quản công ty.

Giang Kha cũng nổi giận, lần đầu tiên đại chiến bạo phát với phụ thân, bị tổng đến Thượng Hải, miễn cưỡng đến ở biệt thự của Giang Hình, mỗi ngày đi đến đâu cũng phải có bảo tiêu kè kè bên cạnh.

Chính là trong tình huống đó y gặp Phó Nghị lần đầu tiên.

Hôm đó cũng là lần đầu Giang Kha đi tìm trai bao. Y mang một cục tức trong bụng vốn muốn tìm Lâm Thần trút bầu tâm sự, chẳng biết làm sao đối phương đang bận bịu dự án mới, điện thoại cũng không tiếp, vì thế y càng tức hơn dùng dằng dặc lệnh cho bảo tiêu dẫn tới nơi có thể phát tiết cho thật sướng khoái.

Bảo tiêu xin chỉ thị từ Giang Hình xong, đưa tiểu thiếu gia tới nhưng quán bar gay nổi tiếng nhất.

Giờ nhớ lại, Giang Kha cảm thấy buổi tối ngày hôm ấy mình y như băng đảng bắt lương, vừa vào quán bar đã hù đám quần chúng vây xem chạy biến.

Ấn tượng đầu tiên về Phó Nghị chính là cảm thấy đối phương là Ngưu lang, hơn nữa còn là kim bài lão Ngưu lang nữa kia, uống rượu tối có đẳng cấp, âu phục giày da, vẻ mặt cầm dục chuyên nghiệp, vừa nhìn đã thấy thú vị cực kỳ.

Đối phương nhìn y, vẻ mặt có hơi xuất thần, ánh mắt say sưa mơ hồ, trên gương mặt anh tuấn có mấy phần ngơ ngác.

Một Ngưu lang lại nhìn chăm chăm khách như thế mà được à? Giang Kha cau mày bật thốt lên: “Đại thúc ở đâu ra đây?”

Bảo tiêu xung quanh không biết làm sao, nhân viên quầy rượu ngượng ngùng cười với y, tỏ vẻ: “Ngưu lang nhà tôi không hiểu chuyện khách nhân chớ để ý”, đồng thời nháy mắt ra hiệu “Ngưu lang” mau biến khỏi chỗ ngồi.

“Ngưu lang” còn đang ngây ngốc nhìn y, kinh ngạc lại mê man, căn bản không dời nổi mắt.

Cũng chả có gì là lạ, ai bảo y dậy thì thành công, người bị bỏ bùa trước giờ cũng đâu có ít, Giang Kha tự luyện tự phụ đắc ý nghĩ, vì thế mở miệng trêu đùa: “Còn có đẳng cấp nữa chứ, uống rượu quý nhất ở nơi này.”

“Xin lỗi, chiếm mất của các vị rồi...”

“Lão Ngưu lang” phản ứng lại xong nhanh chóng đứng dậy, mới đi vài bước đã trượt chân, ngã chổng vó, bộ dạng đáng thương đó lại khiến Giang Kha không khỏi cười nhạo, nhưng lực chú ý của y rất nhanh liền bị ngực thắm rượu đỏ của đối phương hấp dẫn, nói đúng hơn là, bị núm vú xuyên qua lớp vải gần như trong suốt hấp dẫn.

Núm vú này không thể nói là có gì đáng ngạc nhiên, y từng nhìn thấy nhiều ở phòng tập gym lẫn bể bơi rồi, nhưng có lẽ là nhờ ánh sáng quây bar lẫn bầu không khí căng, còn có áo sơ mi trắng cầm dục sắc tình, thêm vào Phó Nghị kia nam tính thể mà lại say choáng choáng đầu óc bối rối không biết phải làm sao, Giang Kha nhất thời cảm thấy cái điểm nhô ra kia đặc biệt lớn, cực kỳ dụ người – mẹ nhà hần, ai biết có phải bị nhiều người giày vò quá nên thế hay không.

“Núm vú rất lớn a.”

Cho dù da đối phương màu vàng sậm rất khô gợt, Giang Kha cũng có thể nhìn thấy rõ ràng gương mặt kia vì lời nói của mình mà đỏ lựng lên ngay lập tức.

Gì đây, Ngưu lang cũng biết đỏ mặt? Kỹ năng diễn xuất không tệ, so với đám thần tượng xóc nổi còn hơn

vài bậc ấy nữa kia.

“Tiểu thiếu gia, đêm nay cậu... không định làm một người này chứ?”

“Một người này?” Giang Kha liếc bảo tiêu lúc nào cũng nghiêm túc trình trọng, nghĩ thầm đằng nào cũng đến rồi, chỉ bằng chơi gì mới mẻ đi, “Có lẽ, đêm này chọn hắn đi.”

Đáp lại, phản ứng của “Ngưu lang” này vượt qua cả sự tưởng tượng của y, sợ hãi chạy trốn cứ như thiếu nữ bị cưỡng dâm không bằng, sau đó toàn thân phát run bị y ép quỳ phục xuống ẩn lên quỳ bar, núm vú hơi nhô ra run run dưới tầm mắt của y, sưng lên như hai viên trái cây dẫn dụ người ta chà đạp nó.

Giang Kha cứng lên rồi, nghĩ thầm Lão Ngưu lang này đúng là lắm chiêu trò thật, vì lấy lòng khách diễn sâu đến thế là cùng, vì thế y phối hợp đối phương, hết đe dọa lại uy hiếp đem người kèm hai bên lên giường.

Trước đây y chưa từng thử, vẫn nghĩ một nam nhân cao to lực lưỡng bị đặt dưới thân sẽ rất quỵ dật. Nhưng vừa lên giường xong liền phát hiện hoàn toàn sai lầm. Đối phương bị xâm phạm ửng hồng mê ly mỹ vị cực kỳ, thân thể thon dài rắn chắc làm đến vô cùng hăng hái, túi thịt đánh lên mông nam nhân vang dội khiến máu y dồn lên tận đỉnh đầu. Vừa rồi nam nhân kịch liệt phản kháng, Giang Kha đã trực tiếp vặn trật khớp tay hắn, sau đó hung ác như cầm thú làm tới cùng.

Xong việc Giang Kha mới ý thức được mình không đeo bcs, y nhìn nam nhân mặt đầy nước mắt bối rối vài giây, cảm thấy kinh sợ hành động vừa rồi của mình có chút quá phận, dù thân phận có là Ngưu lang đề tiện đi chăng nữa, mình cũng đâu thể bắt nạt người ta như thế này. Y vuốt ve gương mặt ướt nhẹp nước mắt, nhẹ nhàng cầm cánh tay đã mềm oặt xuống kia xoa bóp. Nam nhân đang hôn mê “Ừm” một tiếng, giọng hơi khàn đi, nhưng vẫn không tỉnh.

Y cầm điện thoại di động trên bàn, gửi tin nhắn nói bảo tiêu cho hắn nhiều tiền boia một chút, sau đó lấy máy chơi game trong bao tiếp tục đắm chìm.

Một lát sau, nam nhân vì nghe tiếng chơi game tỉnh lại, Giang Kha liếc nhìn đối phương, vì muốn giảm bớt bầu không khí căng thẳng đùa bỡn vài câu. Nhưng nam nhân chỉ ngậy ra nhìn y, không nói lấy một lời, sau đó sắc mặt hơi cứng đờ tiến vào buồng tắm.

Giang Kha thấy thật kỳ quái, đánh xong trận này vừa vặn cũng muốn tắm, vì vậy cứ thế mò tới đẩy cửa vào.

Kết quả nam nhân khóc đến đỏ bừng cả mặt xuất hiện trước mắt, đường nét cương nghị lúc này ủy khuất vô cùng, trông như con chó lớn bị bắt nạt sắp hỏng mắt, cặp mắt kia ướt nhẹp, ánh mắt sạch sẽ quả thực không hề giống một lão Ngưu lang từng trải qua vô số phong hoa tuyết nguyệt chút nào.

“Này, chú điên rồi à? Lúc bị làm còn cười, làm xong thì khóc thành như vậy a.”

Nam nhân nhanh chóng đứng lên quăn bách nói: “Không có gì, là chuyện riêng của tôi.”

“Hóa ra là tâm trạng không tốt, làm tình xong một phát có thấy khá hơn không?”

Nam nhân sững sốt một lát, nhỏ giọng nói: “Chuyện như vậy, cần thời gian.”

Bộ dáng nghiêm chỉnh đó, chẳng lẽ bị mình dọa sợ rồi à? Giang Kha chậm chậm thăm dò: “Vì sao tâm trạng không tốt?”

“... Chuyện tình cảm.”

“Aha, thất tình?” Một lão Ngưu lang thất tình? Giang Kha trực tiếp bật cười, “Cuối cùng vẫn là lòng người.”

Y đứng một bên tắm rửa, thấy đối phương vẫn ngây ngốc ở đó, tựa hồ không có lệnh của y không dám lộn xộn, y như sừng vật cỡ lớn vậy, vì vậy nổi lên tâm tình trêu chọc.

“Uy, đứng lên, rửa sạch phía trong mông đi chứ.” Giang Kha cầm vòi sen nhìn nam nhân nở nụ cười.

Sắc mặt người kia càng quăn bách, nhanh chóng chối từ, Giang Kha đơn giản cầm vòi sen đưa đối phương tự xử. Y nói thẳng muốn bắt nạt người khác, nam nhân nhất thời càng ủy khuất, qua làn hơi nước mịt mờ, đôi môi đỏ khiến Giang Kha khô nóng trong người, nhất thời muốn đè lão Ngưu lang này xuống đất, kéo cặp mông co giãn mười phần kia ra kích động đâm thêm mấy trăm lần.

Chỉ thấy đối phương nghe lời nhận lấy vòi sen, tay chân vụng về đẩy mặt sau lộ ra miệng nhỏ hồng hồng diễm diễm, cắn răng chịu đựng, vẻ mặt ần ần không lời nào tả nổi.

“Rửa như vậy không sạch được đâu.” Giang Kha tiến lên hỗ trợ, đem vòi sen chen vào trong khe mông.

Nam nhân nhất thời run rẩy cả người, có vẻ càng khó khăn, một giây sau sắp rên lên dâm dăng, hần nhắm mắt lại, thân thể run lợi hại hơn, phát ra tiếng than nhẹ trong cổ họng, thậm chí đến mặt sau cũng như đang nức nở vậy.

Giang Kha sững sờ, lập tức buông tay, bất đắc dĩ lắc đầu, “Sao mới làm một tí đã khóc rồi? Uống cho đáng dấp cường tráng của người, thật là.”

Tổ chất thế này sao lại làm Ngưu lang? Vạn nhất gặp phải kẻ còn ác liệt hơn y chẳng phải sẽ thảm hại lắm sao?

Thấy nam nhân rũ mắt hít hít mũi, y quyết định xoa dịu không khí, vì vậy xấu xa nói: “Ngoan, đừng khóc,

hôn một cái nào.”

Y còn đưa tay lau khóe mắt cho nam nhân. Đầu ngón tay tiếp xúc da dẻ nóng có vẻ đang ngưng ngừng, đối phương cũng chờ người một chút, lông mi run rẩy lợi hại hơn, cuối cùng nhắm mắt lại, làm ra vẻ thấp thỏm như cảnh chờ hôn trong phim truyền hình.

Giang Kha không nhịn được lại bật cười, cầm vòi sen phun thẳng lên mặt lão Ngưu lang, đối phương bị nóng nhanh chóng che mặt lui về sau.

“Lão tao hóa đùa gì vậy? Còn nhắm mắt nữa chứ, phốc, chú tưởng đang đóng phim thần tượng à? A ha ha...”

Tắm xong y vẫn còn cười, thâm nghĩ lão Ngưu lang này thực sự quá thú vị, lần sau nếu như trở lại nhất định sẽ thành khách quen.

“Ôi chào, chú tên gì, có danh thiếp không?” Giang Kha thấy người đi ra liền hỏi.

“Tôi không mang.”

Không mang? Quả nhiên thất tình cũng khiến trí thông minh giảm sút a, Giang Kha vô cùng thông cảm, lấy socola trong túi mang từ Bắc Kinh qua đưa cho đối phương.

Nam nhân có hơi bất ngờ, sau đó câu nệ nói tiếng cảm ơn.

Giang Kha trước khi đi còn đùa giỡn vỗ tay cái đập trước mũi đối phương, sau đó huýt sáo rời khỏi quán bar, quyết định về nhà ngủ hết ngày.

Lúc tỉnh dậy y mới biết đối phương căn bản không phải Ngưu lang của quán bar kia.

“Tiểu thiếu gia, chào ngài, có vẻ có sự nhầm lẫn ở đây. Người kia thật sự chỉ đến uống rượu thôi...”

“Nếu không phải các người lúc đầu nói Ngưu lang đều mặc âu phục, ai sẽ nhầm hắn thành Ngưu lang được chứ?” Giang Kha tức giận cầm sổ ghi chép đầu giường ném xuống.

Bảo tiêu quản gia nhanh chóng cúi cung tận tụy xin lỗi, “Xin lỗi, xin lỗi! Chúng tôi cũng phải hỏi chủ quán mới biết.”

“Hắn đâu?”

“Ai cơ?”

“Lão Ngừ... Đại thúc kia.”

“Híc, chúng tôi thấy hần đã lái xe đi rồi.”

“Thấy biển số xe không?”

“Thấy... Có thấy.”

“Tra xem là ai, tra không được trừ lương mấy người.” Giang Kha xoa đầu tổ quạ từ trên giường bò dậy mặc quần áo.

“... Tiểu thiếu gia, cậu muốn làm gì đây?” Bảo tiêu tỏ vẻ định gây khó dễ.

“Còn làm gì nữa, đi tìm người ta xin lỗi a.” Giang Kha tỏ vẻ đương nhiên, “Đúng rồi, đừng nói chuyện này cho chị tôi.”

Bảo tiêu bán tín bán nghi bỏ đi, để lại Giang Kha nhìn tủ quần áo suy tư.

Thành thật mà nói, Giang Kha không phải chưa từng hoài nghi Lão Ngừ lang này, dù sao cái mông kia cũng quá chặt đi, hơn nữa lúc đâm vào hình như còn chảy máu nữa. Nhưng buổi tối hôm ấy y buồn bực chỉ muốn phát tiết cho sướng khoái, căn bản lười nghĩ tới vấn đề này.

“Hần là ông chủ công ty xây dựng?” Đang ăn cơm tối đột nhiên nghe tin xong, Giang Kha sững sờ.

“Vâng thưa thiếu gia, là công ty tiềm năng nhất năm nay, giờ đang...”

Giang Kha có từng nghe tên Phó Nghị rồi. Trước khi tới Thượng Hải, Giang Tốt đã từng bắt y làm bài tập ngành nghề rồi, tình hình bất động sản, chính phủ và các đối tác nói qua một lần. Phân tích vĩ mô trừu tượng gì thì Giang Kha quên hết rồi, nhưng tên người thì y vẫn nhớ kỹ, hơn nữa cái tên Phó Nghị này còn được nhắc tới không chỉ một lần.

Y nhớ Giang Tốt từng khen nam nhân này không tệ, nói là hậu bối không thể coi thường, là đối tác đáng coi trọng, còn dặn y muốn kết bạn phải chọn người như thế, có cơ hội theo người ta học hỏi thêm.

Lúc đó Giang Kha nghe chỉ thấy mất hết kiên nhẫn, ghét chết đi được, trong đầu tự động hiện lên hình ảnh một ông chú mặt chữ quốc bụng bự thời phát tướng, miệng lúc nào cũng tình hình kinh tế trong và ngoài nước cctv2, bản mặt xã giao toàn mở, ai thèm kết bạn với loại người đó hử.

“Chắc chắn là Phó Nghị kia sao?” Giang Kha hỏi.

“Chúng tôi vô cùng chắc.” Bảo tiêu đầu kia điện thoại vô cùng sốt ruột.

“Biết rồi, không trừ lương mấy người nữa.”

Giang Kha cúp điện thoại xong ra thẳng ban công, làm Giang Hinh đang đắp mặt nạ sợ hết hồn.

“Chị biết Phó Nghị không? Làm bên bất động sản...”

Đang đắp mặt nạ nên Giang Hinh không thể làm ra quá nhiều biểu tình, chỉ nhàn nhạt liếc qua một cái, “Biết, thì sao?”

“Ông già từng nhắc tới, liền muốn hỏi xem người này thế nào thôi.”

“Không tệ đâu, thành thực thận trọng, học vấn cao, làm việc dứt khoát, trong giới có chút tiếng tăm.”

“Ừm.” Giang Kha vỗ tay cái đập, “Đúng rồi, lần trước không phải chị nói sẽ giới thiệu tôi với nhà thiết kế sao?”

“Gấp cái gì, hai tuần nữa đi từ thiện với chị, tới đó nhiều cơ hội lắm.”

“Còn những nửa tháng nữa a.” Giang Kha trực tiếp ngồi phịch xuống ghế mây, bắt mần.

“Có cơ hội là tốt lắm rồi, rảnh rồi thì đến công ty học hành cho tử tế, đừng có ở nhà suốt ngày như heo đi.”

“Chị mới là heo, dạo này toàn ăn bánh ngọt.”

“... Giang Kha mày cút ra ngoài cho chế!”

Mấy ngày nay Giang Kha tới công ty cho có, lượn vài vòng, nói là tham quan học tập một tuần, không vội vã nhận chức làm gì, trong lòng thì nghĩ được bao lâu chơi bấy lâu đi.

Mới mấy ngày Giang Kha đã chịu không nổi, ba ngày câu cá, hai ngày phơi nắng, đơn giản báo nghỉ bệnh ở nhà tĩnh dưỡng. Y nằm trong phòng đọc sách giết thời gian, bơi xong ăn cơm lại thấy buồn ngủ rồi.

Giang Hinh vội vàng đi hưởng thụ cuộc sống về đêm, y thấy lời nhắn trong điện thoại bụng uất ức, nếu không phải ông già bắt y tới đây, giờ y đã đưa xe ba vòng Bắc Kinh với bạn rồi.

Giang Kha xoa xoa dây chuyền trên cổ suy tư một hồi, quyết định đi tham quan Thượng Hải thêm một vòng, tiện thể tìm Lão Ngưu lang bữa trước, úc, không đúng, là lão tao hóa mới đúng.

Mẹ nó, mình thêm muốn cái gì chứ.

Giang Kha buồn bực sửa lại mũ lưỡi trai, đút tay vào túi đi tới tòa nhà cao tầng, chỉ thấy tòa nhà tối thui, logo trên tầng cao nhất đã tắt, căn bản là không bóng người mà.

Lẽ nào bị cúp điện? Loại văn phòng này hẳn mở suốt đêm đi. Giang Kha quyết định đi dạo, chưa kịp quay người đã nghe tiếng gõ cửa, giữa đêm tối tĩnh lặng đột nhiên thấy thật quỷ dị.

Y hứng thú đi tới nhìn xem, sau khi thấy rõ suýt nữa cười phá lên.

Chính là nam nhân tên Phó Nghị lần trước, thay một bộ đồ tây, đang khổ não đập lên cửa kính, hết dùng tay lại dùng đầu.

“Lão tao hóa, chú thật sự có bệnh a?”

Đối phương sợ hết hồn, rơi cả cặp công văn, nhìn y như gặp quỷ, xoay người bình tĩnh lại rồi quay lại, trên gương mặt anh tuấn dương cương có chút ngu ngơ khả ái.

Sau phen giao lưu Giang Kha chỉ cho tên ngu ngốc này lối ra, một lúc sau thấy Phó Nghị thở hồng hộc từ bãi đậu xe chạy ra ngoài, Giang Kha nhân cơ hội tiến lên nắm lấy cổ tay bách nhét người vào xe.

“Chú ở đâu? Mời tôi một chén chứ.” Bây giờ y đang tràn ngập hiếu kỳ với nam nhân tên Phó Nghị này.

“Có lẽ không được rồi, xin lỗi, sắp có một cuộc họp quan trọng, thật đấy... Còn nữa, tôi không phải Ngưu lang! Tuy mới tan tâm, nhưng thật sự không phải Ngưu lang đâu!”

Đối phương hấp tấp phủ nhận làm Giang Kha buồn cười, “Tôi biết, hôm nay muốn tìm chú cũng để nói chuyện này!”

“Vậy để hôm khác đi, đây là danh thiếp của tôi, cậu cầm trước này.” Nam nhân lập tức tỏ vẻ “Tổng tài ta rất bận”, điệu bộ lấy danh thiếp ra còn rất đẹp trai.

Giang Kha nhìn tấm danh thiếp nụ cười dần biến mất – mục nội nó, có thành ý tới tìm người còn dám lấy danh thiếp đối phó qua loa tiểu gia ư?

Y nắm chặt tấm danh thiếp đáng thương, nhẫn nhịn không xé nó thành nhiều mảnh nhỏ, “Uống một chén cũng không cho? Vậy đừng hòng xuống xe!”

Một chiều này quả nhiên hữu hiệu, lão tao hóa lập tức thỏa hiệp, đôi môi khấn trương mím thành một đường.

Giang Kha hài lòng khởi động xe, dư quang quét thấy đối phương lấy ra văn bản hội nghị từ cặp công văn, vừa nghiêm túc xem tựa hồ còn đọc thầm, lông mày chăm chú nhíu nhíu, không khỏi kinh ngạc.

Xem ra ông già nói không sai, Phó Nghị này đúng là vất vả cần cù cường công tác, nửa đêm mấy giờ rồi còn về nhà tăng ca.

Trong lòng y bỗng có chút khó chịu không nói ra được, tựa hồ thông cảm cho nam nhân này.

Hiện tại nhớ lại, Giang Kha cảm thấy buổi tối hôm ấy mình quá vô sỉ đi. Không chỉ cưỡng ép đột nhập nhà người ta, còn khiến nam nhân căng thẳng đến mức nói lắp bắp, ngày hôm sau mới nhớ tới chuyện nói lời xin lỗi.

Bất quá cũng đâu thể trách y được, ai kêu đối phương tiếp xúc với mình xong toàn thân tỏa nhiệt, áo sơ mi xoắn xuýt thành một đoàn, hít thở trầm thấp ái muội, tỏa ra hormone ham muốn làm gì.

Xem ra lão tao hóa này thật sự không có kinh nghiệm gì, vừa sờ một cái đã miễn cảm không chịu được, hay là nói mị lực mình quá lớn đi. Bất quá y rất bất mãn, bất kể là lần đầu hay lần hai, nam nhân vẫn cứ câu nệ như vậy, tuy giường cũng lên rồi, bắn cũng đã bắn, nhưng sao vẫn thấy kín đáo thế nào ấy.

Giang Kha vừa nghĩ vừa loay quanh trong nhà nam nhân. Phòng ở sạch sẽ gọn gàng, trông mấy chậu cây nhỏ, viền ghế sofa cũng thanh khiết ánh lên, trong phòng tắm các loại khăn mặt treo ngay ngắn như quảng cáo không bằng, chẳng thua gì nhà được hầu hạ như hân.

Thật khó mà tưởng tượng nổi một người công tác bận rộn như thế còn có tâm tư quản mấy thứ nhỏ nhặt này.

“... Kem đánh răng vị dâu?” Giang Kha ngạc nhiên cầm lên xem, “Đây không phải là loại chị mình lên đại học còn dùng à?”

Không ngừng ở đó, mở tủ lạnh ra còn đầy sữa chua vị dâu tây, ném thử cũng rất được. Ngay sa đó Giang Kha liền phát hiện vài thứ xung quanh cũng phát hồng êm dịu.

“Hóa ra là lão nam nhân muốn tao.” Y cười xấu xa, tìm giấy bút để lại lời nhắn, “Gợi ý loại sữa chua cực ngon...”

Y tà ác viết xuống tên tiếng Anh của mình, trong đầu gió nổi mây vần, hình ảnh cực kỳ không trong sáng.

Sau đó trong buổi tiệc từ thiện Giang Kha ngờ gặp lại Phó Nghị, này thuần túy là kinh hỉ ngoài ý muốn.

Y thấy nam nhân bị nhà thiết kế Quinn ôm tay, biểu tình cứng ngắc, nghĩ thầm lão tao hóa này mị lực không nhỏ. Nhưng tên này căn bản không dám nhìn thẳng y, luôn giả vờ nghe người khác tán gẫu, thật muốn xé nát cái mặt nạ ngụy trang tổng tài đạo mạo của hắn.

Con chuột kia xuất hiện quả thực là chuyện tốt từ trên trời rơi xuống, Giang Kha chưa gì đã nhìn thấu Phó Nghị đang cố nén hoảng sợ rồi, y hứng thú nhìn chằm chằm đối phương nhẩn nhện thật khổ cực, đột nhiên đoán ra đại khái lúc ân ái đối phương ả nhẩn cái gì rồi.

Y đoạt lấy cây chổi từ người hầu bàn, một đòn đập trúng con chuột, sau đó nhẹ như không đưa cho đối phương, thấy đối phương luôn nhìn mình, nhất thời vô cùng đắc ý.

Giang Kha vẫn luôn tin tưởng lực quan sát kinh người của mình, khi nói chuyện vẫn đánh giá Phó Nghị đang ngồi trong góc, từ ánh mắt đến từng động tác nhỏ đều có thể đoán ra nam nhân đang tự thưởng cho mình bánh ngọt tình hữu độc chung, hơn nữa ăn vụng mấy thứ xong có thể nhìn ra lão tao hóa hình như đặc biệt thích dâu tây.

Phát hiện mình nhìn hắn, nam nhân biểu tình có chút quẫn bách, sau đó nhanh chóng đi tới phòng vệ sinh rửa tay. Giang Kha vui vẻ bám theo, vừa vào cửa lại thấy Phó Nghị đang tự tát mặt mình, miệng còn lẩm bẩm gì đó.

“Đang làm gì vậy?” Giang Kha muốn cười to.

“Mặt bị muối chích, hơi ngứa.”

“Ngứa tới mức phải tát vào mặt à?”

“Hic, như vậy đỡ hơn chút.” Nam nhân quay mặt xoa xoa, thấp giọng trả lời, động tác như thiếu nữ e lệ ấy.

“Tôi vừa vặn có chuyện nói cho chú biết,” Giang Kha cố ý chậm lại đi tới sau lưng hắn, hai tay chống lên bồn rửa tay kẹp nam nhân ở giữa, “Liên quan tới chuyện hai lần đó.”

“Chuyện gì cơ?” Nam nhân khẩn trương dịch chân ra ngoài, vành tai như dự liệu đổ lên.

“Lần trước chưa kịp nói, cho nên lần này nói cho rõ ràng...” Giang Kha nhìn vành tai hồng thấy nhếch miệng, âm thanh thành khẩn ôn nhu đến mức chính y cũng không tưởng tượng nổi, “Lần đầu ở quán bar là hiểu lầm, tôi cứ tưởng chú là Ngưu lang, hơn nữa khi đó tâm trạng rất tồi tệ, gây ra chuyện như vậy, xin lỗi... Lần thứ hai là bởi vì, lúc đó bầu không khí rất tốt, hơn nữa chú vẫn luôn ám chỉ tôi.”

“Tôi ám chỉ cậu hồi nào?” Nam nhân mở to mắt sợ hãi.

“Tôi vẫn nghe thấy chú thở dốc, thân thể nóng dần, đánh chữ chậm rì rì trì hoãn thời gian, còn lén lút nhìn

tôi.” Giang Kha bắt đầu giả vờ vô tội.

“Nhìn cậu là vì, muốn xem cậu ngủ chưa, tôi cũng không kéo dài thời gian, chảy mồ hôi là vì, cậu dựa gần quá, nóng quá nên...”

Mụ nội nó, còn nói vậy, Giang Kha vừa cười vừa nghe, nghĩ thầm lần tới nhất định sẽ làm lão tao hóa này đến mức huyết không khép lại được, xem còn nguy hiểm làm sao.

Hai người nói qua nói lại mấy hồi, Giang Kha thấy đối phương sốt sáng thế đủ rồi, trước tiên cứ thả cho chạy đã.

Sau này còn nhiều cơ hội, nhìn bóng lưng Phó Nghị chạy trốn chết y cười nghĩ, thân thể hợp ý thế này làm sao bỏ qua được đây.

...

“Nói cách khác, công ty này là cái giày rách ba hần ném cho?” Giang Kha ngồi trên ghế ông chủ, nghe chuyện cũ rất chăm chú.

”Gần như thế, Phó Thành là người bảo thủ, không chấp nhận được chuyện con trai là người như vậy, sau khi đuổi ra khỏi cửa liền cho tôi công ty này... Mấy năm trước vẫn ngắc ngoải như xác không hồn, người kia trụ vững được tới giờ, cũng coi như rất có bản lĩnh.

Giang Kha suy tư gật đầu, bút máy trong tay xoay xoay. Tầm mắt chuyển từ nhân viên kia tới tư liệu trên màn hình, trầm ngâm một hồi rồi nói: “Mấy người liên hệ trước, sắp xếp thời gian tới công ty hân, tôi thấy phương hướng này được đấy.”

Sau tiệc tối hôm ấy, y đặc biệt cho người điều tra quá khứ Phó Nghị, biết rõ rồi lập tức nảy ra một ý, quyết định mượn tay nam nhân này đối phó với ông già bên kia, tiện thể như vậy rồi như vậy... Là có thể ăn sạch lão tao hóa này rồi.

Kế hoạch hoàn hảo nhưng y hưng phấn mất mấy ngày, cuối cùng quả nhiên không ngoài sở liệu, chiến thuật “cây gậy và củ cà rốt”, vừa đâm vừa xoa buộc Phó Nghị phải thỏa hiệp, để thể hiện thành ý, tiện thể âu yếm nội tâm thiếu nữ nai vàng ngơ ngác của nam nhân này, Giang Kha chuẩn bị bánh ngọt 99 trái dâu tây, rồi đưa lão tao hóa đi tản bộ một chút, vui đùa với ván trượt, sau đó đi nhà hàng ăn no căng điều.

Giang Kha giờ còn nhớ rõ cảnh tượng sau khi y đá bay cửa nhà tắm nhìn thấy được, lão tao hóa kia hai chân mở lớn ngồi trong bồn tắm, cái mông còn hơi nhếch lên như đang câu dẫn người, phong cảnh giữa hai chân liếc mắt một cái là rõ mồn một, ngón tay vừa rút ra từ tao động, kéo theo ruột thịt đỏ tươi, nhìn hân như thế nhất thời dương vật trong quần y trường phát đau.

Y vừa phấn khởi lại có chút bất mãn: “Có ý gì hả, tự mình chơi còn hơn kêu tôi?” Kỹ thuật của y kém đến

thế sao?

Nam nhân nhất thời hoảng hốt, nhanh chóng giải thích mình chỉ đang nói rộng, thân thể trần truồng cuộn lại trong bồn tắm luồng cuống làm cho y càng nhìn càng cứng hơn.

Giang Kha xông lên đề đối phương xuống, kích động dùng sức quá xuyên, lần này y phải cho lão tao hóa này hưởng thụ trải nghiệm sướng khoái đến thăng thiên, sướng khoái tới mức khóc lóc cầu xin mới tha.

Y dùng hai ngón tay đâm vào lỗ nhỏ căng mịn, thấy cả người Phó Nghị lập tức cứng ngắc, vì vậy lại dùng tay kia xoa nắn hai bờ mông tròn trịa, đồng thời ngón tay biến đổi góc độ xoay tròn đào móc, chỉ thấy nam nhân chậm rãi thanh tỉnh lại, phát ra giọng mũi ngấn ngủ trầm thấp, ngực hô hấp chập trùng, hai bên núm vú đậm màu hơn, dựng thẳng đứng, mặt nạ trầm ổn dần dần tróc ra.

Quá trình này khiến adrenalin trong máu Giang Kha tăng vọt, động tác tay trở nên thô lỗ hơn, hơi cong hai ngón tay hướng tới chỗ hơi nhô lên đảo đến đảo đi. Nam nhân hô hấp dồn dập, hai chân mở ra run rẩy dữ dội hơn, vẻ mặt dần mất khống chế, tựa hồ vô cùng xấu hổ với phản ứng của mình, không nhìn được đưa tay che mặt đi.

Giang Kha thấy vậy liền đến gần dụ dỗ kéo tay nam nhân ra, lập tức hành động. Thân thể nam nhân miễn cưỡng đến mức một chút kích thích cũng đủ thỏa mãn rồi, dưới công kích hung mãnh của Giang Kha rốt cuộc lộ ra bản tính sắp hỏng mất, bị làm cho phát khóc, thuận theo mệnh lệnh của y làm ra các động tác dâm dăng, cái huyết kia kẹp chặt y muốn điên lên.

Y lật nam nhân lại làm thêm lần nữa, mãi tới khi đối phương nhỏ giọng nức nở co quắp trong bồn tắm mới dừng lại, sau đó chậm rãi tắm rửa ôm người về giường.

Phó Nghị khi ngủ chẳng còn uy lực của bộ âu phục nữa, mới tắm gội xong tóc rất mềm mại, vài sợi ngổn ngang che trước trán, áo tắm bao lấy cơ thể lộ ra vết tích bị chà đạp, có một loại vẻ đẹp khiến người ta khát khao chinh phục, làm nhục hẳn.

Nam nhân thoát nhìn mị lực dụ người thế mà lại cực kỳ ngây thơ, ngay cả người yêu cũng chưa từng có, hơn nữa còn ngây thơ cho rằng bạn giường cũng cần chung thủy.

Giang Kha nghĩ mà không nhìn được vén tóc nam nhân lên, sau đó néo néo má đối phương, Phó Nghị ưm một tiếng rồi lại say ngủ, thấy thế y suýt cười ra tiếng.

Mùi vị thân thể nam nhân rất dễ chịu, mùi sữa tắm lẫn với mùi cơ thể thoang thoảng, Giang Kha tiến vào chần xong vô thức thân cận, thấy đối phương không phản liên nghĩ đến mấy chuyện xấu xa, hết bóp lại nắn cái mông nhạy cảm, Phó Nghị trong mơ cũng không an phận thấp giọng hừ vài tiếng, co mình lại, nhưng cái mông vẫn mặc người đùa bỡn, Giang Kha ngẫu hứng sờ soạng thêm mấy lần, mãi đến tận khi hẳn mơ màng tỉnh giấc mới ngừng tay.

Y định ngủ tới hừng động, ai dè bị nam nhân mơ thấy ác mộng đạp xuống giường.

Lúc đầu y rất tức giận, trước tới nay luôn là tiểu gia y đập người xuống giường, nào có đạo lý bị đập? Nam nhân này nhìn có vẻ thành thật, nhưng bắp thịt rắn chắc không phải tự dưng mà có.

Y bò lên giường nhìn thấy Phó Nghị đang lo lắng hoảng loạn, ánh nhìn có chút ngơ ngẩn xong thì cơn giận tiêu mất phân nửa, đối phương sốt ruột duỗi tay sờ trán hỏi y có đau không, ai ngờ động tác ảnh hưởng nơi riêng tư còn đang đau đớn, gương mặt méo xệch khiến Giang Kha phá lên cười.

Hóa ra là mơ thấy ác mộng, Giang Kha trò chuyện một lát, phát hiện nam nhân thoát nhìn cường tráng này thật ra cất giấu một tâm hồn thiếu phụ không biết chia sẻ cùng ai, ức không phải, là tâm hồn thiếu nữ mới đúng.

“Phó Nghị, bình thường chú cũng như vậy à?” Y đang định vạch trần đối phương.

“Tôi làm sao kia?”

Nam nhân lập tức căng thẳng nhìn Giang Kha, mặt mũi trắng bệch. Hắn cực lực giải thích biểu hiện mình hồi nãy, lý do bla bla...

“Buổi từ thiện đêm ấy kỳ thực chú rất sợ con chuột kia đi, có thể nhìn ra được, bình thường chú chính là như vậy, khác xa về bề ngoài, so với nữ nhân còn khoa trương hơn ôi chao...”

“Đừng nói nữa!”

Dám rống lên với y? Tính thiếu gia của Giang Kha lại nổi lên, phút chốc muốn đập mạnh nam nhân trước mắt xuống đất.

Chỉ thấy nam nhân sắc mặt càng trắng hơn, đôi môi run rẩy, rất nhanh nhỏ giọng xin lỗi, sau đó mím chặt môi quay qua chỗ khác lần thứ hai cuộn mình lại.

Giang Kha nhìn sống lưng hắn run run mà trầm mặc, vừa nãy hỏa khí nghẹn trong người, một lát sau theo hô hấp tiêu tán ra ngoài không khí.

“Khóc đấy à”

“Không có.” Nhưng thoát nhìn cũng sắp rồi.

“Tôi nói có gì sai sao?”

“Không, cho nên tôi mới xin lỗi, vừa nãy thất lễ rồi.”

Đến lúc này rồi còn lẽ nghĩa cái rắm ấy, Giang Kha vừa bực vừa buồn cười cách dùng từ của hắn, lúc này nho nhã lễ độ gì đặt trên người nam nhân này cũng thấy thật ngu ngốc.

“Xem ra chú thật sự không phải là Phó Nghị mà bọn họ nói.”

“Bọn họ nói gì về tôi?” Nam nhân thấy y không tức giận thân thể liền bình tĩnh lại.

“Tỷ như nói chú thành thực thân trọng bạo ngược bức người...”

“Đó không phải tôi, đó chỉ là trong giới kinh doanh tôi phải tỏ ra như vậy.”

“Thế bình thường, trước mặt bạn bè chú sẽ như vậy à?”

“Người tôi quen đều là từ công việc mà ra.”

“Cũng phải có ngoại lên chứ.”

“Hình như... Không có đâu.”

“Thế người nhà chú đâu?”

“Bọn họ vừa biết, tôi đã bị phụ thân đuổi ra ngoài.”

Nói xong lời cuối giọng nam nhân rõ ràng khổ sở oan ức (sau này Phó Nghị phản bác nói mình không thật sự lập dị như vậy, nhưng Giang tiểu gia vẫn kiên trì cho là thế), tuy Giang Kha lúc này còn chưa thể hiểu là Phó Nghị đã rất cố gắng che giấu bộ mặt thật của mình, nhưng ít ra y có thể hiểu được chỗ đau bị đập lên sẽ khó chịu thế nào.

“Nói thật, tôi thấy bộ dáng chú thế này lại tốt,” y không nhịn được bồi thêm một câu: “Ít ra bị tiểu gia nắm lấy cũng còn rất hăng hái.”

“Cậu... Cậu tiểu tử hư hỏng này.”

Lúc nam nhân nói ra mấy chữ này Giang Kha không hiểu sao hưng phấn hẳn lên, tuy rằng tên gọi cứ nhắc lại quê mùa, như từ trong phim dịch ra vậy, nhưng y chính là không khống chế được hưng phấn, muốn lập tức đâm dương vật vào tao động đóng chặt kia.

Đương nhiên y nhịn được, nếu không bao nhiêu tín nhiệm xây dựng này giờ đều trở nên uổng phí mất.

“Được rồi tiểu gia muốn ngủ, hàn huyên lâu muốn chết.” Nói vài câu xong Giang Kha cấp tốc kết thúc đề tài, miễn cho bản thân lại gây ra chuyện gì quá đáng.

Y tựa đầu lên vai nam nhân, đang chuẩn bị thôi miên bản thân ngủ, đột nhiên nghe thấy đối phương nói: “Cảm ơn cậu, Giang Kha.”

Thanh âm kia có chút e lệ cùng cảm kích, đối lập hẳn với âm sắc trầm ổn của hắn.

“... Chú khóc à?”

“Nào có dễ khóc vậy... Ngủ đi, trễ rồi.” Đối phương tựa hồ bị nói cho ngượng ngùng, âm thanh cũng hạ thấp xuống.

Giang Kha muốn nói thêm cái gì, nhưng không tìm được từ phù hợp, đành nói ngủ ngon rồi yên tĩnh lại.

Buổi tối hôm đó tâm trạng của y rất vi diệu, giờ nhớ lại, có lẽ hết thấy đều bắt đầu từ phút đó phát triển ra.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-loai>